

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
SOPHIE JORDAN

A
FIRE
IN THE
SKY
A NOVEL

Magic lives . . .

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

A FIRE İÇİNDE SKY

BİR ROMAN

SOPHIE JO DAN

An İ "tprint o HarperColl insPublishers

Adanmışlık

Diana Quincy için: Sana arkadaşım diyebildiğim için çok minnettarım.

Epigraf

*Ateş rüzgarları etrafında
dönüyor. Gökyüzünde bu kelimeler
tutunur. Kanatların ve altının
ritmini takip edin,
Derin ve soğuk tünellerden ve inlerden geçerek.
Ejderha düşmanı, büyümü
dinle: Ejderhanın saltanatı gitsin,
Anneleriniz hiç doğmasın.
Artık yavru yok. Artık
yavru yok,
Artık hiçbir yavru şafağı göremeyecek.*

-GÖLGE CADİ VALA'NIN LANETİ, HARMAN'IN 400. YILI

İçindekiler

Kapak
Başlık
Sayfası
İthaf
Epigraf

Önsöz

Bölüm I: Kırbaçlanan Kız

1. Tamsyn
2. Düştü
3. Tamsyn
4. Stig
5. Tamsyn

Bölüm II: Düğün

6. Tamsyn
7. Düştü
8. Tamsyn
9. Tamsyn
10. Düştü
11. Tamsyn
12. Stig

Bölüm III: Geçiş

13. Tamsyn
14. Düştü
15. Tamsyn

16. Tamsyn
17. Tamsyn
18. Düştü
19. Tamsyn
20. Düştü

Bölüm IV: Ejderha

21. Yrsa
22. Tamsyn
23. Düştü
24. Stig
25. Tamsyn
26. Düştü
27. Tamsyn

Bölüm V: Borg

28. Tamsyn
29. Düştü
30. Tamsyn
31. Stig
32. Tamsyn
33. Tamsyn
34. Düştü
35. Tamsyn

Yazarın Notu

Teşekkür Yazar

Hakkında

Ayrıca Sophie Jordan

tarafından Telif Hakkı

Yayıncı Hakkında

Önsöz

DRAGONS LIVE.

Herkes onların öldüğüne, sonuncusunun Harman'da yok olduğuna inanıyor. Sadece ozanlar tarafından hatırlanmak üzere zamanın yıllıklarında, hafızanın solukluğunda kayboldular. İnsanoğlunun kibri buna dayanıyor, böyle olmasını diliyor.

Yine de dilemek onu gerçek yapmaz.

Yıllar önce, insanlığın krallıkları bir araya geldi ve Kayalıklar'a doğru yola çıktı. Lejyonlarca asker daha büyük bir iyilik için, zararlı ejderhaların sonunu görmek için güçlerini birleştirdi. Pul uçlu okları, ejderha kemiğinden kılıçları ve yavruluklarından beri ejderhaların kanıyla beslenen kurt sürüleriyle insanoğlu sisler arasında, dağların kadim mağaralarının ve dolambaçlı tünellerinin derinliklerinde ejderhaları avladı. Yıllarca, on yıllarca, yüzyıllarca avlandılar, gökyüzünü ejderha ateşinden arındırdılar ve hazine zulalarını kendileri için talep ettiler.

Crags'in hiçbir köşesi gözden kaçmamıştı. Keşfedilmemiş tek bir oyuk, çukur ya da ağaç kalmadı. Kullanılmayan kaynak kalmadı. Askerler, son kanatlı yaratık yeryüzünden ve gökyüzünden silinene kadar her soyu ortaya çıkardı ve öldürdü. Ateşleri tamamen sönene kadar. Hiçbiri kalmayana kadar.

Biri hariç.

Bölüm I

Kırbaçlanan Kız

Tamsyn

MHIPPING İÇİN GÜZEL BİR GÜNDÜ.

Ben de payıma düşeni almıştım. Sayılamayacak kadar çok. Ama bugün özeldi. Bugün sınır lordları geldi.

Haber şehre ulaşmış ve sarayın yolunu bulmuştu. Parti duvarlarımızın dışında görülmüştü, savaşçılardan oluşan dolambaçlı bir yılan bize doğru geliyordu. Dolambaçlı, labirent gibi sokaklarda tırmanışlarını tamamladıklarında yakında burada olacaklardı.

Lord Chamberlain'in dikkati beni düzgün bir şekilde kırbaçlayamayacak kadar dağınıktı. Normal şartlar altında Kelby yaptığı işle oyalanmayı sever, sırtımın açıkta kalan etine her darbeyi indirirken zevkle nefes alırdı. Ben acı içinde geri çekilirken ve gerilirken beklerdi. Ben gevşeyene kadar beklerdi. Vücudum gevşeyene kadar beklerdi. Ve sonra tekrar saldırırdı. Kötü muamele konusunda uzmandı. Tıpkı benim bunu kabul etmekte uzman olduğum gibi.

Kuru parmakları sık sık kırbaç darbeleri arasında rahatsız edici bir okşayışla omurgamda gezinirdi. Bugün, alçakgönüllülüğümün hatırına elbisemi göğsüme bastırdığım için böyle bir okşama olmadı. Pozisyonumu almam için beni yönlendirdiği masanın üzerine eğildim. Arp dersimizi bölmüştü. Yerleşik arp sanatçısı Bayan Gytha, o geldiğinde odadan kaçmış ve cezamı vermeye geldiğini duyurmuştu.

Saray sakinleri iki kategoriye ayrılıyordu: kırbaçlanmamı hazmedebilenler ve hazmedemeyenler. İyi kalpli Gytha ikinci gruptaydı. Bu grubun üyeleri rahatsız edici olaylara tanık olmak için asla etrafta kalmazlardı. Yine de kimse itiraz etmedi. Kimse müdahale etmedi. Bu basitçe yapılmadı.

Kelby görevinde acele ediyordu, bugün her zamanki canlılığı ve titizliği yoktu, belli ki onu başka eğlencelerden alıkoyduğum için kızgındı. Hiç şüphesiz saray mensuplarının arasında olmayı, surlardan sarkmayı, savaşta sertleşmiş savaşçıların saraya doğru ilerleyişini hayretle izlemeyi diliyordu.

Kız kardeşlerim kırbaçlanmamı izlediler. Protokol böyleydi. Her zaman böyleydi. Sıra sıra dizilmiş mükemmel hanımlar, kraliçe olmak için yetiştirilmiş prensesler, ellerini önlerinde ağırbaşlı bir şekilde kavuşturmuş, bu manzaraya katlanıyorlardı. Ve acı çektiler de, çünkü kraliyetin kırbaçlanan kızı olarak ben de onların yanında büyüdüm, akrabaları olarak yetiştirildim, öyle olmasam bile kız *kardeş* diye çağrıldım.

Hiçbir şey hissetmemeleri için kalpsiz küçük canavarlar olmaları gerekir. Şımarık ve sığ olabilirler, ama kalpsiz? Hayır. Mesele de buydu zaten. Kraliyet şamar oğlanının hizmet ettiği yol buydu. Benim cezam onların cezası oldu. Hissettikleri bir şey. Pişman oldukları bir şey.

Küçüklüğümüzden beri her şeyi birlikte yapardık. Birlikte oynadık. Birlikte yemek yedik. Birlikte ders aldık. Aramızda hiçbir ayırım yoktu. Biz kardeşik. Bir fark dışında. Çok önemli bir fark. Cezaya katlanan tek kişi bendim.

Feena ve Sybilia durdukları yerde huzursuzca kıpırdandılar. Onlar da şenliğe katılmayı ve Sınır Toprakları'nın kötü şöhretli savaşçılarıyla göz göze gelmeyi arzuluyorlardı. İnsandan çok hayvan oldukları söylenirdi ve krallığımızın gelişip bozulmadan kalmasının sebebi de onlardı. Onlarca yıl boyunca kuzeydeki düşmanları başarıyla uzak tutmuşlardı. Ejderha tehdidi, yüz yıl önce ejderhaları yok olmanın eşiğine getiren Harman'ın o acımasız son savaşı Hormung'un ardından sona ermişti. Ama dışarıda bu boşluğu dolduracak pek çok başka tehlike vardı. Sınırlarımızdaki haydutlar. Kayalıklardan gelen yağmacılar. Sahilden gelen korsanlar. Veturland'dan ve kanalın ötesinden gelen istilacı ordular.

Kırbaç benimde şakladı ve acıdan irkildim.

Alise gözlerini sıkıca kapattı, yüz hatlarında pişmanlık ifadesi belirdi. On altı yaşındaydı, en küçüğümüzdü ve kırbaçlarımdan en çok o etkilenirdi. Ah, Feena ve Sybilia pişmanlık duyuyorlardı, ama Alise onların kabahatleri yüzünden cezalandırıldığında gözyaşlarına boğulan tek kız kardeşti. O, "kırbaçlanmamı hazmedemeyenler" kategorisine aitti. Eğer izlemek zorunda olmasaydı, Bayan Gytha ile birlikte kaçardı.

Beşinci ve son kırbaç -Kelby'nin bu sabah Sybilia ve Feena'nın bir saç kurdelesı yüzünden kavga etmelerinin cezası olarak kararlaştırdığı sayı-sırtıma indiği anda kırbaçı yakındaki bir hizmetçiye fırlattı.

"Gördüğünüz gibi bu, yakışksız atışmalarınıza bir son veriyor. Önemli misafirlerimiz var. Penterran prensesleri gibi davranın ve ailelerinizi gururlandırın." Odadan çıkmadan önce Feena ve Sybilia'ya sertçe başını salladı. Kızlar da fazla oyalanmadılar ve saraydaki eğlencelere katılmak için onun peşinden hızla gittiler.

Sadece Alise kalmıştı, hassas sırtıma dikkat ederek giysilerimi yerine yerleştirmeme yardım ediyordu. "Çok özür dilerim. Yine de derimde kırık yok," diye beni temin etti ve yardım etmek için öne çıkan hizmetçiye uzaklaştırdı, ama o zaman bunu biliyordum.

Yıllar boyunca, gerçekten derimi yüzen çok az kırbaç darbesine maruz kalmıştım. O olaylar da bu nedenle göze çarpıyordu.

"Senin suçun değil," dedim, kirtlemin tüm ağırlığı ağrıyan sırtıma yerleşirken hafifçe yüzümü buruşturarak.

"Bu sefer," diye mırıldandı elbisemin bağcıklarını bağlarken. Ona sevgi dolu bir bakış gönderdim.

"Neredeyse hiç *senin* hatan olmuyor."

Vekaleten kırbaçlama Alise'de istenen sonuçları verdi. Benim incinmemden o kadar nefret ediyordu ki neredeyse hiç yaramazlık yapmıyordu. Bir insanın mümkün olabileceği kadar mükemmele yakındı.

"Şu ikisi," diye homurdanarak ablalarının durduğu yere bir bakış gönderdi. "Evlenip gittiklerini görmekten memnun olacağım."

Bunu duyunca *irkildim*, çünkü bundan memnun olmazdım.

Feena ve Sybilia evlenip gittiklerinde -ki bu şüphesiz yakında gerçekleşecek bir durumdu, çünkü kral zaten Karanlık Kanal'ın karşısındaki Acton ülkesiyle ve uzaklardaki Meru Adası'yla nişan görüşmeleri yapıyordu- lise de hemen aynı şeyi yapacaktı ve ben de en sevdiğim kız kardeşimi kaybetmek için acele etmiyordum.

Ailesinin onun için ne planladığını, hatta henüz bir planları olup olmadığını bilmiyordum ... ama . Eninde sonunda. Prenselerin en güzelinin ve en tatlısının bekâr kalmasına izin vermezlerdi. Kuzeyden gelen tehdit artarken olmazdı. Bu boşa harcanmış bir fırsat olurdu. Sarayda ve kralla kral naibi arasında geçen konuşmalardan Penterra'nın müttefiklerini güçlendirmek için çaresiz olduğunu anlayacak kadar bilgi edinmiştim.

Kalın kalın yutkundum. Prensesler evlenip gittiklerinde yalnız kalacaktım. Doğuştan kardeş olmayabilirdik ama onlar benim bildiğim tek aileydi. Artık bana ihtiyaç duyulmadığında bana ne olacaktı? O zaman ben ne olacaktım? Sırtımdaki rahatsızlık, göğsümdeki ağır acının yanında soluk kalıyordu.

Dünyalar arasında sıkışıp kalmış olabilirdim -asil ve asil olmayan, ait ve ait olmayan- ama en azından yerimi, amacımı biliyordum.

Onlar gittiğinde, her şey bitecek. Yeni bir yer, yeni bir amaç bulmam gerekecek.

Son zamanlarda korkularımı giderek daha fazla besleyen o sinsî küçük fısıltıyı bir kenara ittim. İçimi çektim. Kontrol edemediğim bir şey için endişelenmenin anlamı yoktu. Ne de olsa kral ve kraliçe beni bir kenara atacak değillerdi. Beni önemsiyorlardı ve şüphesiz iyi bir konumda olduğumu göreceklerdi.

"Başlarını belaya sokmak ," dedim.

Onları savunma içgüdüğü çok derindi, birbirlerine karşı bile. Başka bir şey bilmiyordum. Beş yaşından beri bunu yapıyordum ve kız kardeşlerimin yanlışlarının bedelini ödeyecek yaşa geldiğime karar verildi.

Alise gözlerini devirdi. "Öyle yapmak *istemiyorlar* ama yapıyorlar. Davranışlarının sizi nasıl etkilediğine dikkat etmeleri gerekiyor." Bunun için biraz geç kalmıştım. Şimdiye kadar bu dersi almamışlarsa asla alamayacaklarını söylemekten kendimi alamadım.

Elimi tuttu ve beni odadan dışarı çekti. "Gel Tam. Bütün bu yaygara ne içinmiş görelim." Bakışları yüzümü taradı, durakladı. "Eğer kendini iyi hissediyorsan, yani ..."

"Tabii ki biliyorum. Gidelim." Sınır lordlarının ziyareti büyük bir heyecanla bekleniyordu. Ben de herkes kadar meraklıydım ve onları görmek için sabırsızlanıyordum.

Kral ve kraliçenin gelenleri tüm saygın devlet adamlarına yaptıkları gibi karşılayacakları Büyük Salon'a doğru acele ettik. Feena ve Sybilis çoktan oradaydı, kraliçenin sağındaki sandalyelerinde oturuyorlardı, parlayan yüzleri endişeyle öne eğilmişti.

Kalabalığın arasından geçtik. Saraydaki herkes bu gösteriye tanıklık etmek için buradaydı. Sarayın lordları ve leydileri sıkıca kenetlenmişti; yıkanmamış bedenlerden yükselen ter parfüm kokuları burnuma doluyordu. Duvarlardaki ok yarıklarından cılız bir esinti geçiyordu ama izleyici kalabalığı arasında hava sirkülasyonu sağlamaya yetmiyordu.

Bakışlarım Büyük Salon'un çift kapısına yöneldi, nabzım boğazımda atmaya başladı. Yaklaşan savaşıların ağır ayak seslerini duyabiliyordum. Onlar yaklaştıkça tüylerim diken diken oluyor, titreşiyor ve uğulduyordu. Tuhaf bir duyguydu. Aynı anda hem heyecan verici hem de önsezili.

Beklenti içinde ağzım kurudu. Birazdan burada olacaklar, kraliyet ailesinin etkileyici bir tablo içinde oturduğu kürsünün önünde duracaklardı -Normalde benim de oturduğum yerde, Alise'in yanındaki sandalyede.

Bakışlarım Feena'nın yanındaki iki boş sandalyeye sabitlendi. Biri Alise için, diğeri de benim içindi. İlerleyemiyordum. Terlikli ayaklarım bir sebepten dolayı yere yapışmıştı. Odanın çevresine tutunma içgüdüğü beni yerimde sabitlemişti.

Kız kardeşimi dürttüm. " git. Onların yanında yerini al, Alise."

Elimi sıktı ve merakla beni inceledikten sonra hafifçe, "İkimiz de yerimize oturalım," dedi. Kendimi onlardan biriymişim gibi hissetmem için her zaman elinden geleni yapardı.

Elimi onunkinden kurtardım ve aniden çalkalanmaya başlayan midemin üzerine koydum. Dışarıdan gelenlerin önünde o sandalyede oturmak istemiyordum. Hissettiğim kadar huzursuz değildim. Bunun düşüncesi bile her yerimin kaşınmasına neden oluyordu... sanki derim çok sıkıymış gibi.

"Biliyorsun, kendimi pek iyi hissetmiyorum," diye sözümü kestim. "Odama çekileceğim."

Yüzümü inceledi ve yavaşça başını salladı. "Pekâlâ. Nane çayı için zili çalmalısın."

"Bunu yapacağım." Dönerek uzaklaştım, kendimi kalabalığın içinde daha da kaybettim ama salondan çıkmadım. Kendimi bunu yapmaya zorlayamazdım. Hâlâ merak ediyordum. Sadece uzaktan izlemek *daha güvenli* geliyordu. Görünmeyen.

Alise'in gittiğime inandığına ikna olarak kendimi uzaktaki bir duvara, hacimli bir elbise giymiş bir kadının arkasına sıkıştırdım. Kadının omzunun üzerinden baktım, kızıl saçlarımın bir kez olsun bana fayda sağlamasını ve başlığının parlak kırmızısıyla uyum sağlamama yardımcı olmasını umuyordum. Eğer fark edilirsem, kürsüdeki her zamanki yerimi almak zorunda kalabilirdim.

Birden bir figür yanıma yaklaştı. "Burada aval aval bakarak ne yapıyorsun?" Kulağıma gelen derin sesle sıçradım.

Elim göğsüme gitti ve aniden dört nala atan kalbime bastırdı. "Stig." Nefes nefese küçük bir kahkaha attım. "Beni çok korkuttun."

Arkadaşımla ağzında bir gülümseme belirdi. Başıyla ailemin oturduğu yeri işaret etti. "Sen oraya aitsin."

Onun kurnaz bakışları altında kızardım. Stig'in dikkatini dağıtmak Alise kadar kolay olmayacaktı. Bir kere, on altı yaşında saf bir kız değildi. Kendinden emin ve anlayışlıydı. Yirmi üç yaşında, lord naibinin oğluydu ve muhafızların kaptanı olarak görev yapıyordu. Sırf babasının konumu nedeniyle bu görevin ona verildiğine dair pek çok küçük fısıltı vardı ama ben daha iyi biliyordum. Babasının kurnazlığı ve hırsı ona lord naibi olarak atanmasını sağlamış, diğer adaylar arasından sıyrılmasını ve krallığın en güçlü ikinci adamı olmasını sağlamış olabilirdi ama Stig kendi başına yetkin olmaktan çok daha fazlasıydı. Olağanüstü bir kılıç ustasıydı ve saray entrikaları konusunda zekiye. Sadakati çok derindi. Kral ve ülkesi için canını vermekten çekinmezdi. Ayrıca babasında olmayan bir şeye sahipti: bir kalp.

"Buradan izlemeyi tercih ederim."

Yarım gülümsemesi kayboldu ve ifadesi bulanıklaştı. "Tamsyn," dedi iyi tanıdığım o yumuşak, azarlayıcı sesiyle.

Yıllar boyunca bunu o kadar sık kullanmıştı ki, her zaman kız kardeşlerim kadar önemli olduğumu ve aynı onurlara layık olduğumu bilmemi sağlamıştı. Beni kurtarmaya geldiği zamanları sayamazdım: güçlü, asil Stig, bana haddimi bildirmeyi düşünen zorbaları kovalıyordu. Çoğu insan saraydaki rolüme saygı duyardı, ama her zaman birkaç kişi vardı. O zaman da vardı, şimdi de var. Bana gerçek bir mavi kanlı prenses olmadığımı hatırlatmanın önemli olduğunu düşünen zorbalılar.

Omuz silktim ve ona güven verici olduğumu umduğum bir bakış attım. "Ben iyiyim," diye ısrar ettim. "Sadece buradan manzarayı tercih ederim." Etrafımdaki ağzı açık seyircileri elimle işaret ettim.

Hiçbirine bakmadı. Bakışları dikkatle benim üzerimde kaldı. "Sen Penterra'nın bir prensesisin. Oraya aitsin." Başını kürsüye doğru eğdi. Uzun bir süre sonra, yerimi almak için bir hamle yapmayınca, daha da yaklaştı, gözleri parlayarak kasten kısık bir sesle benimle alay etti: "Korkuyor musun?"

Kızardım.

Dalga geçmeye devam ederken o sıcak kahverengi gözler yüzümde gezindi. "Kapıdan giren büyük kötü adamlardan korkuyor musun? Onlar hakkındaki tüm o vahşi hikâyelere inandığını söyleme bana."

Gözlerimi devirdim ve alay ettim.

Korktun mu? Yabancılarından mı? Onlardan korkmak için hiçbir nedenim yoktu. Ama yine de hissettiğim bir şey vardı. Yutkundum. Kendimi onların görüş alanına sokmamı engelleyen bir şey.

Beni düşünürken Stig'in gözlerindeki alaycı parıltı kayboldu. Sanki o anda bende bir şey görmüştü, içimi kemiren gizemli ve huzursuz şeyi görmüştü. Yüz ifadesi bir mezar gibi kasvetli bir hal aldı. "Tamsyn?" Durakladığında boğazı düğümlendi. "Seni her zaman koruyacağımı biliyorsun."

Onun hakkında bunu bilmeme rağmen cevap verme -katılma ya da katılmama- şansım olmadı.

Kapılar ardına kadar açıldı, duvarlara çarptı, ses uçsuz bucaksız alanda ve kulaklarımda yankılandı. Lord Chamberlain yolu gösterdi, kral ve kraliçenin önünde eğilip alçak sesle selam verirken her zamanki gibi kızarmış olan yüzü her zamankinden daha da parlaktı. Kelby bundan zevk alıyordu. Gözlerinin parıltısı bana beni kırbaçladığı ya da kızarmış bir koyun budunu yediği zamanları hatırlatıyordu. İki de favori eğlenceleriydi. "Majesteleri, geldiler!"

Sekiz erkek ve dört kadından oluşan bir düzine sınır askeri salona girdi, hepsi savaşçıydı, kalın boyunlu ve iri yapılydı, zırhlı deri tunikler giymişlerdi, kılıçları sırtlarındaki kınlara sokulmuştu, ağır botları çarpan kalbimle aynı anda gümbürdüyordu. İpek ve bürümcüklerle süslü saray mensuplarının önünde yürürken uzun yolculuğun kirini utanmadan üzerlerinde taşıyorlardı.

Kadınlar uzun boylu ve sıırım gibiydi. Onlara hayranlıkla baktım. Daha önce hiç böyle zırh ve pantolon giymiş, erkeklerle birlikte savunmak ve savaşmak için eğitilmiş kadınlar görmemiştim. Bakışlarım savaşçılardan birine takıldı, burnum seğirdi. Kolluğundaki *kan* mıydı?

"Belki de her şeye rağmen burada beklemelisin," dedi Stig huysuzca.

Ona sertçe baktım. Ziyaretçilerimizi değerlendirirken dudağı belli belirsiz bir yüz ifadesiyle kıvrıldı.

"Gerçekten mi?" Alay etme sırası bendeydi. "Şimdi kim korktu?"

Alaylara aldırış etmedi, dikkati salona doluşan bu yabancılar üzerinde sabitlendi. "En iyisi onlardan uzak durmak."

"Onlar ..." Kelimeyi aradım ve sonra buldum. "Kahramanlar." Bu hatırlatma onun için olduğu kadar benim için de geçerliydi. "Onlara çok şey borçluyuz."

Alay etti. "Ne? Doğalarında olan bir şeyi yaptıkları için onlara teşekkür mü etmeliyiz? Onlar katil." Başını iki yana salladı. "Tüm bu hikâyelere aldanmayın,

Tamsyn. Kan dökmekten zevk alıyorlar. Hepsi de vahşi."

"Biraz sert," diye mırıldandım. "Sen muhafızların yüzbaşısısın. Bir askersin. Çok da farklı değil-"

"Hayır. Ben onlar gibi değilim," diye araya girdi, sesi düzdü ve her zamanki sıcaklığından yoksundu. "Ben Penterra tahtına hizmet ediyorum. Senin ailene." Sonra tekrar bana bakarak gülümsedi. "Sen."

Ben de gülümsedim. Nasıl gülümsemeyebilirdim ki? Ailem bana karşı iyiydi ama bana küçümseyerek ya da ilgisiz davranan saray soyluları da vardı. Ama Stig öyle değildi. O bana karşı hep iyiydi. Her zaman dostumdu.

Sonra yanımdan ayrıldı, ilerledi, kürsünün yanındaki yerini aldı, kraliyet ailesini kuşattı, yanında en kıdemli muhafızları vardı, parlak düğmeli kırmızı tunikleriyle görkemli bir şekilde giyinmişlerdi, yüzleri ileriye dönüktü.

Sınır lordu ve maiyeti kral ve kraliçenin önünde diz çöktü. Her biri bir kolunu göğsünün üzerinde kavuşturmuş, ellerini kalplerinin üzerinde yumruk yapmıştı. Görünüşlerinin sarayın tüm zarif lordları ve leydileriyle olan tezatlığı dikkat çekiciydi. Utanç uygun bir tepki olabilirdi, ancak kirle kaplanmış yüzlerinde böyle bir duygu yoktu.

Burun deliklerim alevlendi. Kokuları bana ulaştı. Rüzgâr, toprak ve at eti. Ve başka bir şey. Daha fazla bir şey. Daha önce hiç koklamadığım bir şey. Üzerimden bir sıcaklık dalgası geçti, tenimi karıncalandırdı. Adını koyamasam da derinlerde bir yerde onu tanıdım.

Şaşkınlık içinde onları izledim. Bu savaşçılar iri, vahşi ve dağınıktı. Sarayın gösterişli muhafızlarına hiç benzemiyorlardı ve Stig içlerinde en gösterişli olanıydı; zengin kahverengi saçları alnından geriye doğru özenle taranmış, sakalı kısa ve mükemmel bir şekilde kesilmişti. Bir eli kılıflı mızrağının kabzasında duruyordu. Yaptığı şeyi tanıdım. Onun gördüğünü gördüm. Vahşydiler. Tehlikeliydiler. Yaralı ve hırpalanmış olmalarının bir sebebi vardı. Koridorun çevresinden gözlem yapmakta haklı olduğuma daha da emin oldum.

Saçlarını modaya uygun olandan daha uzun yaparlardı. Bazıları örgülü. Bazılarının kafataslarının kenarları traş edilmişti. Mürekkepli desenler derilerinin üzerinde geziniyordu. Borderlands'in kendine has bir modası olduğu açıktı. Ben bilemezdim. Kimse oraya gitmeye cesaret edemezdi. Medeniyetsiz bir yerdi.

"Bu o," diye hayretle nefes aldı önümdeki kadın, görüşümü kısmen engelleyecek şekilde kayarak. "Canavar." Bir basamağın üzerinden kaydım ve

Grubun başında duran adamı daha iyi görebilmek için parmak uçlarına bastı. "Lord Beast," diye ekledi, sanki açıklığa kavuşturulması gerekiyormuş gibi.

Lord Beast.

Diğerlerinden daha iri ve uzun boyluydu ve ben de zayıf bir kadın değildim. Sadece birkaç erkek benimle göz göze gelebilirdi, ama o? O benim üzerimde yükselirdi. Bana yakın durması için bir neden yoktu.

Savaşçı arkadaşları açık bir saygıyla bir adım geride durdular. Yutkundum. Onu efsanevi boyutlarda resmeden hikâyelere rağmen, o sadece bir adamdı ve genç bir adamdı, muhtemelen benim yirmi bir yaşımdan sadece birkaç yaş büyüktü.

Profili keskin, burnu kesici bir bıçak, ağzı gülümsemeyen bir çizgi, kare çenesi sertti. Tuhaf mürekkepli desenler bronz boğazından aşağı süzülüp derili zırhının altında kayboldu ve aklımdan bir düşünce geçti: Bu işaretler vücudunda ne kadar uzağa yayılmıştı?

Göğsüm gerildi, ortasından başlayan bir çekilme oldu. O noktayı ovuşturdum, yüz hatlarımda bir kaş çatma hissi oluşurken bile şaşırtıcı hissi uzaklaştırmaya çalıştım çünkü göğüslerim de uykuda değildi. Daha ağır hissediyordum. . ağırlı ve dikenli.

"Bu o mu?" Birisi hepimizin düşündüğü şeyi fısıldadı. Sadece düşünmek değil. *Hissettiklerimizi*. Onu görmek içgüdüsel bir tepki yarattı. "Sınır Kralı mı?"

Sınır Kralı. Birçok lakabından bir diğeri. Sınır Lordu. Canavar. Sınır Kralı. Lord Canavar. O bunların hepsiydi.

Lejyonlarca savaşçı bu adamın peşinden gitti. O efsanelerin ve kabusların malzemesiydi. En güçlüsü. En acımasız. Bu diyarda bir arada tutan adam.

Harman henüz bitmemişti, zafer hala dudaklarda sıcakken çekişmeler ve çatışmalar başladı. Okyanustaki dalgalar gibi aralıksız olarak bugüne kadar devam ettiler.

Ejderhalar sonunda yok olunca, insanlar birbirlerine düşman oldular. İnsanlar artık ejderhaları avlayamıyordu ama birbirlerini avlayabiliyorlardı. Ve cadıları. Ve avladılar da.

İttifaklar bozuldu. Penterra'ya saldırılar alevlendi. Yağmacı istilacılar sıradağları ve geniş bataklıkları aşarak, çöllerden ve denizlerden geçerek vatanımı yağmaladılar.

Bu, tehditlerin sınırlarımız içinde de var olmadığı anlamına gelmiyordu.

Küçük ateşler her zaman oradaydı, etrafa saçılmıştı, tam teşekküllü şenlik ateşlerine dönüşmeyi bekleyen titrek alevler. Şimdi, bu günlerde, bu ateşler kükreyerek canlanıyordu.

Haydutlar boldu. Yollar tehlikeliydi. Hiçbir saray maiyeti tam bir eskort olmadan hiçbir yere seyahat edemezdi. Kız kardeşlerim ve ben nereye gidersek gidelim silahlı muhafızlar bize eşlik ederdi; ister köye kısa bir gezinti, ister sahildeki yazlık villaya uzun bir yolculuk .

Haydutlar ne kadar kötüyse, akıncılar o kadar kötüydü.

Bir zamanlar ejderhalara ev sahipliği yapmış olan Kayalıklar'da, uzun süredir terk edilmiş tünellerde ve mağara sistemlerinde saklanan akıncılar hakkında sık sık raporlar geliyordu. Kuzeydeki köyleri sert bir şekilde vurdular, son yıllarda giderek daha cesur hale geldiler ve savunmasız toplulukları yerle bir etmek için güneye doğru ilerlediler. Harman bitmiş olabilir -neredeyse yüz yıldır bir ejderha görülmemiştir- ama ülke pek de huzur içinde değildi.

Sınır lordları, özellikle de şu anda Büyük Salon'da bulunan *bu* sınır lordları olmasaydı, kuzey sınırimız şimdiye kadar düşmüş olurdu. *Penterra* düşmüş olurdu. Herhangi birimizin nerede olacağını kim bilebilirdi?

"Bu ," diye onayladı başka bir ses.

Kimin konuştuğunu görmek için bakmadım. *Ondan* başka hiçbir yere bakmadım. Birçok isimle anılan ama gerçek adının bir kez bile söylendiğini duymadığım adama. Belki de hepimiz gibi sıradan bir isme sahip olması onu daha az dikkat çekici kılacaktı.

Göğsümde giderek kötüleşen gerginliği daha sert ovuşturdum, bir çeşit felç geçirip geçirmediğimi merak etmeye başladım. Yine de öylece kaldım, yeni gelenlerin ... onun görüntüsünü içime çektim.

Yüzü taş gibi sabitti. Bakışlarını kraliyet ailesinin üzerinde gezdirirken gözleri gece ayazı gibiydi, kış soğuğu ve duygudan yoksundu. Kız kardeşlerimin üzerinde oyalandı. Alise geri çekildi, onun dikkatini çekmek istemiyordu. Feena ve Sybil daha az kayıtsızdı, omuzlarını dikleştirerek göğüslerinin kirtlelerinin altında daha belirgin olmasını sağladılar. Erkeklerin ilgisinden hoşlanıyorlardı. Görünüşe göre Sınır Kralı da bir istisna değildi.

"Lord Dryhten, hoş geldiniz, hoş geldiniz." Kral Hamlin ayağa kalktı ve öne doğru ilerledi. Savaşçının bu kadar yakınında dururken ufak tefek görünüyordu. Güvercin yumuşaklığındaki elleri ve orta boylu yapısıyla bir savaşçı değildi. Daha önce hiç savaşa katılmamıştı. Bu duvarların güvenliğinin içinden hükmediyordu.

Neyse ki Penterra'yı onun için güvende tutacak Canavar gibi adamları vardı. Erkek varisi olmadığından, krallığının korunması, kızlarının komşu krallıkların prensleriyle yapacağı avantajlı evliliklerle güvence altına alınacaktı.

Lord Dryhten'in kalın kaslı omzuna vurdu. "Ziyaretiniz çok gecikti. Hepiniz için ziyafet ve eğlence planladık."

Canavar başını hafifçe eğdi ve savaşçılarından biri öne çıktı, keten bir kumaşla kaplı bir şey taşıyordu. Savaşçı lord onu ondan aldı ve değerli taşlarla dolu güzel bir kolyeyi ortaya çıkarmak için kumaşı geri attı.

Herkesin nefesi kesildi. Durduğum yerden bile parıltıyı görebiliyor, çekiciliğini hissedebiliyordum. Mücevherler başka hiçbir şeye benzemiyordu. Kraliçe bile bu kadar güzel bir şeye sahip değildi.

Canavar başını derin bir eğişle krala uzattı. "Majesteleri, babamın son seferi sırasında Kayalıklar'da ortaya çıkardığı bir hediye."

Derin sesini duyunca irkildim, bunu fiziksel olarak hissettim ... tenime inen sert bir tokat kadar somuttu.

Kral sevinçle alkışladı ve ardından kolyeyi kabul ederek ağırlığını ölçtü. "Oh! Görüldüğünden daha ağır." Kolyeyi karısına götürdü ve o da şimdi yakut ve turmalin olduğunu görebildiğim kolyeyi sevgi dolu elleriyle okşayarak hayranlıkla inceledi. Kız kardeşlerim de ona doğru eğilip hayranlıkla baktılar.

"Çok nazıksınız Lord Dryhten. Size ve tüm yurttaşlarınıza minnettarız. Hediye vermesi gereken bizleriz." Kraliçenin gülümsemesi o kadar güzeldi ki, sanki bir hediyein ta kendisi gibiydi. "Krallığın iyiliği için yaptığınız her şeyin karşılığını aldığınızdan emin olmalıyız."

Kral başını sallayarak karısıyla aynı fikirde olduğunu mırıldandı. "Evet, size minnettarlığımızı nasıl gösterebileceğimizi dikkatle düşünüyorduk."

"Aklıma bir yol geliyor, Majesteleri." Onurlandırıcı bir ifade kullanmasına rağmen, derin ses tonunda kesin bir hürmet eksikliği vardı.

Onun bu cüretkârlığı karşısında salonda mırıltılar yükseldi. Gelişinden sadece birkaç dakika sonra bir talepte bulunmayı düşünmüş müydü?

"Peki, konuş o zaman, iyi adamım." Kral cesaretle başını salladı. "Ne oldu?"

Bunu bir duraklama izledi. Herkes onun cevabını beklerken salona bir sessizlik çöktü. "Kızlarınızdan birini eş olarak alacağım."

Salon sessizliğe gömüldü.

Kimse nefes almadı.

Göğsümdeki çekim derinleşerek nabız gibi atan, inatçı bir zonklamaya dönüştü. Canavar bir daha hareket etmedi ya da konuşmadı. Konuşmasına gerek yoktu. Sesi Büyük Salon'da yankılandı, bu sözler kalıcı olarak havaya kazındı.

Kızlarınızdan birini eş olarak alacağım.

Boğuk bir sesle yutkundum. Çok saçmaydı. Kral kızlarından birini bu medeniyetsiz vahşi adama vermezdi. Bu ne küstahlık. Mutlak küstahlık.

İçinde yaşadığım toplumun hiyerarşisine saygı duyuyordum. Bildiğim her şey buydu. Bana öğretilen her şey. Düzen. Kaos karşısında bir grev. Herkesin yeri, konumu, unvanı, rütbesi ve rolü vardı. Canavar bundan kurtulabileceğini düşünmeye cüret etti.

Saldırgan adam kralın bakışlarını uzun, bitmek bilmeyen bir an boyunca tuttu. Eğer bu bir irade testi olsaydı, kral ilk önce kırılırdı. Bir hükümdar için oldukça utanç verici. Yine de gözlerini kaçırdı ve naip lordu aramaya başladı. Stig'in babası krala her konuda danışmanlık yapardı.

Yine de bu bana danışmanlık gerektiren bir konu gibi gelmedi. Kral kesin bir dille ve içten bir ret cevabı vermelidir.

Böyle yankılanan bir ret asla gelmedi.

Bunun yerine, lord naip kız kardeşlerime baktı ve onları daha önce hiç değerlendirmemiş gibi değerlendirdi - ki bu kesinlikle doğru değildi. Onlar her zaman bir eşya gibi değerlendirildiler. Herkes krallığın geleceğinin onlar aracılığıyla yapılan ittifaklara bağlı olduğunu biliyordu. Naip Lord, prenseslerden hiçbirini bir hemşerisine kaptırmak istemezdi.

-Sınır Kralı gibi krallığın refahı için hayati önem taşıyan biri olsa bile.

Bu çıkmaz, naip lordun çenesini eğerek başını sallamasıyla nihayet sona erdi. Onaylama. *Kabul mü?*

Hareket gözden kaçmamıştı. O zaman herkes patladı. Hareket ve sessiz fısıltılar bir dalga gibi koridora yayıldı. Stig muhafızların arasından sıyrıldı, babasına kuşkuyla bakıyordu, kabzasındaki eli sanki onu kullanmak istiyormuş gibi sıkışmıştı.

Naip Lord azarlaracasına başını bir kez salladı ve oğlunu sessiz kalması için azarladı. Stig isyan edercesine ağzını kapattı ve sıraya geri döndü. Bundan hoşlanmayabilirdi ama o tahtın sadık bir hizmetkârıydı ve

itaatkâr bir evlattı. Belki babasıyla yalnız kaldığında onu etkileyebilirdi ama burada bunu yapamazdı.

Kızlarınızdan birini eş olarak alacağım.

O korkunç sözleri kulaklarımdan çıkaramadım. Naip Lord bu kadar çirkin bir şeyi düşünemezdi.

Başımı salladım. Bu bir istek bile değildi. Bir teklif bile değildi. Bu bir gerçeğin ifadesiydi. Vazgeçilmiş bir sonuç.

Beni bir baba olarak yetiştiren ve seven adam asla aynı fikirde olmazdı.
Yapamadı.

Bakışlarım Lord Dryhten'i küçümseyerek süzdü ve geldiği yere geri dönmesini diledim. Saraya girmeden önce çizmelerini silmeyi bile bilmeyen Sınır Bölgesi'nden bir barbar, kız kardeşlerimden biriyle evlenmeye uygun değildi.

Yine de kral tahtında rahatça oturuyor ve Canavar'ı düşünceli bir şekilde inceliyordu. Naip Lord'un bakışları sabit, değerlendirci ve hesaplayıcıydı. Karnımda bir burukluk hissettim. Ne kral ne de kral naibi gülmedi, alay etmedi ya da gücenmiş görünmedi - duruma uygun olduğunu düşündüğüm tüm tepkiler.

Prensesler en güzel ipekleri ve mücevherleri takarak saraylara aitti. Acımasız savaş lordları ise krallığın tehlikeli sınırlarına aitti. Bu ikisi birbirine karışmazdı. Kaynaşmadılar ve kesinlikle evlenmediler.

Feena ve Sybilia artık o kadar da meraklı görünmüyorlardı. Gergin bakışlar atıyorlardı. Alise'in gözlerinde korku parıldıyordu. Uzaktan bile yutkunmaya çalışırken solgun boğazının hassas çizgilerini fark edebiliyordum.

Alise olmaz. Lütfen, hayır.

Üçü de masumiyetin ta kendisiydi. Sanırım bu yüzden kırbaçlanan kişinin ben olmam daha mantıklıydı. Masum görünmüyordum. Çelimsiz de görünmüyordum. İri boyum, fazla doğrudan bakışlarım ve ahlaksız saçlarımla doğal bir seçimdi. Kötülüğe eğilimli birine benziyordum. En azından Lord Chamberlain'in bana her zaman söylediği buydu -sırtımı kırbaçlarken nefesinin altından tıslıyordu: *Sen kötü, kötü bir yaratıksın. Sadece sopa için iyi olan, kırbacımın şiddetini çekmek için yetiştirilmiş aşağılık bir fahişe.*

"Leydi Tamsyn?" Bu ses dikkatimi ortaya çıkan dramdan uzaklaştırdı. Leydi Dagny gözlerini kırıştırarak bana baktı. "Burada ne yapıyorsunuz?" İzleyicilerden oluşan kalabalığa eliyle işaret etti.

dolgun parmakları. "Orada oturman gerekmiyor mu?" Başıyla benim boş koltuğumu işaret etti.

"Geç geldim ve gereksiz yere dikkat dağıtmak istemedim."

Başını salladı ve dudaklarını büzdü. Onaylamadığını, düşüncelerini okudum. Burada durmak yetersizliğimi ilan etmek gibiydi. Gerçek bir prenses ait olduğu yerde, yukarıda olurdu.

Kraliçenin yakın arkadaşı olan hanımefendiye pişmanlık dolu bir gülümsemeyle dikkatimi salonun önüne verdiğimde kral ve danışmanlarının Lord Dryhten ve savaşçı grubundan iki kişiyle birlikte ayrıldığını gördüm. Midem bulandı ve burkuldu.

"Oh, Canavar'la birlikte gidiyorlar." Leydi Dagny hoşnutsuz bir iç geçirdi. "Sanırım Kral Hamlin'in bu saçmalığa nasıl tepki verdiğini duymamıza izin verilmeyecek." Yelpazesini açtı ve yüzünün etrafındaki havayı öfkeyle karıştırmaya başladı.

Bu fikre karşı çıkan tek kişinin ben olmadığımı görmek cesaret vericiydi. Benim gibi düşünen. Ne yazık ki Leydi Dagny son karar mercii değildi. Kral ve kral naibinin Lord Dryhten ile özel bir görüşme yapmalarından korkuyordum çünkü savaşçının talebine olması gerektiği kadar karşı değillerdi. Ya Canavar kız kardeşlerimden birinin kocası olarak kabul etmeye ikna ettiyse? Mide bulantısı içime doğru kıvrıldı ve midemin çukuruna yerleşti.

Hayır. Hayır. *Hayır*. Bunun olmasına izin veremezdim. Onları korumak zorundaydım.

Böylesine korkunç bir şeyin gerçekleşmesini engellemek için bir şeyler yapabileceğimi düşünerek kalabalığın arasından ilerledim, konuşmalarına nerede devam edeceklerinden oldukça emindim. Bu sarayın benim için gizli bir köşesi bile yoktu. Daha az önemli, daha az değer verilen bir prenses olmanın avantajı, diğerleri kadar yakından izlenmememdi. Boş zamanlarımda bu sarayın her köşesini keşfetmiştim. Gizli geçitler benim için saklı değildi.

Tam olarak nereye gideceğimi biliyordum.

Düştü

BEN BABAMIN OĞLUYUM.

Bana savaşmayı öğretmişti. Bana onurun anlamını öğretmişti. Önemli olan şeyler için kan döktüğünü. Anavatanınız. Halkın. Değersiz ve güçsüz bir kral. İçime çektim. şu anda lüks sarayının içinde durduğum, hiçbir şey karşılığında korumamdan yararlanan kral.

Babam bu anlaşmadan memnundu. Kasap Balor uzaktaki bir kral için savaşmayı, kan dökmeyi, *ölmeyi* sorgulamadı. Tüm bunların onuru onun için yeterliydi.

Artık yok.

Bu benim için yeterli değildi.

Birinin şamar köpeği olmak onurlu bir şey değildi.

Ben babamın oğluydum. Hataları da dahil olmak üzere her şeyi ondan öğrenmiştim ve artık *hiçbir şeyi* kan bedeli olarak kabul etmeyi reddediyordum. Sınır Toprakları'nın, insanlığın sadece enkazına uygun, medeniyetten uzak bir ülke olarak görölmesinin zamanı gelmişti.

"Bunu yapmak istediğine emin misin? Buradan alacağın herhangi bir eş kış bitmeden ölmüş olacak," diye mırıldandı Arkin, odaya girdiğimizde, keskin bakışları zengin mekânda gezinirken sadece benim kulaklarım için.

"Bunu bilemezsin," diye karşı çıktım.

"Zayıf ve puding gibi yumuşak olacağını mı? Evet, bunu biliyorum. O buralı." Parmaklarını tiksintiyle oynatarak etrafımızı işaret etti. "Eğer karşıya geçerken eyer yorgunluğundan ya da nehri geçerken veya ilk kar fırtınasında ölmezse, kalkanımı yiyeceğim." Arkın bana kuşkuyla baktı. "Hadi ama Dryhten. O *pressesleri* orada otururken gördüm.

Sen de öyle. Eş olarak bir kılıç kızına ihtiyacın var. Sana oğullar verecek güçlü bir kadın. Bütün gece sikine binip bütün gün ata binebilecek biri." Yaşlı adam sırtıttı. Nezaketten yoksundu ama babamın yanında onun tebaası olarak hizmet etmişti ve şimdi de benim tebaamdı. Kendi halinde bir sınır lordu, benim kalemin batısındaki daha küçük bir holdingin lordu, vahşilikle yetiştirilmişti, bu da onu tam olarak savaşta yanınızda olmasını isteyeceğiniz bir savaşçı yapıyordu. İç çektim. Belki de diplomasi girişimlerinde yanımdaki en iyi adam o değildi.

"Yeter," diye sessizce emrettim.

Kral ve maiyeti sadece birkaç adım ötedeydi ve horozlardan bahsettiğimizi duymalarını hiç istemezdim. Şimdi daha fazla tartışmanın zamanı değildi. Arkin güneye doğru giderken kuşkularını bol bol dile getirmişti ama ben çoktan kararımı vermiştim. Prensesler en içten kadınlar gibi görünmeyebilirdi ama böyle olması gerekiyordu. Penterra birçok cepheden tehdit altındaydı. Evet, düşmanlarımız vardı ama tek tehdit bu değildi. İnsanlarımız açlıktan ölüyordu. Kıtık ve hastalık kuzeyde, güneyde, her yerde yaygındı. Kral Hamlin'in yönetiminde koşullar korkunçtu ve iyiye gitmiyordu. Bu kurbağa suratlı piçlerin işleri daha da berbat etmesini engellemek için masada bir koltuğa ihtiyacım vardı ve bir Penterran prensesiyle evlenmek bana bunu sağlayacaktı.

Bir uşak, çürük görünümlü mobilyalardan birine oturmamızı işaret etti. Her yüzey püsküllü ipek, kadife ve brokar yastıklarla doluydu. Duvarları güzel tablolar kaplıyordu. İçine birden fazla kişinin sığabileceği kadar büyük bir ocakta ateş çıtırdıyordu. Güneyde hava böyle bir şeyi gerektirecek kadar soğuk olur muydu? Kendimi bir bankın üzerine bırakırken üst dudağım hafifçe kıvrıldı. Kalem rahattı ama bu kadar zengin değildi.

Şarap ikram edildi. Bira değildi ama uzun bir yudum aldım ve kral otururken mücevherli kadehimin kenarından onu izledim. Naip lordun beklenenden daha fazla etkisi vardı. Kralın bakışlarının konuşmadan *önce*, konuştuktan *sonra* ve hatta hiç konuşmazken bile sürekli onu aradığını hemen fark ettim.

"Teklifiniz ilgi çekici Lord Dryhten," dedi Kral Hamlin dikkatle, tuniğinin mor rengi gözleri yaşartacak kadar parlak ve bozulmamıştı.

Naip Lord ayakta duruyordu, zayıf formu kralın sağında duruyordu ve bir eli sandalyesinin arkalığını kavramıştı. Acaba kral

duruşunun ne kadar kontrollü göründüğünü fark etti, sanki arkasındaki adamın iplerini çektiği bir kuklaydı.

Bakışlarımı lord naibe yönelttim. "Önemli bir tazminatı hak ettiğime inanıyorum."

"Yine de Penterran tahtının bir prensesi mi?" Naip Lord, sanki imkânsız isteyen bir çocukmuşum ve bunu bilemeyecek kadar safmışım gibi gülümsedi. "Kendinizi aşıyorsunuz lordum."

Kral neredeyse pişmanlıkla başını salladı.

"Öyle mi?" O kadar yumuşak ve lüks yastıklara yaslandım ki vücudum bu rahatlığa nasıl tepki vereceğini bilemedi. İlk kardan önce eve dönebilmek için neredeyse bir ay boyunca zorlu yolculuklar yapmış ve acımasız topraklarda yatıp kalkmışım. Açık havada bir kar fırtınasına yakalanmaktan daha kötü bir şey olamazdı.

Daha önce gelmek istemiştım ama kuzeyden gelen şiddetli bir istilacı birliği son aylarda beni meşgul ediyordu ve ben gelin almak için elçi gönderecek bir adam değildim. Arkin benim yerime gitmeyi teklif etmişti ama ne kadar zahmetli olursa olsun bunu kendim yapmalıymışım gibi görünüyordu. Bunu bir yıl daha ertelemeye hiç niyetim yoktu. Bu işin halledilmesi gerekiyordu.

Bir hizmetkâr kadehleri yeniden doldurdu ve meyve ikram etti. Kuzeyin soğuk ikliminde böyle bir meyve lüks sayılırdı. Bir salkım taze üzüm seçtim. Arkın da aynı şeyi yaptı, bir armut aldı ve sulu meyveyi gürültüyle ısırdı, suyu kırışan sakalına damlarken gözlerini kırıştıtarak etrafta toplanan insanlara baktı.

"Krallığa takdire şayan bir şekilde hizmet ettiğinizi kimse inkâr edemez." Naip Lord'un ses tonu samimiyete dönüştü ve onu kesmemek için kendimi zor tuttum. Parmaklarım yumruğa dönüştü ve onun kendini beğenmiş yüzüne vurmak için can atıyordum. Ama yolu bu değildi. Burada olmazdı. Benim hayatımda, benim dünyamda şiddet çoğu sorunun cevabıydı. Burada ise cevap konuşmaktı. Yalanlar. İyilik yapmak.

Daha yeni ve eve dönmek için sabırsızlanıyordum.

Naip Lord nezaket gösterisinde bulundu, doğru kelimeleri söyledi ama samimiyet yoktu. Gülümsemesi gözleriyle buluşmuyordu. Hürmetten daha azına alışkın değildim ve bu adamın kendini beğenmiş yüzü tenimi iğneliyordu.

Tıpkı odanın diğer ucunda durduğu yerden beni izleyen, kahverengi gözleri nefretle parlayan ve canlı olan, ağzı sakalının içinde acımasız bir kesik dudak olan genç piçinki gibi.

Tanıştırılmamıştık ama bir subayın kıyafetlerini giymişti. . . ve kaşlarını çatmıştı. Bana karşı olan nefretini gizlemek için hiçbir şey yapmıyordu ve buna neredeyse saygı duyabilirdim. Bunu, lord naibinin bana gönderdiği sahte gülümsemelere ve boş övgülere her gün tercih ederdim. Sanırım onun yapmacıksızlığını takdir etmeliydim. Ona alaycı bir kaş kaldırdım ve yüz hatlarının kızarmasının tadını çıkardım.

"Takdire şayan bir şekilde mi?" Hafifçe yankılandım, bu sözdeki tepeden bakan tınıyı bir tek benim duyup duymadığımı merak ediyordum.

Kralın gülümsemesi biraz titredi. .

Naip Lord'un bakışları hafifçe daraldı. "Tüm çabalarınız için minnettarız," diye cevap verdi oldukça zorlayıcı bir şekilde, benim ... neye? Ona inanmamı mı? Gurur duymamı mı?

"Oh? Şey. Bu rahatlatıcı bir şey," diye abartılı bir coşkuyla cevap verdim, ağzıma bir üzüm attım ve rahat bir yavaşlıkla çiğnedim. "Kuzey sınırını defalarca korumaktan daha azını yapsaydım beni nasıl göreceğinizi düşündükçe ürperiyorum."

Sözlerimin havada asılı kalmasına izin verdim. Tehdit değil. Kesinlikle. Ama zihinlerinde evirip çevirebilecekleri bir şeydi.

Sonunda ilk konuşan Arkin oldu, şaşırtıcı olmayan bir şekilde. Savaş kelimelerle yürütüldüğünde bile her mücadeleye kılıcıyla önderlik ederdi. "Gerçekten de öyle. Savunmamız olmasaydı, Veturland'dan üç bin savaşçı geçen baharda başarılı bir şekilde istila ederdi. Başka bir kral şu anda sizin olduğunuz yerde oturuyor olurdu." Vasalım armudunun suyuyla parlayan kalın parmaklarıyla Kral Hamlin'in oturduğu yeri işaret etti. Arkin'in meselenin özüne ineceğine güveniyorum.

Naip Lord'un gülümsemesi kayboldu, dar yüzünün çizgileri daha da sıkılaştı. Gözleri parladı ama suçlamayı inkâr edemedi, çünkü doğrudu.

"Bu da yetmezmiş gibi," diye devam etti Arkin, "bir de Kayalıklar'daki akıncılar var. O piçler savaşabiliyor." Bunu ağır bir nefes vererek söyledi ve onları düşününce başını salladı. Onay için bana baktı.

"İyi savaşçılar," diye başımı sallayarak onayladım ve odadaki muhafızlara tiksintiyle baktım. Onlarla bir çatışmadan sağ çıkamazlardı.

Kayalıkları işgal eden akıncıların sayısı binlerce değildi ama kana susamışlardı. Son derece yetenekli ve acımasızdılar.

iz. Biliyordum. Denemiştim ve Borderlands'in en iyi iz sürücüsüydim. Babam bundan emin olmuştu. şaşırtıcıydı. Duman gibi ele geçmezlerdi.

Kral boğazını temizledi. "Size" -bakışları Arkin'e kaydı- "ve tüm sınır lordlarına duyduğumuz minnettarlık tam olarak ifade edilemez."

"O zaman belki de gösterilmesi gerekir," diye kaşımı kaldırarak eşit bir şekilde önerdim.

Kral tedirgin bir şekilde danışmanıyla benim aramda mekik dokudu, elindeki meselenin içine tekrar girdiğinin farkındaydı.

Sessizlik çöktü.

Kralın konuşmasını beklerken ağızıma bir üzüm daha attım ve dilimin üzerinde yuvarlayarak onun bariz rahatsızlığından zevk aldım.

Neden burada olduğumu biliyordu. Herkes biliyordu. Sözlerimi sakınmamıştım. Kızlarından biri benim olacaktı. Benim sadakatimi kaybetmeyi ve bu krallığı hâlâ bir arada tutmayı göze alamazdı.

Üzümü dilim ve ağızımın çatısı arasında ezdim.

Çiğneyerek bir başkasına uzandım ve durdum.

Ani bir farkındalıkla derim çatırdadı. Kollarımdaki ince tüyler titredi. Odayı taradım, hızlıca yüzlere baktım ve bu ifadelerde hiçbir şey okumadım, hiçbir uyanıklık belirtisi, hiçbir tehlike belirtisi - ve tehditleri ortaya çıkarma konusunda bir uzmandım. Yaptığım şey buydu. Bu kadar uzun süre nasıl hayatta kalabilmiştim. Derim, açıklayamadığım bir farkındalıkla çekildi ve çekiştirildi.

Sanki biri odaya girmiş ve bize katılmış gibiydi ama kapı açılmamıştı. Kimse içeri adım atmamıştı. Daha önce olduğı gibi aynı insanlara baktım. Ama üzerimde yeni bir bakış hissettim. Göremediğim birinin bakışı. Sadece hissedebiliyordum. Hissedebildiğim. *Tadabiliyordum*.

Görünmez bir ipin zorlamasıyla banktan kalktım ve odanın içinde ilerledim. İyi döşenmiş odanın çevresini dolaşarak mobilyaların üzerinden geçtim, parmaklarım brokar döşemeli bir sandalyenin arkasını, vitraylı bir pencerenin önünde duran devasa masayı, goblen kaplı bir duvarı sıyırdı, aniden sıcaklıkla ve yaklaşan bir fırtınanın enerjisiyle çatırdayan alanı aradı, araştırdı.

Diğەرleri bakıştılar, şüphesiz garip davranışımı merak ediyorlardı.

"Lordum?" diye sordu lord naip, ses tonunda bir miktar sıkıntı vardı. "Yanlış bir şey mi var?"

Onu görmezden geldim. Başımı eğerek dinledim, kulaklarımda bir kalp atışının vızıltısı, benimkinden daha hızlı bir ritim atıyordu.

Harman'ın son savaşını gösteren bir tablonun önünde durdum. Hormung bir asır önce gerçekleşmişti. Babamın büyükbabası da oradaydı. O gün ordularımızı zafere taşımış, ejderhalara karşı savaşın gidişatını değiştirmişti. O savaşta her iki tarafın da kayıpları sayısızdı ama ejderhaların kayıpları çok daha fazlaydı. Yıkıcı. Hormung'dan sonra, son sadece bir zaman meselesiydi. Öldürülmemiş az sayıdaki ejderha avlandı. Geride kalanlar sistematik olarak kökleri , toplandı ve ortadan kaldırıldı. Bir daha hiçbir ejderha görülmeyecekti... bir kez hariç. Bir kez. Hormung'dan seksen yıl sonra olağanüstü, tekil bir olay.

Resme bakmaya devam ettim - ejderha ateşinin aydınlattığı o gece gökyüzünde, sayısız kanatlı yaratık insan ordularının üzerinde ölümcül dönüşler yapıyor, Crag's'in karanlık, sivri hatları arka planda beliren bir gölge gibi. Koyu maviler ve kırmızı, altın ve turuncunun ateşli tonlarıyla olağanüstü bir sanat eseri.

Katliamdan gözümü alamıyordum. O güne dair hiçbir tasvir görmemiştim. Sadece Hormung'un hikayelerini ve anlattıklarını duymuştum. O önemli olayın yıldönümü olan Sigur Günü'nde ziyafet çektik, kadehlerimizi kaldırdık ve kutlama yaptık. Yaşlı savaşçılar atalarından kendilerine aktarılan hikayeleri paylaştılar: kahramanca macera hikayeleri, kötülüğü yenen iyilik hikayeleri ve biz de bunları yalayıp yuttuk. Ben de dahil. *Özellikle* de ben. Şanssız (ya da şanslı?) başlangıcım nedeniyle kendimi bu efsanenin bir parçası, uzak geçmişe diğerlerinden daha bağlı hissediyordum.

Babam beni kurtardığında üç yaşındaydım. En azından yaşım ile ilgili en iyi tahmin buydu. Asla kesin olarak bilemezdim. Kesin olan neydi? Yirmi üç yıl önce, Kasap Balor bir akıncı grubunu karla kaplı Kayalıklar'a, mağaramsı derinliklere götürmüştü. Beni de orada, dağın kalın derisinin altında, korkunç bir canavarın ayakları dibinde büzüşmüş, bir sonraki yemeği olmayı bekleyen bahtsız, çıplak bir bebek olarak buldu.

Seksen yıl olmuştu. Bir ejderha en son görüldüğünden beri seksen yıl. Herkes onların düşünüyordu. Öldüklerini. Yok olduklarını. Soylarının tükendiğini. Ama işte oradaydım. Bir ejderhanın inindeydim. . Bir anomali. Bir aykırı. Bir hamamböceği gibi, bir dağın derinliklerine gömülmüş, sadece avlanmak için gecenin pelerini altında yüzeye çıkmış, bulabildiği yiyeceği -bu örnekte beni- sahiplenmek ve yutmak için.

Ejderhalar yüzyıllarca yaşadı ve beni esir alan bu ejderha, Kasap Balor olmasaydı muhtemelen daha uzun yaşayacaktı. Hayatımı Sınır Kralı'na borçluydum. Sadece beni kurtarıp kalan tek ejderhayı öldürmekle kalmamış, aynı zamanda beni yanına alıp oğlu gibi yetiştirmişti.

Diğerleri için bu sadece bir . Benim içinse daha fazlasıydı.

Neyi temsil ettiğini anlamıştım. Şiddet, acı, çaresizlik soluyordu. Kayıp ve zafer. İnsanoğlunun iblis ejderhaya karşı, çok şey almış ve almaya devam edecek olan o şeytani yaratıklara karşı zaferi. Yok etmeye devam eden. Tıpkı o ejderhanın -benim ejderhamın- gerçek ailemi aldığı ve asla tanıyamayacağım ailemi yok ettiği gibi. *Benim ejderham*. Ne kadar berbat bir şey olsa da, o ejderhayı hep benim olarak düşünecektim. Beni çalan ve öldürecek olan ejderha.

Ve tüm bunların ötesinde, tuvalin canlı aşı boyası ve tempera darbelerinin içine gömülmüş, başka bir şey zonklıyor, nefes alıyor ... ve beni çağırıyordu. Bir şeyin hayaleti. Derimi ızdırap noktasına kadar diken diken eden ve sıkın bir şey.

Çarpıcı sanat eserlerinin ve anlattığı hikâyeye duyduğum hayranlığın ötesinde bir şey.

Gözlerimi kısıtım, kanayan bir yara kadar içgüdüsel olan sahneye daha sert, daha derin baktım. Bu odada hissettiğim, duyumsadığım her şey burada, bu resimde ortaya çıkmıştı.

Ona baktım, mantıksız ve imkânsız bir şekilde onun da bana baktığına ikna olmuştum. Ellerim iki yanımda kıvrılmış, parmaklarım avuç içlerimin etine gömülmüştü.

Oda boğucu bir hal aldı. Nefesim dudaklarımdan ve burnumdan buharlaşıyordu.

"Lordum?" Ses solumdan geldi. Kral yanımda duruyordu. Yaklaştığını duymamıştım, beni etkileyen her neyse onu avlamaya o kadar odaklanmıştım ki.

İçime çektim. Nefes verdim. İşe yaramadı. Hâlâ çok sıcaktım. Göğsüm hâlâ çok sıkıydı.

"Etkileyici," diye mırıldandım, dikkatimi tamamen yanımdaki adama vermem gerektiğini bilmeme rağmen bakışlarımı sahneden ayıramadım.

"Bana bunun olağanüstü bir tasvir olduğu söylendi."

Ona yıllıklardan *bahsedildi*. Ailesinin kolektif hafızası aracılığıyla değil.

Kraliyet ailesinin hiçbir üyesi yüz yıl önce o son, tüyler ürpertici savaştaki kahramanlıklarının hikâyesini anlatmak için orada bulunmamıştı. Güneyden gelen ordular Penterra Kralı tarafından yönetilmiyordu. O zaman değildi. Ne de şimdi.

Hormung -hatta Threshing- büyük ölçüde kuzey orduları tarafından gerçekleştirilmişti. Kuzeyde. Ejderhalar onların kemiklerini toz haline getirmiş, etlerini yakıp kül etmişti. Sınır Toprakları'ndan gelen savaşçıların kanı savaş alanlarını ıslatmıştı. Benim büyük büyükbabam gibi savaşçılar. Yüz yıl önce Hormung'da kuzey ordularına liderlik etmişti. Hiçbir savaşçı ejderha salgınını topraklarımızdan yok etmek için ondan daha fazlasını yapmamıştı.

O dördüncü evlattı. Üç erkek kardeşi ve sayısız kuzeni ondan önce ölmüştü. Sınır Bölgeleri Lordu olmadan önce. Tüm kurtların efendisi Fenrir ile ittifak kurmadan ve ejderha avına yardım etmek için ülkedeki her kurdun bağlılığını sağlamadan önce.

Bu geçmişte kaldı ama unutulmadı. Kuzeyde değil. Ellerimde ince, yıpranmış bir iplikle sabırla krala bakarken şimdi de değil. Borderlands'in hakkını beklemekten bıkmıştı.

İşim bitmişti.

İç çekti ve sesinde teslimiyet vardı. "Şey. Kızlarım var."

Bu ima çok tatmin ediciydi. *Kızları*. Çoğul. Çoklu. Bu itiraf bir teslimiyetti. Eninde sonunda bu karara varacağını biliyordum. Başka seçeneği yoktu. Teslim olmamak için bana çok ihtiyacı vardı. En azından evden ayrıldığımdan beri kendime bunu söylüyordum.

Hafifçe gülümsedim ve hedefim bu kadar bile gözlerimi ondan ayıramayarak boyalı cehennem manzarasına bakmak için geri döndüm. "Gerçekten de öyle. Öyle."

"Majesteleri!" diye bağırdı lord naip arkamızdan bir yerden. "Şunu demek istemiş olamazsınız-"

Kral Hamlin sert bir sesle, "Benim *birkaç* kızım var," diye açıkladı, şüphesiz bu sözlerin amacı naip lordun itirazlarını bastırmaktı. Geldiğimden beri ilk kez bir krala benziyordu. "Belki Lord Dryhten gibi değerli bir adam için bir tane ayırabilirim."

Resimden ısı yayılıyordu. Sanki gökyüzünde yanıp sönen ateş gerçekleşti ve uzanıp beni haşlamak için canlanmıştı.

Ben kazanmıştım.

Yapmayı planladığım şeyi tam olarak başarmıştım. Ya da neredeyse.

Bu adamın kızlarından birine sahip olacaktım. Krallığın bir prensesini karım olarak. Yatağında. Belki de karnı yakında çocuğumla şişecekti. Bu da bu krallığın yönetiminde alınan kararlarda sesimin duyulacağı anlamına geliyordu. Nihayet. O an babamın mezardan bana uzandığını hissettim, gururlu ve memnun. Sonunda Sınır Toprakları hak ettiklerini alacaktı.

Kralın eli omzuma yerleşti. "Şimdi gelin lordum. Konuşacak çok şeyimiz var."

Tamsyn

RESMİN DİĞER TARAFINDA DURUYORDUM, KARANLIĞIN İÇİNDE

Adamlarla aramda sadece deri gibi gergin ince bir branda vardı. Gizli geçitte saklanmış, babamın kançılaryasının içindekilere görünmeden, nefesimi tuttum.

Ben onlar için görünmezdim ama onlar benim için görünmez değildi. Her şeyi gördüm ve duydum ve öfke içimde sert ve hızlı bir şekilde pompalanıyor, damarlarımda bir fırtına gibi çarpıyordu. Babam değerli kızlarından birini Sınır Bölgesi Canavarı'na vermek niyetindeydi.

Kız kardeşlerimden biri.

Baba dediğim, öz kızlarının yanı sıra benim de üzerine titrediğim adam asla böyle bir şey yapmazdı. Kendisinden birine bu şekilde ihanet etmezdi. Ya da ben öyle sanıyordum.

Hiç böyle bir öfke, böyle bir çaresizlik hissetmemiştim. Hayatım boyunca Penterra prenseslerini korumak benim görevim olmuştu. Onların yerine kırbaçlanmak bir ayrıcalıktı. Bu prestijli rol için çocuklarını sunan uzun bir ebeveynler silsilesi vardı. Kraliçe hamile kaldığında, birçok kişi başvurmuştu. Sadece ben seçildim. Bu bir onurdu. En azından bana öğretilen buydu.

En eski anım, hemşirenin beni akşam yemeği olmadan yatağa göndermesiydi. Üç ya da dört yaşındaydım ve kafam karışmıştı çünkü yanlış bir şey yapmamıştım. Benden aylar küçük olan Feena saklambaç oynamaya bayılırdı. O kadar çok severdi ki, Hemşire bizi çağırdıktan sonra uzun süre oynardı. O gün Feena'yı bulmak bir saatten fazla sürmüştü. Hemşire paniğe kapılmış ve tüm saray personelinin prensesi bulmaları için görevlendirmişti. Sonunda nerede olduğu bulundu.

Misafir odalarından birindeki gardırobun dibinde uyuyakalmıştı.

Bu benim ilk dersimdi. İlk cezam. Karnım aç bir şekilde yatağa gönderildim, Feena ise gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde *beni* izliyordu, *ona* karşı öfkeyle titreyen Hemşire'nin *beni* neden yatağa aç gönderdiğini anlayamayacak kadar küçüktüm. Yatağımda büzüldüğümü hatırlıyorum, gözyaşlarım yüzümde sıcak ve tuzlu, adaletsizlikten boğuluyorum, karanlığa bakarken midem açlıktan gurulduyor, çok incinmişim, bu kadar sert bir muameleyi hak etmek için ne yapmış olabileceğime dair kafam çok karışık.

Yine de eninde sonunda hepimiz anlayacaktık.

Sonunda cezalarım fiziksel bir hal alacaktı. Önce Hemşire'nin eliyle, daha sonra öğretmenler tarafından, sonra da Lord Chamberlain tarafından. Hepsi birlikte, prenseslerin yaptıkları yanlışların sonuçlarına katlanmalarını sağladılar. *Ben* de onların yanlışlarının sonuçlarıyla yüzleştim. *Ben mi?* Yaptıkları şeyler için. Bu benim kabul ettiğim gerçeklik haline geldikçe tüm kafa karışıklığı ve incinme nihayetinde kayboldu.

Ben şamar oğlanıydım.

Hayatım boyunca kız kardeşlerimi korudum. Şimdi her zamankinden daha fazla korunmaya ihtiyaçları vardı ya da en azından birinin. *Ondan*. Canavar, haydut çetesi ve aşağılık talebiyle buraya gelmişti ve babam da bunu kabul etmişti.

Ama ben yapmazdım.

Feena'ya, Sybilia'ya ya da -Tanrı yardımcısı olsun- ona sahip çıkmayı düşünen adamın buz gibi solgun gözlerine bakarken dudaklarımdan öfkeli nefesler dökülüyordu.

-Alise. En küçük kardeşim küçük ve narindi. Bu savaşçının altında ezilirdi.

Aramızda çok az mesafe vardı, hava sıcaktı ve aramızda çatırdıyordu. Koyu renk saçları omuzlarına kadar uzanıyordu, yanları kafa derisine yakın örülmüştü. Çürük bariyerin arasından nefesini hissedebiliyordum. Tuvalin lifleri arasından puslu yüzünü inceledim, nemli koridorun karanlığında beni göremediği için rahatlardım ve yine de

Neden tam tablonun önünde durmuştu?

Neden beni görebiliyormuş gibi bana bakıyordu? Sanki tuvalin içinden uzanıp bana dokunmanın eşliğindeymiş gibi?

O büyük ellerin beni sardığını hayal ettiğimde tenimde bir ateş dalgası oluştu.

Elbette bu imkansızdı. Orada olduğumu bilemezdi.

Bakışlarım gölgeli yüzünde geziniyor, her çizgiyi ve çukuru, yoğun gözlerini, ağzının sert yapısını inceliyordu. Tedirgin görünüyordu. Belki de bir sesle kendimi ele vermiştim. Gizliliğin doruğunda olduğumu düşünmüştüm ama resme saplanıp kalmasının tek açıklaması buydu.

Kral bir elini omzuna koydu ve kız kardeşlerimden biriyle evliliğinin ayrıntılarını konuşabilmeleri için onu uzaklaştırdı ... ama kral resme doğru onaylamayan bir bakış göndermeden önce değil. Nefesimi çektim.

Babam gizli geçitte olduğumu *biliyordu*.

Elbette biliyordu. Babam hayatı boyunca bu sarayda yaşamıştı. Küçük bir çocukken bize geçitleri ilk gösteren oydu. Benden memnun olmayacağından emin bir şekilde geri çekildim. Bir kez olsun kendi başıma kırbaçlanmayı hak etmiş olabilirdim.

Adamlar tartışmaya devam ederken bekledim, kız kardeşlerimden hangisinin kaderinin böylesine iğrenç olduğunu, hangisinin kana susamış ve gaddar, insandan çok canavar olduğu iddia edilen, bir ejderhadan sağ kurtulan son insan olan kötü şöhretli Lord Canavar'a sonsuza dek bağlanacağını öğrenmeyi umuyordum.

Yine de babam tek kelime etmedi. Sınır Kralı'na kimi vaat ettiğinden hiç bahsetmedi ve korkunç barbar da hiç sormadı. Muhtemelen sefil adam için önemli değildi. Canavar şüphesiz kız kardeşlerimi de aynı şekilde görüyordu. Hepsi güzel yüzlü ve kralın kızlarıydı. Birbirleriyle değiştirilebilirlerdi. Bu sadece öfkemi arttırdı. Kız kardeşlerim bundan daha fazlasıydı. Onlar bireylerdi ve çok farklıydılar.

Feena hayvanları çok severdi ve yatağına her zaman bir hayvan sokardı; Sybilia ise üzerine atlayıp onu yalamalarından korktuğu için yanına bir hayvan yaklaştırmaktansa zehir içerdi. Bir de tatlı Alise vardı, suluboyalarını çok severdi ve her sabah çilek ve kremaya düşkündü. O kadar çok çilek yedi ki çilek kokardı.

Dryhten evliliğin en kısa zamanda yapılması için ısrar edince ürperdim. Babam kabul etti, yapılacağına dair güvence verdi. Her şeyin bu kadar çabuk olması baş döndürücüydü. Bırakın *geline*, kraliçeye bile haber verilmemişti. İçimdeki her şey, kız kardeşlerimden birinin Canavar olarak bilinen bir adamın merhametine bırakılacağını düşünerek öfkeleni. Babam kızı için korkmuyor muydu?

Dağılmaya başladılar, lord naip onları büyük bir ziyafetin beklediğini hatırlattı. Dryhten'in savaşıları gayet memnun görünüyordu ve ben onun neden hâlâ bu kadar asık suratlı görüldüğünü merak ediyordum. İstedğini elde etmişti. Onun da diğerleri gibi gülümsemesi gerekmez miydi? Gerginlik çenesindeki deriyi tüylendirdi ve omzunun üzerinden resme *-bana-* bir bakış daha gönderdi.

Sertleştim ve başımı salladım.

Hayır, hayır, hayır. Yürümeye devam et, hayvan.

Sanki kelimeleri yüksek sesle söylemişim gibi, parmaklarımı ağzıma bastırarak çıkabilecek herhangi bir sesi bastırdım.

Düşüncelerimi duymuş olamazdı ama yine de parlayan gözleri kısıldı. Aradaki mesafeyi okumak imkânsızdı ama şüphesini boğazıma dayanan bir bıçağın ucu kadar keskin hissediyordum. Geniş göğsü bir şekilde duyduğum bir nefes alış verişle kalktı *-hissettim-* ve sonra arkasını dönerek odadan kayboldu.

Duvara yaslandım, başımı öne eğdim ve rahatlamış bir ürpertiyle elimi ağzımdan çektim. Kendimi hareket edecek kadar sakin hissetmem için birkaç dakika geçti. Sarayın içinden geçen labirent gibi geçitlerden geri dönmek hiç hoşuma gitmiyordu, her türden ürpertici şey bana eşlik ediyordu. Nemli karanlıkta, annem ve hanımlarının dikiş işlerini yapmaktan hoşlandıkları salona doğru uzun ve dolambaçlı bir yürüyüş oldu. En kısa yoldan çıkmaya karar vererek kapının mandalını kaldırdım.

Bir itmeyle resim bir kapı gibi ve terliklerim taş zemini kaplayan halıya batarak odaya adım attım.

Büyük Salon, özellikle bu gece için toplanmış ozanlar eşliğinde yiyip içen, dans eden eğlence düşkünleriyle dolup taşacaktı. Penterran sarayının kutlama yapmak için hiçbir zaman bir nedene ihtiyacı olmamıştı ama özel konuklarımızın gelişi uzun saatler sürecektir bir eğlenceye yol açacaktı. Henüz kimse kaybolduğumu fark etmemiştir. Kız kardeşlerimi bulmalı ve onları uyarmalıydım. Annemle konuşmalıydım. Belki kocasını ikna edebilirdi. Belki Stig'e yaklaşabilirdim ve o da babasıyla konuşabilirdi. Benim tarafımda olacağını biliyordum.

Dönerek tablonun yerinde durduğundan ve bozulduğuna dair hiçbir ipucu olmadığından emin oldum. Memnun bir şekilde arkamı döndüm ve doğrudan duvara doğru yürüdüm. Etrafımda kolları ve elleri olan sert bir duvara. Derin, hırıltılı bir sese sahip olan bir duvar. "Görüyorum ki bu saray casuslarla donatılmış."

Canavar.

Anında, daha önce Büyük Salon'da fark ettiğim koku tarafından saldırıya uğradım. Onun kokusuyla çalkalanıyordum. Burun deliklerim alevlendi. Rüzgâr, toprak ve at eti. Ve o tanımlanamayan başka bir şey.

Isı dalgalanarak tenimi tutuşturdu. Onun devasa gövdesine, nabız gibi atan, kıpırdamayan kaslarına yaslandım. Avuçlarımı onun sert göğsüne bastırdım, kurtulmak için çaresizdim.

Ateş gibiydim. Temasla birlikte tüm vücudum ısındı ve korku boğazımı tırmaladı.

Gözleri artık dar yarıklar değildi. Geniş ve tetikte, savaşa hazır bir şekilde bana bakıyorlardı. Bu kadar yakından, aramızda puslu bir engel olmadan, don renginde olduklarını görebiliyordum, koyu mavi bir halka ile soluk gri. Memnuniyet orada parılıyordu. O resmin arkasında olduğumu hissetmişti ve şimdi beni yakalamıştı.

"Ben casus değilim," dedim kendime ait olduğunu bile bilmediğim cılız bir sesle.

"Hayır mı? Sen kimsin o zaman?" Gözleri yüzümde ve alev kırmızısı saçlarımda gezindi. Bakışları saçlarımda oyalandı. Bu alışılmadık renk, çocukluğumdaki işkencelerde büyük oynamıştı; saray çocukları, onlardan biri olmadığımı, *gerçek* bir prenses olmadığımı, sadece cömert bir kral ve yumuşak kalpli bir kraliçe tarafından sahiplenilmiş bir sokak serserisi olduğumu hatırlatmak için bu renge dikkat çekerlerdi. "*Nesin* sen?"

Neydim *ben*? *O neydi*?

Gözleri daha önce hiç kimsenin yapmadığı bir şekilde beni içine çekiyordu. Sarayda büyük ölçüde göz ardı edilirdim. Kırbaçlanmam gerektiği zamanlar ya da birinin çirkin boyum, talihsiz saçlarım ya da şüpheli ebeveynliğim nedeniyle benimle alay etmek istediği zamanlar hariç.

Sonra vahşi bir el kaldırdı.

İrkildim.

Durakladı, gözleri bana bir şeyler anlatıyordu. Ne olduğunu söyleyemedim ama hafifçe gevşedim. Bir süre daha bekledi ve sonra büyük elini yaklaştırdı, saçımın bir tutamına dokundu, parmaklarının arasında nazıkçe, deneysel olarak ovuşturdu.

Sonra bir gümbürtü hissettim ve bunun açıklanamaz bir şekilde benden, göğsümden geldiğini fark ettim.

Saçlarımı serbest bıraktı. Bir fısıltıyla boynuma düştü ve kollarının demir bantları tekrar etrafıma dolandı, daha sıkı dönerek beni

Daha yakın. Parmaklarım, patilerini yoğuran bir kedi yavrusu gibi deri tuniğine doğru büküldü, karşı *koyamadım*, hareket edemedim ve keşfedemedim.

"Asıl soru... kendin için mi yoksa başkası için mi casusluk yapıyorsun?" Ben konuşmadan dakikalar geçti. "Ben ... hiç kimse değilim."

Bir ses çıkardı: yarı kahkaha, yarı hırıltı. "Oh, tatlım, sen bir ... *şeysin*." Beni saran sığağa rağmen titriyordum.

O artık kalabalık bir odada uzak bir figür değildi. Artık örtülü bir tablonun gizlediği biri değildi. O buradaydı, gerçektir ve bana karşı titreşiyordu. Saçları sadece koyu değildi. Katran karasıydı, yakındaki duvar lambasının ışığının vurduğu yerde bir kuzgunun kanadı gibi mavi ve mor parlıyordu. Solgun gözlerinin etrafındaki koyu mavi halkayı ayırt edebiliyordum. İnanılmaz kalınlıktaki kirpiklerine hayran kaldım. Ve ağzına. Tanrım... ağzı. Alt dudağı dolgun ve genişti, sertlik ve vahşetten ibaret bir adam için aldatıcı bir şekilde gürdü.

Gözlerimi kırıştıtararak, kendimi bir büyüden kurtarıp gibi başımı salladım. Bu adam basitçe farklıydı. buydu. Beni bu kadar büyüleyen de buydu. İri vücudu, çok uzun saçları ve yakıcı gözleriyle saraydaki erkeklere benzemiyordu ve bu beni büyölüyordu.

Ve beni dehşete düşürdü.

"Ellerimi çöz," diye emrettim.

Onun kimseye boyun eğen bir adam olmadığından emindim. O istediğini alan bir savaşçıydı. Varlığı güç üzerine, güç uygulamak üzerine, hükmetmek üzerine kuruluydu. Bir an için buna boyun eğeceğini düşünmedim.

O zaman yaptı.

"Elbette." Kollarını biraz gevşeterek aramızda boşluk bıraktı. Yine de durakladım, o yüzün, saçların ve gözlerin ihtişamında kayboldum, beni bunaltan hislerin karmaşası karşısında şaşkına döndüm.

Sonunda kurtuldum, bir adım geri sendeledim. Bunun pek faydası olmadı. Hava, yaklaşan bir fırtına gibi etrafımızı sarmış ve kıvılcımlar saçıyordu. Gözleri parlıyordu, karanlıkta sinsice ilerleyen bir canavar gibi. Yakıştı.

"Casusluk *dışında* her ne yapıyorsanız ona geri dönmenize izin vereceğim" diye devam etti.

Ağzımı açıp kapadım, alaycı ses tonundan hoşlanmıyordum ve ona haddini bildirmek istiyordum... ne? *Hatalı* olduğunu mu?

Çünkü değildi. Yanılmıyordu. Casusluk yapıyordum. Bundan da pişman değildim. Kızlarımı güvende tutmak için bunu ve daha fazlasını yapardım.

Şansölyeliğin kapısı aniden açıldı ve naip lord içeri girdi. "Ah, lordum, biz de sizi-" Naibin bakışları bana takıldı ve irkildi, dudakları hoşnutsuzlukla inceldi.

Gerildim. Kendini beğenmiş geveze bana tahammül ediyordu ama onaylamadığını biliyordum. Kraliyet şamar olarak hizmet etsem de, beni fazla şımartılmış, kralın evine fazla gömülmüş buluyordu. Özellikle oğluyla olan arkadaşılığımдан hoşlanmıyordu. Bazen onu Stig'le beni izlerken yakalıyordum ve gözlerindeki bakış beni korkutuyordu. Sanki yanlış bir şey yapıyormuşum gibi hissettiriyordu. Nefret ettiğim bir duyguydu bu. Düzgün davranmak için çok çabaladım. Kız kardeşlerimin yanlış davranışları yüzünden cezalandırılmam yeterliydi. Kendi hatalarım için disipline edilmeme gerek yoktu. *Bunu* kontrol edebilirdim.

"Burada ne yapıyorsun kızım?" Uzun burnuyla bana baktı. "Burada olmamalısın. Defol git, defol!" Elini sallayarak beni uzaklaştırdı, beni bir baş belası olarak gördü.

Lord Dryhten'e son bir kez temkinli bir bakış atacak kadar tereddüt ettim - sanki üzerime atlamasını, beni yakalamasını ve kulak misafiri olduğum için cezalandırmasını bekliyormuşum gibi.

Yapmadı tabii ki. Beni bıraktı ve ben odadan kaçtım, bakışları hissediliyordu, sıcak ve vahşi, sırtımda sürünüyordu.

Başta planladığım gibi Büyük Salon'a gitmeye cesaret edemedim. Lord Dryhten orada olacaktı ve onunla bir kez karşılaşmak bu gece için yeterliydi. *Bir ömür boyu.* Ayrıca kral ve kraliçenin önünde beni casus olarak ilan etme ihtimali de vardı.

Bu ihtimal karşısında ürperdim. Kral ve kraliçe bana karşı iyiydiler ama onların bile sınırları vardı. Onları sarayın ve çok önemli ziyaretçilerimizin önünde utandırmamam gerektiğini çok iyi biliyordum.

Aceleyle yatak odama gittim ve beni Dryhten'le yalnız yakalayan naibin misilleme isteyip istemeyeceğini merak ederek odanın içinde attım. Lord Chamberlain'den yeni bir kırbaçlama için ziyaret beklemeli miydim? Bir gün içinde iki kez kırbaçlanmayalı uzun zaman olmuştu. Bundan zevk almadım.

Aşağıdaki Büyük Salon'dan uzaktan gelen neşe sesleri duyuluyordu. Naip Lord'un kadehlerine gömülüp beni unutacağına inanmak istiyordum ama bunun pek mümkün olmadığını biliyordum. Naip lord asla şaraptan aklını kaybetmezdi ve buradaki sınır lordlarına karşı daha dikkatli olurdu.

Hizmetçilerden biri örtüyü açmak için geldi, ama beni odada bulunca kaldı ve yatağa hazırlanmama yardım etti, saçlarımı ateş gibi çatırdayana kadar taradı ve sonra uzun bir örgü halinde sabitledi.

"Bu akşam iyi vakit geçirdiniz mi leydim?" diye sordu, herkesle birlikte Büyük Salon'da olduğumu varsayarak. Saray insanlarla dolup taşarken, pek de önemli olmayan bir prensesin izini kaybetmek işten bile değildi.

"Evet," diye yalan söyledim, uyuşmuş bir halde yansıma bakarken. Gerçeği, yani Büyük Salon'a hiç gitmediğimi açıklamanın hiçbir yolu yoktu. "Kız kardeşlerim odalarına döndüler mi?"

"Ben öyle düşünmüyorum. Kutlama hala güçlü bir şekilde devam ediyor."

Tabii ki öyleydi. Ama kızlar aşağıda fazla kalmayacaklardı. Annem gece geç saatlere kadar eğlenmelerine izin vermezdi. Onları bekleyecektim. Bilmeyi hak ediyorlardı. İçlerinden biri için ne planlandığını bilmeleri *gerekliyordu*. Uyarılmaları gerekliyordu. Birlikte bir plan yapabiliydik.

Yatak odamın kapısı kısa bir süre çalındı. Çağırımı beklemeden kral ve kraliçe içeri girdi, ardından da naip lord geldi. Stig'in babasını görünce midem bulandı.

Kraliçe hizmetçiyi başıyla onayladı. "Hepsi bu kadar. Gidebilirsiniz."

Kız bir reverans yaptı ve yanımızdan ayrıldı. Kapı arkasından tıkırdayarak kapandı ve ses birdenbire küçük gelen mekânda yankılandı. Bu tamamen benzersiz bir senaryoydu: Kral, kraliçe ve kral naibi benimle özel odamda baş başa kalmış, odanın tüm havasını emmişlerdi. Burada bulunmalarının tek sebebinin naip lordun beni sınır lorduyla yalnız yakalaması olduğunu tahmin edebiliyordum.

Canavar onlar için değerli bir bireydi. Çok açık. Sırf o istedi diye ona gelin olarak bir prenses veriyorlardı. Hiç şüphe yok ki karşılaşmamız hakkında beni sorguya çekmek ve Lord Dryhten'i gücendirecek bir şey yapmadığımdan emin olmak için buradaydılar.

Aceleyle ayağa kalktım ve terleyen avuçlarımı gece elbisemin ön kısmına sildim. Canavar'ı gücendirmedikten emin değildim. Daralan gözleri zihnimde parladı, o kadar soğuk ve griydi ki ürpertilerini içimde hissettim. İfademi kontrol etmek ve endişelerimi belli etmemek için mücadele ettim.

Annemi ve babamı selamlayarak reverans yaptım. Naip Lord için sadece başımı sert bir şekilde eğbildim. O da yanında duruyordu.

yüz ifadesi her zamanki gibi soğuk ve kurnazdı.

Babam gülümseyerek beni inceledi. "Tamsyn, anladığım kadarıyla ben Lord Dryhten ile görüşürken sen de şansölyeliğin yolunu bulmuşsun."

Yanaklarım kızardı. Tabii ki ona haber verilmişti. "Evet, baba."

"Gizli geçit mi?"

"Evet, baba," diye onayladım.

Boğazından ne onaylama ne de onaylamama anlamına gelen bir ses çıkardı. "Sanırım bunu sana ve kız kardeşlerine gösterdiğim için benim hatam."

"Sizi ilgilendirmeyen konulara kulak misafiri oluyorsunuz." Naip efendi dudak büktü ve onay için krala baktı. "Bunu daha önce de söyledim, Majesteleri." Sesi yumuşadı, lirikti ama aynı zamanda yalvarıyordu. "Onu şımartıyorsunuz. Çok fazla özgürlüğü var."

"Bu artık ne burada ne de orada," dedi kraliçe parlak bir sesle.

Naip Lord uzun bir iç çekişten sonra başını eğerek onayladı.

Ve bu uğursuz hissettirdi.

Üçüne de çılgınca baktım, *neden* artık ne orada ne de burada olduğunu merak ediyordum.

Kral bana döndü. "Sanırım Lord Dryhten'a bir kız sözü verdiğimi biliyorsunuz."

"Evet ve nedenini anlayamıyorum baba." Bu onu vazgeçirmek için bir fırsattı. Burada, tüm kararları veren üç kişiyle birlikte mükemmel bir fırsat. Benim hayatımda. Kız kardeşlerimin hayatında. Şehirde yaşayan herkesin hayatında... tüm Penterra'da. Bu ana kadar onların tüm diyardaki en güçlü üç kişi olduğunu düşünüyordum. Artık daha iyi biliyordum. Artık onlarınkine rakip olabilecek güçte bir canavar olduğunu biliyordum. Kapımıza gelen bir canavar ve ailem ona ne isterse vermeye hazırdı.

"Üstlerinizin mantığını anlamak size düşmez," diye tersledi lord naip.

Annem yaklaştı, bir eliyle omzuma dökülen kalın saç örgümü sevgiyle okşadı. "Ah, Tamsyn," diye azarladı. "İnançlarında her zaman çok kararlısın. Bu övgüye değer."

Övgülerin altında biraz gevşedim ve lord naibe meydan okuyan bir bakış gönderdim.

Kral ellerini omuzlarıma koydu. "Bunun seni aştığını biliyorum, canım." Gözlerimin içine baktı. "Ama bu dünyada diplomasi

bir krallığın yönetimi."

"Eminim zordur ama bunu yapamazsınız," diye yalvarmaya cüret ettim, lord naibin varlığını görmezden geldim - yakınlığımızı, yakınlığımızı hoşnutsuzlukla izlediğini biliyordum. Ne de olsa ondan gelen hoşnutsuzluk yeni bir şey değildi. "Kız kardeşlerimden birini o adama veremezsiniz."

"Ne isterse yapabilir. O. O. Kral. Kral." Naip Lord her kelimeyi ısırtıcı bir vurguyla noktaladı ve dar burnunu aşağı doğru indirirken gözlerinde her zamanki küçümseme vardı. Öyle olmadığı halde benden daha uzunmuş gibi bir görüntü veriyordu.

Bakışlarımı indirdim. "Affet beni." Kelimeler refleks olarak söylenmişti ama üzgün değildim. Hem de hiç. Konu kız kardeşlerimi korumak olduğunda değil.

Annem sabırsızlıkla, "Ah, söyle ona," dedi.

Gözlerim tekrar yukarı fırladı. Söyle bana ... *ne*? Hangi kız kardeşi kasvetli bir kadere mahkûm ediyorlardı? Çoktan karar vermişler miydi? Boğazımda oluşan dev yumruya karşı yutkundum.

"Ona kız kardeşlerinizden birini vermiyoruz," dedi lord naip sonunda, sanki bu itirafın tadını çıkarıyormuş gibi. Ve bu doğru gelmedi. Sert yüz hatlarını çatlatan gülümseme de öyle.

"Sen değil misin?"

Babam başını salladı. "Niyetim asla bu değildi."

Rahatlamış ama kafası karışmış bir halde alnımın ortasını ovuşturdu. "Anlamıyorum. Kabul ettiğini duydum-"

"Kabul etmek zorundaydık. Ne yazık ki Sınır Bölgeleri'nin köpeğini reddedemezdik. Onun kuzey sınırımızı korumaya devam etmesine ihtiyacımız var." Naip Lord'un dudakları küçümseyen bir yüz ifadesiyle aralandı. "Lanet barbar. Kraliyet soyunu onun gibilerle lekelemeyeceğiz."

"Peki ne yapılacak?" Bir şeyler yapılması gerekiyordu. Ona bir Penterran prensesi sözü vermişlerdi. Yanlış duymamışım.

Kral cesaret verici bir şekilde omuzlarımı sıktı. "Ona Penterra'dan bir prenses vereceğiz. Söz verdiğimiz gibi."

Kaşlarımı çatarak beklenti içindeki yüzlerine baktım ve başımı yavaşça salladım. "Ama sen dedin ki..."

Kral, "Ne söylediğimi biliyorum," diye onayladı. Sonra . . .

Naip Lord sonunda, "Biz ona," diye açıkladı, "sizi veriyoruz."

Stig

TAMSYN'DEN ÖNCEKİ HAYATIMI HATIRLAYAMIYORUM. Orada MAS ALMAYS var. Bir parça benim. Hafızamdan silinmez. Hayatımın tuvalinde sonsuza dek lekelenmiş, tenime gömülmüş mürekkep.

Benim dünyam her zaman kraliyet ailesininkiyle iç içe geçmişti. Annemle ilgili hiçbir anım yoktu. Annem doğumun zorluklarını atlatamamış ve ben daha birinci yaş günümü göremeden ölmüştü. Sarayda bir hayatın içine doğmuştum, sadece bir amaca hizmet ettiğimde benimle ilgilenen hırslı bir babanın çocuğu olarak dünyaya gelmiştim. Derslerimde başarılı olmam bekleniyordu, tıpkı antrenman sahasında diğer tüm çocukları geçmem gibi: onları geçmem, onları geçmem, her konuda onları geçmem gibi.

Yapılan her şey kral ve kraliçenin gölgesinde, prenseslerin yanında yapıldı ... katlandığım sinir bozucu küçük kızlar. Ve sanırım bu aileydi. Katlandıkların. Bunun tam tanımını. Ancak zaman içinde Tamsyn sinir bozucu bir kızdan daha fazlası (ya da daha azı?) haline gelmişti. Artık tahammül edemediğim biri haline gelmişti.

Onu sarayın bir köşesinde ağlarken bulduğumda on üç yaşındaydım, küçük bir topun içine kıvrılmış, kollarını dizlerine sıkıca sarmış, sanki kendini yok edebilecekmiş gibi.

O zamanlar kızlarla pek aram olmamasına rağmen ona gittim. Özellikle de *küçük* kızlara ayıracak pek vaktim yoktu. Eğer bir kıza zaman ayıracaksam, bana ve arkadaşlarıma cilveli bakışlar gönderen yaşça büyük güzel kızlardan biri olurdu. Ama genellikle onlara da fazla ilgi göstermezdim.

O günlerde tüm zamanım eğitimle, kılıç kullanma becerilerimi geliştirmekle ve babamın emirlerini her şekilde yerine getirmekle geçiyordu. Çocukluğum

Gitmişti. Çocukça şeylerin zamanı geçmişti. Yapacak işlerim vardı. Önemli şeyler. Yetişkin işleri. Yine de onda bir şeyler vardı. Beni ona bağlayan şey.

Bir tay kadar uzun bacaklı, dirsekleri topuzlu, sürekli dağınık olan ve tokalarından yüzüne ve sırtına dökülen alev alev yanan kızıl saçlarıyla tam bir karmaşaydı. Yürümeye devam etmeliydim. Görev çağırıyordu. Beni orada fark etmemişti bile. Yanından geçip gidebilirdim, ama durdum ve içimde bir şeyleri çekiştiren bu dağınıklığın üzerinde .

Yanına uzandığımda çok küçük, savunmasız ve acınası görünüyordu. Omzumla onu dürttüm. "Neden bu kadar üzgünsün?"

İrkildi, bir solukla başını kaldırdı ve nemli yanaklarını sıvazladı. O boğuk gözler yüzümü taradı. "Neden?" Sesi bir yaprak gibi kırılgan ve kuruydu. "Neden?" Vıcık vıcık nefesini geri çekti. "Belki de kimse beni istemeyeceği içindir." Sözcükler sanki çok fazlaymış, ağzı için çok büyük ve hantalmış gibi boğuldu.

Gözlerimi kırptım, onlarla ne yapacağımdan emin değildim. Bir nefes aldım. "Neden bahsediyorsun, Tam?"

Sözcükleri bir sel gibi aktı, o kadar aceleliydi ki onları çözmem bir anımı aldı ve o zaman bile yarısını kaçırdım. "Feena bana gösterdi ... söyledi ... Annemin düğün yüzüğünü asla takamayacağımı..."

Ne yapacağımı şaşırmış bir halde başımı salladım. Bir şey anlamamıştım. Bu bir çeşit kardeş kavgası mıydı?

"Dün beni kırbaçladılar-" Nefes nefese durdu, parmakları dizlerinin etrafında büküldü. "Bilmiyorum bile. Sybilia'nın yaptığı bir şey."

Prencesler ele avuca sığmazdı. Bunu herkes bilirdi. Prences Alise içlerinde en uslu olanıydı ama daha bebek sayılırdı. Henüz Sybilia ve Feena gibi zarar verme eğilimine sahip değildi.

Tamsyn tekrar başını salladı. "Ben hiç kimse değilim. Onlardan biri olduğumu *söylüyorlar* ama ben annemin kıyafetlerini bile giyemiyorum-"

Artık *duyamıyordum*. Artık *göremiyordum*. Acıyla boğulmuş sözlerini değil. Acılı ifadesini de. Sarayda bazı insanların ona karşı nazik olmadığını biliyordum. Kırbaçlanan kız ya da kırbaçlanan oğlan uzun süredir devam eden bir gelenektir ve çoğu kişi tarafından saygı duyulan bir konumdu. Ama hâlâ, başkalarını aşağılarken kendilerini daha iyi, daha *üstün* hisseden, aşağılık ve adi birkaç insan vardı. Bu insanlar, hizmetçilerle sanki onlar

insandan daha azdı. Tamsyn'in karanlıkta gözyaşları içinde oturmasına kim sebep oldu?

Aniden ayağa kalktım ve elini uzattım. "Gel."

Gözlerini kırıştırarak bana baktı. Bakışları elimden yüzüme doğru kaydı.

"Ne-" "Gel. Sana bir şey göstereyim."

Küçük elini benimkine koydu, ben de onu ayağa kaldırdım ve galeriye ulaşana kadar koridorda ve sarayda ilerlettim. Sonsuza kadar uzanan dar bir alandı, dönüp başka koridorlara ve mermer zeminli ön odalara dallanıyordu. Galeride yüzlerce, binlerce çerçeveli resim, heykel ve seramik bulunuyordu.

Bir portrenin önünde kasıtlı olarak durdum.

Hâlâ onun elini tutarken, çok ağırbaşlı gümüş saçlı adamın görüntüsüne başımı salladım. "Bunun kim olduğunu biliyor musun?"

Huysuz bir iç çekişle portreyi inceledi. "Bir ... devlet adamı, sanırım? Kralın akrabası mı? Onu tanımalı mıyım?"

Belki de. Galeri Penterran tarihindeki önemli şahsiyetlerin portreleriyle doluydu. Hepsinin isimlerini ve biyografilerini öğrenmek için bir ömür harcayabilirdiniz. Mürebbiyenin onu mirası konusunda henüz eğitmemiş olması şaşırtıcı mıydı?

"Kralın şamar oğlanıydı. Bir yeoman'ın yavrusundan bebekken koparıldı."

Tarihsel olarak, oğlanlar ve kızlar, yüklerini hafifletmeye yardımcı olmak için, besleyecek çok sayıda boğazın yükünü çeken düşük gelirli ailelerden seçilirdi. Bu gençler daha sonra lüks içinde yetiştirilir ve aynı zamanda öz ailelerini yoksulluktan kurtarırlardı. Böyle bir anlaşmanın bedeli? Arada bir kırbaçlanmak. Tüm tarafların yararınaydı.

Bir adım daha yaklaştı ve benzerliğe dikkatle baktı.

Devam ettim. "Şamar oğlanlığını bitirdikten sonra Acton'a elçi olarak gitti. Soylu bir kadınla evlendi ve oraya yerleşti." Daha aşağıya inerek, geçen yüzyıla ait giysiler giymiş bir başka kadın portresini gösterdim. "Bu, ünlü şair Torsten'li Inger." Keskin bakışlarından onun adını duyduğunu anladım. "O da kırbaçlanan bir kızdı. Bunu biliyor muydunuz?"

Tamsyn başını salladı. "Hayır, hayır. Adını duymuştum elbette. Sözlerini şarkıya dönüştürmeyen bir ozan yoktur, ama onun benim gibi olduğunu bilmiyordum."

"Kız kardeşlerinin kaderi evliliğe bağlı. İttifaklar kurmalılar. Bu onların görevi ama sizin değil. İş senin kaderine gelince bir seçim yapacaksın.

gelecek."

"Bir seçim," diye mırıldandı, sanki dudaklarındaki sözcüklerin tadına bakıyormuş gibi.

Galerinin uzun duvarını işaret ettim. "Hepsi burada. Geçmişin kırbaçlanan kızları ve oğlanları. Önemli hayatlar yaşamaya devam ettiler. Senin yaşayacağın gibi. Sen hiç kimse değilsin. Şimdi değilsin. Hiçbir zaman da olmayacaksın. Bunun ötesinde bir geleceğin olacak, Tamsyn. Sen önemlisin ve hep öyle kalacaksın."

Omuzları biraz dikleşti, çenesi kalktı. Bir zamanlar kendisi gibi olan kadının portresine bakarken birden daha uzun göründü.

Uzun bir süre sonra ilerledi ve başka bir portrenin önünde durdu. "Peki ya o? O da mı şamar oğlanıydı?"

Başımı salladım. "Evet. Hepsi burada. Bu duvarda."

Portrelerin olduğu sıraya bir göz attı. "Bana onlardan bahsedin lütfen."

Ben de mecburen ona onlar hakkında bildiğim her şeyi anlattım; kendisinden önceki uzun soyu ve prestijli miraslarını.

Onu bir daha asla bir köşede ağlarken yakalamadım. Ondan sonra farklıydı. *Biz farklıydık*. Tüm prenseslerle birlikte büyüdüm ama Tamsyn'le ilişkim özeldi. Daha yakındı. Ne zaman aynı odada olsak, gözlerim hep onu bulur, onu takip eder, onda kalırdı.

Onu zorunda kaldığım böyle günler bir daha pek olmadı. Artık buna ihtiyacı yoktu. Sanki bir kol çekilmiş gibiydi. Asla arkasına bakmadı, bir daha asla o karanlık sığıllıklara inmedi. Rolünü hiç sorgulamadı. O da benim gibi hayatına devam etti. İkimiz de yaşıyorduk. İkimiz de sorumluluklarımızla.

Kırbaçlanacağını düşünmemiştim. Sırtını kırbaçlamayı düşünmedim. Sınırlarına kadar zorlanan bir beden hakkında bir şeyler biliyordum. Birçok gece ağırlı ve acılı bir şekilde yatağa yığıldım ve o günkü eğitimden dolayı kırılma noktasına yaklaştım. O da benim gibi güçlüydü. Bedenlerimiz dayanırdı.

Yirmi bir yaşında, sona yaklaşıyordu. Bundan hiç söz edilmedi ama ben biliyordum. Yıllar geçtikçe, biz büyüdükçe, o gariplikten güzelliğe geçtikçe, o belirsiz sona, özgür olacağı güne doğru ilerledikçe bunu sık sık düşünmüştüm.

Prensesler evlilik çağına gelmişlerdi, özellikle de Feena ve Sybilis. Yakında gideceklerdi ve bu gerçekleştiğinde artık bir şamar ihtiyaç kalmayacaktı. Tamsyn'in kendi hayatını sürdürmesine izin verilecekti,

Kendi mirasını yaratmak için, ondan öncekiler gibi. Tıpkı ona söz verdiğim gibi.

En azından bunun gerçekleşmiş olması gerekiyordu. Bu ihtimal karşısında içimi düzenli olarak baş döndürücü bir beklenti kapladı. Özgür olacaktı. Özgür olacaktı. Seçmekte özgür.

İrkildim. Benim hatamdı. Şimdi anladım ki asla seçme şansı olmayacaktı. Kral, kraliçe ve *babam* buna izin vermezdi. Onun için başka planları vardı ve beni yalancı durumuna düşürmüşlerdi.

Bu senaryoyu hiç düşünmemiştim. Ona yıllar önce şanlı bir geleceği olacağını söylemişim ve bunda ciddiydim. Onu herhangi biriyle, hele de Dryhten'la nişanlayacaklarını tahmin edemezdim.

Böyle bir şey . Buna yemin ettim. O piç ona sahip olamayacaktı.

İçimde yanan bu inançla, Büyük Salon'daki ziyafete katlandım, vücudum gerginlikle uğulduyor, ellerim yanlarımda açılıp kapanıyor ve eğlenen soyluları izliyordum. Sınır Bölgesi'nden gelen bir düzine savaşçının katıldığı bu şölende benim de bulunmam bekleniyordu; yapmak istediğim tek şey oradan ayrılıp Tamsyn'i bulmak olsa bile.

Burada kalmak, her şey bitene kadar beklemek benim görevimdi ve herkes bilirdi ki ben, lord naibinin oğlu, muhafızların kaptanı, görevimi asla ihmal etmezdim.

Ben de Büyük Salon boşalana kadar bekledim. Son eğlence düşkünü de yatana kadar. Sessizlik, sarayın taş duvarlarındaki her çatlak ve yarıktaki biriken ve yerleşen kan gibi kalın ve yapışkan bir şekilde yayılana kadar.

Herkesin nihayet uyuduğundan emin olduğumda, mezar gibi koridorlardan geçen bir hayalet gibi sessiz, sessizce ilerledim. Daha önce Tamsyn'in yatak odasına girmeye hiç cesaret edememişim. Bu son derece uygunsuzdu. Son derece düzensizdi. Ama bunlar umutsuz zamanlardı ve onu kurtarmak için yapmayacağım hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey. Hem de şey. Her şeyi feda edebilirdim. Görevimi bile.

Kendimi bile.

Tamsyn

ON GELDİĞİMDE, BÜYÜK BİR ŞEY OLMAYACAĞINI ÖĞRENDİM

Benim için devlet düğünü. Çok sayıda konuk yok. Bir hafta süren şenlikler yok. Düğün partisi için kraliyet avı yok. Her türlü eğlencenin olduğu cömert bir ziyafet yok. Ülkenin dört bir yanında çanlar çalmayacak. Krallığın iyiliği için uzaktaki bir prensle ya da önde gelen bir devlet adamıyla evlilik töreni yok. Böyle bir gelecek, ışığa tutulmuş bir prizma gibi parıldayan, göz kamaştırıcı ve mucize dolu bir gelecek kız kardeşlerime ayrılmıştı ama bana değil.

Geleceği düşünmek için çok fazla zaman ayırdığım söylenemez. Özellikle de on yaşındayken. Henüz değil. Ben küçük bir kızdım. Böyle şeyler için endişelenmezdim. Anı yaşırdım.

Sabahlarımı özel öğretmenlerle ve mürebbiyemizle öğrenerek geçirdim. Müzik derslerinde. Dans. Sanat. Kompozisyon. Mutfakta uyuyan şişman tekir kediyle oynardım. Geniş bahçelerde midillilere binmek. Kız kardeşlerimle koşuşturmak ve keşfetmek. Büyük Salon'da ateşin başında otururken misafir ozanlar bizi geçmiş günlerin hikayeleriyle eğlendirirdi: ateş püskürten ejderhalar ve büyü yapan cadılar, baştan çıkarıcı huldralar ve korkunç harpiller, deniz yaratıkları ve kendi bölgesine girmeye cesaret eden herkesi yutan tüm kurtların efendisi korkunç Fenrir.

Ara sıra yediğim kırbaçların beni etkilemesine izin vermedim. Bu sadece katlanılması gereken bir şeydi, tıpkı bir doz acı ilaç ya da saçımdaki düğümleri çeken bir saç fırçası gibi. Nahoştu ama neyse ki kısa sürdü. Bu olayların üzerinde durmayı reddettim.

Gençliğimde kral, kraliçe ya da mürebbiye genellikle acı gerçekleri söyler, beni eğitir benim rolümde, beni eğitir ve benim gözetimimde

cezalar. Lord Chamberlain henüz benimle ilgilenmeye başlamamıştı. Bu istenmeyen ilgi on beşinci yazıma kadar gerçekleşmedi.

Yine de bazen, özellikle de oğlunu benimle oynarken yakaladığında, lord naibinin sert bakışları altında kalıyordum. Beni onaylamazdı ve düzenli aralıklarla bana düzen içindeki yerimi hatırlatırdı. Açıkçası, yerimin Stig ile dart atmak değil, bulaşıkçı kızın yanında bir yer olduğuna inanıyordu.

Ancak geleceğimi ciddi bir şekilde düşünmeye başladığım gün kral ve kraliçe ortalıkta yoktu. O günün acı gerçeği beklenmedik bir kaynaktan, bir çocuk oyununun ortasında geldi.

Okul odasında işimiz bitmişti ve öğle yemeğinden önce kendimize ayıracak az bir zamanımız vardı. Prensesler asi davranıyordu, ben de biraz daha iyiydim çünkü canlı bir gölge oyunu oynuyorduk, koridorlarda ve yatak odalarında tiz çığlıklar atarak ve ayaklarımızı yere vurarak bir aşağı bir yukarı koşuyorduk.

Bir noktada kral ve kraliçenin yatak odalarına bitişik lüks oturma odasında soluk soluğa durmuş, yemyeşil halının üzerinde kısa bir süre durarak gelin kıyafetleri içinde parlak gözlü ve pembe yanaklı kraliçenin düğün portresine hayranlıkla bakmışım.

Tuvaldeki benzerini inceledim. Çenesi nazlı bir açıyla eğilmişti ve boynunun ince sütununu vurguluyordu. Elbette gençti, bir kızdan biraz daha fazlasıydı ve güzel kızlarına olan benzerliği güçlüydü. Onlara ne kadar az benzediğimin bilincinde olarak kızıl saçlarımdan bir tutamı parmağıma doladım.

Tül gibi bir duvak hafif omuzlarının üzerinden akıyor, altın ve yakuttan yapılmış ışıltılı bir halka onu yerinde tutuyor ve pürüzsüz alnına doğru uzanıyordu. Vücudu narindi, neredeyse kuş gibiydi. Şimdikininki aksine, bolca kıvrımıyla heybetli bir duruşu vardı.

Feena soluk soluğa dururken gölgemin üzerinde neşeyle tepindi. Portreye duyduğum hayranlık bakışlarımdan anlaşılıyor olmalıydı. Annesinin başındaki göz kamaştırıcı mücevherli halkayı işaret etti. "Bunu düğün günümde takacağım." Beceriksizce bir daire çizdi. "Ama *sen* takmayacaksın."

Kelimeleri öylesine gelişigüzel savurmuştu ki. Zalimce ve kaba olmak için değil. Bu Feena değildi. Feena neredeyse gittiğimiz her yerde elimi tutardı. Ne zaman gurur duyduğu bir şey yapsa önce benim adımla haykırırdı, başarısını bana göstermeye heveslenirdi.

Yine de onun sözlerini bir bıçak batması gibi hissetmişim, hassas kalbime batan keskin bir bıçak.

yapmayacaksın.

"Ben ... yapmayacağım," diye kabul ettim, sanki bunu biliyormuşum gibi konuşmaya çalıştım. Sanki bu benim için de çok açıkmiş gibi... kimse bana bunu doğrudan söylememiş olsa bile. Evlilik kavramını daha önce hiç düşünmemiş olsam bile. Birdenbire düşündüm. O zaman başka bir şey düşünemedim.

Yedi ayla en büyük ben olabilirdim ama Feena'nın -ve hatta bir dereceye kadar Sybilia'nın- yanında kendimi hep geride hissetmişim. Daha az zeki. Daha az bilgili. Daha az dünyevi. Sanırım sadece *daha az*. Biraz daha az ışıltılı bir kristal. Biraz daha az parlayan altın.

Daha az olduğum için o kadar da şok edici değildi.

En önemli konuda onlardan daha *az*. Bu gerçeği teyit etmek için herhangi birine sormam yeterliydi. Bunu kendimden nefret etmeden ya da kötü niyet beslemeden kabul edebilirdim. Bu basitçe her şeyin doğal düzeniydi. Tüm varlığım bu gerçeğin etrafında dönüyordu.

Feena başını salladı. "Nesillerdir ailemdaki kadınlara aktarılır. O yakutlar, ejderhaların gökyüzünü hâlâ doldurduğu zamanlarda bir ejderhanın hazinesinden alınmıştı. Düğünümde ilk ben takacağım. Sonra Sybilia takacak. Ve sonra da Alise."

Ama ben
değilim.

Asla ben
değilim.

Bana bir kraliyet prensesi gibi davranmak bir yere kadar. Penterran prensesi geleneğine göre evleneceğim bir geleceğe uzanmıyordu. Feena bana sadece herkesin bildiği şeyleri söylüyordu. O zaman bunu anlamıştım. Stig'in de yardımıyla kabul ettim.

Beni teselli etmiş, galeride tuvallere resmedilmiş tüm kırbaçlanan erkek ve kızlarla tanıştırmıştı. Beni rahatlatmış, bir amacım olacağına ikna etmişti. Bu, önemli bir ittifakı güvence altına almak için yapılmış bir evlilik olmayacaktı. O kader kız kardeşlerime aitti. Ama benim kaderim *bir şey* olacaktı.

Ve yine de düğünümün arifesindeydim. Her şeye rağmen. Stig'in güven verici sözlerine, inandırıldığım her şeye rağmen, önemli bir ittifakı güvence altına almak için evlenecektim. Sanırım yanılmıştı.

Bunu düşünmekten uyuyamadım.

Yarın evlenecektim. Bir yabancıyla. Nazik davranışları olmayan, saray hayatından çok öldürmeye alışmış barbar bir sınır lorduyla. Onun yaşadığı yerde saray hayatı var mıydı ki? Kanlı giysilerini kraliyet sarayında giyen bu kaba ve bayağı vahşiler arasında herhangi bir medeniyet var mıydı?

Saat ilerlemişti ve yatağımın başucundaki saatin her yavaş, sürünen tik takıyla daha da ilerliyordu. Eğlence sona ermişti. Hava sessizlikle uğulduyordu. Şimdiye kadar herkes Büyük Salon'dan ayrılmış ve nihayet yataklarını bulmuştu.

Naip Lord'un sesi kafamın içinde tekrar tekrar yinelendi.

Ona seni veriyoruz.

Bu sözler üzerine dünya bulanıklaşmıştı. Beni ona vermek. Sanki bir nesneymişim gibi. Bir insan değil.

Boğazım daraldı. Sanki bana Eldr ziyafetindeki kızarmış sülün gibi servis yapıyorlardı.

Konuşma gücümü geri kazandığımda, hafif bir protesto yapmıştım. İlk başta. Ama itaatsizlik etmek içimden gelmiyordu. Hayatım boyunca, yirmi bir yıl boyunca Penterra tahtına hizmet etmiş, kız kardeşlerim ve ülkem için kendimi feda etmiştim. Bildiğim tek şey buydu. Bu işte iyiydim. Bu, o görevlerin bir devamı olacaktı. Nasıl olacağımı bildiğim tek kişi.

Kapım menteşelerinin en yumuşak iniltisiyle gevşeyerek açıldı ama sessizlikte bu ses sarsıcıydı. Gecenin bir yarısı açılan bir yatak odası kapısı bazıları için alarm çaldırabilirdi, ama kapıyı çalmadan ya da seslenmeden her saat odanıza dalmayı seven üç kız kardeşiniz varsa bunu yapmazdınız.

Birçok sabah kendimi onlardan biri ya da birkaçı yanımda yatakta kıvrılmış, kolları ve bacakları benimkilere dolanmış halde bulmuştumdur - özellikle de işledikleri bir suçun cezasını çektikten sonra. Kendilerini her zaman korkunç ve suçlu hissederler ve geceyi yanıma sokularak geçirerek kalıcı olarak sakatlanmadığım konusunda kendilerini rahatlatmak zorunda kalırlardı.

Bir kolumu gözlerimin üzerine attım ve bakmaya bile zahmet etmedim. Bu tam da üçünü de yatağıma koşturacak türden olağanüstü olaylı bir gündü.

Daha önce kırbaçlanmışım, kuzeyden gelen barbar misafirler tarafından istila edilmiştik ve şimdi kendimi onlardan biriyle, en korkuncuyla nişanlı bulmuştum. Kızların daha önce ortaya çıkmamasına şaşırılmışım.

Gerçi alt katta gürültülü bir parti devam ediyordu. Uzun süre kalmalarına izin verilmeyecek olsa da partileri severlerdi.

Bu yatakta kendime kaç gece kalacağımı düşününce boğazımda bir yumru oluştu. Belki de bu geceden fazlası olmayacaktı. Müstakbel kocamın Sınır Toprakları'na ne zaman gitmek isteyeceğinden emin değildim ama o zamana kadar nerede uyuyacaktım? Burada mı? Başka bir yerde mi? Tek başıma mı? Onunla mı? Yutkundum. Belirsizlik içimi kemiriyordu.

Davet üzerine örtüyü ters çevirdim. "Pekâlâ. Haydi. Yatağa gir."

Konuşan ses kız kardeşlerimden birine ait değildi. "Beklediğimden daha iyi bir karşılama oldu."

Oturur pozisyona geçtim, alnımdaki saçları ittim, gözlerimi kırpıştırdım ve gözlerimin alışmasına izin verdim, beni tamamen karanlıktan kurtaran ateşin parıltısı için minnettarım. Stig'in dış hatları yatağımın ayak ucunda duruyordu, istilacı bir gölge, tanıdık yüz hatları kasvete gömülmüştü ama açıktı.

Yataktan fırladım, çıplak ayaklarım halı kaplı zemine indi. "Burada ne yapıyorsun?" Onunla birlikte başka beklenmedik ziyaretçiler de olabilir miş gibi etrafıma bakındım.

Ne kadar yakın da, özel odama girmeye asla cesaret edememişti. Geçilmemesi gereken çizgiler, atılmaması gereken taşlar vardı.

Belki de birbirimize yönelmemizin nedeni buydu. Bunu anlamıştık. Bu yönden birbirimize benziyorduk. Bizden bekleneni yaptık. Kurallara uyduk. Görevlerimizi eksiksiz yerine getirdik.

Stig'in burada olması beklenmiyordu ve onu bu çevrede, benim alanımda görmek garipti.

Yatağın ucuna attığım sabahlığımı uzandım ve onu üzerime geçirdim, o ateşli gözlerle bana bakarken belimdeki kemeri sıktım.

"Gelmemeli miydin?" diye sordu kuşkusunu ifade eden bir homurtuyla. Önce sola, sonra sağa doğru kısa ve sert bir adım attı. "Uzak mı durmalıydım? Yapacağımı düşündüğün şey bu mu?" Sesi ondan hiç duymadığım bir şekilde ısıracıydı. Özellikle de bana hitap ederken. O her zaman nazikti. Her zaman nazikti. Konuştuğumda ve konuşmadığımda hep dinlerdi.

Yanıt olarak başımı salladım, göğsümdeki kasvetli sıkışmayı görmezden geldim. "Burada olmamalısın." Dünyam alt üst olmuştu. Sahip olduğum kişi

Bugünün başlangıcındaki kişiyle şu anda karşısında duran kişi aynı değildi. Bilmediğim pek çok şey vardı ama bu kadarının doğru olduğunu biliyordum.

Stig o anda ileri atıldı ve ellerini kollarıma doladı. "Bu konuda *iyi* olamazsın." Bakışları içimde parlıyordu, zengin kahverengi erimiş, görünmeyen bir ateşten yanıyordu. "Bu adil değil. Hiç doğru değil, Tamsyn."

"Stig," dedim dikkatlice. "Benim ne istediğim önemli değil." Bunu herhangi bir hoşnutsuzlukla ya da kendimi küçümseyerek söylemedim. Hayatımın bir değeri olduğunu biliyordum. Bir amaca hizmet ediyordum. Sadece tercihlerim hiçbir zaman öncelikli olmadı.

"Önemli. *Sen* ."

Ona bir bakış attım. "Gerçekten mi? Bu hiçbir zaman benimle ilgili olmadı. Bunu biliyorsun." Bunu bana yıllar önce söylemişti. Kırbaçlanan kız kendisine ait değildi. O kraliyet ailesine aitti.

Ben onlarındım, onlar beni serbest bırakana kadar onlara bağılıydım, sadece onlar bunu ilan ettiğinde özgürdüm.

Bunu asla açıklamayacaklardı. Bunu artık biliyordum. "Bunu yapamazsınız-"

"Nasıl *yapmam*? Bana söyleneni yaparım." Her zaman. O da öyle yaptı. Biz böyleydik. "Neden böyle davranıyorsun?" Hiçbir zaman aileme ya da bebekliğimden beri benim için belirlenmiş olan role karşı gelmem için bana meydan okumamıştı. Tam tersine. Buna çok içerlemiştim. *Ona* kızdım. Sanki bildiğim kitap, tüm tanıdık kelimeleri ve karakterleriyle, tatmin edici sonuyla, aniden sayfalarda kendini yeniden düzenlemişti ... hikaye başka bir şeye yeniden yazılmıştı. Neden kafamı böyle düşüncelerle dolduruyordu? İsyan düşünceleriyle? Neden bunu olması gerekenden daha zor hale getiriyordu? "Bunu bana neden yapıyorsun?"

"*Ben mi? Ben* sana ne yapıyorum? Ben sadece seni kendini düşünmeye, kendine öncelik vermeye çağırıyorum."

Şimdi mi? Şimdi de bunu mu tavsiye ediyordu? Bana iyilik yaptığını mı sanıyordu? Başımı şiddetle salladım. "Hayır. Yapma. Adil davranmıyorsun."

"Ben adil değil miyim? Sana neyin adil olmadığını söyleyeyim. O barbarla evlenmen. Kendini veriyorsun, hayatının geri kalanını veriyorsun-"

"Krallığım için. Penterra halkı için," diye araya girdim. "Senin yapacağından daha azını değil." Muhafızların kaptanıydı. Bir askerdi. Bu onun göreviydi. Bundan her zaman büyük gurur duymuştu. Anlaması gerekirdi. Onu ikna etmek zorunda kalmamalıydım.

"Bu sefer senden çok fazla şey istiyorlar." Parmakları beni tuttukları yerde esnedi. "Hayatını istiyorlar."

"Bir asker olarak daha az riske girmezsiniz."

"Sen asker değilsin!" diye patladı ve sonra patlamasından pişman olmuş gibi dudaklarını sıktı. Sanki birinin içeri dalmasını bekliyormuş gibi yatak odamın kapısına dikkatli bir bakış gönderdi.

"İşte ben tam olarak . Bunca yıldır yaptığım şey ..."

Göğsü sert bir nefesle kalktı. "Bu daha kötü olacak. Daha önce katlandığın her şeyden daha kötü."

Kıllandım. Yıllar boyunca nelere katlandığımı nereden bilebilirdi ki? Yediğim dayaklardan bahsetmemiştik. Bu detayları asla paylaşmadım. Onunla paylaşmadım. Kimseyle paylaşmadım. O da hiç tanık olmamıştı. Hiç sormadı bile. Hayatımın bu kısmını - hayatımın o çok *büyük* kısmını - tartışmaya en çok yaklaştığımız gün, beni galerideki diğerlerinin portreleriyle tanıştırdığı gündü. Benim gibi olanların. Bana her şeyin eninde sonunda biteceğini ve başka biri olacağımı, sadece bana ait bir hayatı olan biri olacağımı söylediği gün. En azından bu şekilde olması gerekiyordu.

Ellerinden kurtulup omuz silktim ve aramıza mesafe koydum. Acım ve rahatsızlığım hakkında ne biliyordu? Lord Chamberlain'in kırbacı sırtıma indirirken kulağımın dibinde nefes nefese kaldığımı ne biliyordu?

Bu duyguları gömmüştüm ve şimdi onları dürtmeye, açığa çıkarmaya ve tekmeleyerek ve çılgılık atarak açığa sürüklemeye cüret etti. Gecenin köründe, Borderlands Canavarı'yla evlenmemin arifesinde, yatak odamda onlara ılık tuttu.

Boğuk bir sesle devam etti, "Bunu yaparsan ... ona ait olursun."

Şimdikinden çok mu farklıydı? Burada da kendime ait değildim.

Çenemi kaldırdım, kararlılığımı pekiştirdim. "Gitmelisin. Şimdi."

Yüzünde çaresiz bir ifade belirdi. "Gidebiliriz. İkimiz. Sarayın geri kalanı uyanmadan gidebiliriz."

Gülümsedim ve yüzümde acı hissettim. "Senin hakkında bildiğim tek şey, Stig... her zaman doğru olanı yaptığındır. Benim için sorumluluklarından asla vazgeçmezsin. Hiç kimse için."

"Yapardım. Senin için. *Yaparım.*"

"Hayır," diye fısıldadım başımı yavaşça sallayarak. "Kız kardeşlerimi terk etmeyeceğim. Eğer yapmazsam içlerinden biri onunla evlenmek zorunda kalacak. Bunun olmasına izin veremem."

"Bırakın olsun! Bir ittifak için evlenmek, bir yabancıyı koca edinmek her zaman onların kaderi olmuştur. Bu *onların* kaderi." Parmağını havaya kaldırıp bana doğru uzattı. "Senin değil."

"Ve benim kaderim her zaman onları korumak, bunu yapmak için benden ne istenirse yapmak oldu."

Başını iki yana salladı. "Bu olmaz." Gardiobu işaret ederek, "Bir çanta hazırla. Gidiyoruz."

"Biz mi?" *Biz*. Benimle gelir miydi? Sanki rüzgârda savrulan iki gezgin, ozan ya da ozanmışız, istediğimiz her şeyi yapmakta ve istediğimiz yere gitmekte özgürmüştük gibi benimle kaçacaktı.

Bunu anlamak imkansızdı.

"Evet. Seni buradan götüreceğim. Uzaklara-"

"Buradan ayrılamazsın." Etrafımıza bakarak başımı salladım. "Sen de en az benim kadar bu işin içindesin. Bizim görevimiz var."

"Benim de senin de görevine lanet olsun!"

İrkildim. Onu hiç böyle duymamıştım. Hiç bu kadar kızgın olmamıştı. Benim adıma değil. Herhangi biri ya da herhangi bir şey adına değil. Hiç bu kadar yoğun olmamıştı.

"Birlikte kaçmak ikimizi de mahvedecek," diye ısrar ettim.

Sonunda, sonuç bu olacaktı. Bizi sevenleri ve bize güvenenleri terk eden iki insandan başka kim olabilirdik ki? Kız kardeşlerim. Ailemi. Ülkemiz.

Stig'in burada bir konumu, saygınlığı ve soylu bir gelinle parlak bir geleceği vardı. Onu bundan nasıl mahrum edebilirdim? Onu bu dünyadan uzaklaştırırsam bana kızabilirdi. Burada önemli biriydi. Bunu benim için feda etmesine izin veremezdim.

"Bu sen değilsin. Sen tanıdığım en onurlu insansın. En sorumluluk sahibi. İnsanlar seni *sen olduğun* için takip ediyor. Muhafızların kaptanı olduğun için değil. Naip Lord'un oğlu olduğun için değil. Önemli olan şeylerden kaçmazsın."

Stig çok uzun zamandır benim şampiyonumdu. Beni gezintiye çıkararak, benimle dama oynayarak ya da sarayın gizli geçitlerini keşfederek, bir odadan girip diğerinden çıkarak her şeyi daha iyi hale getirmek için her zaman yanımdaydı.

"Haklısın," diye kabul etti. "Ben önemli olan şeylerden kaçmam."

Ve beni öptü.

Gözlerimi kapatmadım, ağzının sıcak baskısı karşısında çok şaşırmıştım.

Stig'in ağzı.

Benimkinde. Stig.

Ben. Öpüşüyoruz.

Bir nefes çıkardım, o da nefesi içine çekerek yuttu. Stig, en yakın arkadaşım, beni öpüyordu.

Dudakları benimkilerin üzerinde gezindi. Aramızda boşluk bıraktı. Biçimli vücudu benimkiyle aynı boydaydı. Ben başımı eğmek zorunda kalmadım, o da dudaklarını eğmek zorunda kalmadı. Bir elimi kaldırdım, yanağına dokundum, parmaklarım sakalının ipeksi tüyleri üzerinde gezindi. Bu hoştu, kendimi tanıdık bir battaniyenin ağırlığına sarmak kadar rahattı.

Geri çekildi, bakışları daha önce ondan hiç görmediğim bir şefkatle yüzümde geziniyordu. "Biz gidiyoruz."

Dudaklarımı ıslattım ve başımı hafifçe salladım. "Nereye gideceğiz?" Bunu sormak bir hataydı. Gözlerinden rahatlama akıyordu ve ona umut verdiğimi biliyordum. Asla gerçekleşmeyecek bir umut.

Penterra'da bizim için güvenli bir yer olmayacaktı. Avlanır ve bulunurduk. Acton'a ya da Meru Adası'na bir yolcu gemisiyle ulaşabilirdik. Yolculuk kolay olmayacaktı. Karanlık Kanal tehlikeli sularıyla ünlüydü. Güvenli bir şekilde karşıya geçen gemiler, kara suların altında gizlenen yaratıkları yatıştırmak için denize canlı yem atanlardı. Keçiler ve domuzlar genellikle işe yarardı ama bazen başka yemler de gerekliydi. Ölüm cezasına çarptırılan suçlular, silaj olarak yurtdışına giden gemilerin bekleme hücrelerine mahkûm edilirdi. Korkunç suçlar işlemiş olsalar bile, canavarlarla dolu sulara atıldıkları son anlarını düşündükçe ürperirdim. Denizin soğuk akıntısı, keskin dehşet ve dişlerin daha da keskin yırtılması...

O uzak kıyılardan birine güvenli bir şekilde ulaşabileceğimizi varsayarsak, kimliklerimiz ortaya çıkarsa müttefiklerimizin bize sığınacağına güvenemezdik. Eve geri dönmek zorunda kalırdık. Omuzlarımızın üzerinden bakmadan, söylediklerimizin ya da yaptıklarımızın bizi ele verip vermeyeceğini ölçmeden geçireceğimiz tek bir gün bile olmayacaktı.

"Kaçış yok," diye iddia ettim. "Bu benim hayatım. Ondan saklanmayacağım. Ya da kaçmayacağım. Ayrıca. Bizi bulurlar. Baban ..." Sesim inceldi, başımı sallarken ölmekte olan bir rüzgâr gibi soldu. Babası tek oğlunun gitmesine asla izin vermezdi. Başımıza ödüller koyar ve en tecrübeli iz sürücüleri peşimize takardı. "Asla özgür olamayız."

"Umurumda değil."

Hoşgörüyle gülümsedim ve bir elimi kaldırarak başparmağımı sakallı yanağına sürttüm. şimdi bir çocuk gibi davranıyordu. "Evet, önemsiyorsun. Önemsemek zorundasın. Ben de öyle. Kız kardeşlerimi önemsiyorum. Terk edemem-"

"Onlar senin gerçek kız kardeşlerin bile değil!"

Kelimeler içimi dişler gibi oydu. Tüm şefkatim bir anda yok oldu. "Bunu bana söylediğine inanamıyorum." Zorbalarım gibi konuşuyordu ... babası ve beni asla kabul etmeyenler, her zaman bir yabancı gibi hissetmemi sağlayanlar gibi: sözlerini duyabileceğim kadar yüksek sesle fısıldayan çocuklar, kız kardeşlerimle birlikte resmen ilan edildiğimde bakışlarını değiştiren ve gözlerini deviren hizmetçiler. Bana böyle sözler söylemeye tenezzül edeceğini, hayatımdaki karanlık gölgelerden biri haline geleceğini hiç düşünmemiştim.

Bana dikkatle, yalvarırcasına baktı. "Tamsyn, kırıcı olmaya çalışmıyorum. Ama bu doğru. Sen onlardan biri değilsin. Pek sayılmazsın. Dayaklara katlanıyorsun. Onların hakaretlerine katlanıyorsun. Sen önemli değilsin-"

"Sen de kimsin?" Başımı salladım. Benden önce gelen ve büyük işler başaran diğer kırbaçlanan kızların hikâyeleriyle kafamı dolduran çocuk bu değildi. Konuşmaya başladı ama cevabıyla pek ilgilenmediğim için elimi kaldırdım. "Dur. Yeter artık. Benim işim bu, ben buyum. Bunca yıldır *bunun* dışında neydim ben?" Öfkeli bir telaşla kollarımı iki yana açarak talepte bulundum. "Daha önce hiç itiraz etmedin ama şimdi, aniden, bu çok mu yanlış?" Kollarımı indirdim ve suçlayıcı bir ifadeyle ona baktım. "İçin rahat olsun. En azından artık şamar oğlanı olmayacağım. Sonunda bitti."

Gözleri sertleşti, sıcak kahverengi koyu bir granite dönüştü. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

İçimde bir öfke parladı. "Peki." Kelime dudaklarımda acı bir şekilde kıvrıldı. "Durum ne olursa olsun, bu seni rahatsız etmemeli. Daha önce hiç olmadı."

Bu sefer irkildi ve ben hem tatmin olmuş hem de berbat hissettim. Böyle olmasını istememişim. Biz sadece arkadaştık. Aramızda bu çirkinliğin olmasını istememişim.

Uzun bir an geçtikten sonra sert bir sesle, "O halde bunu yapacaksın," dedi.

Bir kez başımı salladım, onun acıma ve hayal kırıklığı dolu derin kahverengi gözlerinin gücüne maruz kaldım ve kendi içime ulaşıp

Onu reddetmek -bizi reddetmek- sonuçta bir hataydı. Stig'i daha önce hiç hayal kırıklığına uğratmamıştım ve şimdi bunu yaptığım için midem bulanıyordu.

"Onunla evleneceksin," diye devam etti. "Onun yatağına git. Seni kuzeye, o vahşi topraklara götürmesine izin ver. Buradan çok uzaklara." Bir an durakladı. "Benden çok uzaklara."

Yüzüne baktım, ifadesinin çizgilerinde daha önce hiç görmediğim, dudaklarımın uyuşmasında hâlâ hissettiğim şeyi okudum. Ağzıma uzanmamak, oradaki yankısına dokunmamak için her şeyimi verdim.

Elimi derin bir şekilde yan tarafıma bastırdım. "Yarın görevimi yerine getirip Lord Dryhten ile evleneceğim. Kim bilir? Belki de beni yanına almak bile istemez."

Gerçeği öğrendiğinde, benden olabildiğince uzaklaşmak isteyebilir.

Stig başını salladı, içinden çıkan sinirli bir sesin içimde yankılandığını hissettim. "Oh, seni de yanında götürecek." Nefesi kesilmişti, insandan çok hayvan gibiydi. "Seni geride bırakmaz."

Karanlıkta onu inceledim, bu iddiadan ne çıkaracağımı bilemiyordum. Ben o kadar emin değildim.

Dudaklarımı ıslatarak titrek bir sesle, "Hayat zor seçimlerle dolu ve bu-" dedim.

Stig o zaman güldü; zalim bir sesteki ve geri tepmeme neden oldu. "Oh, Tamsyn. Böyle mi düşünüyorsun? Herhangi bir konuda seçme şansın olduğunu mu? Görevinden bahsediyorsun ama aslında esaretten başka nedir ki? Yarın bir tutsakla diğerini takas ."

Beni neden böyle kaba sözlerle cezalandırdığına şaşırarak bir adım geri çekildim. Her zamanki gibi arkadaşım olması gerekiyordu ama bana aptal da diyebilirdi. Duyduğum şey buydu. Gözlerim acı ve nemle doldu.

"Görücü usulü evlilikler her zaman olur, Stig. Muhtemelen-"

O araya girdi. "Sana nasıl davranacağını kim bilebilir? Sana ne yapacağını? Onu durduracak kimse olmayacak. Seni öldürebilir ve kimse bu konuda bir şey yapamaz."

Birden her yerimin soğuduğunu hissettim, sanki çoktan bir ceset olmuşum, sıcak kanım içimden çekiliyordu ve o anda ondan nefret ettim. Bunu bu kadar zorlaştırdığı için, içime bu acı korkuyu saldırdığı için arkadaşşımdan nefret ettim.

Sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi sesi alçaldı. "Tamsyn." Elimi avucunun içine aldı ve sıktı. "Seni kurtarmaya çalışıyorum. . . seni kurtarmaya."

Ciğerlerim ağrıyordu, nefes alışlarım zorlaşıyordu. Sanki sadece elimi değil, göğsümü de sıkıyordu. Özleme benzer bir şeyin titreştiğini hissettim. Aynı hızla bu imkânsız duyguyu ezdim, ayakkabımın altındaki bir böcek gibi ezdim.

"İyi geceler, Stig." Elimi çektim ve ondan birkaç adım geri çekildim, kollarımı ovuşturdum, aniden üşüdüm. Sözlerim kesin bir şekilde çınladı. "Yarın görüşürüz."

Yarın, düğün günümde.

Yarın, Stig kalabalığının içinde bir yüz, bir seyirci, ben yeni hayatıma yelken açarken geride kalan uzak bir kıyı olacaktı.

Sık kesilmiş sakalının gölgesi altında çenesi sertleşti ve nihayet anladığını, nihayet kaderimi olduğu gibi kabul ettiğini biliyordum. Onsuz bir hayat.

"İyi geceler, Tamsyn," dedi.

Ama benim duyduğum
elvedaydı.

Bölüm II

Düğün

Tamsyn

MEDDING İÇİN HAZIRLIKLARIM ertesi sabah uyanır uyanmaz başladı.

Huzursuz bir gece olmuştu. Uzun bir gece.

Parçalanmış rüyalar ve neredeyse karanlığa bakıp ne yaptığımı, ne *yapacağımı* ... ne yapmam *gerektiğini* düşündüğüm panik dolu anlarla dolu bir gece.

Stig odamdan ayrıldıktan sonra, o ateşin aydınlattığı kasvet içinde oturmuş, *hiçbir şey* görmemiş, ocaktaki ateş yavaş yavaş sönerken, korlar için için yanan küle dönüşene kadar *her şeyi* görmüştüm. Stig'le yaşadığım o anları tekrar hatırladıkça içimi kuşkular kaplıyor, hayatımın geri kalanında pişmanlık duyacağım korkunç bir hata yapıp yapmadığımı merak ediyordum.

Stig'di. O benim son şansımdı. Benimle kaçmak için yaptığı çılgın teklif, bu kaderden kaçmak için tek umudumdu. Ama sonra kendimi hata yapmadığıma ikna ettim. Görevimi bırakıp, aileme veda bile etmeden, kız kardeşlerimi terk ederek, onları yüzleşemeyeceğim ve katlanamayacağım şeylerle baş başa bırakarak bir gece hırsız gibi sıvışamazdım. Bu bana göre değildi.

Yaklaşan günün hiç gelmemesini diledim, şafağın hiçliğe dönüşmesini, gecenin sonsuza dek sürmesini, tutunmayı, tutunmayı, parmaklarımın bir kenara yapışmasını diledim. Nafile.

Sonunda gece kendini .

Gün her zaman olduğu gibi geldi.

Pencere panjurlarının arasından sızan bir çürük gibi yumuşak ve hassas, morumsu ışığın ilk görüntüsü dehşet vericiydi.

Işık büyüdükçe, göğsümde yükselen bir davul da büyüdü, daha yüksek sesle, daha sert ve daha sert atıyordu, ta ki göğüslerimin arasını ovuşturup hissin solmasını isteyene kadar.

Orucumu her zamanki gibi Büyük Salon'da açmadım. Bir tepsi geldi ve kendimi verilen ekmek, peynir ve meyveleri yemeye zorladım. Çiğnedim ve yemeğin dilimde kum gibi bir tat bırakmasına aldırmadım. Bir şeyler yemem gerekiyordu. Önümdeki gün için beslenmeye ihtiyacım olacaktı. Önümdeki hayat için.

Düğün gecem için.

Kelimeler zihnimde bir ürperti uyandıran kasvetli bir çizgiydi. Böyle bir şey yaşayacağımı hiç düşünmemiştim. Bir düğün gecesi. Bir evlilik. En azından, bu kaçınılmaz bir sonuç değildi.

Kız kardeşlerimin kaderinde görücü usulü evlilikler vardı... eş ve kraliçe olmak için yetiştirildiler. Güçlü erkeklerle evlenen güçlü kadınlar. Ben sadece ceza çekmek için yetiştirildim. İrkildim.

Yani o zaman da durum çok farklı olmazdı.

Kraliçenin hanımları bana eşlik etti. Güzelce süslenmiş ve hoş kokular saçarak, bir kovana üşüşen arılar gibi etrafımda dolanıyorlardı. Elbette hepsini tanıyordum. Bu zarif soylu kadınlar, gençliğim boyunca bana eziyet eden çocukların anneleriydi. Doğal olarak, yaşlılarım annelerinden benim diğerlerinden farklı olduğumu öğrenmişlerdi ... daha az.

Oysa şimdi aynı kadınlar bana hürmetle davranıyor, *bana* sıcak şarap ikram ediyor, baharatlı tatlılık dilimin üzerinde ve boğazımdan aşağı yuvarlanıyordu. Açgözlülükle içtim, içimi ne kadar rahat ve yumuşak hissettirdiğinin tadını çıkardım, gelecek olana karşı hissizleştim. Belki de niyetleri buydu; düğün günümde beni sersemleterek bana bir iyilik yapacaklardı.

Başım küvetin arka dudağına yaslanmıştı, göz kapaklarım ağırlaşmıştı ve onların nazik bakımlarının tadını çıkarıyordum. Beni güzel kokulu sabun ve yağlarla yıkadılar. Vanilya ve bergamot kokuları havada uçuşuyor, suyun üzerinde süzülen buhar dallarına karışıyordu. Kraliçenin kuzeni ve en yakın arkadaşı olan Leydi Frida omuzlarımı ve kollarımı süngerle ovarken içimden hafif bir inilti yükseldi. Dürtüldüğümde doğruldum ve dikkatini sırtıma verebilmesi için öne doğru eğildim.

"Şanslısınız ki teninizde mesleğinize dair bir iz yok."

Hafifçe gerildim, gözlerim açıldı ve ne demek istediğini hemen anladım.

Hiç yara izi taşımamam gerçekten de bir mucizeydi, dikkat çekmek istemediğim bir gerçektir, çünkü bu Lord Chamberlain'i şaşkına çeviren bir şeydi.

Beni birden fazla kez cadı olmakla suçlamıştı - özellikle de alev kırmızısı saçlarıyla ünlü, en karanlık ve en güçlü büyüye sahip bir kan cadısı. Kral ve kraliçeyi, yıkım getirmek için aralarına yerleştirildiğim konusunda uyarmıştı.

Neyse ki, şükürler olsun ki, Lord Chamberlain'in suçlamasını hiç dikkate almamışlardı. Ailemin gözünde, dayanıklılığım kaderimde onların şamar oğlanı olmak olduğunun kanıtıydı. Aksine ikna olsalardı, kaderim yanan bir odun yığını olurdu. Alevlerin içine atılır, ateşle beslenir ve yok edilirdim. Tüm büyülerin olduğu gibi.

Harman sona erdiğinde, dikkatler cadılara çevrilmiş ve cadılara karşı savaş başlamıştı. Ejderhalar gibi cadılar da avlanıp yok edilmeliydi. Yasadışı ilan edildiler. Başlarına ödüller kondu. Kan cadısı, gölge cadı, tahta cadı, kemik cadı, hepsi. Hiçbir ayrım yoktu. Onlar farklıydı. Ve farklı olandan her zaman korkulurdu. Onlar büyülü yaratıklardı ve bu korkulmaktan da *öte* bir şeydi. Nefret edilen bir şeydi. Avlananlar sadece ejderhalar ya da cadılar değildi.

Büyü düşmandı.

Kaçmayı başaran cadılar ejderhalarla aynı kaderi paylaşmaktansa krallığın uzak köşelerine kaçtılar. Kaçamayanlar ise büyülerini bastırdı, yüzeyin derinliklerine gömdü ve insan nüfusuna karışmak için ellerinden geleni yaptı. Eş ve anne oldular. Köyün terzisi oldular. Yerel ebe. Aşçının yardımcısı. Büyülerini öldürdüler, içlerinde toz haline getirdiler ki kendileri de toz olmasın, külleri rüzgarda kaybolmasın.

Onları desteklemem gerektiğini biliyordum. Onlar kötü yaratıklardı. Sihirlerini kötülük için kullanıyorlardı. Hikayeleri duymuştum. Zihinleri nasıl bozduklarını ve çarpıttıklarını, bebekleri nasıl çaldıklarını, iyi erkekleri ve kadınları eşlerinden nasıl , masum insanların servetlerini basit bir büyüyle nasıl çaldıklarını. Ama . . .

Ama ben başka hikâyeler de duymuştum.

Ejderhalara karşı savaşta insanoğluyla müttefik olduklarını duymuştum. Peki neden onları bir an sevip bir an sevmemiştik? Neden onlara düşman olmuştuk?

Mürebbiyeden açıklama istediğimde bana aptalca sorular sormayı bırakmamı ve dersi bitirmesine izin vermemi söyledi. Ben de sormayı bıraktım. Ama bu beni cadılar hakkında düşünmekten ve merak etmekten alıkoymadı. Onları dışarıda kaçarken, saklanırken, hayatta kalırken hayal ediyordum. Ve yanlış ya da doğru, onlar için mutluydum. Ne kadar az sayıda kalsalar da hayatta oldukları için mutluydum.

Yıllar geçtikçe, Lord Chamberlain sözde dayanıklılığımı bir meydan okuma olarak algıladı ve birçok kez kendini kaptırdı, cezamı vahşice uyguladı, etimi kalıcı olarak çizmeye kararlıydı. O gecelerde acı içinde yatağa girdim, sırtım zonkluyordu, derim kırılmış ve morarmıştı, kanlı ve sızan yaralarla kaplıydı, ancak sabah iyileşmiş ve iyileşmiş olarak uyandım - başkaları Lord Chamberlain'in bana karşı vahşi iddialarına inanmaya başlamasın diye saklamak için elimden geleni yaptım Bu sürekli bir savaştı. Vücudumun mucizevi bir şekilde yapabildiklerini saklamak.

Başımı hızlıca sallayarak bu düşünceleri bir kenara ittim. En azından artık bu korkuyla yaşamak zorunda değildim. Kırbaçlanan kız olarak geçirdiğim günler sona ermişti.

Bunu , değil mi?

Stig'in dün geceki sözleri kulaklarımda yankılanarak beni rahatsız etti.

Midem dibe vurdu ve dehşet içinde gözlerimi kapattım. Lord Dryhten hakkında, para birimi şiddet ve kan dökmek olan bir savaş lordu olması dışında ne biliyordum ki? Stig haklıydı. Beni her gün pekâlâ yenebilirdi.

Leydi Frida sırtımdaki sabunu durularken, "Ne kadar yumuşak, ne kadar güzel bir cilt," diye mırıldandı. "Senin şu barbarın çok hoşuna gidecek. Muhtemelen Sınır Toprakları'nda böylesini hiç görmemiştir. Onlar kaba, rafine olmayan insanlar."

Diğerleri onaylarcasına mırıldandılar ve ben onun benim olmadığına dair protestomu yutkunarak geri çekerken bir ürpertiye bastıramadım. Henüz değil. Muhtemelen hiçbir zaman. Evlendikten sonra bile.

"Cesursunuz," dedi başka bir kadın saçımı sabunla durularken. "Çok cesurca."

Sözlerin iltifat, hatta cesaretlendirme amaçlı olduğunu biliyordum ama ağlamak ya da onu tokatlamak için karşı konulmaz bir dürtü hissettim. Bana idama gidiyormuşum gibi davranıldıkça, idam edilecekmişim gibi hissediyordum ve bu hiç de faydalı değildi.

Ayağa kalkmama yardım edildi, herkes küvette kaymamam için endişelendi.

Hayatımda bir gün bile bu kadar şımartılmamıştım. Periyodik kırbaçlamalar bir yana, bana iyi davranıldı. Eğitimli, iyi giyimli, iyi

besleniyor, kraliyet ailesiyle aynı mahallede kendi odama sahip oluyordum. Yine de hiç kimse beni böyle şımartmamış ve şımartmamıştı.

Kraliçe odaya girdi, arkasında bir çift hizmetçi gelinliğini taşıyordu, krem, altın ve sarı tonlarında ipek dokuma brokardan süslü bir eteklik. Görkemli bir manzaraydı. Daha önce hiç bu kadar güzel bir şey giymemiştim. Prenseslerin de bu kadar güzel bir şey giydiklerini sanmıyordum.

Leydi Frida onu görünce ellerini çırparak haykırdı. "Saçlarınızla çok güzel görünecek."

Kraliçe ona bir bakış attı. "Saçları görünmeyecek," diye hatırlattı Onu.

"Ah. Elbette, evet, evet." Kadın saygıyla başını salladı.

Bunun üzerine endişeyle yutkundum. Son saklanma eylemim. Umarım, Lord Her şey ortaya çıktığında Dryhten çok da kötü tepki vermeyecekti.

Ben ortaya çıktığımda.

Tanıdığım tek anne çıplak bedenimi tepeden tırnağa süzüyor, beni değerlendiriyordu. Kıpırdanmamaya çalıştım, göğüslerimi örtme dürtüsüne direndim. Çok mütevazı biri değildim ama daha önce hiç soyunup düzinelerce gözün önünde teşhir edilmemiştim.

Başını salladı, altın rengi saçlarının arasına yerleştirilmiş halkanın içinde parlayan değerli taşlar ışığı yakalıyordu. "Sanırım kocanız çok memnun olacak." Bunu çok açık bir umutla söylemişti. Tam olarak çınlayan bir onaylama değildi.

Boğazımdaki kalınlığa karşı yutkundum ve gülümsemeye zorladım. "Teşekkür ederim."

"Belki de içkisine biraz sejd katabiliriz," diye öneride bulundu bayanlardan biri, bana kuşkuyla bakarken iması açıktı. *Çünkü onu baştan çıkarmak için yeterli olmayabilirdim.*

Alınmadım. Dürüst olmak gerekirse, onu baştan çıkarmamak oldukça güven vericiydi. Yataktan korkuyordum. *Nazik kız kardeşlerim yerine ben daha iyiyim.* İhtiyacım olan tek hatırlatma buydu. Annemin devam eden incelemesi karşısında omuzlarımı dikleştirdim. Bunu yapabilirdim. O bir savaşçı olabilirdi ama ben de öyleydim. Kendi tarzımda. Stig aynı fikirde olmasa bile.

"Çok riskli," dedi annem ve ben rahatlayarak nefes verdim.

İksir herkesin bildiği gibi etkiliydi. Neredeyse çok etkiliydi. Sejd içen bazıları şehvetten o kadar çılgına dönüyordu ki, etkileri geçmeden önce çok sayıda eşe ihtiyaç duyuyorlardı. Hatta bir adamın o kadar kendinden geçtiği ve tarlalara dağılan koyunlara saldırdığı söylenir.

Beni bir bornoza sardılar ve bir tuvalet masası ile aynanın önünde duran bir banka götürdüler. Oturduktan sonra saçlarım üzerinde çalışmaya başladılar ve ıslak tutamları fırçalayarak çözdüler.

Bacaklarıma parfümlü losyon sürebilmeleri için sabahlığımı kabaca parçalandı. Eller karnıma ve göğüslerime uzandığında, kraliçe onları durdurdu ve emredici bir elini havada gezdirdi.

"Hayır. Parfümün tadına bakmasını istemiyoruz."

Midem guruldadı ve boğazıma dolan safraya karşı mücadele ettim.

Tadım mı?

Yüzüm yandı. Beni *tadacak* mıydı? Tenimi mi? Göğüslerimi mi? Ağzı ve diliyle mi? Kocalar karılarına böyle mi yapardı?

Kraliçe yüzümden şaşkınlığımın bir kısmını okumuş olmalı. Ellerimi avuçlarının arasına aldı ve aniden üşüyen parmaklarımı okşadı. "Şimdi üzülme. Bu sadece bir olasılık."

"Evet," diye onayladı Leydi Frida. "Muhtemelen belden yukarınıza dokunmayacaktır bile. Çoğu erkeğin yaptığı gibi seninle ilişkiye girecek ve bir anda işini bitirecektir." Başka bir kadın gönüllü olarak, "Eğer içkinin dibine vurmuşsa," dedi, "çile iki pompa içinde bitecek." Vurgulamak için parmaklarını şıklattı.

Hanımların hepsi güldü, gözleri hissedemediğim bir neşeyle parlıyordu.

Dehşet midemde zehir gibi dolaşıyordu. Bunların hiçbirisi gerçek gibi gelmiyordu. Katlanmaya alışmışım ama bu tamamen başka bir şeydi. Yepyeni bir şekilde istilacı. Onu içime alacaktım. Borderlands'den bir savaşçı. Birleşecektik. Eşleşecektik. Bir olurduk. Birbirimizden tek kaçış ölüm olacaktı.

Nefes alamıyordum.

"Şuna bakın! Yüzü tüm rengini kaybetmiş. Yataktan bahsederek hiçbirinize yardımcı olmuyorsunuz," dedi kraliçe hizmetkârlarını azarlayarak. "Bizi yalnız bırakın. Hepiniz gidin. Gidin."

Özür mırıltılarıyla hepsi odadan çıktı. Yastıklı bankta yanıma çöktü, elimi tekrar tuttu ve rahatlatıcı bir şekilde sıktı.

"Sen benim için bir hediyeysin, Tamsyn. Bailey'de o sepetin içinde bulunduğun andan itibaren sen benim kızımydın." Başını eğdi ve elimin arkasına şefkatli bir öpücük kondurdu.

Gözlerimdeki ani sızıyı kırpıştırarak uzaklaştırdım. Hikâyeyi iyi biliyordum. Benim hikâyemi.

Ben bulunduğumda genç ve yufka yürekli kraliçe ilk çocuğunu kucağına almak üzereydi. Çocuklara karşı her zaman zaafı vardı, kendi çocuklarından da birkaç tane istiyordu ama o zaman duygusallığı daha da artmıştı. Beni battaniyeyle örtülü sepetimden çıkarıp kucağına aldığı an, beni doğurmak için ısrar etmişti.

Başından beri benim savunucum olmuş, kökeni bilinmeyen bir yetimin Penterran tahtının gelecekteki çocukları arasında yetiştirilmesini yakışksız bulanlara rağmen beni kendi çocuğu olarak kabul etmişti.

Naip lordun başını çektiği muhalifler, kralı neredeyse yeni kraliçesinin isteklerini görmezden gelmeye ve beni bir köylü aileye, yavrularının yanında yetiştirilmek üzere, tarlalarda onlara yardım edecek başka bir beden olarak vermeye ikna edeceklerdi. Ama sonra kralın aklına, kraliyet şamar oğlanı olarak hizmet edebileceğim fikri sokuldu.

Ne de olsa konuşma çoktan başlamıştı. Arama çalışmaları başlamıştı. Kraliyet ailesi arasında uzun süredir devam eden bir gelenektir bu. Doğacak bir çocukla birlikte -ki genç çift için daha fazlası da olacaktı- filizlenmekte olan kraliyet ailesinin ihtiyaçları olacaktı. Çocuklar, kraliyet çocukları bile olsa, disiplin gerektiriyordu ve herhangi birinin ilahi meseleye karşı parmağını kıpırdatması yasaktı. Buna cüret edenlerin sonu ölüm olurdu. Kraliyet çocuklarının burada ve diğer krallıklarda, hatta denizin ötesindeki Acton'da bile bir vekil kullanması âdettendi. Muhtemelen Crag's'in kuzeyinde, düşmanımızın ülkesi Veturland'da bile.

Ebeveynlerimin gizemiyle ilgili endişeler vardı elbette ama kraliçe bir anda ortaya çıkmamın kader olduğunu ilan etti. Kimse beni avlunun ortasında bir sepetin içinde terk ederken görmemiş. Ortaya çıkışım neredeyse sihir gibiydi. Bir işaret. Kozmik bir hediye. Kraliyetten bir şamar oğlanına ihtiyaçları olacaktı. Ve işte oradaydım.

O zaman kata getirildim. Dışarıda ipekler giymiş bir prenses. İçeride Kraliyet'e hizmet eden bir asker.

Bugün son sınavım olacaktı. Bitirdiğimde, Leydi Dryhten olacaktım. Artık kırbaçlanan kız olmayacaktım.

Hepimizin taşınması gereken yükler olduğunu hatırlatarak kendimi güçlendirmek -kız kardeşlerim bile bir gün emredildiği gibi evleneceklerdi- kraliçeyi, annemi inceledim. Bana bakarken bakışlarını sevgi yumuşatıyordu. Bana olan sevgisi. Acı tatlı bir teselliydi. Onu özleyecektim. Özledim. Bu

bir yabancıyla evlenmekten ve kendimi ona tabi kılmaktan daha fazlasıydı. Kendimi krallığın öbür ucuna, hiç kimseyi tanımadığım bir yere götürmekti. Yalnız olacağım, herkesin gözünde bir yabancı olacağım bir yere.

Nemli bir saç telini kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Hayatta hepimizin görevleri vardır. Benimki denizi geçip Penterra'nın genç kralıyla evlenmek ve ülkelerimiz arasındaki bağları güçlendirmektir." Nefes verirken gözlerinde uzaklardan gelen bir parıltı vardı. "Şimdi sıra sende. Bu Sınır Kralı'nın kendin için hayal ettiğin adam olmadığını biliyorum ama-"

"Kendim için hiçbir zaman bir erkek hayal etmedim," diye araya girdim, bu fikirden çok ürkmüştüm.

Hayatım kız kardeşleriminkine paralel ilerliyordu. Onlar saraydan ayrıldıktan, kendi yollarında yürümeye başladıktan sonra, benim rotam zihnimde hep belirsiz kaldı. Karanlık ve bilinmeyen bir ormana giden sisli bir yol.

Hiç beklenmedik bir anda Stig'in görüntüsü zihnimde canlandı. Güçlü ve asil Stig. Derin kahverengi gözleri. Ağzının benim üzerimdeki baskısı. Kısa kesilmiş sakalının parmaklarımın altındaki hissi. Ağırlığımı huzursuzca bankın üzerinde kaydırdım. Şu anda onu düşünmemeliydim.

Annem şaşkınlıkla bana baktı. "Hayır mı? Hatta Stig bile mi?"

İrkildim. Düşüncelerimi ele verecek bir şey mi söylemiş ya da yapmışım?

"Stig?" Ben . Dün geceye kadar onu bir erkek olarak düşünmemiştim.

çok sevgili bir arkadaştan başka bir şey değildi. Beni öpmüştü. Bana karşı bu kadar yoğun duygular beslediğini bilmiyordum.

Şimdi kraliçeye bakarken, benim onun görmüş olmasına hayret ediyordum. "Evet, Stig," diye onayladı.

"Hayır. Asla." En azından dün gece yatak odamda belirmeden önce. "Prensesler evlenene kadar evliliğin benim için bir düşünce olduğunu bile düşünmemiştim."

Tatmin edici bir şekilde başını salladı. "En iyisi bu. Kırık bir kalple acı çekmeni istemem."

"Acı çekmeyeceğim" diye ilan ettim ve bunun doğru olup olmadığını merak ettim. Gerçekten de geleceğime doğru ilerlerken içimde bir şeylerin kırıldığını hissettim.

Gülümsemesi şefkatli ve cesaret verici bir hal aldı. "Belki de o kadar kötü olmayacaktır. Güçlü bir adamın karısı olacaksın. Ve," diye ekledi, "çirkin bir adam da değil." Burnunu kırıştırdı. "Eğer o türden hoşlanıyorsan."

O türden. Sert ve tehditkar türden.

Eğer kandırıldığını anladığında beni öldürmezse.

Kraliçe sanki zihnimi okuyabiliyormuş gibi, "Pelerinini saçının üzerinde tut ve peçeni tak" diye uyardı. Elimi sıkıca kavradı. "İş bitene kadar yüzünü görmesine izin verme."

"Eninde sonunda keşfedecek-"

"Yatak takımından sonrasına kadar değil." *Yatak.*

"Ve sonra," diye ekledi, hâlâ dikkatle bana bakıyor, söylediklerini kabul etmemi istiyordu, "çok geç olacak."

Çok geç olacak.

Canavar'la evli olduğumu değiştirmek için çok geçti.

Beni kaderimden, yani ondan kurtarmak için çok geç. "Nasıl tepki vereceğinden endişelenmeli miyiz? Ya o-"

"Oh." Elini umursamaz bir tavırla salladı. "Kendine gelecektir. Buraya iyi niyet ekmek için geldi. Seni karısı olarak kabul edecektir. Göreceksin."

Umarım bu doğrudur. Başımı usulca salladım, içime kapandım.

Yutkunmak için savaştım. Nefes almak için. Düşünürken zor bir görev akşamın o bölümünde, benimle yatağa girdiğinde ...

Boğazımda kocaman bir yumruya karşı yutkundum ve o vahşi hayvanla aramda bu kadar samimi bir şey olması fikrinden ürperdim.

Tablonun arkasından çıkarken beni yakaladığında onun sert duvarına çarptığımı hatırladım. Kalın kolları, sert elleri ve homurdanırken içimi titreten o derin, hırıltılı sesi: *Görüyorum ki bu saray casuslarla donatılmış.*

Her şeyi net bir şekilde hatırladım. O hissi. Kokusu burnuma doluyordu. Rüzgâr, toprak ve at eti. Tenimin sıcak hayvan dalgalanması. Onun kollarına yakalanmanın verdiği his. Vücudumun onun devasa, nabız gibi atan gövdesine karşı eğilmesi. Üzerimde yükselmesi ve hayatımda ilk kez kendimi küçük hissetmeme neden olması. Ve bu sadece birkaç dakika sürmüştü. Stig'in öpücüğü çok daha uzun sürmüştü ve çok daha samimiydi ama yine de daha az etki bırakmıştı.

Şimdi bile, ertesi gün, özellikle çok azını hatırlayabiliyordum. Bu arada, Canavar'ın anısı gökyüzünde çakan bir şimşek gibi içimden geçti. Bunun mantıklı olduğunu sanıyordum. Gergindim. Bilinmeyenden korkuyordum. Önümde uzun, dolambaçlı ve puslu bir hayat uzanıyordu. Kesin olan tek şey oydu.

Düğünden kısa bir süre sonra evlilik yatağına geçecektim ve o da bana katılacaktı. Aniden kuruyan dudaklarımı nemlendirdim. Daha önce hiç denenmemiştim.

ama fiziksel rahatsızlıkla nasıl başa çıkacağımı biliyordum. Acı geçiciydi. Dayanabilirdim. Hayatta kalabilirdim.

"Anlıyor musun, Tamsyn?" Annem bastırdı. "Yüzünü kapalı tutacağını söylediğini duymam gerekiyor."

"Anlıyorum." Artık yüzümü gördüğüne ve benim bir hizmetçi olduğuma inandığına göre, bu her zamankinden daha kritikti. "Başörtüsü ve peçe yatağa girene kadar yerinde kalacak." *Yataktan sonra*. Sonra saklanma sona erecekti. Ve ... diğer her şey başlayacaktı. Refleks olarak yutkundum.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "İşte iyi bir kız." Yine çok verimliydi. "Şimdi. Seni hazırlamayı bitirelim."

Kadınları çağırdı ve onlar da üzerimdeki işlerine devam ettiler.

Tepeden tırnağa örtülmüştüm. Ön kollarım ve ellerim -hareketlerini ne kadar kontrol etmeye çalışsam da soluk, titreyen uzantılar- eteğin bol kollarının altında görünen tek şeydi.

Pelerin saçlarımı örtüyor ve sadece yüzümün çemberini ortaya çıkarıyordu; sonra, iyi bir önlem olarak, yüz hatlarımı belli belirsiz bırakan tül bir örtü eklendi. Aynanın önünde durmuş, yansımamın üzerinde altın rengi bir sis bulutu oluşturan şeffaf malzemenin içinden dışarı bakıyordum. Tanımlanamaz haldeydim. Peçenin ardında sadece belirsiz bir yüz ifadesi vardı.

"Endişelenmeyin," diye beni temin etti kraliçe, kumaşı çekiştirerek ve başımın etrafındaki ince altın halkayı kontrol ederek sağlam olduğundan emin oldu. "Bunun bir gelenek olduğu açıklandı. Yüzünüzü görmeyi beklemeyecektir."

Başımı salladım, onun da yüz ifademi göremediğine sevindim. İyi ki kimse göremiyordu. Artan paniğimin bir kısmı bile görülseydi, Leydi Frida yaklaşmakta olan yatağa uygun olup olmadığından emin olmak için sejd'e doğru dalışa geçirdi. *Hayır, teşekkür ederim*. Bunu herhangi bir iksir ya da tonik olmadan yapacaktım. Bu kaderin içine giren *ben olacaktım*, kendimin sersemlemiş ve şaşkın bir versiyonu değil, bu yüzden aklımı kaçırıp herhangi biriyle isteyerek çiftleşecektim.

Odadan ayrıldık ve şatonun merdivenlerinden inerek Büyük Salon'a doğru ilerledik. Kraliçenin hanımlarından biri elinde bir pelerinle orada bekliyordu. "Hastalığa yakalanmanızı istemem Majesteleri. Ülkeyi garip bir soğuk aldı. Bu barbarların gelişini buna bağlıyorum." Kadın pelerini kraliçenin omuzlarına yerleştirirken burnunu çekti ve kürk astarlı başlığı başının üzerine çekti.

"Eminim bunun misafirlerimizle bir ilgisi yoktur." Bana bir pelerin teklif edildi ama kraliçe onu elinin tersiyle itti. "Gösterdiğimiz çabayı mahvetmek istemeyiz."

..görünüşüne alışmış." Dışarı çıkmadan önce bana döndü. "Bunu yapabilirsin kızım."

Başımı salladım.

Omuzlarımı sıktı. "Yolun geri kalanını yalnız gitmelisin."

Derinleşen gün boyunca şapele doğru uzun yürüyüşü tek başıma yapacaktım. Şunu anlamıştım. Hayatta bazı yürüyüşleri yalnız yapmak gerekir. Bu da onlardan biri olacaktı.

Çift kapıdan geçtim ve fiziksel bir patlama gibi içime çektiğim bir tezahürat yükseldi. Gürültü sağır ediciydi. Çiçekler savruldu. Rengarenk flamalar dalgalanıyordu. İnsanlar bailey'i doldurmuştu, hepsi de Penterra prensesinin Sınır Bölgeleri Canavarı'nın onu beklediği şapelin kapılarına doğru yaptığı o önemli yürüyüşü izlemeye gelmişti.

Beni bekliyor.

Kiliseye birlikte girecektik. Akşam havası gerçekten de serin ve donuktu, gelecek kışın habercisiydi. Endişemi hafifletmek için adımlarımı saydım.

Altmış yedi, altmış sekiz.

Yüzünü tam olarak seçemesem de, Lord Dryhten'in herkesten daha uzun ve iri olan formunu uzaktan tanıdım.

Doksan üç, doksan dört.

Görme yetimi kaybetmiş bir halde, kararmaya başlayan gecede yüzlerinde belirgin bir leke olmayan yanından dikkatle geçtim.

Yüz otuz dokuz. Yüz kırk.

Tökezlediğimde neredeyse onun yanındaydım, terliklerim birinin attığı bir buket çiçeğe takıldı. *Cehennem dişleri.* Bu peçe tam bir baş belasıydı. Onu çekip çıkarmak için can atıyordum ama bu sadece çok daha büyük bir sıkıntıya yol açacaktı - bu savaşçı ona oynanan hainliği ortaya çıkaracak ve beni kılıcıyla ezip geçecekti.

Bir adım öne çıktı ve beni yakaladı, çelikten bir kolu etrafıma dolandı.

Gossamer kumaşın arasından ona bakarken göğsümde bir korku belirdi. O kadar yakınımdaydı ki nefesinin sıcak pufunu hissedebiliyordum.

Bu kadar yakından, yüzünün en belirgin özellikleri burnumu okşayan şeffaf kumaşın arasından göze çarpıyordu. Kaşlarının koyu renk çizgisi. Derin bakışlı gözleri. Başka birine büyük gelebilecek ama onun yüzüne mükemmel oturan burnu. İfadesi tam olarak *anlaşılmıyordu* ama kesinlikle gülümsemedi. Bu adam gülümsemeyi biliyor muydu acaba?

Bakışları içime işledi ve beni ne kadar görebildiğinden korktum. Casusluk yaparken yakaladığı şansölye kızı olduğumu bilecek kadar mı?

İncelemesini kemiklerimde, iliklerimde hissettim. Bakışlarının yoğunluğu derinlere iniyor, peçemin ardını görmeye çalışıyordu.

İşte bu kadar. İşte o zaman benim Feena, Sybilia ya da Alise olmadığımı anlayacak. Kollarında bir sahtekar tuttuğunu anlayacak.

"Gidelim mi?" diye sordu, tenimde bir sıcaklık yalaması gibi hissettiğim o derin sesiyle.

Bir kalp atışı bekledim ve sonra başımı salladım.

Kolunu etrafımdan çekti ve elimi tutarak sıcak parmaklarını benimkilerle birleştirdi.

Birlikte şapele girdik.

Düştü

BAşKÂHIN SUNAĞIN BAşINDA DURURDU.

Orta koridorda ilerlerken toplanan konuklara göz ucuyla bile bakmadım. Kral. Kraliçe. Naip Lord. Arkin ve bir avuç savaşçım. Saraydan birkaç soylu. Hiçbirine bakmadım. Odak noktam yanımdaki kadındı. Borderlands için bir ödöl.

Benim ödölüm.

Sadece bir yabancıyla evlenmiyordum. Onunla görmeden evleniyordum. Tepeden tırnağa örtölüydü. Sadece benim elimdeki eli görölüyordu ve ben merakla ona baktım, parmaklarımın uçları yumuşak tenine sürölüyordu; uzaktan gördüğüm Penterra'nın şımarık prenseslerinden birinden beklediğim süt beyazı değil, daha çok güneşte öpölmiş, neredeyse ... altın rengindeydi.

Parmakları uzun ve inceydi, tırnakları kısaydı ve sağlıklı bir parlaklık kazanmıştı. Soluk mavi damarlar bileğinde ve elinin arkasında çaprazlama uzanıyordu. Bu damarları takip ettim, garip bir farkındalık beni ele geçirdi. Dolambaçlı mavi ağı incelerken gözlerim ağrımaya başladı ... derisinin altında fısıldayan kanın hafif akıntısı. Sadece kulaklarımda duymakla kalmadım. Hissediyordum da.

İmkansız. Gözlerimi kırptım ve yutkundum. Kendimde değildim. Buraya geldiğimden beri değildim. Gelinimi alıp gitmek, evime, serin sislerin ve sisle kaplı tepelerin olduğı bir dünyaya, bildiğim şeylere dönmek için sabırsızlanıyordum - kendimden başlayarak.

Rahibin önünde durdum. Arkasında bir sunak belirdi; çeşitli renklerde, üst üste binmiş yanardöner disklerden yapılmış büyük bir canavarlık. Ejderha pulları. Çoğu mor göz kırpan oniks tonlarındaydı ama

birkaç bronz disk ve ara sıra mavi, yeşil ve soluk gri vardı. Hatta birkaç tanesi kırmızıydı. Ateş püskürten ejderhalardan geldiği için en nadir tür olduğunu biliyordum.

Kuzeydeki ejderha mezarlıkları bir asır önce pullarından arındırılmıştı. Kalkan, zırh, silah ya da bu durumda sunak yapımında kullanıldıkları için yüksek fiyatlara alıcı buluyorlardı.

Bu manzara bende derin bir memnuniyet uyandırdı. Bir ejderha ailemi öldürmüştü. Doğru düzgün bir cenaze töreni bile yapılamasın diye onları yakmıştı. En azından varsayım buydu. O mağarada hiç kalıntı bulunmamıştı. Benim de işim bitirilmeden önce Kasap Balor tarafından kurtarıldım.

Benden her şeyimi alan bir türün kalıntılarına bakarken sadece acımasız bir onay hissettim. Harman'da pek çok kişi ölmüştü. Ben de kolayca bir başkası olabilirdim, tarihte bir dipnot bile olamazdım.

Ben şanslı olanlardan biriydim. Hayatta kalanlardan. Dul ve çocuğu olmayan babam beni bulmanın kader olduğuna inanıyordu. Onun ve benim. Kaderimde onun oğlu, halefi olmak varmış. Bir ejderhadan kurtulacak kadar güçlü bir çocuk, Borderlands'in gelecekteki lideri olmalıydı.

Rahip üzerimizde konuşmaya başladı ve ben de dikkatimi süslü sunaktan ayırdım. Gelinim ve ben omuz omuza duruyorduk. Odaklanmaya çalıştım ama gelinim dikkatimi çok dağıttı ve sanki kefeninin altını görebiliyormuşum gibi ona göz gezdirmeye devam ettim.

Ben ondan uzun olabilirdim ama o kısa değildi. Çoğu erkekten daha uzun boyluydu. Keşke dün Büyük Salon'da prensesleri izlerken daha dikkatli olsaydım da hangisinin o rahatsız edici peçenin altında saklandığını tahmin edebilseydim. Hepsinin sarı saçlı ve güzel yüz hatlarına sahip olduğunu biliyordum. Arkin'in de belirttiği gibi narin görünüyorlardı ama bu kadının eli sağlamdı. Güçlü ama kesin bir titremeyle. Güven verici bir hareketle bir kez sırtını okşamaktan kendimi alamadım. Tüm diyarda Canavar olarak tanınıyor olabilirdim ama onu yutmayacaktım.

Hayatımda kadın sıkıntısı çekmedim. Bir savaştan sağ çıkmanın, kandan ve sisten çıkıp ölmediğinizi fark etmenin kan pompalayan heyecanı gibisi yoktu. Ordumda bir savaşın ardından kürklere vurmaya hevesli pek çok kılıç bakiresi vardı. Tabii ki nazik bir prenses böyle bir şeyden anlamaz. Karıma dikkatle yaklaşmalıydım.

Doğru, bu bir aşk maçı değildi. *Hoşlanma* bile değildi. Bu bir anlaşmaydı. Penterra'ya yönelik artan tehditlere karşı konumumu güçlendirecek bir ittifak. Savaş çıktığında -ki çıkıyordu- sesimin duyulmasını istiyordum. Kralın damadı olarak bunu garanti ediyordum.

Onun tüm bunların içinde bir piyon olduğunu fark ettim ve onu karım olarak onurlandırmaya ve Borderlands'deki hayatın sert gerçekliğinden korumaya çalışacaktım ama eğer Arkin'in tahmin ettiği kadar kırılğan olursa ... Yüzümü buruşturdum. Evet. Savaş fedakarlık getirir. Savaşın doğası buydu.

Zengin cüppeli rahip, yardımcılarından birinden uzun bir sarmaşık ipi almak için döndü. Bize uzattı. Kararsızca durdum ve ikimizin de kollarımızı ona uzatmamızı işaret etti.

Gelinim bu uygulamayı biliyor gibiydi. Elimi bırakarak bol kolunu dirseğine kadar geriye itti ve kolunu uzattı. Aşına olmadığım bir gelenek daha ve bu sadece Sınır Bölgeleri'nin buradan ne kadar uzak ve farklı olduğunu pekiştirdi ... onun ve benim ne kadar uzak olduğumuzu.

Kollarımız yan yana uzanıyordu. Onunki ince ve kısaydı. Benimki kalındı, kaslarla ve belirgin damarlarla doluydu ve koyu renk saçlarla serpilmişti.

Bir çelik parıltısı oldu ve bunun törenin bir parçası olduğunu fark edene kadar gerildim, savuşturmaya hazırdım. Rahip, yardımcılarından birinden mücevherli bir hançer aldı ve avucumun üzerine yerleştirerek ortasına bir X işareti oydu. Anında kan kabardı ve avucumun içinde birikti.

Dönerek aynısını prensese yaptı ve onun hassas derisini kesti. Açık yaradan koyu ve yapışkan bir kan fışkırdı. Çenem sıkıştı. Onaylanmış bir ritüel olsun ya da olmasın, kimsenin ona bıçak çekmesi hoşuma gitmemişti.

Yine de ondan ne bir hareket ne de bir ses kaçtı. Şaşırtıcı. Bu sarayın koruması altında yetişen şımartılmış bir prenses muhtemelen hiç kıymık yememişti.

Ellerimiz tekrar bir araya gelmeye zorlandı, kesik avuç içlerimiz öpüştü, bizi kana buladı. Sıcaklık orada merkezlenmişti, birleştiğimiz yerde sıcak bir şekilde nabız atıyor, karışıyordu. Enerji koluma ve geri kalan her yerime alev alan bir çıra gibi yayıldı.

O da hissetti mi? Bu canlandırıcı sıcaklığı?

Şapelde yaygın bir soğuk vardı. Bu kadar güneyde alışılmadık bir durumdu. Borderlands'de buna alışkındım ama burada her yer güneşli ve ılık rüzgârlıydı.

Düğün davetlileri kürklü pelerinlerin içine girmiş, ellerini kürklü çocuk eldivenlerine sarmışlardı. Taş duvarlar soğuk havanın en kötüsünü dışarıda tutuyordu ama şapelde ateş yakacak bir ocak yoktu. Kuzeyin sert kışlarına alışkın olan savaşçıların dışında tüm konuklar titriyordu. Yazlarımız bile biraz üşütürdü. Ocaklarımız yıl boyunca yanardı. Sürekli nem, soğuk ve sert bir şekilde kemikleri sıkardı. Tepelerin üzerinden sis akar ve çekilir, asla tamamen kaybolmazdı.

Yine de şimdi, şu anda, eli elimde kilitliken, kollarımız aynı hizadayken, kanlarımız birbirine karışmışken, sadece kavurucu bir sıcaklık hissediyordum.

Ardından asma ipi geldi, dirseklerimizin üstünden başlayarak parmaklarımıza kadar etrafımızı sardı. Yeşillik bir yılan gibi kıvrılıyor, bizi esir alıyor, birbirimize bağlıyordu. Zayıf bir zincirdi ama rahip bizi evlendiren son yeminleri ederken demir kadar sağlam hissettiriyordu. Hayatlarımızın geri kalanı için birbirlerine bağlı iki yabancı.

Hayat hiç bu kadar uzun gelmemişti.

Tamsyn

SANKİ TÜM KRALLIKTAKİ HERKES BİNAYA DOLUŞMUŞ GİBİ HİSSEDİYORDU benimle birlikte. Beni memnun bir havayla izliyorlardı, gözleri bol miktarda şarap ve eğlenceden cam gibi olmuş ve ağırlaşmış, yüzleri düğünün ardından verilen obur ziyafetten kızarmıştı.

Neyse ki ziyafete katılmamıştım. Yemek yemeyi becerebilseydim bile, ağzımı örten bir örtü ile yemek yemek zor olurdu.

Yokluğumun bir açıklaması vardı. Törenden önce, naip Lord Dryhten'a gelinin ziyafete katılmasının geleneksel olmadığını açıklamıştı. Başka bir aldatmaca. Artık onlardan çok fazla var. Yemeği kaçırdığım için pişman değildim. *Onun* yanında otururken, her hareketimden, her sözümünden, istemeden kendimi ele vermek için yapacağım o öngörülemez şeyden endişe ediyordum. Evet, bunu kaçırabilirdim. Bunu kaçırabilirdim.

Parmaklarım kıvrıldı, altımdaki yatağa gömüldü. Sağımda, solumda ve yüksek yatak başının arkasında asılı duran kalın, geçilmez brokar kumaştan zengin perdeler beni etkili bir şekilde perdeliyordu. Sadece yatağın ayak ucundaki perdeler henüz kapanmamıştı. O esneyen açıklıktan dışarı baktım. Kocam yatağa oradan girecekti - *evlilik yatağımıza. Kocam*. Böyle kelimeler nasıl olur da kelime dağarcığımanın normal bir parçası haline gelebilirdi?

Duvarlar boyunca dizilmiş, bu son törenin tanıkları olan düğün konuklarına baktım. Evlilik kadar resmiyet kazanmayacaktı. Hala bozulabilirdi. Teknik olarak. Bunu biliyordum. Geleneksel olarak, bir birlikteliği için gereken tek şey üç şahitti, bu yüzden bu

çok sayıda gözlemci kesinlikle aşırıya kaçıyordu. Seyirciler, kan kokusu alan kurtlar gibi gösteri için gelirler.

Tüm kıyafetleriyle göz kamaştıran kral ve kraliçeyi kolayca fark ettim. Ayrıca naip lord, mabeyinci lord, bizi evlendiren baş rahip, kral konseyinin yüksek soyluları ve saray soyluları, beni o güne hazırlayan hanımefendilerden birkaçı da oradaydı. Bir köşede bir seyisin beklemesi beni şaşırtmazdı. Boğazımda acı bir kahkaha yükseldi ama bastırmayı başardım. Prensesleri görmek yok. Doğal olarak. Bakirelerin bir yatak törenine tanıklık etmesine izin verilmezdi ve bu kural olmasa bile, bariz nedenlerden dolayı gözlerden uzak tutuluyorlardı.

Lord Dryhten'i son görüşüm, yeminlerimizin ardından kraliçe ve Leydi Frida tarafından uzaklaştırılırken olmuştu. Kral ve kral naibi onu çevrelemiş, dikkatle konuşuyorlardı, *beni* takip ediyor gibi görünse de onun takip etmediği bir sohbeta dalmışlardı. Bakışları beni başlarının üzerinden takip etti.

Bu saatler önceydi. Ve şimdi buradaydım, kendimi kurbanlık koyun gibi hissetmemek için çok çabalıyordum.

Bir çift ozan köşede oturmuş lir çalıyor ve taborla davul çalıyordu. Daralan boğazıma rağmen yutkunmakta zorlandım. Borderlands Canavarı tarafından itilip kakılmamı izlemek için uygun bir partiydi.

Benim kocam.

Peçemin altından kaşlarımı çattım. En azından bu benim lehime bir şeydi; ifadelerimi aval aval bakan seyircilerden gizleyen koruyucu bir bariyer. Ve ondan. Bir hanımefendi, bir beyefendinin kulağına mırıldandığı bir şeye güldü. Kadehinden bir yudum alırken yelpazesıyla ona vurdu. Gözleri yatağın ortasında beni buldu ve kadehini selamlamak için kaldırdı, dudakları içkisinden kıpkırmızı parlıyordu.

Ağzımı ekşi bir tat doldurdu. Benim hayatım, benim fedakârlığım, başkaları için bir oyalanmaydı. Bir şakaydı. Krallığa hizmet etsem bile. Herhangi bir savaşçıya denk olsam bile. Hepsine bir bakış fırlattım. Bu insanlar beni bu şekilde görmüyordu. Sadece ailem beni takdir ederdi.

Sanırım fedakârlığın doğası buydu. O anda hiç takdir edildi mi?

Bunu yaparak saygı kazanmamıştım. Kazanacağımı düşünmüş müydüm?

Nefes verdim ve kendime bunu takdir edilmek ya da tanınmak için yapmadığımı hatırlattım. Kişi doğru sadece doğru olduğu için yapmıştır. Eğer

Penterran sarayının soylularından takdir ya da tanınma bekliyordum, sonsuza kadar bekleyecektim.

Durumdan hoşnut görünmeyen tek kişi Lord Chamberlain'di ve bunun sebebinin şamar oğlanını kaybetmiş olması olduğunu tahmin ettim. Ağzımdaki acılık biraz azaldı. Bundan iyi bir şey çıkacaktı. Artık adamın beni her kırbaçlayışında kulağıma çarpan nefesine katlanmak zorunda kalmayacaktım.

Artık sadece Canavar'a katlanacaksın.

Örtüyü çeneme kadar çektim ve bu ihtimal karşısında yatağın içine doğru büzüldüğümü hissettim. O an yaklaşmıştı. Bakışlarım kraliçeye takıldı. Sanki aramızda hiç perde yokmuş gibi dikkatle bana bakıyordu. Kafamın içinde onun sesini duydum: *İş bitene kadar yüzünü görmesine izin verme.*

Bu hatırlatmayı kendi etrafıma sardım. Parmaklarımı uyuşukluk hissi geçene kadar açtım ve kendime bu kadar ürkek görünmemem gerektiğini söyleyerek, nefesimi dışarı vererek örtüyü göğsümün üstüne indirdim.

Beklerken sayısız yargılayıcı göz beni değerlendirdi. Kana susamışlık havadaydı. Bir gösteri bekliyorlardı. Ve sadece yatağın gösterisini değil - her ne kadar bundan nefret etmeseler de. Yataktan *sonra* ne olacağını görmek istiyorlardı. Bu odadaki insanlar gerçeği biliyordu. Peçenin ardında kimin olduğunu ve olmadığını biliyorlardı ve Canavar da öğrendiğinde ortaya çıkacak sonuçların muhteşem olacağını biliyorlardı.

O kaçınılmaz maskeyi düşürmek için can atıyorlardı. Onu kandırmıştık. Hepimizi. Öfke, şiddet ve onun hakkında duydukları her söylenti ve efsanenin görsel olarak doğrulanmasını beklediler. Ancak bu ifşanın dışında tutulacaklarının farkında değillerdi.

Kraliçe bana yatağın hemen ardından odanın tüm tanıklardan arındırılacağına dair söz vermişti. Mantıklıydı. Lord Dryhten'in egosu zaten incinmiş olacaktı. Bu rahatsız edici duruma düzinelerce tanık ekleyerek kaçınılmaz aşağılanmasına katkıda bulunmaya gerek yoktu. Kral ve kral naibi maskeyi düşürecek ve gerekli açıklamaları yapacaktı.

Kraliçe güvence verirken bana gülümsemişti. "Ona sizin de tahtın bir kızı olduğunuzu açıklayacağız. Bizim için soyumuzdan doğan herhangi bir çocuk kadar değerlisin."

Sözleri beni rahatlatmak içindi ve ben de ona inanmak istedim.

Odanın kapısı açıldı ve dışarı çıktı, gümbür gümbür adımlarla içeri girdi. Gördüğü manzara hiç de rahatlatıcı değildi.

Yalnız değildi. İki savaşçısı ona eşlik ediyordu. Kançılaryadan gelen sakallı yaşlı adam ve benimle göz göze bir kılıç bakiresi. Başının yanları tıraş edilmiş, siyah saçlarının üst kısmı örülmüş ve tek bir bantla geriye çekilmişti. Açıkta kalan kafa derisinin kahverengi derisi üzerinde mürekkep geziniyordu. Tasarımın detayları peçenin altından ve uzaktan belli belirsiz görünüyordu ve onları daha yakından incelemeyi arzuluyordum.

Lord Dryhten küçük bir daire çizerek döndü ve yavaş, düzgün adımlarla odayı inceledi. Akşam havası duvarlardaki yarım düzine ok yarığından içeri giriyordu. Az önce olduğundan daha serin hissettiriyordu. Sanki bu Kuzeyli soğuğu da beraberinde getirmişti.

"Oldukça kalabalık," diye gözlemledi. "Ve bu gerekli mi? Geleneklerinizden biri daha mı?"

Sesi rahatsız edici miydi?

"Tanıklar gerekli," diye yanıtladı rahip.

"Peki sayıları onlarca olmalı mı?"

Rahip krala hızlıca bir bakış gönderdi, çünkü cevap elbette hayırdı. Babam ona neredeyse belli belirsiz bir baş selamı verdi. Kutsal adam sırasını bozarak kocama yaklaştı. Yakın durdular ve birkaç dakika konuştular, sözleri duyulmuyordu, özellikle de kulaklarımdaki uğultudan.

Benim kocam. Düşüncelerim bu yeni gerçekliğin üzerinde yuvarlanıyor, zihnim hala onu kavramak için bocalıyordu.

Onunla evliydim.

Lord Dryhten rahiple işini bitirdi ve geniş yatağın ortasındaki bana sertçe baktı. Kendimi hiç bu kadar küçük ve savunmasız hissetmemiştim - kırbaçlanırken sırtım açıkken bile.

O anlarda her zaman şahitler vardı. Kız kardeşlerim cezalarını izlemek zorunda kalıyorlardı elbette. Bütün mesele de buydu zaten, izlesinler ve davranışlarından pişmanlık duysunlar . Çoğu zaman etrafta başkaları da olurdu. Hizmetçiler. Öğretmenler. Diğer çocuklar. Gerçekten herkes. Savunmasızlığa yabancı olmadığım gibi, bir izleyici kitlesinin merkezinde olmaya da yabancı değildim ama bu farklı türden bir ilgiydi.

Dryhten yorganın altına gömülü bedenimden hiçbir şey göremiyordu ama yine de sanki tüm katmanları sıyrıp altına bakmış gibi hissetti.

benim özüm. Saçlar çözülmüş. Vücudum çıplak ve titriyor. Yanaklarım açık kırmızı. Bunu anlamak için yansımamı görmeme gerek yoktu. Yüzüm bu kadar sıcak hissettiğinde, saçlarım kadar kırmızı yanardı.

Rahip bir şeyler söyledi. Sözcükleri kaçırdım, çünkü konsantre olabildiğim tek şey yatağın ayak ucundan beni izleyen adamdı.

Kocam ona sertçe baktı. "Duvağı hâlâ duruyor da ne demek? Hâlâ mı?"

Rahip yalvarırcasına elini kaldırdı. "Bu bizim geleneğimiz, lordum. Yeminleriniz tamamlanana ve gerçekten bir olana kadar ayrıcalığa sahip olamazsınız-"

Dryhten bir kahkaha homurtusuyla tavandaki kirişlere bakarken başını geriye attı. "Bir başka lanet gelenek."

İrkildim ve diğerlerinin tepkilerini görmek için odaya çılgınca baktım. Böylesine yüksek ve önemli bir toplulukta hiç kimsenin bu kadar kaba konuştuğunu duymamıştım.

Ama Sınır Toprakları Lordu da önemliydi. Sadece kız kardeşlerimden biriyle evlenecek kadar önemli değildi.

Babam, bağlandığı yerden kopmak üzere olan yıpranmış bir halatın ucundan tutacakmış gibi bir adım öne çıktı. "Ne yazık ki bizim tarzımız bu. Gelin, yeni kocasına karşı alçakgönüllülüğünü göstermek için yatak boyunca örtülü kalır. Bu, bozamayacağımız köklü bir gelenektir."

O ana kadar kralın ne kadar usta bir yalancı olduğunu fark etmemiştim. Bir krallığı yönetmek için diplomasinin gerekli olduğunu söylediğinde ne demek istediğini anlamamıştım. Şimdi anladım. Yalan söylemekten bahsediyordu. Kurnazlık.

Canavar babamın tereddütsüz bakışlarını uzun bir süre üzerinde tuttuktan sonra, sanki izleyenlerin yüzlerinde bunun gerçekten bir gelenek olduğunu doğrulayan bir ifade bulacakmış gibi kaşlarını çatarak odaya baktı.

Herkes sadece baktı, yüz ifadeleri donuktu. Kimse kımıldamadı. Oyundaki ihanete dair en ufak bir ipucu bile ortaya çıkmadı. Çok fazla şey tehlikedeydi.

Stig'in öfkeli yüzü kalabalığın arasından bana doğru sıçradı ve kalbim boğazıma kaçtı. *Hayır. Hayır. Hayır.* Dryhten'den sonra odanın içine sızmış olmalıydı. Onu daha önce fark ederdim. Şimdi iki hoşnutsuz yüz oldu. Sadece Lord Chamberlain'in değil. Ama önemsedığım tek yüz Stig'inkiydi.

Diğer cesetlerin arasında bir tahta parçası gibi kaskatı duruyordu. Onu uzaklaştırdım. Başka bir yere. Onu burada istemiyordum. Bunun için değil. Görünüşe göre

Bir sınırim vardı ve bu savaşçı benimle yatağa tırmanırken Stig'in bir metre ötemde olması o sınırdı.

Bunu ona iletmeye çalıştım, yüzümü örten peçenin arkasından dikkatle bakarak gitmesini istedim. Yine de bana bakmadı. Sadece kocama baktı ve ben bu yeni acıyı yuttum, kendime bu utanç ve utançtan kurtulacağımı söyledim çünkü hayatta kalmak benim yaptığım şeydi.

Kılıçlı bakire öne çıktı ve sadece Dryhten'in duyabileceği bir şeyler mırıldandı. Söylediği her neyse, sertliğin bir kısmını hafifletti. Başını salladı ve ben de kadının Canavar'ı sakinleştirmek için ne söylediğini çok merak ettim. Belki bana bazı ipuçları verebilirdi.

Yatağa yaklaştı, ayakucunun önünde durdu ve uzun bir süre bana sertçe baktı. Sargılı avucum karıncalandı ve sanki bu hissi bastırabilirmiş gibi avucumu yatağa bastırdım.

Bunun o an olup olmadığını merak ettim. "Yeter" diyeceği ve beni, kendisine vaat edilen prensesi görmek isteyeceği an bu muydu? Kabul edelim ki ben öyle değildim.

Sonra ne olacak?

Elbette beni reddedecekti. Zifaf olmadan evlilik yürümezdi. Bunu biliyordum. O da biliyordu. Herkes biliyordu. En iyisi bu değil miydi?

Böyle bir ihanetin ardından hiçbir iyi niyet olamazdı. Kral, kraliçe ve kral naibi bunu gerçekten düşünmüşler miydi? Kendi kendime düşünmüş olmaları gerektiğini söyledim. Kraliçe bunun doğru yol olduğundan çok emin görünüyordu. Bir krallığı yönetme konusunda dahi değildim. Kesinlikle benden daha iyi biliyorlardı.

Lord Dryhten gözlerini benden kaçırdı ve kan akıttığımız eline baktı. Uzun, sivri parmaklarını havada esnetti, sanki bu parçasını daha önce hiç hissetmemiş gibi, sanki onun için yeniymiş, yabancı uzantıların gibi onları gerdi ve içe doğru kıvrırdı.

Kendi avuç içim de karşılık olarak zonkladı. Küçük farkındalık girdapları vücudumda geziniyor, derimin üzerinde çakıl taşları oluşturuyor, kan, kas ve kemik boyunca ilerliyordu.

Hep orada mı olacaktı? Bu garip, şaşırtıcı ağrı? Bu uyanıklık? Evliliğimiz devam etmese bile aramızda bir bağ var mıydı?

Bu yatak takımının olacağını varsaymıştım. Bizden daha büyük bir güç tarafından ileriye doğru itilen bir yoldaydık. Birbirine çekilmiş iki lodos taşı gibi.

Artık geri dönüş yoktu. Evliliğimiz herkesin gözünde tamamlanmış ve meşrulaşmış olacaktı ve beni de yanında kuzeye götürecekti.

Ama ya yapmazsa? Ses kulağıma fısıldadı. Ya bensiz giderse?

Beni bu açık yarayla geride bırakarak uzaklardaki evine mi dönecekti? Onun avuçlarımdaki yankısı... *içimde?*

Nefesimi tuttum, bir sonraki hamlesini bekledim, sonucu görmek için, konuyu zorlayacak mı yoksa yüzümü görmeden benimle yatmak zorunda kalacağını kabul mü edecek diye bekledim.

Sessizlik odayı kaplamıştı, lir'in yumuşak tınısı ve tabor'un ritmik vuruşları benim hırıltılı nefesimden duyulabilen tek şeydi. Duvar apliklerindeki alevler herkesin yüzüne ışık parçaları ve titrek gölgeler düşürüyordu.

Sonunda neredeyse fark edilmeyecek şekilde başını salladı. "."

Çok iyi.

Oluyordu. Gizli kalacaktım. Peçe yerinde.

Sonra kıpırdandı, alçakgönüllülükten zerre kadar nasibini almadan soyundu. Etrafa şaşkın bakışlar fırlatıldı.

Deri zırhını çıkardı, ardından tuniğini giydi. Onları kılıçlı kızına uzattı. Ona eşlik eden sakallı adam, durumla hiçbir ilgisi yokmuş gibi kollarını kavuşturarak onaylamaz bir ifade takındı.

Sıkışan boğazıma karşı yutkunmakta zorlandım. Gözlerim Canavar'ın sert çizgiler ve kışkırtıcı kas kabarıklıklarıyla dolu bronz teninin etkileyici genişliğini içti. O büyüktü. Savaşçı iriliğinde ve ham güçle kaynıyordu. Ellerim o omuzlarda ve o geniş göğüste uzun süre durmadan dolaşabilir ve yine de hiçbir şeye dokunamazdı. Gerçi ellerim buna cesaret edemezdi.

Karnım, kısa kış aylarında sarayın arkasında kızakla kaymaya gittiğimizde, kendimizi tepelerden aşağıya fırlatırken rüzgâr ve toprak bir bulanıklık içinde vınlayarak geçerken olduğu gibi sıkıştı ve daldı. Ama bu geçici bir his değildi. Bakışlarım onu yiyip bitirirken midem dönüyor, dönüyor ve tekrar tekrar dalıyordu.

Botları birbiri ardına yere çarpı ve her çarpışta sarsıldım, yüzümdeki kumaşı hıçkırıklara boğan küçük nefesler çıkardım. Bu basit hareket bile onu cazip gösteriyordu, kasları rahat hareketleriyle dalgalanıyordu. Ve böyle düşünen tek kişi ben değildim.

Birkaç kadın -ve hatta erkek- gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde onu izliyordu. Çok güzeldi. Karmaşık savaşçı mürekkebi boynundan aşağı inerek bir omzunun üzerinden koluna ve göğsüne doğru ilerliyordu. Sırtını göremiyordum ama orada da daha fazlası olduğundan şüpheleniyordum.

Mürekkepli bronz teninde tek bir yara izi bile yoktu. Yıllarını sınırlarımızı savunarak geçirmiş, savaşta sertleşmiş bir savaş lordu için alışılmadık bir durumdu belki de. Vücudu bilenmiş bir silahtı. Bir mucizeydi. Ve yine de yüzü beni esir aldı. Esir. O dipsiz gözler ve savaşta dövülmüş bir adam için fazla yumuşak bir ağız.

Ve o benim olmak üzere.

Kalbim tekledi ve sonra şiddetli bir çekiçe sarsıldı. Hayır. *Benim değil.*

Kendini buna gönüllü olarak vermedi. *Bana.* Kendini kız kardeşlerimden birine verdiğine inanıyordu.

Sefilce yutkundum, bunun iyi bitmeyeceğine ikna olmuşum. En azından benim için. Kral ve kraliçe onun isteğini yerine getirdiklerinde ve ona bir kraliyet kızı verdiklerinde ısrar edeceklerdi. Buna itiraz edemeyecekti. Benimle evlenecekti (ve yatacaktı). Bunu bozmak mümkün olmayacaktı. Öfkesi hiçbir yere varamazdı.

Hiçbir yere ama bana doğru.

Elleri pantolonunun üzerine yerleşti ve ben bu konu üzerinde daha fazla düşünemedim. Tamamen soyunuyor muydu? Herkesin önünde mi?

Nefesim kesildi.

Diğer boğuk çığlıklar içeriye hücum ederken ses fark edilmedi.

Hava.

"Lordum!" diye bağırdı rahip hakaret ederek. "Üzerinizdekileri çıkarmanıza gerek yok. giysiler bütünüyle-"

Başını asi bir şekilde yana eğdi. "Buradaki herkes bir gösteri istiyor," diye yanıtladı utanmaz bir samimiyetle. "O zaman ben de onlara bir gösteri sunacağım."

Deri *pantolonu* şaşırtıcı bir hızla aşağı itilip çıkarıldı ve onu çırılçıplak bırakarak teşhir edildi.

Daha önce hiç tamamen çıplak bir erkek görmemiştim ama şimdi gözlerim dolmuştu.

Seyirciler arasında şaşkın fısıltılar yuvarlandı. Birkaç beyefendi en yakınlarındaki hanımların gözlerini kapatmaya çalıştı, ancak kadınlar çabalarını boşa çıkardılar, yörüngemizdeki diğer tüm erkeklerden çok farklı olan bu adama kayıtsız şartsız bakmaya kararlıydılar.

Pantolonunu kılıç kızının bekleyen ellerine bırakırken tüm alçakgönüllülüğünden yoksundu. Üstünde tek bir giysi bile . Sadece bir kolye

tenine dokundu. Siyah bir opal, gece gökyüzü kadar karanlık, yeşil, kırmızı ve maviyle işlenmişti. Böylesini daha önce hiç görmemiştim.

Ağzım kurudu, sonra sulandı. Kalın kaslı bacaklar, üzerlerini saran deri olmadan daha da etkileyiciydi. Ağaç gövdeleri.

Oraya bakmamak için çok meraklıydım. Neden bakmayasın ki?

Kimse *nereye* baktığımı göremiyordu. *Horoz* kelimesi havada süzülüyordu. Bakışlarım emredilmiş gibi eğildi. Oh. *Ohhh*.

İç gıcıklayıcı fısıltılar anında anlam kazandı. Her yerde büyüktü. Heyecan verici derecede ürkütücüydü. Dudaklarımı korkuyla ıslattım... ve başka bir şey. İçimde alev alev yanan, karnımda hızlanan bir şey.

Ahırda atlarla yeterince zaman geçirmiştim. Hatta bir keresinde boş bir ahırda bir seyis ve bir mutfak hizmetçisini gözetlemiştim. Bunu yapmayı planlamamıştım. Birden oluverdi. Onları duydum. Gürültüden emin olamayınca, komşu ahırın çitaları arasındaki çatlaklardan bakarak araştırdım. Delikanlının bir çift dolgun kalçanın arasında pompalarken çıplak esnemesini izledim. İkisi de yanaklarımı acıtan ateşli sözler söylemişti ve çiftleşmenin, en azından bazıları için, tamamen korkunç bir şey olmadığı izlenimine kapıldım.

Zinanın nasıl işlediğini anlamıştım. En azından mekaniğini. Ancak arzu, fiziksel kıpırdanma benden kaçmıştı. Ancak midemdeki kelebekler herhangi bir gösterge sunuyorsa, belki de artık değil.

Yine de arzunun şu anda onu etkilemediği açıktı.

İyi donanımlı olmasına rağmen, uyarılmış durumda değildi. Yüzümü buruşturdum. Belli ki yataktaki kefenli, şekilsiz bir çuval ve bir oda dolusu röntgenci onun tutkularına hiçbir şey yapmamıştı. Bu acımasız bir farkındalıktı. Bunu yapmak istemiyordu. Ama yapacaktı. Görevini yapacaktı. İçimi karanlık bir eğlence kapladı. Bu benim hayatımın temasıydı ve sanırım ortak noktamız da buydu.

Bir dizini yatağın üzerine koydu, şilte pek de iri sayılmayacak bedeninin altında hafifçe çöktü. Elleri ağırlığını taşıyarak onu takip etti. Önce biri, sonra diğeri, hareket ediyor, yatağa tırmanıyordu.

Göğsüm sıkıştı. Çırpınan kalbim için fazla sıkıydı. Merkezdeki o çekim yine geri dönmüştü, ısrarla çekiştiriyor, beni bilinmeyen bir kadere doğru sürüklüyordu. Onunla temas etmekten kaçınarak yatağın kenarına doğru koştum. Bu pişmanlık verici ve aptalcaydı. Hareket ettiğim anda bunu anlamıştım. Bununla birlikte, kendini koruma, kendi metresiydi.

Ondan kaçınılamazdı.

Bundan kaçınılamazdı. Lodestonlar, diye düşündüm yine, biraz başım dönüyordu.

Yatağın üzerinde döndü, perdeleri kapatmak ve bize biraz mahremiyet sağlamak için uzandı.

"Lordum." Rahip konuştu, sesinde aciliyet hissi vardı. "Lütfen perdeleri bırakın-"

"Memnun değilim," diye . "adetlerinizden yeterince keyif aldım. Şimdi sıra bende. Karımla seyirciler olmadan yatacağım. Bu benim geleneğim."

Bu perdeli yatağın mahremiyetinde beni yatağa atacağı düşüncesiyle paniğe kapılarak huzursuzca yer değiştirdim. Meraklı gözlerden uzakta ve kimsenin itiraz edemeyeceği bir yerde peçemi kaldıracak mıydı? Yatakta biraz doğruldum, boynumu büktüm, umutsuzca kraliçeyi aradım, bana yön verebilecek bir anlık görüntüsünü görmeyi umdum. Sesi zihnimde yankılandı: *İş bitene kadar yüzünü görmesine izin verme.* Yine de ya ısrar ederse? Ya beni alt ederse?

"Bu son derece usulsüz, lordum," diye araya girdi kral, güven verici bir eli leydi kraliçesinin koluna koyarak. "Bu birlikteliği tamamlayacağınızdan nasıl emin olabiliriz? Kızımızın duvağını kaldırmayacağınızdan?"

"Emin olabilirsiniz Majesteleri. Görevimi yapacağım ve bu süreçte prensesin peçesini bozmayacağım. Ne de olsa burada önemli olan onun yüzü değil. Öyle değil mi?"

Bunun üzerine irkildim, ama elbette haklıydı. Yüzümün hiçbir anlamı yoktu. Hiçbir şey ifade etmiyordum. Önemli olan sadece bedenimdi.

Boğazımda neşesiz bir kahkaha kabarcığı yükseldi. Keşke daha sonra ona yüzümü gösterdiğimde sözlerini hatırlayabilseydi.

Lord Dryhten'in sözleri kralı tatmin etmiş görünüyordu. Kraliçe ve naip lord ile bakış alışverişinde bulundu ve ardından başıyla onayladı.

Kocam başka bir yorum beklemeden perdeleri çekerek kapattı ve bizi gece boyunca içeriye hapsetti.

Tamsyn

PERDELER KARARDIKÇA, DÜNYAM KARARDI, ama bu olmadan değil Görünürlük. Tam olarak değil. Yatağın üzerindeki açıklık tamamen karanlığa engel oluyordu.

Doğrudum ve yatak başlığına çarpıp daha ileri gidemeyinceye kadar geri çekildim. Kalp atışlarım kulaklarımı uğultulu bir nabız gibi dolduruyordu. Ellerimden biri üstüme uzandı. Parmaklarım pürüzsüz yıpranmış tahtaya kıvrıldı, sanki bir fırtınaya yakalanmışım ya da yaklaşan bir fırtınaya hazırlanmışım gibi asılı kaldım.

Yatağın ucuna çömelmiş, beni izliyor ve bana olduğu iddia edilen Canavar'ı hatırlatıyordu. Sadece isim olarak değil, gerçekte de. Avına saldırmak için sıçramanın eşiğinde olan büyük, sarmal bir hayvan.

Bir yudum hava aldım ve odanın alışılmadık soğüğunda bile nasıl bu kadar sıcak hissedebildiğime hayret ettim. Yatağın dışından bize ulaşan tek bir ses bile yoktu. Dünyanın geri kalanından uzakta, kendi küçük kozamızın içindeydik ve bunun için minnettardım. Dışarıdaki insanları düşündükçe içimi bir korku kemiriyordu. Bu gerçeği daha önce, o ana kadar özümseyemediğim bir şekilde özümsem ve perdelerin hemen ötesinde bizi dinlediklerini, perdelerin arkasından bir bakış ya da bir göz atmaya çalıştıklarını, çektiğim acıdan zevk aldıklarını düşündükçe boğazımda bir safra dalgası yükseldi. Çünkü istedikleri buydu. Sessizlik istemiyorlardı.

Görmek istediler. Duymak istediler. Drama istediler.

Perdeli yatağın içindeki hava bulanık ve yumuşaktı. Elbette onun için daha az bulanıktı. Yüzünü örten bir peçe yoktu.

Birkaç dakika boyunca olduğumuz yerde donup kaldık, ne kıpırdadık ne de konuştuk ve ben onun gerçekten yalan söyleyip söylemediğini merak ettim.

Kral. Belki de aramızdaki bu evliliği tamamlamaya ve gerçekleştirmeye hiç niyeti yoktu.

Sonunda konuştuğunda zihnimde bu olasılığı gözden geçiriyordum. "Buna başlasak iyi olur, hmm?"

Yani bir olasılık değil. Kesin.

Yapacağız o zaman.

Yutkunarak başımı salladım. En iyisi buydu. Bunu yapmamak bir dizi komplikasyona yol açacaktı.

İtti ve elleri ve dizleri üzerinde sürünerek bana doğru geldi. "Yüzünle birlikte sesin de mi yok, genç kız?" diye sordu, sesi havada boğuk bir cızırtı halindeydi. Belli ki o da duyulmamayı tercih ediyordu. En azından bu konuda hemfikirdik.

Kendime rahatlamamı emrettim ve yatak başlığının önünde büzülmüş pozisyonumdan gevşedim. "Ben hazırım."

Olabileceğim kadar hazırım.

Görünüşe göre duyması gereken tek şey benim onayımdı. İri ellerinden biri ayak bileğimi kavradı ve tek bir yumuşak hareketle beni yataktan sırt üstü aşağı sürükledi. Hareketin geceliğimin hacimli kıvrımlarını dizlerime kadar süpürdüğüün farkında olarak küçük bir çığlık attım.

Bakışları boğazımdaki bağcıklara takıldı. "Seni baştan çıkarmak için giydirmediler."

Uykudaki erkekliğini hatırladım ve benimle yatmak için cesaretini toplamakta zorlanıp zorlanmadığını merak ettim.

Bir elini başımın iki yanına koydu ve üzerime eğildi, tüm o çıplaklık bir soba gibi ısı yayıyor, beni sıcaklıkla kızartıyordu ve ben bir ciğer dolusu hava emdim.

"İçeride kim var, hmm?" Sözcükler dudaklarımın üzerinde uçtu ve ben de onların haşlanması kumaşın üzerinde hissettim.

Titredim -kısmen yakınlığının etkisiyle, kısmen de soru içimde bir panik şimşegi çaktırdığı için. *İstediği kimse yok.*

Bunu daha sonraki bir sorun olarak bir kenara iterek dudaklarımı ıslattım ve "Ben sizin gelininizim lordum" diye cevap verdim.

Yatak perdelerinin dışından gelen hafif bir öksürük bana düzinelerce insanın az ötede olduğunu hatırlattı. Dinliyorlardı. Beklenti içinde bekliyorlardı. Perdelere kötücül bir bakış gönderdim.

Başımın dönüşünü takip etti. "Onları görmezden gel." Ürperdim. "Deneyeceğim."

Nefesinin ılık düşüşü yanağımdaki ince örtüyü karıştırdı. Yüzlerimiz çok yakındı. Yüz hatları belirsiz ve silikti ama onları belirgin bir şekilde hatırlıyordum. Kesik kaşlarının altındaki derin gözleri. Kare çene. Geniş, gülümsemeyen ağzı.

Elleri mütevazı geceliğimin boğazındaki bağcıklara gitti ve ben de ellerimi kalçalarımın altına sıkıştırarak onun araştıran parmaklarına tokat atma dürtüsünü bastırdım.

Bağları kısa sürede çözdü, ustaca hareketlerle onları çözdü, geceliğimi sıyrarak açtı ve beni bakışlarına maruz bıraktı.

Hareketsiz kaldı.

Suskunluğumu bir kenara iterek gerildim. Bu bir düğün gecesi yükümlülüğüydü ve ben her zaman yükümlülüklerimi yerine getirdim. Geceliğimin açık paçası varlıklarımı tam olarak göstermiyordu. Açıklık yeterince geniş değildi ve ne olursa olsun, her zaman *varlıklarımın* oldukça ezici olduğunu düşünmüştümdür. Şeftaliden daha büyük değillerdi. Göğüslerim onun koca ellerini zor doldururdu.

Yine de kendini hiç kıpırdatmadan öylece bakarken kendimi çırılçıplak, iliklerime kadar soyunmuş hissettim ve şeftalilerim ağırlaşarak karıncalanmaya başladı. Gövdemin ortasına kadar çırılçıplaktım, sadece göğüslerimin bir kısmı görünüyordu, içimdeki kabarıklıklar nefes alış verişlerimden titreşiyordu.

"Tenin," diye mırıldandı neredeyse düşünceli bir şekilde. Bir parmağını üzerime koydu... ucunu et vadisinde ateşli bir iz bırakarak kaydırdı. "Kusursuz."

Nefes alamadım. Onun da kusursuz olduğunu söylemek istedim. Pürüzsüz cildinin tamamı olağanüstü derecede mükemmeldi. Savaştan ya da çocukluk kazasından kalma tek bir kusur ya da yara izi yoktu.

Onun ötesindeki bir hareket dikkatimi çekti ve midem bulandı.

Kumaşın *tam olarak* bir araya gelmediği-gelemediği-perdelerdeki bir çatlağı, bir kadının açık yüzünün soluk lekesi dolduruyordu.

Şarap kadehinden açgözlülükle içerken gözleri kocaman açılmış bir şekilde bizi süzerken kaskatı kesildim. Gösterinin tadını çıkarırken bir şeyler içmesi ne kadar da *hoştu*. Şarabı yüzüne fırlatmak istedim. Yorganın altına saklanmak istedim. Odada başkaları yokmuş gibi davranabileceğimi düşünerek kendimi kandırıyordum.

"Ne oldu?" diye sordu, sertleştiğimi fark etti. Omzunun üzerinden perdelerin bir santim aralıkla sarktığı yere baktı ve kadının bizi izlediğini gördü. "Lanet olası çakallar," diye homurdandı ve beni bırakıp perdelerin sert bir çekişle yakaladı. Ama nafile, perdeler tamamen kapanmıyordu.

Büyük kaslı sırtının ihtişamına baktım, kürek kemiğinden aşağıya doğru kıvrılan mürekkepli desenleri gözden geçirdim. Omurgasının uzun girintisini takip ettim ve bir erkeğin sırtının bile nasıl bu kadar güzel olabileceğini merak ettim. Yatağın ayak ucunda oyalandı, ağır ağır nefes alırken omuzları kalktı, belli ki öfkeliydi.

Sonunda dönüp bana bakana kadar dakikalar uzadı, vücudu görüş alanımı doldurdu. "Oraya bakma."

"Nasıl yapamam?"

"Gözler üzerimde." Yüzünü işaret etti. "Sadece bana bak."

Peçenin arkasından bile seçilebilen gözlerinin ışıltılı solgunluğu karşısında içimde garip bir heyecan dalgalandı. Ve bundan daha fazlası. Aramızda ani bir akrabalık oluştu. Bu işte müttefiktik.

Ta ki her şey bitip gerçeği öğrenene kadar.

Bir ürpertiyle arkama yaslandım, bakışlarımı ona sabitledim ve yatağın perdelerinin dışından beni izleyen kadını düşünmemeye çalıştım.

Savaşçı bedeninin sertliği üzerime bastırarak bizi yatağın daha da derinlerine gömdü. Ellerim kararsızca göğsüne gitti, avuçlarım mürekkepli etinin üzerinde durdu ve kalbinin güçlü gümürtüsünü takdir etti. Gece gibi karanlık, canlı renklerle işlenmiş siyah opal aramızda sallanıyor, tenime değişiyordu ve ben ondan gelen şok edici kıvılcımla, uğultulu sıcaklıkla irkilerek tısladım.

Başımı kaldırdığımda gözlerim kırıştı ve keskinleşti, ne gördüğümü sorguladım.

Nemli soğuk kendini sise dönüştürmüştü. Yatağın üzerinde sis gibi süzülüyordu. Perdelerdeki o korkunç çatlağa omzunun üzerinden gizlice bir göz attım. Aynı sis odaya da sızmıştı. O dar aralıktan artık kadının yüzünü göremiyordum. Artık süt grisi bir buğu dışında kimseyi ya da hiçbir şeyi göremiyordum. Sis yoğunlaştı, bizi yatakta buldu, parmak uçlarımız kadar yumuşak bir şekilde uzuvlarımızın etrafında kıvrıldı, bizi sardı ... korudu.

Perdeli yatağın dışından ünlemler yükseldi, ok yarıklarından odanın içine sızan ani pusla ilgili açıklamalar yapıldı. Giderek artan soğuktan şikâyetler. Görüş eksikliğinden duyulan sıkıntı. Ayaklar yerde kayıyor ve sürtünüyordu ve yatağa tanık olanlardan bazılarının odadan ayrıldığını fark ettim.

En azından bu durumda, doğanın öngörülemeyen eylemleri için şükrederken rahatlamış bir gülümseme ağzımı kavislendirdi.

Yüzüme dokundu ve gülümsemem kayboldu, bir telaş kapladı. Yeminini bozar mıydı? Peçeyi üzerimden çekip, doyasıya bakar mıydı?

Hazırlandım ve olacakları bekledim. Böyle bir girişimde bulunmadı ve birkaç vuruştan sonra nefesimi verdim.

Yüzüme dokunan eliyle kalbim duracak gibi oldu. Peçe ten tene teması engelliyordu ama bu okşamayı kumaşın üzerinden bir damga kadar yoğun hissettim. Başparmağı kumaşı yanağıma sürtecek şekilde bir o yana bir yana okşarken irkilmemeyi ya da geri çekilmemeyi başardım. Henüz yüzünü bile görmediği birkaç saatlik karısının bana böylesine şefkatle dokunacak kadar değer vermesine şaşırmıştım.

Başını eğdi, yüzünün yan tarafını benimkine yaklaştırdı ve kulağıma fısıldadı, sıcak nefesi içime bir titreme gönderdi: "Bana güveniyor musun?"

Ona güvenmek mi?

Onu tanıımıyordum bile. Sadece vahşiliğiyle ün salmıştı. Ölümle. Ve yine de, bu yatağı tamamlamak için ihtiyacı olmadığı halde benden güvenimi istiyordu. İsteddiği gibi davranabilirdi.

Geri çekildim ve beni görememesine rağmen büyük bir ciddiyetle bakan gözlerine baktım. Biraz şaşkınlıkla fark ettim ki ona güvenmiştim. Bu yabancıya. Kocama. Gerçekten güvenmiştim.

Başımı salladım.

Sonra yavaşça ve baştan çıkarıcı bir şekilde gülümsedi ve içimden biraz öldüm.

Bu adam asık suratlı ve güler yüzlü olduğunda çekiciydi, ama bu haliyle? Acımasızca güzeldi.

"Hâlâ konuşmayı bilmiyor musun?" diye sordu.

"I . . ." Sesim hırıltılı çıktı ve yutkunup tekrar denedim. "Sana güveniyorum."

Kendime rahatlamamı emrederek yatağa geri döndüm ve onu kabul ettim.

O da daha fazla zaman kaybetmedi.

Vücuduyla bacaklarımı iterek açtı, ağırlığını oraya, kalçalarını yayılmış uyluklarımın arasına yerleştirdi.

Göğsüm inip kalkıyor, nefesim hızlanıyor ve yüzüme örtülen kumaş dalgalanıyordu. Ellerim pazılarına doğru uçtu, parmaklarım sert kasların derinliklerine gömüldü, bir şeye tutunma, kendimi sabitleme dürtüsüyle dolup taşı. *Ona* tutunmak iyi bir fikir gibi görünüyordu. Muhtemelen bir fırtınaya dayanabilirdi.

Kıpırdandı, penisi seksime yaslandığında sıcak bir şekilde titreşiyordu ve nefesim kesildi. Sadece geceliğimin keteni bizi engelliyordu. Pek sağlam sayılmazdı.

"Her şey yoluna girecek," diye güvence verdi ve sonra kaşlarını çatı. "Seni öpmek isterdim. . ."

"Ama yapamazsın," diye bitirdim, o ağzın dudaklarımda olduğu, dudaklarımla çiftleştiği düşüncesiyle karnımda kelekler uçuşurken bile.

Şu ağız. Geniş, iyi şekillendirilmiş ve bu kadar sert bir adam için fazla yumuşak görünümlü. Karşı koyamadım.

Elimi ona yapıştığı yerden kaldırdım ve parmak uçlarımı merakla dudaklarının üzerinde gezdirdim, öpmesinin nasıl bir şey olacağını merak ediyordum. Öpüşme konusunda çok az deneyimim vardı. Stig tek kişiydi.

Üzerimde hareketsiz kaldı ve yanlış bir şey yaptığımdan endişelendim. Ona dokunmamalıydım. Ya hareketsiz kalsaydım, onun altında gevşek bir balık olsaydım. Ne de olsa bu konularda ne biliyordum ki?

Sonra yüzünü çevirdi ve avucuma ağzını açarak sıcak bir öpücük kondurdu, dili yavaşça tenimi tatmak için dışarı çıktı ve ben ne yapmam ya da yapmamam gerektiğini tamamen unuttum. Temasla birlikte kolumda kıvılcımlar çıktı.

Cehennem dişleri. Bana neler oluyor?

Diğer elime uzandı ve rahibin bıçağı yüzünden hâlâ çiğ olan taze yarayı örten bandajın üzerine hararetle bir öpücük kondurdu; yine de bu, sargının altındaki karıncalanmaların kıpırdanmasını engellemedi. Oyulmuş X harfi onun okşamasıyla zonkladı ve vızıldadı.

"Ohh." Kalçalarını doğru salladığında nefese dönüşen bir iç çektim. Onu daha büyük hissettim. Daha sert. Benim için canlı. Artık çiftleşmemize kayıtsız değildi. Yatağa ilk girdiğinde olduğu gibi değildi.

Tahrik olmuştu.

Kendini avucuma adamayı bitirdi, bileğimin iç kısmına son ve kalıcı bir öpücük kondurdu. Elimini bırakarak ağzını boğazıma götürdü ve onu Canavar olarak yargıladığım her şeyi yalanlayan fokur fokur yumuşak öpücüklerle tüylerimi diken diken etti. Korkunç derecede büyük. Acımasız. Zalim. İsterse bir insanı parçalayabilecek kadar güçlü.

Buz tutmuş bir sabah gibi bizi çevreleyen serin nemi içime çekerken boynum büküldü, içgüdüsel olarak ona daha fazlasını sundum. Yine de ateşim vardı. Çok sıcak. Acı verecek kadar sıcak.

Buna mecbur kaldı, dişleri beni yalamadan önce gergin derimi hafifçe çizdi, sanki tatlı bir şekerlememişim gibi diliyle tadıma baktı.

Ele geçirilmiştim. Bedenim bana ait değildi. Başka bir şeydi. Yanıyordu. Ona karşı haşlanıyordum. İki ateş bir araya geliyor, tek bir cehennemde birleşiyordu.

Göğsümdeki sıcaklık kırıldı ve genişledi, alev aldı, her gözenek ve sinir boyunca patladı ve yarıştı. Aramızda ortak bir ateş vardı. Kontrolden çıkmış bir orman yangını.

Ellerim sırtının genişliğinde gezinerek onu yakaladı ve daha yakına çekti, kalçaları yukarı kalktı, sertliğini bana sürttü. Siyah opal, göğüslerimin arasına yerleşti ve ağır bir şekilde yuvalandı, kavurucu bir damga, beni damgaladı.

Cinsel organım sıkıştı. Bacaklarımla arasından akan nem geceliğimi ıslattı ve bana doğru kaygan bir şekilde kaydı.

"Siktir." Homurdandı.

Vahşi bir hareket telaşı vardı. Onun elleri. Benim ellerim. Geceliğim toplandı ve zorla yukarı itildi, kalçalarımnda kıvrıldı.

İçimde titreşen bir ürperti onu sarstı. Dudakları boğazımı yaktı.

İhtiyaç içimde pompalanıyordu, ilkel, damarlarımda yüzen kan kadar hayati, ciğerlerimi dolduran yapışkan hava kadar yoğun.

Aramıza uzandım, onu buldum, elimle kalınlığını daire içine aldım, başparmağımı dolgun başının üzerinde gezdirdim. İnledi.

Cesaretlenerek onu girişime, en çok acı çektiğim yere yönlendirdim. "Lütfen," dedim, kelime havada muhtaç bir şekilde yakalandı, sesim tanınmaz haldeydi.

Ona sahip olma, onu ele geçirme ... ele geçirilme arzusu dışında hiçbir şey anlamıyordum.

Vahşilikti. Bir çılgınlık. Sert elleri kalçalarımı kavradı, parmakları kazıyordu ve ilk başta beni kendisinden uzaklaştırdığından, uzaklaştırmaya zorladığından korktum.

İçimden acı dolu bir hıçkırık koptu. "Gitme... durma-"

"Boğazıma bir kılıç dayanmış olsa bile," diye homurdandı ve sonra o kazıcı parmakları kalçalarımaya aç veriyor, beni yukarı kaldırıyor ve kalçalarımı onun etrafını saracak şekilde yönlendiriyordu, sertliği tam orada, kaygan açıklığımdaydı.

İçime doğru itti, kendini derinlere gömdü ve bunun verdiği zevk-acı beni paramparça etti. Beni ele geçirdi. Dolgunluk. Duraklamak için yalvaran bir gerilme, karıncalanma yanması. Bir an için.

"Oh!"

Gözleri gizli yüzüme kilitlendi, buz grisi parlıyordu, kendi şokuyla genişledi. "Çok sıkısın," diye homurdandı.

Nefes nefese kaldım, umutsuzca ona tutunuyordum, parmaklarımın eklemleri ağrıyordu. "Özür dilerim. ," diye söz verdi resmîyetten uzak bir şekilde, içime tekrar girip bir iniltiyle kendini kabzasına kadar yerleştiren. "Siktir, iyi hissediyorsun."

Sonra kendini sabit tuttu. Onun sert uzunluğunun, içimdeki sakin zonklamasının ve nabzının farkındaydım. Bekledi.

Etrafında esnedim, yanan dolgunluk boyunca çalıştım, titreyene, oflayana, altında huzursuzca hareket etmeye ve kıvranmaya başlayana kadar onun şekline büzüldüm ve boyun eğdim.

"Oh ... oh," diye inledim, iç kaslarım deneysel olarak sıkılıyordu. Daha fazlasını arzuluyordum.

Daha fazla hareket. Daha fazla sürtünme. Daha fazla Canavar.

Bekleyemedim. Yapamadım. Bu durgunluktan, bu felçten hoşlanmadım. Üstesinden gelemiyordum. Bedenim harekete geçmek için bağıırıyordu.

Uzandım ve örtünün altından omzunu ısırdım, ince kumaşın arasından tuzlu ve temiz teninin tadına baktım, dişlerim sıcak ete battı. Bunu yapmayı nasıl bildiğimi bilmiyordum ama istediğim sonucu elde etmiştim.

Hırladı ve tekrar içime girdi, sertçe daldı. Tekrar ve tekrar. Ellerinden biri kalçamdan fırladı ve geceliğimin açık korsajını yakalayarak aşağı çekti. Göğüslerim serbest kalırken kısa bir yırtılma oldu. Birini avuçladı ve alçalan başına doğru kaldırdı. Hızını hiç kesmedi, ağzının sıcak emişi bir meme ucumun etrafını sararak beni derinlere çekerken, nabızı atan seksimin içine girdi.

Bu vahşi sestten nefret ederek bağırdım, kozamızın dışında herkesin beni duyabileceğini biliyordum.

Sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi başı yukarı kalktı ve tülün içinden ağzımı kapatarak sesi yuttu.

"Unut onları," diye emretti kumaşa karşı. Dudaklarıma karşı. O gizemli sis artık her yerdeydi. Odayı dolduruyor, bizi örtmek için evlilik yatağımıza giriyor, bedenlerimize bir sevgilim, aşırı ısınmış tenimi serinleten bir filmle boğuyor.

İçimde büyük bir baskının yükseldiğini hissederek hıçkırdım. Vahşi. Kafa karıştırıcı. Bununla ne yapacağımı bilmiyordum. Yükselen kabarışla savaşmak mı yoksa içine dalmak mı? Ağzına karşı inledim, örtüm ıslaktı ve aramızda bir deri gibi yapışıyordu.

Bir kolunu belime doladı ve beni oturana kadar yukarı çekti, birbirimize bakıyorduk, hala birleşmiştik, nefes nefese, göğüs göğüse. Yuvarlanan kalçalarına karşı sallandım, içgüdüsel olarak ona bindim, sürtünme için çaresizdim.

Gerilim gittikçe artarken çılgınca omuzlarına yapıştım, lezzetli, dayanılmaz derecede iyiydi. Soğuk sis üzerimizi örterken bile aramızdaki hava şişteki yemek gibi çatırdıyor ve cızırdıyordu.

Parmakları pençe gibi kıcıma saplandı ve beni pistonlu kalçaları için sabitledi. Aleti içimde hızlı, vahşi ve amansız bir şekilde itiyor ve çekiyordu.

Her türlü ritmi kaybetmiştik, acil hareketlerimiz çılgınca ve beceriksizceydi. Parmaklarım ensesinde kıvrıldı, ona yapıştı, seksim onun etrafında sıkılaştı, sıkı, tanımlanamaz bir hedefe doğru çok çalıştı.

Onu o zaman buldum. O yakalanması zor coşkuyu.

Vücudum şiddetli bir mutlulukla patladı. Parçalandığımda parlak noktalar görüşümü körleştirdi ve sonra uysallaştım, ona doğru sarktım, küçük zevk titremeleri ben sakinleştikten uzun süre sonra içime girdi.

Birkaç kez daha pompaladı, aradı, talep etti, kendi tatminini derin, mırıltılı bir iniltiyle öğüttü, ta ki içimde sarsılıp beni tohumuyla doldurana kadar.

Her şey bittiği için utancımdan yüzümü boynunun kıvrımına gömdüm.

Şimdi, *daha sonra* buradaydı.

İçimde seğirdi. Elleri popomu bırakıp sırtımı ovmak için yukarı doğru hareket etti. Sırtımdaki bu nazik dokunuşlara alışık olmadığım için gerildim. Sırtım nazik ellere uygun bir yer değildi.

Ona baktım ve bulanık bariyerden bile onun zevkini, şaşkınlığını algıladım. Bu konuda. Benden. *Karısından*.

Aynı zevki, aynı şaşkınlığı hissederek ve kısa süreceğini bildiğim için biraz da paramparça olmuş bir halde kesik kesik nefes aldım.

Belimden tuttu ve beni üzerinden kaldırarak bizi ayırdı. Coşku beni terk etti. Onunla birlikte gitti. Sanki içimden bir parça kopup gitmişti. Tükenmiş hissettim. Boş. Birden içim oda kadar soğudu.

Göğsümdeki çekim yeniden kendini gösterdi, talepkâr bir sıkışma. Titreyen elimi bölgenin üzerine koydum, ovuşturdum, geçmesini, durmasını diledim. Aramızda tekrar boşluk oluşunca, diğer elimle ağzımdaki boşluğu bir arada tutmaya çalıştım.

geceliğimi giydim, alçakgönüllülüğümü geri kazanmaya çalıştım, ancak bu şimdi anlamsız olabilir.

"Bitti," diye nefes aldı, sesi düzensizdi. Peçeme uzanarak onu yüzümden çekti.

Düştü

BEN BİR APTALIM. BU MAS ANINDA, ÖZENLE AÇIK.

Görkemli teni ve yumuşak çığlıklarıyla beni baştan çıkarmıştı, sanki yatakta sadece ikimiz varmışız gibi, sanki ilk kadınıyla birlikte olan denenmemiş bir gençmişim gibi, bana vaat edilen prensesin o olduğuna inanarak kalçalarının arasına daldım. Aradığım eş.

O değildi.

Bu kadını tanıyordum. Yüzünü tanıyordum. Geniş kehribar sarısı gözlerini. Titreyen ağızını. Öpücüğe bulanmış bir tülün altından o ağızın tadına nasıl baktığımı hatırladıkça içim daralıyordu, oysa tüm bu zaman boyunca o, başbakanlıktaki tablodan çıkarken yakaladığım cesur küçük casustu. Aynı hizmetçi kız, lord naibinin sert bir uyarı ile koşarak gönderdiği kızdı. Onunla daha yeni evlenmiş ve yatmıştım. Dudakları. Altın tenli vücudu. Uzun bacakları bana sarılmış, ellerimin altında titriyordu.

Ve o Penterra prensesi *değildi*.

Bunu daha da doğrulamak için saçlarını örten pelerinine uzandım ve kaba parmaklarımla başlığını çekip çıkardım, bir kenara fırlattım. Öfkem daha da arttı, daha da sıkılaştı, bir yumruk gibi içime işledi.

Alev kırmızısı saçları ortaya çıkınca küçük bir çığlık attı ama umursayacak gücü kendimde bulamadım. Omzunun üzerinden sarkan, bileğim kadar kalın saç örgüsünü şiddetle kavradım.

"Bu da ne böyle?" Hırladım, saçının ipini bir kez elime doladım ve onu daha yakına çektim, içimdeki canavar kıllanırken fokurdadım. Genelde bu yönümü kontrol altında tutardım, sadece savaşta ortaya çıkarırdım ve o zaman bile sıkı sıkıya kontrol altında tutardım, ama bu savaş gibi hissettirdi. İlk saldırı

yapılmıştı ve ben bunun geldiğini bile görmemiştim. Bir sonraki hamle benim olacaktı.

Gözleri büyüdü. Tehlikenin farkına varmış olmalıydı. Niyetini tahmin edemeden elini yumruk yaptı ve ağzıma sertçe vurdu.

Başım geriye gitti, yumruğu dudağımı yararak kan akıttı. Hırladım.

Hay sikeyim. Farkında olmadan saldırdı. *Yine.*

Perdeleri çekerek açtı ve bir sarayın sığınağında yaşayan biri için şaşırtıcı bir hız ve çeviklikle yataktan fırladı.

Göğsüm kabarak, çıplaklığımı umursamadan takip ettim, aletim herkesin görebileceği şekilde kızlık kanıyla kaplanmıştı. Yüzler gözlerimin önünden geçti. Kral ve kraliçe. Naip lord. Rahip. Saray soyluları. Muhafızların yüzbaşısının öfkeyle kızarmış yüzü. Bu maskaralığın başladığı zamankinden daha az insan vardı, ama yine de solmakta olan sisin arasından pek çok şaşkın ifade görebiliyordum.

Sis dağılırken oda bir mezar gibi sessizleşti, herkes kasvetli ve bana karşı temkinli: evlilik yatağından çıkan Canavar vahşi ve öfkeli, kanlı dudaklı ve intikam almaya niyetli.

Ve dikkatli olmaları gerekirdi.

Yere kan tükürdüm ve ağzımı vahşice temizledim. "Açıkla," diye ısırdım.

Geniş gözlü bakışları yerdeki kandan bana bakıyordu. Adını koyamadığım bir duyguyla mırıldandı ve titreşti. Öfke olması mümkün değildi. Bu tepkiyi vermekte haklı olan tek kişi bendim. Aldatan oydu. Yalancıydı. Sahtekâr.

Kolumun erişemeyeceği bir yerde duruyordu, yüzünde isyankâr ve saldırmaya hazır bir ifade vardı. Ona doğru bir hamle yaparsam kaçacağından -ya da büyük ihtimalle bana bir yumruk daha savuracağından- hiç şüphem yoktu. İçimdeki savaşçı içten içe yanıyor, bunu yapmasını, tekrar denemesini istiyordu.

İlk konuşan naip lord oldu. Boğazını temizleyerek, "Yanlış olan nedir lordum?" diye sordu.

Gözlerimi kırptım. Bu pislik ciddi miydi?

"Yanlış olan ne?" Arkamdaki yatakta yatan ve az önce evliliğimize meşruiyet damgasını vurarak kızlığını bozduğum kadına doğru bir parmak sallayarak yankılandım. "O bir Penterra prensesi *değil*." Bana söz verilen gelin değil. Babamın her zaman hak ettiğim konusunda ısrar ettiği gelin değil.

"Ah, ama öyle lordum. Tamsyn kraliyet ailesinin bir üyesi olarak tanınıyor ve o sizin karınız." Kendini beğenmiş piç vücuduma bir bakış fırlattı, dikkati dikkatle sikimin üzerindeydi.

Eğer duymuş , bu kulağa çok iyi bir politikacılık gibi geliyordu.

Ve tamamen saçmalık.

Yakındaki soylulardan biri canlanarak cıvıladı: "Zifafın kanıtı olarak çarşafı surlara asmanın gerekli olduğunu sanmıyorum. Kanıtı hepimiz kendi gözlerimizle görebiliriz."

Küçümseyici sözler karşısında gülüşmeler oldu ve ben de odaya öldürücü bir bakış fırlattım. Kahkahalar kesildi ve bakışlar huzursuzca benden uzaklaştı.

Başımı sallayarak sert adımlarla *karıma* doğru ilerledim. Diğer herkes gözden kayboldu. Gerçeği *ondan öğrenecektim*.

Titriyordu ve bunun odanın soğüğünden mi yoksa benim tehdidimden mi kaynaklandığını merak ettim. Sis azalmış olabilirdi, ama soğuk hava devam ediyordu. Yine de yerini korudu. Aramızdaki mesafeyi kapattığımda kokusu burnuma doldu ve ilkel bir tanıma ile hain sikime kan hücum etmediyse lanet olsun. Bana çarpan sadece onun kokusu değildi. *Onun her yerinde benim kokum vardı*. Bu beni tatmin etmemesi gereken bir şekilde tatmin etti. Sadece birkaç dakika önce onun içine gömülmüştüm. Belli ki etkisinden henüz kurtulamamıştım. Şimdi bile bir kez daha denemeye hazırdım. İstemem gereken son şey bu olsa bile.

"Kimsin sen?" Hırladım. Bakışları kararsızca naip lorda kaydı. "Bana bak." Sesim havadaki gök gürültüsü gibi çatladı. "Soruma cevap ver."

"Ben . . . Tamsyn."

"Kraliyetin kızı mı?" Bildiğim halde ısrar ettim.

Tekrar başka tarafa bakmaya başladı, şüphesiz bana nasıl cevap vereceği konusunda yön arıyordu. Bir parmağımı kaldırarak dikkatini çektim ve tuttum. "Bir daha sormayacağım. Doğruyu söyle."

"Ben Tamsyn," diye tekrarladı, yutkunurken boğazı çalışıyordu. "Kraliyet şamar oğlanı."

Arkin yemin etti.

Vasalıma bakmadım; tüm dikkatim, kendimi ömür boyu bağladığım kadına odaklanmıştı.

Kraliyet şamar oğlanı mı?

Etrafımdaki Penterran sarayının yüzlerine baktım. Kral ve kraliçe her şeyi anlatır bir şekilde bana baktılar. Bilmem gereken tek şey. Bu

doğruydu, o zaman. O bir şamar oğlanıydı, anladığım kadarıyla ...

"Prensesler için dayak mı yiyorsun?" Ben talep ettim.

Çenesi kalktı. "Evet." Sanki bu onun için bir gurur meselesiydi. Kehribar rengi gözleri ateş saçıyor, uygulamayı küçümsemem için bana meydan okuyordu.

"O sadece onların köpeği ve onu sana eş olarak vermeyi uygun buluyorlar." derken Arkin'in dudaklarından tükürükler saçıldı.

Kraliçe kesin bir dille reddetti: "Kraliyet şamar oğlanlığı sarayda saygın bir konumdur. Bu gelenek yazılı kayıtlardan çok öncesine dayanır. Tamsyn bizim için bir kızdır ve bir kraliyet prensesine gereken tüm nezaket ve saygı gösterilir."

"Onu kırbaçlaman dışında," diye cevap verdim, dudağımın tiksintiyle kıvrıldığını hissederek. "Saygıdeğer, gerçekten."

Oda sessizliğe gömüldü. Bu kimsenin inkâr edemeyeceği bir gerçektir. Sonunda, nihayet, bu insanlardan gelen gerçek.

O an babamın sesini hatırladım. Her zaman Kral Hamlin'e güvenilemeyeceğini, Penterran sarayının bir engerek yuvası olduğunu söylerdi.

Bizden farklılar. Güvenlik ve güzel şeyler bekliyorlar ama bunun için kanlarını akıtmayacaklar. Bizim onlar için kanımızı akıtmamızı bekliyorlar.

Kral Hamlin sonunda konuştu, bakışları bana kilitlenmişti. "Onu reddetmeye niyetli misin?"

"Yapamaz," diye kükredi lord naip, bu soru karşısında yüzüne sıcak bir renk sıçrayarak. "Tören tamamlandı. Kız yatağa atıldı. Evlendiler!"

Onu reddetmeye niyetli misin? Ağır bir soruydu. İmalarla dolu. Demek istediği şuydu: Bu egemenlikten feragat ediyor musunuz?

Kralın bakışlarını üzerimde tuttum ve başka bir seçeneğim olduğuna inanmadığını gördüm. O ve kral naibi bu konuda hemfikirdi.

Hepsini düşündüm, bakışlarım sırayla ona-Tamsyn'e kaydı ve orada durdu. Bembeyaz olmuş elleri geceliğinin önünü kavramış, kumaşı göğüslerinin üzerinde tehlikeli bir şekilde bir arada tutuyordu. Beklenmedik bir arzuyla geceliğini üzerinden çekip almıştım. Yüzümü buruşturdum. Bunların hiçbirini beklemiyordum.

Yatağın göstermelik olmasını bekliyordum. Tamamen işlemsel. Ona mümkün olduğunca az acı ve utanç verirken bu işi halledecektim. Ne de olsa sadist değildim. Planımız buydu. Herkes gibi ben de sevişmekten hoşlanıyordum ama bu geceki sevişme

Hoşuma gitti. Bunun zevkle ilgili olmaması gerekiyordu ama yine de bulduğum şey zevkti. Karımla. *Yanlışı karımla*. Önümde duran, evlenmeyi kabul *etmediğim* ama beni kandırarak sahiplendikleri bu kadınla.

Öfke damarlarımda dolaşıyordu.

Ona şehvetle . Onu sadece şamar oğlanı olduğu için mi seçmişlerdi?

Yoksa onun cazibesine ateşle karşılık vereceğimden mi şüphelenmişlerdi? Elbisesine yapışıp kendini gizlemeye çalışabilirdi ama ben orada ne olduğunu biliyordum. O yemyeşil altın teni benden saklayamazdı. Her şeyi hatırlıyordum.

Arkin, "Yatakta olsun ya da olmasın, bu evlilik devam edemez," diye suçladı. Küplere binmişti, sakalının üstündeki solgun deri kırmızı lekeler halinde kırılıyordu. *Sana söylemiştim* lafını daha sonra duyacaktım.

Naip Lord, "Bu geri alınamaz," diye ısrar etti.

"Oh, bunu geri almanın bir yolu var." Arkin ışıltılı gözlerini kıza dikmiş, tehdidi bırakıyordu. Ne demek istediğini çok iyi anladım ve derim diken diken olup kaslarım gerildi. O bir savaşçıydı, sorunları kılıcıyla çözmeye alışkındı.

Ona hızlı bir bakış attım ve başımı bir kez sallayarak uyardım. Burada kas gücünden daha fazlasına ihtiyaç vardı. Kurnaz ve sinsi doğalarını çoktan kanıtlamışlardı. Onlar çimenlerin içindeki yılanlardı ve onları alt etmek için kurnazlığımı kullanmalıydım.

Diğerlerinin Arkın'ın tehdidini anlamadığını söyleyebilirdim. Boş bakışlar ve omuz silkmelerle birbirlerine baktılar. Penterran soylularından hiçbirinin onun ne demek istediğini anlamayacaktı. Onlar sorunları kılıçla çözmezlerdi. Hayır, onların tercih ettiği silahlar yalanlar, saray entrikaları ve entrikalardı.

Ona -Tamsyn'e- bir bakış attığımda anladığını biliyordum. Belki de kırbaçlanan bir kız kötü muamele beklemeyi, otların arasındaki yılanları aramayı, hayatının çok kolay harcanabilir olduğunu biliyordu.

Belki de bu maskaralığa kendini kaptırdığında işin bu noktaya geleceğini hep biliyordu. Gerçeği öğrendiğimde benden yumuşaklık mı bekliyordu?

Naip Lord sesini beğenmiş bir şekilde devam etti. "Kralın kızını istiyordunuz Lord Dryhten. Artık bir tane var."

Elim yanımda açıldı ve büküldü, yüzündeki o kendini beğenmişliği dağıtmak istiyordum. "O benim istediğim gibi biri değil ve bunu sen de çok iyi biliyorsun," diye tersledim.

Bir ses öfke ve ihanet sarmalımı delip geçti. "O senin gibiler için fazla iyi."

Aradım ve kaynağı buldum. Muhafızların kaptanıydı. Dün tanıştırmıştık ama adı aklıma gelmemişti. Muhafızların başı olarak daha korkutucu birini bekliyordum. Çok genç, çok güzel ve çok temizdi. Altın düğmeli kusursuz kırmızı tuniğinin hiç savaş alanı görmediğine bahse girerdim. Borderlands'de bir çatışmaya dayanabileceğini hayal bile edemezdim.

Bakışlarım yüzüne kilitlendiğinde, gözlerindeki zehir beni patlattı. *Eğer bakışlar öldürebilseydi.* Havada tadını alabildiğim bir öfkeyle titreşiyordu.

Bakışlarım anlayışla ona yöneldi. *Oh.*

Bu onunla ilgiliydi. Tamsyn. Benim karım. Benim karım. *Benim karım.* Bu kelime içimde sanki başka biri, başka *bir şey* konuşuyormuş gibi kabardı, gölgelerden hırlayan bir canavar.

Yüzbaşı ondan bana baktı, eli kemerine bağlı mızrağın kabzasında hazırды ve derisi kansız bir beyaza dönüşene kadar onu kavradı. Bir kaşımı kaldırdım. Silahımı kullanmaya tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştı.

-Ya da en azından deniyor. Keşke yapsaydı. Birini incitmek istiyordum.

Kendini ona aşık mı sanıyordu? Nasıl bir erkek, kadını bir başkasının almasına izin verir? Bir saat önce itirazları neredeydi? Onu küçümseyerek bir aşağı bir yukarı baktım. "Öyle mi? Onu hak etmeyen *ben miyim?*"

Kandırılan bendim.

"Kesinlikle. Yapamazsın." Güzel asker öne doğru kavgacı bir adım attı.

"Stig," diye tersledi lord naip, kızgınlığı yüzünden okunuyordu.

"Geri çekilin."

Asık suratlı bir genç gibi görünüyordu. "Baba, sana bunun kötü bir şey olduğunu söylemiştim-" "Dilini tut. Kendini unutuyorsun!"

Baba. Oğlu, ha? Tahmin etmeliydim. Bu Stig, üniforma giydirip muhafız yüzbaşı yaptıkları şımarık bir saray velediydi. Kılıcını nasıl kullanacağını bildiğinden bile şüpheliydim.

Stig sustu ama bana dik dik bakmaya devam etti. İçimde karanlık ve ilkel bir şey kabardı ve kendimi bir kez daha onun mızrağına dilerken buldum. O da onu seviyor muydu? *Benim karımı mı?* Erkek olmaya çalışan bu çocuğu mu?

Yırtıcı doğamı yalanlayan bir rahatlıkla odanın içinde ilerledim. Önünde durdum, başımı eğdim ve ona şöyle bir baktım

Kasıtlı olarak küstahça bir tavırla, onu kışkırtmayı umarak -kendisini Sınır Bölgeleri Canavarı'na kurban etmekten kurtarmak için parmağını bile kıpırdatmayan karımın hak ettiği şeyi ilan etmeyi doğru bulan bu korkak.

Gerildi, saldırıya hazır, saldırmaya hazır. Yapmasını yürekten diledim. Saldırganlığımı onun üzerine boşaltabilmeyi diledim.

Çirkin duygular içime işledi. Öne doğru eğilerek sadece onun kulakları için mırıldandım: "Sen olmadığın için üzgünüm?"

Tersledi. Bir küfürle bana saldırdı. Tam da beklediğim ve istediğim gibi.

İhtiyacım olan şey.

Arkin'in haklı olmasından nefret ediyordum. Buraya hiç gelmemeliydim. Geldiğim andan itibaren kendimi iyi hissetmemiştim. Neredeyse ateşim çıkmıştı ve içim içime sığmıyordu. Ve yatak beni sarsmıştı. Üzerime bir büyü mü yapılmıştı? Sarayın gölgelerinde kafamı kurcalayan bir cadı mı vardı?

Şu anda bile Tamsyn'i yatağa geri sürüklemek ve doyana kadar onunla tekrar ... ve tekrar birlikte olmak istiyordum. Bu dürtü beni şaşırtıyordu. Kontrol her zaman bende idi. Asla dürtü ya da horoz tarafından yönetilmedim.

Yaklaşan yumruğu savuşturdum ve genç adamın kaburgalarına hızlı bir darbe indirerek öfkemi serbest bıraktım, parmak eklemlerimin altındaki çıtırtıdan memnun kaldım. Nefesini içine çekti ve sendeleyerek geri çekildi. Daha fazla küfür yağdırmak için hamle yaptım ama saray muhafızları kendi muhafızlarını korurken aramıza bedenler girdi.

Kral ve kraliçe, güvenlikleri öncelikli olmak üzere odadan çıkarıldı.

Arkin kükreyerek kılıcını kınından çıkardı ve çatışmanın içine daldı.

Rapierler çekildi. Kadınlar çığlık attı. Sürahiler ve kadehler yerde paramparça oldu. Rahip dualar okumaya başladı.

Birden karım orada belirdi, elini göğsüme bastırarak daha fazla şiddet uygulamamı engelledi. "Yeter!" Ve sonra daha yumuşak, gözleri yalvarırcasına: "Lütfen."

Göğsümde bir el, ondan bir kelime ve ben durdum. Elimi onunkinin üzerine koyma ve atan kalbimin üzerinde tutma dürtüsüne karşı koydum, beni çok iyi hatırladığım uyuşturucu sıcaklığıyla aşıladı.

Nasıl oldu da bu kadar kısa sürede üzerimde böyle bir etki bıraktı? Hayatım boyunca bu kadar hain bir kadınla karşılaşmamıştım. Ondan ve yaptıklarından nefret ediyordum ama yine de beni avucunun içinde tutuyordu.

Dayanamadı.

Herkes sustu. Arkın'ın kafası dönüp dolaşıp bana geldi. "Düşüm," diye havladı şaşkınlıkla, belli ki onun yanında kafa patlatmak yerine neden durakladığımı merak ediyordu.

Çünkü benden durmamı istedi.

Bunu itiraf etmeye cesaret edemezdin. Düşünürken bile kendimi zayıf hissediyordum.

Muhafızların kaptanı şimdi ona bakıyordu, eliyle dokunduğu yere bakarken yüzünde yaralı bir ifade vardı. "Tamsyn," mırıldandı, yüzü sanki ona bir şekilde ihanet etmiş gibi çökmüştü. Daha ben bile yapmamışken onun adını yüksek sesle söylemeye cüret ettiği için ona vurmak istedim. Onu karım olarak istemiyor olabilirdim ama o benimdi. Benim, onun değil. Onu kırmak istedim.

Ona kısa bir süre baktıktan sonra dikkatini tekrar bana verdi. "Leydi Dryhten," diye kesin bir ifadeyle düzeltti ve onayımı almak istercesine bana temkinli bir bakış gönderdi.

Stig'in gözleri büyüdü. "Leydi Dryhten mi?" diye boğuk bir sesle sordu, sanki bunu anlayamıyormuş gibi başını sallayarak. "Tamsyn, hayır ..."

"Evet," diye ısrar etti, yavaşça başını salladı, hâlâ bakışlarını tutuyordu. "Evet. Ben Leydi Dryhten'im. Lord Hazretleri kabul ederse."

Aynı fikirde misin?

Şimdi de benim onayımı mı istiyor? Ona ters ters baktım. Olaydan sonra. Aldatmasından sonra. Medeni anlaşmazlığa neden olmadan onu reddetmek imkansız hale geldikten sonra.

Bu küçük çatışma onun sadece bir tadı olacaktı. Eğer onu karım olarak reddedersem, tüm Sınır Bölgesi benim tarafıma geçer. Bu tüm krallığı böler. Savaş çıkar.

Ama belki de zamanı gelmişti.

Hamlin'in şansı vardı ve bu ülke kırılma noktasına çok yakındı. Sınır Bölgeleri desteklemeseydi Penterra çoktan düşmüş olurdu. Devrilmesi gerekiyordu. Yıldızlı tahtından indirilmeli. Ondan, bu kırbaçlanan kızıdan uzaklaşıp odadaki tüm öfkeli yüzlere baktım.

Sınır Bölgesi'nin tamamı şu anda yanımda değildi.

Bir düzine savaşçım vardı. Son derece yetenekli, her emrimi yerine getirmeye, ölümüne savaşmaya hazır. Yine de direnmek, burada ve şimdi isyan etmek hepimiz için ölüm anlamına gelirdi. Saray muhafızlarına karşı koyamazdık. Sayıları çok fazlaydı. Biz çok az kişiydik.

Başka seçeneğim yoktu. Gülümsüyormuş gibi yapmak zorundaydım. Anlaştık. Ve intikamımı planlamalıydım. Zamanımı bekleyecektim. Bir sonraki hamlemi planlayacaktım.

Bu dinmeyecekti. İhanet, saygısızlık. Unutmayacaktım. Affetmeyeceğim.

"Evet," dedim yavaşça, bakışlarım yanlış anlayamayacağı kaba bir titizlikle onun üzerinde geziniyordu. Şu anda söyleyebileceğim başka bir şey yoktu. "Sana sahip olacağım."

Ve Tanrı ona yardım etsin, çünkü bunun bedelini ona ödeteceğim.

Tamsyn

ÖLMEDİM.

Olabileceğimi düşünmüştüm. Özellikle de Lord Dryhten'ın peçemi yırttığı an. Ürperdim. Gözlerindeki bakış . . .

Ona vurduğumda tepki vermiştim. Düşünmeden. Otomatik olarak. Görünüşe göre içimde biraz mücadele varmış. Kendimi koruma içgüdüğü. Bu bir keşifti ve ona saldırdığım için pişman değildim. Hayatım sadece hoşgöründen ibaret değildi. Şamar *oğlanı* olmam, *onun* şamar oğlanı olduğum anlamına gelmiyordu.

Odama döndüm, Lord Dryhten beni başka bir yerde isteseydi, bunun bilinmesine izin vereceğini çok iyi biliyordum. O artık benim kocamdı. Onun emrindeydim. Şansıma, o gün için benden yeterince çekmişti. Muhtemelen hainini görmeyi hazmedemiyordu.

O akşam çağırılmadım. Bildiğim tek evde kendim için son bir gece geçirecekmişim gibi görünüyordu. Gece çökerken bir hizmetçi geldi ve yolculuk için eşyalarımı toplamaya başladı. Gidiyordum. Yine de. Buna bir son vermemişti. Yarın yola çıkacaktım. Onunla birlikte. Kuzeydeki evine. Bunu yavaşça sindirmiştim. Parçalar halinde.

Hizmetçi elindeki eşyaları göstererek yanıma ne almak istediğini sordu. Başımı sallayarak ve tek heceli cevaplar vererek uyusuk bir şekilde karşılık verdim.

Yanımda getirebileceğim çok az şey vardı. Sandık ya da valiz yoktu. At sırtında seyahat edecektik. At arabası, at arabası ya da maiyetim olmayacaktı. Yanıma bir hizmetçi bile almayacaktım. Böyle bir nezaket gösterilmeyecekti ve ben Alise ya da Feena ve Sybilia olsaydım durum böyle mi olurdu diye düşünmeden edemedim. Anlamsız bir varsayım, çünkü ben

prenseslerden biri değildim. Ben bendim. Bir atın üstüne atılacak ve bir grup savaşçıya ayak uydurmam beklenecekti. En azından ata binebilirdim, kimse benden bunu istememişti.

Hizmetçi banyo için aradı. Bir günde ikinci kez. Nadir ama gerekli bir şeydi. Cildimi sabun ve süngerle ovdum ama nafile. Onu hâlâ hissediyordum. Kokusu hâlâ üzerimdeydi. Burnuma doldu ve artık tanıdık gelen bir sıcaklık içimde kıvrıldı, aynı anda kaslarımı yumuşattı ve sıkılaştırdı.

Küvetin içinde kıpırdandığımda, kalçalarımın arasında hissettiğim hassasiyet yakın zamanda yatağa girdiğimi bir kez daha hatırlattı. Bu sadece kısa bir süre önce miydi? O zamandan beri sanki bir ömür yaşamışım gibi hissediyordum. Kesinlikle dünyam on kez değişmişti ve değişmeye de devam edecekti.

Küvetten çıktıktan sonra kendimi ateşin önüne attım. Saçlarım yıkanmış, taranmış ve kuruması için omuzlarıma dökülmüşken, titreyen alevlere baktım.

Hizmetçi sessizce odada dolaşırken, hayatımın tamamını tek bir sırt çantasına doldururken içim uyuşmuş ve boş hissediyordum.

Kraliçe ve prenseslerin aniden gelişiyile başımı kaldırdım, anons yapmadan odama girdiler. Alise hariç. O onlarla birlikte değildi.

"Çok cesursun." Feena yüzümü kavradı ve her iki yanağımı da öptü.

Sybilia onu kenara iterek beni öyle sıkı kucakladı ki, içimdeki havayı dışarı çıkardı. "Seni çok özleyeceğiz."

Bu söz üzerine Feena tersledi, "Anne! Tamsyn'imizin o sefil Lord Dryhten'le gitmesine izin veremeyiz. Onunla evlendi ve görevini yaptı." Burun delikleri titriyordu, sanki benim fedakârlığım fikri onu çok rahatsız ediyormuş gibi. "Artık ait olduğu yerde, burada kalabilir."

"Kocasıyla birlikte gitmeli," diye karşı çıktı kraliçe. "Eş olmak birlikte geçirilen bir gecenin ötesine geçer."

Sefilce yutkundum. *Eş olmak birlikte geçirilen bir gecenin ötesine geçer.*

Bana o şekilde baktıktan sonra, gölgesinin bir daha yatağıma düşeceğinden şüpheliydim. Yüz ifadesi o kadar aşağılayıcıydı ki.

Sybilia gözlerini devirdi. "O artık Leydi Dryhten, Feena. Elbette onunla gitmeli."

Leydi Dryhten. İrkildim. Kendimi pek de eş gibi hissetmiyordum - yatağımdaki titizliğe rağmen.

Feena öne doğru eğilip kulağıma tısladı, "Çok mu korkunçtu? Acıttı mı?"

Annesinin bu soruya cevap vermemden hoşlanacağından şüpheliydim. Bu kızların önünde kendi evlilik sorumlulukları vardı. Kraliçe kafalarını endişe verici fikirlerle doldurmamı istemezdi.

"Alise nerede?" Onun yerine, yarın yola çıkmadan önce onu bir kez daha görmeyi umarak sordum.

Üçü de anlaşılmas bir şey ifade eden bakışlar attılar. En azından benim için.

Kraliçe umursamaz bir tavırla, "Birazdan gelir," diye cevap verdi.

Sybilia annesine temkinli bir bakış atarak, "Oldukça üzgündü," diye gönüllü oldu. "Annemi ve babamı suçluyor-"

Kraliçe onu azarlayarak, "Bu kadar yeter Sybilia," dedi. Bana bakarak kararlı bir şekilde tekrarladı: "Endişelenme. Birazdan burada olacak."

Alise kısa süre sonra gelmedi. Daha sonra da gelmedi.

Kraliçe ve prensesler vedalaştılar. Hizmetçi yanımdan ayrıldı ve saçlarım büyük ölçüde kuruduktan sonra Alise'i beklemek üzere yatağıma yerleştim. Elim göğüs kemiğime, Canavar'ın gelişinden beri, yani o yatakta bana katıldığından beri çok sıkı, sıcak ve zonklayan o bölgeye gitti. Parmaklarımı orada, rahatsızlığın üzerinde nazik bir daire çizerek ovuşturdum.

Her yanımda devasa, zonklayan bir ağrıydı. Belki de bu normaldi. Her kadının bir erkekle ilk kez birlikte olduktan sonra hissettiği şeydi ve geçecekti.

Öylece uykuya daldım. Umut ederek. Bekleyerek. Bir el göğsümde duruyordu.

RÜYAMDA ATEŞ GÖRDÜM.

Her yerde alevler vardı. Canavar oradaydı, çatırdayan sıcığı yarararak ateşin içinden bana doğru geliyordu. Bana ulaştı. Bana dokunduğunda kıvılcımlar patladı ve üzerimden kalktı. Ve sonra aniden alevler içinde patladı.

Çılgılık atarak uyandım. Birkaç dakika boyunca dik oturdum, nefes nefese kaldım, hıçkırıklarımı yuttum. Pencereme baktım ve yeni doğacak günün habercisi olan soluk morumsu gökyüzünü gördüm.

Titreyen bir nefesle yorganı geriye attım ve üzerimi giyindim. Çok geçmeden bir tepsi taşıyan bir hizmetçi geldi. Ekmek, peynir ve meyveden oluşan acele bir kahvaltı yaptım. Bir daha ne zaman yemek yiyeceğimi, beni doyurma zahmetine girip girmeyeceklerini bilmediğim için yemeği zorla mideye indirdim. Sınır savaşçılarının hiçbiri bana iyi gözle bakmazdı. Belki zamanla onların sevgisini kazanabilirdim.

saygı ve güven. Elbette bu sadece Lord Dryhten bana nezaket ve saygıyla davranırsa gerçekleşirdi. İpuçlarını ondan alacaklardı. Pek güven verici bir düşünce değildi. Peçem kaldırıldığında ve benimle göz göze geldiğinde gözleri öfkeyle yanmıştı.

Soyunma aynasının önünde oturdum, saçlarım birkaç örgüye ayrılırken ve sonra başımın etrafına bir taç şeklinde sarılırken ayaklarım endişeyle yere vuruyordu. Hizmetçi işini bitirir bitirmez, çok az zamanım olduğunu bilerek banktan fırladım.

"Leydim," diye bağırarak bu kuşkuyu doğruladı. "Hemen aşağıya bekleniyorsunuz."

"Çantamın aşağıya gönderilmesini sağla. Yakında orada olacağım."

Alise'e veda etmeden gidemezdim. Onu bir daha ne zaman göreceğimi bilmiyordum. Ya hiç. Onunla son anlarım seyircilerin önünde olmayacaktı. Kalın kalın yutkundum. Ben Sınır Toprakları'nda olacaktım, o ise başka bir yerde, uzak bir kral ya da prensle evli olacaktı. Belki de bir okyanusun ötesinde. Bu birlikte son zamanımız olabilirdi.

"Ama sabahın ilk ışıklarıyla yola çıkmakta ısrar ettiler!"

Yatak odamın penceresinden süzülen karanlık şafağa hızlı bir bakış gönderdim.

"Acele edeceğim," diye söz verdim. "Mazeretlerimi söyle."

Arkamdan seslendi ama tam olarak ne söylediği anlaşılamadı. Çoktan kapıdan çıkmış ve koridorda hızla ilerliyordum.

Alise'in odasına doğru yola çıktım. Erken kalkan biri değildi ve onu hâlâ yatakta yakalayacağımdan emindim.

Yanılmışım. Bir hizmetçi odayı toparlıyordu.

"Prenses Alise?" diye sordum. "Nereye gitti?"

"Sanırım köpek kulübesine gitti leydim."

Köpek kulübeleri.

Yüzümü buruşturdum. En sevmediğim yer. Omurgamı sertleştirmeden ve çoğunlukla boş olan sarayda hızla ilerlemeden önce sadece bir an tereddüt ettim. Alise için buna katlanabilirdim.

Sadece birkaç hizmetçi ayaktaydı ve Büyük Salon'un ocağındaki ateşi harlıyordu. Dışarıdaki serin havaya çıktım. Alise için kulübeleri göze alacaktım.

Dolambaçlı yoldan aşağıya, açık mutfağın ve ahırların yanından geçtim. Kurtlar dış avludaki en uzak binada barındırılıyordu,

En yoğun trafikten uzakta, posta kapısına en yakın yere. Karpisli hayvanlar atların yakınına yerleştirilmemiştir.

Bu sabah huzursuzlardı. Kafeslerinde gezindiklerini duyabiliyordum. Ben ilerledikçe, daha da tedirginleştiler, daha yüksek sesle bağırıp çağırdılar, duvarları tırmaladılar ve pençelediler. Bu hep böyleydi. Kurtlar benden hoşlanmıyordu. Bunu kişisel algılamamaya çalıştım. Pek çok insanı sevmezlerdi. Tabii ki bakıcıları ve ender rastlanan bireyler hariç.

Bir zamanlar kurtlar, ejderha avlamadaki becerileri nedeniyle Harman'da önemli bir yere sahipti. Kurtlar artık çok daha az tehdit edici avlar avlıyordu. Zaman ejderha tehdidini ortadan kaldırmıştı. Bugünlerde Kral Hamlin ve soyluları kurtları spor olsun diye besliyordu.

Kurtlar hâlâ uzak karakollarda kullanılıyor, krallığın dış bölgelerindeki savaflara yardım ediyorlardı. Sadece sınır lordlarının da onları tuttuğunu varsayabilirim.

Derin bir nefes alarak kulübelerin içine girdim ve Alise'i görebilmek için gölgeli orta koridora baktım. O nadir bireylerden biriydi. Hayvanlar ona hayrandı. Onlarla ilgilenmekle görevli bakıcılardan herhangi biri kadar doğaldı.

İnsanlara saldırmazlardı. Yönlendirilmedikleri sürece. En azından kulübelere çok yaklaştığımda ve kurtlar ağzından köpükler saçmaya başladığında bakıcıları beni hep böyle temin ederdi. Beni buraya sadece Alise'i görme çaresizliği getirebilirdi. Onlar ölümcül, vahşi, acımasız hayvanlardı ve ben onları hiçbir zaman Alise gibi evcil hayvan olarak görememiştim.

"Alise?" Yüksek sesle fısıldadım.

Ben konuşur konuşmaz, zaten yüklü olan hava patladı. Her kurt canlandı - havladı, uludu, hırladı - sesimle uyandı.

Beni parçalara ayırmak istediler. Bu an sadece onlardan uzak durma içgüdümün doğruluğunu teyit etti. Yine de şimdi buradaydım.

En yakınımıdaki kurtlar kulübelerinin parmaklıkları arasından beni görebiliyordu ve bu onları çevirdi. Parmaklıklara saldırdılar, kendilerine zarar vermeyi hiç düşünmeden hatırı sayılır ağırlıklarını demire doğru savurdular.

Bana ulaşmak, beni parçalamak için acımasızca saldırıyorlardı. Sağ tarafımdaki dev gri kurt kendini kafesine doğru fırlattığında mide bulandırıcı bir çatırtı duyuldu. Acı içinde bağırды ama bu onu durdurmadı. Ön bacağı

doğal olmayan bir şekilde sallanırken gelmeye devam etti, vahşi gözleri çıldırmış ve yuvarlanıyordu, bana sabitlenmişti, ağzı köpürüyor, tükürükler uçuşuyordu. Geri sıçradım, ki

beni sadece solumdaki kulübeye yaklaştırdı. Dişi bir kurt, parmaklıkların arasından şaklayan ağzını bana doğru itti.

"Tamsyn!" Alise ortaya çıktı. Koridorda aceleyle geldi. "Burada ne işin var? Kurtları sevmiyorsun."

Benden hoşlanmadıklarını söylemekte direndim.

Ellerinden tutarak onu kulübeden dışarı çektim. Ancak bu kurtları susturmak için pek bir işe yaramadı. Hayvanlar artık beni göremiyordu ama hâlâ duyabiliyorlardı ... kokumu alabiliyorlardı. Avlarının izini sürmek için tek ihtiyaçları buydu. *Koku*. Tarihsel olarak, arkalarından gelen çok sayıda savaşçı için ejderhaları ortaya çıkarmak üzere onları Crag's'in kadim mağaralarının ve dolambaçlı tünellerinin derinliklerine götüren şey buydu.

Alise şaşkınlıkla omzunun üzerinden baktı. "Delirmişler."

Başımı salladım. Söz konusu ben olduğumda böyle davrandıklarını hatırlamıyordu. Kulübelere yaklaşmayalı yıllar olmuştu. Tam da bu nedenle.

"Bana veda etmeye gelmedin." Sesim hafif bir suçlamayla titredi.

Gözlerinden yaşlar süzüldü. "Yapamadım işte." Başını iki yana salladı. "Seni ne yapmaya zorladığımızı bilerek seni görmeye dayanamazdım."

Onu kucakladım. "Böyle söyleme. Beni hiçbir şey yapmaya zorlamadın."

"Ailemiz yaptı. Naip Lord. Ve bunu bizim için yaptığını biliyorum. Benim için, Feena ve Sybilia için. Her zaman bizim için her şeyi yaptın."

Sıcak gözyaşları boynumu ıslattı. Ona bakmak için geri çekildim, yüzünü inceledim. "Üzgün değilim. Hayat zaten değişecekti. Geliyordu. Bu ... iyi. İyi olacağım," diye yemin ettim, nemli yanağından bir tutamı geriye iterek.

Başını salladı. "Sadece o çok korkutucu biri. Onunla gitmekten korkmuyor musun?"

Dün gece perdeli yatağımızın içinde olduğu haliyle gözümün önüne geldi - çok nazik ve hassas. *Her şey iyi olacak*. Benden zevk almaya başlamadan önce bana bunun sözünü vermişti. Vücudu benimkiyle birleşirken sarsıcı, nefes kesici bir zevk. Bu teselli sözlerini söylemesine ya da beni bu kadar canlı, bu kadar iyi, bu kadar aç hissettirmesine gerek yoktu. Ama yine de yapmıştı.

İşte oradaydı. Rahatsız edici gerçek. Zayıflığım. Onunla dünü tekrar yaşamayı umursamazdım - bu sefer aramızda bir perde olmadan. Bu sefer odada başka kimse yokken.

Ama Şimdi benden nefret ediyordu, haklı olarak. Onu suçlayamazdım.

Kurtların sesi artık sağır edici boyuttaydı. Onları yatıştırmak için ellerinde yiyecek kovalarıyla gelen bakıcıların, dillerinin altından mırıldandıklarını ve tedirgin hayvanlara mırıldandıklarını duyabiliyordum.

"İşte buradasın!"

Gürleyen sesle birlikte dönüp *kocamı* izledim -hâlâ tuhaftı- patikadan bana doğru fırtına gibi geliyordu, botları toprak zemini ısıırıyordu.

Onu gördüğümde vücudum canlandı, tanıdık sıcaklık içimi kapladı, göğsümün ortasındaki o gizemli gerginlik yeniden ortaya çıktı.

At binmek için giyinmişti, deriden zırhı geniş göğsüne yayılmıştı. Yüzünü çevreleyen koyu renk saçları ifadesini yumuşatmak için hiçbir şey yapmıyordu. Kılıcının kabzası arkasından görünüyordu ve kalın kollarından birinin hızlı bir hareketle kılıca uzandığını, beni ikiye bölmeden önce kınından çıkardığını hayal edebiliyordum.

Alise arkamda büzüldü ve benim için zaten korkarken onu bu şekilde görmek zorunda kalmasından nefret ettim. Ben gittikten sonra da benim için endişelenecekti.

"Hoşça kal diyordum," diye tersledim, bıraktığı izlenimden, içinde bastırmak için hiçbir şey yapmadığı huzursuzluktan rahatsız olmuştum. Ona bir şey borçlu olduğundan değil. Bana bir şey borçlu olduğundan da değil.

Alise ses tonum karşısında arkamdan nefesini tuttu.

Cevabım karşısında durakladı ve sonra adımlarına devam etti, ilerledikçe yüz ifadesi daha da asıldı. "Günün ilk ışıklarıyla yola çıkacağımız size bildirilmedi mi?"

"Ben de yoldaydım."

Gergin çenesinde gerilim dalgalandı. "Kapislerinize boyun eğmeyeceğiz.

Geçiş uzun ve yorucu olacak. Boş zamanlarınız dikkate alınmayacak."

Kız kardeşimin eli kolumda sıkılaştı. Hâlâ kızgın olduğuna dair en ufak bir şüphem varsa bile, o da bir anda yok oldu. Ondan yumuşaklık bekleyemezdim.

"Ben de öyle tahmin etmiştim," diye cevap verdim.

"Güzel." Dirseğimi kavradı. "O zaman bırak gidelim. Çoktan yola çıkmış olmalıydık."

Dönüp Alise ile yüzleşmek için serbestçe döndüm. "En kısa zamanda sana yazacağım."

Alise sarsakça başını salladı. "Ben de öyle." Büyük savaşçıya gergin bir bakış gönderdi. "Ona zarar vermeyin lordum," diye geveledi çenesini iterek. Bu onu şimdiye kadar gördüğüm en sert ve en acımasız haliydi. "Yoksa benimle mücadele etmek zorunda kalırsınız."

Yüzünde bir şey titreşti ve gergin bir şekilde adamdan kötü bir karşılık gelmesini bekledim ama başını salladı. "Anlaşıldı." Bu Alise'i tatmin etmeye yetmiş görünüyordu. Öne doğru fırladı ve bana tekrar sarıldı.

Dönerek etraftan dolaştım ve kararlı bir şekilde ahıra doğru yürümeye başladım, binici eteklerim çizmelerimin etrafında sallanıyordu. O da düştü, yanımda ısı yayan büyük bir duvar gibi duruyordu.

"Bunun için teşekkür ederim," diye isteksizce teklif ettim. "Ne için?"

"Ona bu güvenceyi vermek. Bunu kastetmediğini biliyorum."

Bana yan gözle baktı ve homurdandı. Tam olarak bir inkâr sayılmazdı ve bu canımı yaktı. Sanırım balık tutuyordum. Bunu kastettiğinde ısrar etmesini istiyordum. Görünüşe göre ondan bu homurtudan fazlasını alamayacaktım.

Ahırları geçtik.

"Bizi bailey'de bekliyorlar," dedi.

Gerçekten de bekliyorlardı, görüş alanıma girdiğimde bana hiddetle bakıyorlardı. düzine savaşçı toplanmış ve çoktan at arabalarına binmişlerdi, atlar saray ahırlarında gördüğüm her şeyden çok daha büyüktü. Kraliyet ailesi, naip lord ve diğer birkaç hizmetkâr Büyük Salon'un merdivenlerinde bizi uğurlamaya gelmişlerdi.

Lord Dryhten ve savaşçılarını görmezden geldim. Sabırsızlıkları sabah havasında hissediliyordu ve ben bunu da görmezden gelerek merdivenlere yaklaştım. Kral ve kraliçenin yanaklarına kondurduğu öpücükleri kabul ettim.

Kraliçe yüzümü avuçladı, parmakları tenimde nazıkçe gezindi. "Bana getirildiğin gün, senin özel olduğunu biliyordum. İyi ol kızım. Yolunu çiz."

Saray bailey'sinde terk edilmiş olarak bulunduğum güne atıfta bulununca boğazımda bir yumru oluştu. Kimse beni istemezken kraliçe beni seçmişti. Beni belirsiz ve tehlikeli bir kaderden kurtarmış ve bana bir anne gibi hizmet etmişti - bileceğim tek anne. Başımı salladım. "Evet, Majesteleri."

Bakışları omzumun üzerinden süzüldü ve sonra yüzüme döndü. Yakınına eğilerek fısıldadı, "Bildiğinden daha fazla güce sahipsin."

Omzumun üzerinden baktığı yere göz attım. Kocam orada duruyordu, kaslı bacaklarını iki yana açmıştı, yüz ifadesi kayıtsızdı, esrarengiz gözleri kara kaşlarının altında kapalıydı.

Onun üzerinde güç sahibi olduğumu mu ima etmek istemişti? Beni Alise'le yakaladığında nasıl görüldüğünü ve öfkeli sözlerini düşünerek yüzümü buruşturdum. Bu onun açısından hüsnükuruntu idi.

Naip Lord öfkeyle benimle konuştu ve uzaklaşmamı işaret etti. "Çek git kızım. İyi bir eş ol. Onları bekletme." Sanki bensiz gitmelerinden ya da tüm bu olan biteni kınamalarından korkuyormuş gibi bakışları endişeyle öteme kaydı.

Dönerek merdivenlerden inmeye başladım ve adımın sesiyle durdum.

Stig, soğukkanlı muhafızların arasında durduğu yerden bir adım öne çıktı, bakışları dikkatle bana sabitlenmişti, botları taş basamaklara hafifçe vuruyordu.

Babası ona ters ters baktı. "Stig, geri dön-"

"Senin için geleceğim," dedi bana hitaben, babasını ve herkesi görmezden gelerek. Yumuşak kahverengi gözleri tek bir düşünceyle bana odaklanmıştı ve onun bariz endişesi karşısında göğsümdeki çarpıntıya engel olamadım. Onun gibi başka bir arkadaşım asla olmayacaktı. Gideceğim yerde bir arkadaşım olup olmayacağını bile bilmiyordum. Onu özleyecektim. "Eğer bir ihtiyacın olursa haber ver, senin için geleceğim."

Ağzımı açıp kapadım, buna nasıl cevap vereceğimi bilemezken yanımda ani bir varlık hissettim. Bir el omzuma düştü ve ağırlığını hissettim, yayılan sıcaklık iliklerime kadar işledi, giysilerimin içine işleyen bir damga gibi.

Kocama hızlıca baktığımda bana bakmadığını fark ettim. Tüm dikkati Stig'in üzerindeydi. "Ve bil ki, eğer Borderlands'e bir daha adımını atarsan, benim olanı alamayacaksın. Eğer denersen, senin sonunu getiririm."

Nefesim kesildi, sesindeki sahiplenme tınısına hayret ettim. *Benim için.* Sanki ben onun iradesi dışında, ikiyüzlü yollarla sahip olduğu bir eş değil de bir tür metaymışım gibi.

Stig'in dudakları isyankâr bir çizgiyle düzleşti ama hiçbir şey söylemedi. Gözleri bana kaymadan önce sessiz bir savaşta Canavar'ınkilerle çarpıştı, kocamın tehdidine rağmen sözlerinin vaadi hala orada parlıyordu ve ona ihtiyacım olursa geleceğini biliyordum.

Omzumdaki büyük el aşağı kayarak dirseğimi kavradı. Beni atlara doğru yönlendirdi. "Yeterince geciktik."

Ayaklarım onun uzun adımlarına ayak uydurmaya çalışıyordu. Ben ne kadar uzun olsam da o daha uzundu. Benim iki adımım onun her adımıyla eşleşiyordu.

Saray ahırlarından tanıdığım uysal bir kısrığın yanında durdu ve rahat bir nefes alarak alınıdaki beyaz yıldızı sevgiyle okşamak için uzandım. Hantal destiyerlerden birine binmek zorunda kalacağımdan korkmuştum.

"Ata binebilir misin?" diye sordu sertçe.

Cevabımı beklemeden Lord Dryhten'in elleri aniden beni belimden yakaladı ve havalandım.

Beni bineğimin üzerine yerleştirirken ellerim omuzlarına doğru uçarken ciyakladım.

Prenceslerle birlikte ata binmeyi öğrenmiştim. O derslerde başarılı olup küçük kız kardeşlerimi gölgede bırakmış olsam da, aldığım eğitimin sadece ilkel olmasından korkuyordum. Ne zaman önemli bir mesafe kat etsem, bir arabanın konforu içindeydim.

"Umarım ata biniyorsundur," diye ekledi o yemyeşil ağzını sertleştirerek.

"Evet, ata biniyorum," diye cevap verdim hissettiğimden çok daha cesurca, kendime şöyle dedim

Bu sert yüzlü savaşçıların arasında şüphelerimi açığa vurmayacağım. *Kaprislerinize boyun eğmeyeceğiz.* Bu yolculuğun hiçbir noktasında bana kesinlikle bir araba teklif edilmeyecek. Kadife koltuk minderi olmayacak. Beni ısıtacak sıcak tuğlalar ve kucağım için battaniye olmayacaktı. İşte o anda, usta bir atçı olacağıma yemin ettim ... ve eğer olmazsam, şikayet etmeye cesaret edemeyecektim.

"Evet, ata binmeyi ne kadar sevdiğini duyduk," diye alay etti Dryhten'in dün geceki yatak seremonisinden tanıdığım adamlarından biri.

Savaşçılar arasında kahkahalar koptu.

Mahcubiyet yanaklarımı yaktı. Savaşçıların çoğu gibi o da kaslı ve kalın boyunlu biriydi. Sert bakışları benimkilerle çarpıştı ve oraya yansıyan düşmanlık karşısında bir ürperti hissettim. Kocamın ilgisizliğini buna tercih ederek dudaklarımı ıslatarak hızla başka tarafa baktım.

Lord Dryhten savaşçılarına uyarıcı bir bakış gönderdi. Hepsi onun keskin bakışları altında sessizleşti. İfadesinde hiç mizah yoktu. Uzun bir süre boyunca koşumların şingirtisi, toynakların tepinmesi ve rüzgarın bailey'de çıkardığı ıslık sesleri dışında hiçbir şey duyulmadı. Sonunda kocam parmaklarıyla işaret ederek hepimizin dışarı çıkmasını istedi. Biniciler

Atlarını döndürdüler ve yola koyulmak için sabırsızlanarak hızla kapılara doğru ilerlemeye başladılar.

Kocam oyalandı, kısırağımın yanında durdu ve bana baktı. "Eldivenlerin nerede?"

Bir elimi binici eteklerimin cebine daldırdım ve itaatkâr bir şekilde çıkardım. Ben onları giyerken bekledi, esnek deri parmaklarımı yumuşak bir şekilde sarıyordu.

Dizginlerimi aldı ve bana uzattı. Dizginleri kabul ederek ona soru sorarcasına baktım. O da avludan çıkan savaşçılarına baktı. Onlardan kral ve kraliçeye ve maiyetlerine baktı, sonra tekrar bana döndü.

Tereddütleri mi vardı? Beni burada bırakmayı düşünüyordu. Hepsi mi?

İfadesi okunamıyordu ve nefesimi tuttum, ne olduğundan emin değildim. Bu durumda umut etmek için. Ne karar verirse versin, hayatımın sonuna kadar ona bağlı olacağım gerçeğini değiştirmiyordu. Burada ya da Sınır Toprakları'nda, ben onun karısıydım.

"Karşıya geçmek zayıflara göre değil," diye uyardı beni. "Ayak uydurmalı ve söyleneni yapmalısın, anladın mı?"

O zaman kararını vermişti.

Başımı salladım ve dudaklarımı ıslattım. "Size nasıl hitap edeyim?" Ona sonsuza dek *lordum* ya da *Lord Dryhten* ya da *siz* diye mi hitap etmeliydim? Ne de olsa o benim kocamdı. Eğer bana patronluk taslayacaksa, ona nasıl hitap edeceğimi bilmek isterdim.

Beni düşünceli bir şekilde süzdü ve partisinin arkasından bir bakış gönderdi. Bizden epey ilerideydiler, artık kapıdan geçiyorlardı. Gözleri tekrar benimkilere kilitlendi. "Bana Fell diyebilirsin," dedi ama sesinde tuhaf bir vardı. Kızgınlık belki de.

Düştü.

O anda göğsümde bir şey zıpladı. Çözemediğim bir tepki titreşimi.

Beni bıraktı ve dizginlere ya da oturak boynuzuna bile dokunmadan eyerinin üzerine çıktı. Adını sessizce fısıldadım, denedim, dilimde tattım ve göğsümdeki o nokta canlanan bir kor gibi alevlendi.

Başımı sallayarak dizginleri daha sıkı kavradım ve onu takip etmek için kendimi hazırladım. Kısırağım biliyor gibiydi, hemen arkasına düştü.

Sarayın dışında bir sıra oluşturduk, yolumuzdaki bedenlere dikkat ederek Şehre doğru ilerledik. İnsanlar sokaklarda kenara çekilmiş, yüzlerinde temkinli bir ifadeyle durup geçişimizi izliyorlardı. Birkaç anne çocuklarını eteklerinin arkasına sıkıştırmış, gençlerinin neşeyle salladıkları ellerini sanki kuzeyden gelen barbarlara bu kadar dostça davranmak dikkatleri üzerlerine çekecekmiş gibi aşağı itiyorlardı.

Şehrin dış duvarlarını aştığımızda yol genişledi ve biraz daha yayıldık. Kısrağım, Fell'in atını itaatkâr bir şekilde takip ediyordu. Savaşçı lord, destrier'iyse bir bütün gibi hareket ediyordu, iri vücudu devasa hayvanın üzerinde yuvarlanıyor ve akıcıydı ve muhtemelen daha önce hiç bir arabada yolcu olarak bulunmadığını biliyordum. Eyer için doğmuş gibiydi.

Omuzlarının ve sırtının etkileyici genişliğine hayran kaldım, Fell'in kaslı sırtını avuçlarımın altında hissettiğimi hatırlayınca yanaklarım ısındı. Kendimi böyle şehvetli düşüncelerden uzaklaştırdım. Daha önce hiç böyle düşüncelerim olmamıştı. Bu kadar kısa sürede bu kadar çok şeyin değişebilmesi hayret vericiydi.

Daha önceki yaşlı savaşçı grubun önünden bize doğru atını sürdü. "Ben arkayı alacağım," diye gönüllü oldu, güçlü bineğini kolayca idare ediyordu.

Fell başıyla onayladı.

Boz ayı savaşçısı kocamın yanından geçti ve sonra yanımdan geçti. Ona kararsızca baktım ve başımı göstermelik şekilde eğdim. "İyi günler."

Beni acı acı süzerken soluk beyaz parmaklarını kalın sakallarının arasında gezdirdi, kaba saçlarının arasından dudaklarının en ufak izi bile görünüyordu. Eyerimin üzerinde sallanırken beni değerlendirirken sırtıttı. Atımla bir görünmediğimi biliyordum. Aksini iddia edemezdim bile.

"Bu uzun ve tehlikeli bir yolculuk, genç kız. Karşıya geçerken her şey olabilir." Arkasındaki konuşmadan habersiz ya da ona kayıtsız olan kocama baktı. Sabah güneşi bulutları yararak ortaya çıktı ve kocamın katran karası saçlarına vurdu, saç telleri güneş ışığında bir kuzgunun kanadı gibi mor parlıyordu. "En tecrübeli savaşçı bile ölebilir. Ve sen" -yaşlı adam kelimelerin tadını çıkardı- "savaşçı değilsin." Bu söz içime bir ürperti saldı ve işte o zaman anladım.

Eğer bu adamın bununla bir ilgisi varsa, Sınır Toprakları'na asla canlı ulaşamam.

Stig

RAMPARTLARIN ÜZERİNDE DURUYORDUM, ELLERİM ESKİ KAYAYI KAZIYORDU, KUM

Rüzgâr beni savururken tırnaklarımın altından kayıyordu. Onun gidişini izlerken parmaklarımın eklemleri ağrıyordu, taş avuçlarımda parçalanıyordu.

Bakışlarım gerildi, sabah havasının içinden savaşçıların dolambaçlı kuyruğuna baktım, bir yılan sürünerek uzaklaşıyor, uzaklarda kayboluyordu.

Bu gerçek olamazdı.

Bununla ilgili hiçbir şey gerçek gibi gelmiyordu.

Ve yine de öyleydi. Kalıcı. Korkunçtu. Hepsi çok gerçektir. Kendimi dengesiz hissettim. Başım dönüyordu. Hastaydım. Yatak seremonisi sırasında hissettiğim kadar hastaydım. Kâbuslar gibiydi. Kaçmaya, odadan çıkmaya çalıştım, dayanamadım, sesleri, perdelerin arkasında neler olduğunu bilmeyi hazmedemedim.

Ama babam beni durdurdu, sert eli göğsüme bastırırken kulağıma gitmeyeceğimi, bir korkak gibi kaçmayacağımı tısladı. *Muhafızların komutanı olarak kalmak ve güvenliği sağlamak senin görevin. Şimdi bir erkek gibi davran.*

Omurgamı sertleştirdim ve kaldım ama babamın inandığı nedenden dolayı değil.

Bir noktada onunla aynı fikirdeydim. Sarayın güvenliğini sağlamak benim görevimdi ve bu Tamsyn'i de kapsıyordu. Bu yüzden her ihtimale karşı o odada kalmıştım. Onun için. Bana ihtiyacı olursa diye. Fikrini değiştirir ve yardım isterse diye. O zaman hiçbir şey beni geri tutamazdı. Kaldım ve katlandım, ağzıma kan dolana kadar yanağımın içini ısırdım.

Burnumdan nefes aldım, her şeyi anlamlandırmaya çalışırken küçülen ciğerlerime hava vermeye çalıştım. Bir an Tamsyn buradaydı, yanında

Ben. Artık gitmişti. Sadece gitmemişti, onunla birlikte gitmişti. Canavar. Onunla birlikte dışarıda olduğu dışıncesi . . .

Boğazımda safra birikti. Güvende değildi.

Kalıcı olmayacaktı. Buna yemin ettim. Parmaklarım surun etrafında kenetlendi, sıkılaştı. Sanki uzanıp onu aralarından koparabilecekmişim gibi öne doğru eğildim.

Sonsuza kadar sürmez. Onu terk etmezdim. Bir şekilde. Babamın ne dediğı umurumda değildi. Kralın ne karar verdiğı umurumda değildi. Başka bir adamla evlenmiş olması umurumda değildi. Hepsi bir yalandı, ona zorla kabul ettirilmiş bir şey. Buna dayanamazdı.

Onu tekrar göreceğim.

Onu kurtaracaktım.

Bölüm III

The Crossing

Tamsyn

YOLCULUĞUN BENİ KIRACAĞINI DÜŞÜNDÜLER.

Bu bir umuttu. En azından Lord Arkin'in umuduydu. Çok da belirsiz olmayan tehdidinden sonra adını öğrenmişim. Düşmanlarınız hakkında her şeyi bilmek görünüyordu ve Arkin'in benim düşmanım olmaya kararlı olduğu açıktı.

Ancak Fell için benim ne olacağım henüz belli değildi. Ya da onun benim için.

Kuzeye doğru yol alırken diğer savaşçılar bana küçümseyen bakışlar fırlattılar. Ben bir yabancıydım, kendini kanıtlamış bir hilekârdım ve onlar da küçümsemelerini gizlemiyorlardı. Beni partilerine beceriksiz ve beceriksiz bir eklenti olarak görüyorlardı. Benim daha sert bir malzemedен yapıldığımı bilmiyorlardı. Hayat beni bunun için şartlandırmıştı. Ben camdan değildim. Kırılmadım. Hayatta kalmak için yetiştirildim.

Eyer üzerinde geçirdiğim saatler ne kadar zorlu olursa olsun, rahatsızlığımı görmezden geldim ve soğukkanlılığımı koruyarak değişen manzarayı inceledim. Evden hiç bu kadar uzaklaşmamıştım. Yazlık villamızın bulunduğu Şehrin güneyindeki sahil şeridi, güneşin öptüğü esintide parmak gibi kıvrılan uzun söğüt otlarıyla pürüzsüz ve düzdü. Arabayla oraya ulaşmak sadece birkaç saat sürüyordu. Bu kesinlikle daha güçlü bir geziydi ve güneş burada hiçbir şeyi öpmedi.

Kuzeye doğru ilerledikçe çevremiz daha da yabani bir hal alıyordu. Ağaçlar büyüdü, uzadı, yeşillendi; çalı çırpı yabani bir hal aldı ve arapsaçına döndü. Sisle yüklü arazi, yumuşak tepeler ve vadilerle dalgalanıyor, gelecek dağlara hazırlanıyordu.

Daha önce hiç dünyanın zonklamasını kemiklerimde, çimenlerin fısıltısını kulaklarımda hissetmemiştim. Kırsalın amansız baskısı içinde kuşların ya da hayvanların cıvıltılarını hiç duymadım. Kayalar bile

Kalp atışı. Bir akış. Kan, toprağın damarlarında vınlıyordu.

Sanki medeniyeti geride bırakıyormuşuz gibi hissediyorduk. Hiç kasaba yoktu, çok az köy vardı ve geçtiğimiz köyler de saz çatılı köhne kulübelerle dolu mütevazı, yetersiz yerlerdi. Göğüs kafesleri çıkık köpekler bizimkilere göz açtırmıyordu. Kirli yüzleri olan çocuklar panjursuz pencerelerden puslu havaya bakıyorlardı. Çukur gözleri onları yaşlarından çok daha büyük gösteriyordu. Omuzları çökmüş, bir deri bir kemik kalmış kadınlar kuyulara su pompalıyordu. Görünüşe göre madenlerde ya da uzaktaki tarlalarda bellerini kıran erkekler çok azdı. Şehrin refahından eser yoktu.

"Alışık olduğun gibi değil, değil mi?" diye sordu yanımdaki siyah saçlı kılıç bakiresi, yüksek araziye doğru kıvrılan yolu takip ederken bineğinin hareketiyle kolayca yuvarlanan sıırım gibi vücudu. Adı Mari'ydi ve benimle konuşmaya tenezzül eden tek kişiydi ve bu yüzden en sevdiğim kişiydi.

Boğazımı temizledim. "Hayır, değil." "Yoksunluk hoş bir şey değil."

"Nasıl . . . ? Neden-?" Bu kadar acı karşısında ne yapacağımı şaşırılmış bir halde başladım.

"Penterra tüm servetini yönetici sınıfını ve yurtdışındaki müttefiklerini mutlu etmek için harcıyor. Onların desteğini kaybedemez." Sesi acı bir şekilde büküldü. "Burada, evde ihtiyacı olanlara pek ilgi göstermiyorlar." Önümüzdeki Fell'e başıyla işaret etti. "Bu yüzden seninle evlenmeye kararlıydı. Yani. En azından bir Penterra prensesiyle." Sanki az önce bir darbe indirmemiş gibi konuşmaya devam etti. "Masada bir koltuk istiyordu, böylece sesi duyulabilirdi, böylece bir fark yaratabilirdi."

Oh. Oh.

Yani arayışında başarısız olmuştu. Çünkü bana takılıp kalmıştı.

En azından başarısız olduğunu düşünüyordu. Diğerleri gibi. Bana karşı soğuk tavırları şimdi daha da anlamlıydı. Sefilce yutkundum. Fell'in sadece kız kardeşlerimden biriyle evlenmek istediğini sanıyordum, çünkü hangi erkek bir prensesin büyük ödülünü istemez ki? Bunun ego, açgözlülük ve statü arayışı olduğunu düşünmüştüm. Tüm bunları göz önünde bulundurduğumda onu kandırdığım için pek pişmanlık duymamıştım. Ama şimdi onun nedenlerini anladığım için, kendimi hepsinin gördüğü gibi görüyordum. Sadece bir aldatıcı olarak değil, aynı zamanda büyük umutlarını kirleten ve bozan bir zehir olarak.

Kulübelerden birinin içinden bir bebek ağlamaya başladı. Boğuk ses bulanık havada sekiyordu. Daha önce de bebeklerin ağladığını duymuştum ama bu farklıydı. İçinde acı ve ihtiyaç vardı. Havada bir hayalet gibi yükselen bedensiz seste umutsuzluk vardı. Sefalet içinde hapsolmuş hayalet bir çocuk.

Soğuk boynumdan ve omurgamdan aşağı titredi. Bakışlarım ölmekte olan köyün üzerinde gezinirken kendimi hasta hissettim. Bunun benim suçum olmadığını biliyordum ama bunu durduramamıştım. Devam etmesini engelleyememiştim. Bu insanlara yardım etmemiştim. Fell'le evlenmek, onun hayatlarında bir fark yaratmak için ihtiyaç duyduğu gücü elde etmesini engellemek, işleri daha da kötüleştirmiş, masumları uçurumun derinliklerine itmişti.

Acıyan gözlerimi kırıştıtararak önümdeki Fell'e çevirdim ama artık orada değildi. Sıradan çıkmıştı. Birkaç kadının durduğu bir kuyuya doğru ilerledi, yaklaştığında kovalarını temkinli bir şekilde tutuyorlardı. Eyerinin üzerine örttüğü çantasına uzanırken nefesim göğsümde sıkışarak onu izledim. Bir şeyler söyledi. Onlara birkaç sikke atarken dudakları kıpırdadı.

Kadınlar paraları minnetle kavrayıp teşekkürlerini sunarken o arkasını döndü ve atını tırısı kaldırdı. Bakışları benimkilerle buluştu ama bakışlarını uzun süre üzerimde tutamadım. Onun planlarını bozduğumu, hatta bu planların gerekli olduğunu, babamın böylesine korkunç bir hükümdar olduğunu aniden öğrenmişken olmazdı. Boğazım düğümlendi. *Korkunç bir hükümdar*. Ama halkını açlığa terk eden bir krala başka ne denirdi ki?

Başımı iki yana sallayarak, "Harman'dan sonra her şeyin daha iyi olacağını sanıyordum," dedim.

Ejderha türüne karşı savaşın ardındaki tüm amaç buydu. Taht tarafından benimsenen doktrin buydu. Bana okulda kaşıkla verilen dogmadan bahsetmiyorum bile. Harman yüzyıllarca sürmüş ve sayısız cana mal olmuş olabilirdi ama her şeyi düzeltmiş olması gerekiyordu. Gerekliydi ve nihayetinde başarılıydı. Ve ... bitmişti.

Bitti. Bitti. Yüz yıl önce Hormung ile sona erdi.

Peki Penterra neden şimdi böyleydi? Neden hala böyle bir sefalet vardı?

İnsanlar tüm kötülükler için ejderhaları suçlamıştı: kuraklık, kıtlık, hastalık. Arada sırada onların ateşli gazabına köy ya da kasabaların yıkımından bahsetmeye bile gerek yok. Ejderhalar büyük hazine yığınlarının üzerinde oturmuş, insan yuvarlanırken zenginleşmiş, kıt kanaat geçinip . Ejderhalar

Harman, insanlığın durumu tersine çevirme ve ejderhaları sonsuza dek sıralamadan çıkarma yoluydu. Tüm sorunlarımızı çözmüştü. En azından inanç buydu.

Mari cevap olarak omuz silktili ve "İnsan merak ediyor" diye mırıldandı. "Merak mı?" Ben de yineledim.

"Asıl sorunun ejderhalar olup olmadığı," diye bitirdi.

Bir tokat beni daha fazla şaşırtamazdı. Etrafıma sertçe bakındım. Böyle bir konuşma bana neredeyse kutsal şeylere saygısızlık gibi gelmişti. Daha önce kimsenin böyle bir şey söylediğini duymamıştım. O bir kılıç kızıydı. Ejderhalara karşı en kanlı, en korkunç savaşların yapıldığı Sınır Bölgesi'nde yaşıyordu. Ancak şimdi ejderhalar yerine ejderhasız Kayalıklar'ı mesken tutmuş haydutlara ve Veturland'dan sınırı geçmeye cüret eden istilacı askerlere karşı savaşıyordu.

Cevap vermedim. Cevap veremezdim. Ama Mari'nin gözlemi, ağır bir taşın göğsüme sürtünmesi gibi, yolumuza devam ederken benimle birlikte oturdu.

Asıl sorunun ejderhalar olup olmadığı.

Ejderha hazinelerinden çıkarılan tüm zenginlik o zamandan beri dağıtılmıştı. Ve kıtlık ve hastalık hâlâ buradaydı. Ejderhaları yok etmek bu şeyleri yok etmemişti. Gerçekten de yok etmemişti. Ve bu, günün diğer ifşasıyla birleşince -Penterra'nın bana inandırıldığı kadar müreffeh olmadığı, babamın büyük bir kral olmadığı- benim için bir ayarlama oldu.

Önümde uzanan Fell'in geniş sırtına baktım ve onun da bu kılıçlı kızla aynı fikirde olup olmadığını merak ettim. O da Harman'ın anlamsız olduğunu mu düşünüyordu?

Kasap Balor'un oğlu ve Hormung zaferinden sorumlu sınır kralının büyük torunu olarak, bu mümkün olamazdı. Sınır Bölgeleri Lordu, tıpkı ataları gibi kana susamış ve her konuda tek fikirli olmalıydı.

Dryhten pişmanlık duymayan bir katildi. Babasının mirasına dönüp bakan ve bunun herhangi bir parçasının hata olduğunu düşünen biri değildi.

Yanlış kadınla evlenmeyi mutlulukla kabul edecek biri değil.

Bu yeni dünya için hazırlıklı değilim.

Geçitte rahat bir yer yoktu. Sıcak yatak yoktu. Cömert yemekler yoktu. Yeni yıkanmış kıyafetler yok. Bana yardım eden hizmetçiler yok.

Tuvaletim. *Sıradan dayak yok.* Başımı küçük, şiddetli bir şekilde salladım. Bunu daha önce hiç umursamamıştım. Bu benim görevimdi. Bana bahşedilen bir onurdu. Tahta hizmetim.

Tıpkı bunun benim görevim olduğu gibi.

Önceki hayatım tehditlerden arınmış değildi. Sadece kırbacın tenime çarpması tanıdık geliyordu. En azından evde, ne bekleyeceğimi biliyordum. Burada ise her şey tahmin edilemezdi. Sanki bir ipin üzerinde dengede duruyormuşum gibi hissediyordum; tek bir yanlış adımda devrilecektim.

Evim. Saray benim değildi. Artık değildi. Böyle düşünmeyi bırakmalıyım. Evim falan yoktu. Ayaklarımı ısıtacak bir ocağım, etrafımı saran sevdiklerim yoktu. Yine de evimi Sınır Toprakları olarak da düşünemezdim, hiç gitmediğim bir yerdi. Efsanelerin sisle örtülü etekleri. Onunla, beni gelini olarak istemeyen Canavar'la. Bunu anlamak imkânsızdı.

Canavar. *Kocam-*

Düşüncemi bitiremedim. Onu *kocam* olarak düşünmek ne zaman tuhaf gelmeyecekti? Gerçek dışı değil? Ne zaman göğsümde aralıksız bir sıkışmaya neden olmayacaktı?

Bu sınır savaşçıları arasında kendimi ne zaman davetsiz misafir olarak hissetmeyeceğim?

Yanında mı?

Yatağa girdiğimiz geceki öfke parıltısına rağmen, Fell savaşçılarından daha az şeffaftı. Bana keskin bakışlar fırlattılar ama o at sürerken bana hiç bakmadı bile. Sadece köydeki o kısa karşılaşmamızda gözlerini kaçırmadan önce gözlerinin gri donunda bir suçlama okuduğumu sandım.

Aramızda hiç konuşma olmadı. Stoacı, soğuk ve kayıtsızdı.

Ve bu belki de daha kötüydü. Öfkesi buz gibi sessizliğe tercih edilebilirdi.

Arkadaşlığını esirgedi ve aramızdaki ilişkinin böyle mi olacağını merak ettim. Sallantılı başlangıcımızın ötesine hiç geçemeyecek miydik? Sonsuza kadar yabancı olarak mı yaşayacaktık? Ben hiç yaşayacak mıyım? Ürperdim. Stig konuşuyordu. Sesinin hatırası, kızgın ve acı bir şekilde bastırıyordu. *Seni öldürebilirdi ve kimse bu konuda bir şey yapamazdı.*

Boğazımdaki yumruya karşı yutkundum. değildi. Şüphe. Korku. Derinlere battılar. Beni bırakmayan sıkıcı dişler.

Ne zaman dursak Fell ortadan kayboluyor ve Mari öne çıkarak benimle ilgilenmekle görevlendiriliyordu. Ona minnettardım. Tuvaletimi yapmam için beni ormana götürdü ve her gece yanımda yattı. Hiç çadır kurulmamıştı. Gerçekten de konfor gibi şeyler için endişelenmiyorlardı. Yemek yediğimi gördü ve gece yatağımı sermem ve her sabah toplamam konusunda bana talimat verdi. Onun homurtularını her şeyi doğru yaptığımın onayı olarak kabul ettim.

Yorucu bir monotonluk başladı. Uyanmanın, soğuk çorba gibi hissettiren havada yol almanın, dilimde tatsız yemekler yemenin, sert toprağa yatmanın ritmi. Tekrarla.

Sık sık kafamı kaldırır ve Arkin'i bana bakarken yakalardım. Bakışları kötü niyetli olmanın ötesindeydi. Gözleri belli belirsiz entrikacı bir his veriyor ve ensemdeki küçük tüyleri titretiyordu.

Adamının bana olan ilgisini fark edip etmediğini görmek için ne zaman Fell'i arasam, kocamı başka bir yerde, bir adım ötede, atların yanında ya da hiçbir yerde bulamıyordum. Benden kaçıyordu. Stig'e onun olduğumu söylemişti ama beni umursuyor gibi görünmüyordu. Belki de fikrini değiştirmiş ve benim çok fazla bela olduğuma ve yanında tutmaya değmeyeceğime karar vermişti.

Sizi öldürebilir ve kimse bu konuda bir şey yapamaz.

Ne kadar çabalarsam çabalayayım, bu karanlık anlarda -Stig'in sözlerini kafamın derinliklerine gömüldükleri yerden çıkaramıyordum.

Fell'in kayıtsızlığı itiraf etmek istediğimden daha fazla canımı yaktı ve daha önce hiç cesaret edemediğim bir şeyi düşünmeye başladım.

Sessiz saatlerde bunu dikkatle düşündüm ve bu saatlerden çok vardı - hiç konuşmadığım, kimsenin benimle konuşmadığı saatler.

Bu fikirle oynadım, henüz denenmemiş yeni bir çift ayakkabı gibi temkinli bir şekilde test ettim, belki de, sadece belki de şansımı denemeli ve kaçmalıyım fikrini denedim.

Düştü

BABAM TANIDIĞIM TEK AİLEYDİ. Hiç ailem olmadı.

Anne. Erkek ya da kız kardeş yok. Amcalar ya da teyzeler yok. Sevilecek ya da nefret edilecek, periyodik ziyaretler sırasında vahşi şeyler gibi ortalığı kasıp kavuracak kuzenler yok.

Kasap Balor beni o ejderhanın ininde bulup kurtardığında, beni o karanlık indenden çıkarıp ışığa kavuşturduğunda orta yaşını çoktan geçmişti. Ben ve siyah opal, o gün oniks bir ejderhanın pençelerinden kurtarılan iki ödöl.

Oniks ejderhalar ejderha türünün piyadeleriydi. En yaygın ejderha, göz kırpan kömür gibi siyah. En büyük, en vahşi, en hızlı, en güçlü. Ön saflarda görev yapan büyük kas yığınları. Ve Balor onu yenmişti, Hormung'dan seksen yıl sonra hayata tutunmaya çalışan bu aykırıyı. Hayatta olmaması gereken, beni esir tutan, beni gerçek ailemden çalan ve muhtemelen onları öldüren bir dişi ejderha. *Bunu* hiçbir zaman kesin olarak bilemeyecektim. Tek bildiğim, babam beni bulduğunda kaybolmuş . Bir canavarın çenesine ve karnına mahkum bir yetimdim.

Cesurca bir mücadele vermişti. Türünün geri kalanı yok olmuşken o uzun süre hayatta kalmıştı. Ama Balor zafer kazanmış, baltasıyla kafasını koparmıştı. Bir ejderhanın pelvik kanadından yontulmuş bir kemik parçası. O balta şimdi kalemin salonunda sergileniyor, her yemeğe ve ziyafete dikkatli bir göz gibi bakıyor, yürütölen ve kazanılan savaşın bir sembolü.

Balor kolay bir adam değildi, ama beni kalbine ve yüreğine aldı - en azından sahip olduğu yüreğe. Duygusal biri değildi. İçinde zerre kadar şefkat ya da yumuşaklık . Ondandır çok az ders aldım.

kanlı bir dudak ya da burunla bitmedi. *Kan zayıflıktır*, derdi bana. *Güçlü olursan kanamazsın*.

Kendi çocuğu olmayan bir dul olarak, bir eşe boyun eğmek için çok yaşlı olduğu konusunda ısrar ederek tekrar evlenmeye yemin etmişti. kadar cesur ve kararlı bir şekilde beni oğlu ve varisi olarak ilan etti ki kimse bu karara karşı çıkmaya cesaret edemedi.

Ona kim meydan okuyabilir ki? O son ejderhanın kafasını kesen savaşçıydı, bir oniks ejderhanın. Ne kadar sert olursa olsun, beni sevmiştir. Herhangi birini sevebileceği kadar. Ben de onu herkesi sevebileceğim kadar sevmiştim ama bu onu çok iyi, tam ya da bütünüyle sevdiğim anlamına gelmiyordu. Belki de olması gerektiği kadar değil. Yüzümü buruşturdum. Bu yanımda eksikti, uzun süre susuz kalmış bir bitki kadar küçük ve buruştu.

Babama saygı duyardım. Hayatımı ona borçluydum. En başından beri bende kurtarılmaya değer bir güç gördü ve bunun için onun anısını her zaman onurlandıracağım.

Ama aşk, evlilik ve aile hakkında ne biliyordum ki? Kılıç kullanma ve göğüs göğüse dövüş derslerimde bu konular kesinlikle yer almamıştı. Tüm hayatım savaş ve ölümle, daha doğrusu ölümü yenmekle geçmişti.

Oh, arkadaşlarım vardı. Yoldaşlarım. Sevgililerim. Birçok kez, savaşın teri tenimde hala sıcak boncuklar halindeyken, kanım bir yahni gibi içimde kaynarken, bir başkasında rahatlama ve huzur bulmuştum. Varlığınızı onaylamak için hızlı bir sevişme gibisi yoktu - başkaları yaşamazken siz hâlâ yaşıyordunuz.

Ama bu sadece sikişmektir. Anlamalı değildi. Kalıcı değildi. Rahatlatıcıydı. Bir merhem. Kavrulmuş boğaza tatlı bir şarap. Geçiciydi. Sonunda, yatağıma hep yalnız döndüm. Yalnız uyudum. Yalnız uyandım.

Bir ada gibi yaşadım, halkımı korumaya odaklandım, böylece topraklarımı çevreleyen diğer köyler gibi olmasınlar, kanunsuzluktan, yıkımdan zevk alan, zayıf ve savunmasız olanları aç kurtlar gibi terörize edenler tarafından sürekli ezildiler ve yerle bir edildiler.

Yine de. O kısacık sükûnet anlarında, geceleri yatağımda dinlenirken, nefesim yün kadar yumuşak ve sıcak bir şekilde içimden hafiflerken, karanlığa bakıp geleceğimi ve günün sonunda yatakta yanımda bir kadın olup olmayacağını düşündüm. Bir eş.

Hep bir gün evleneceğimi düşünmüştüm. Bunu yapmak benim sorumluluğumdur. Babam bu konuda çok açıktı.

Belki onunla bir bağ kurabilirim diye düşünmüştüm. O zaman yüzsüz, isimsiz, şekilsiz bir figürdü. Sertliğime çekebileceğim yumuşak biri. Karanlıkta bulabileceğim nazik bir el.

Aramızda bazı kocaların eşleriyle yaşadığı o yakınlık olacak mıydı? O ittifakları görmüştüm. Paylaşılan, bilen bakışlar. Özel şakalarda kalkan dudaklar. Küçük samimi dokunuşlar. Kendileri için var oldukları kadar birbirleri için de varmış gibi görünen çiftler. Sık rastlanan bir durum değildi ama gerçek olduklarını bilecek kadar sıkı. Belki de ulaşılabilirdi.

Şimdi düşünmem gereken bir yüz vardı. Bir şekil. Bir isim. *Tamsyn*. Bir eş. Benim karım.

Belki de, eğer onu tutarsam, çocuklarım olur. Kendi kanımdan olanlar. Buna daha önce hiç sahip olmamıştım. Kendimi başkasında görmeden var olmuştum. Kan bağım yoktu. Akrabam yoktu. Bakıp *da ailem* diyebileceğim kimse yoktu.

Yansımamı incelediğimde -o buzlu bakış, kuzgun kanadı gibi koyu saçlar- bir başkasını işaret edip şöyle düşünemezdim: *Orada da* ben varım. Başka hiç kimsede benim gölgem yoktu.

Bir ejderha bunu benden çalmıştı -kendimi başka bir yerde, başka birinde görme yeteneğimi. *Tamsyn* bunu değiştirebilirdi. Eğer bunu kabul edersem. *Onu* kabul edersem. Evet, Hamlin'e hilesini ödetecektim. Tahtı alaşağı ederdim. Özellikle de o asık suratlı lord naibi. Ama bu onu elimde tutamayacağım anlamına gelmiyordu.

Hayal etmeye, hissetmeye, onun doğaüstü bakışlarında, güneşin aydınlattığı kehribar gibi gözlerinde görmeye çalıştım. Eğer onu elimde tutarsam, geleceği görmeye çalıştım. Geleceğimizi. Belki bir aile. Bu bana bir şey yaptı. Göğsümü ısıttı ve bir çukurda çıtırdayan ateş gibi yaktı. Onunla birlikte o çocukları yaratma fikri kesinlikle değildi. En azından doğurma kısmı bir angarya olmayacaktı. Bedenlerimizin birbirini itip çekmesi tatlı, mutluluk verici bir şeydi. Şimdi hatırlayınca kan aletime hücum etti.

Bu da bir şeydi. Bir başlangıç. Yalancı olsa bile.

O tuhaf bir şeydi. Tam olarak bir araya getiremediğim bir bulmaca. Prenses olmayan biri. Ona ne dedikleri umurunda değildi. Hiçbir kraliyet mensubu gülümseyerek dayak yemez ve buna görev demez.

Tamsyn'e baktım ve avucum anında tepki verdi, işaretli deri sıçradı, X sanki ona bastırmayı, temas etmeyi arzuluyormuş gibi uğuldadı - ona geri dönmek için.

Sessizce ilerliyordu, dudakları kül gibiydi, yüzü solgundu, onunla ilk tanıştığımdaya hayran olduğum cildindeki sağlıklı altın parıltısı artık yoktu. Belli ki karşıya geçmenin zorluklarına alışkın değildi ama bu konuda yapabileceğim çok az şey vardı. Hâlâ geçmemiz gereken bir nehir vardı. Ve kış yaklaşıyordu. Bir kar fırtınasına açıkta yakalanmamak için acele etmemiz gerekiyordu. İnsanlar kar fırtınasında yönlerini şaşırıyor, bir uçurumdan aşağı yuvarlanıyor ya da bir kar yığınının içinde donuyorlardı.

Onu şımartmanın zamanı değildi. *Hem neden onun rahatını düşüneyim ki?* O inatçı ses kendini soktu, ağrıyan bir yara, çığ, acıyan ve yavaş yavaş iyileşen.

O benim karımdı, doğru, ama sadece kötü yollarla. Seçme şansım elimden alındığı için. O masum değildi. Beni aptal yerine koymak için dönen çarkın bir dişlisiydi. Ve şimdi onunla sıkışıp kalmıştım. Birlikte geçirdiğimiz tüm günler boyunca, ne kadar uzun ya da kısa olursa olsun, bu utanç verici başlangıca sahip olacaktık, asla sarsılmayacak bir şey. Dökülen şarap gibi, sonsuza dek dokumuzu lekeleyecekti.

Virajlı ve bozuk yol boyunca ilerlerken, orman her iki yanımızı sararken, rüzgârda dalgalanan bir bayrak gibi göze çarpıyor, zarif binicilik kıyafetiyle dikkatleri üzerine çekiyor, kendini farklı olarak işaretliyordu. Bizden biri değildi. Sanki bir kros geçişi için değil de bir kır gezintisi için yola çıkmış gibiydi.

Bakışlarımı kendimle savaşıyor başka yöne çevirdim. Bir yanım onu görmezden gelmeye devam etmek istiyordu, ama diğer yanım, acımasız, merhametsiz yanım -*Canavar*- durup gece için erkenden kamp kurmak, bir çadır kurup içine onunla birlikte tırmanmak, o gülünç binicilik kıyafetini üzerinden çıkarıp onu ağlayana kadar zevkle cezalandırmak *istiyordu*.

Ellerim, dudaklarım ve dilimin onun her santimini keşfetmesi ve haritalandırması için, ta ki o artık bilinmez bir şey olmaktan çıkana, keşfedilmeyi bekleyen gizemli, keşfedilmemiş bir diyar olmaktan çıkana, ikiyüzlü bir yatağın başaramadığı bir şekilde benim olmayı bekleyene kadar.

Ta ki aramızdaki perdeler kalkana onu gerçekten benim olarak işaretleyene kadar.

Destrierimi partinin önüne doğru ittim, hızımızı artırdım ve gece olana kadar durmayacağımıza yemin ettim.

Ve çadır kurmadım.

Tamsyn

RUH HALLERİ SADECE CANLI. BİLİYORUM. HİSSEDİYORUM.

Takip eden günlerde, bu bilgi beni ele geçirdi, dişler gibi derime, etime battı, sıkıca yapıştı.

Özellikle de giderek bulanıklaşan havada hiç de rahat olmayan bir hızla ilerliyorduk. Görüş mesafesinin kısıtlı olması beni endişelendiriyordu ama diğerleri sanki sis sıradan bir şeymiş gibi yollarına devam ediyorlardı. Atımın tam önünü, önümdeki biniciyi görebiliyordum ama onun ötesinde dünya ince bir yünle örtülmüş puslu bir hal alıyordu. Şekiller, belirsiz gölgeler. Yükselen ağaçlar, şekilsiz devler. Orada her şey olabilirdi, önümüzde, yanımızda ... bekleyen.

Daha yavaş seyahat etmeyi, daha iyi görmeyi, daha fazla mola vermeyi, çığlık atan kaslarımı esnetmeyi ve sırtımı çözmeyi, dinlenmeyi tercih ederdim - bu zaten sonsuz bir yolculuk gibi hissettiren şeye daha fazla zaman eklemek anlamına gelse bile. Bir haftayı aşkın bir süredir bu işle uğraşıyorduk ve henüz yolun yarısına bile gelmemiştik.

Ama tercihlerimin bir önemi yoktu. Kendime acımasız tempoya, ağırlığıma, yorgunluğuma, ağrılarima ve acılarına, tuttuğum kötü niyetli arkadaşlara alışacağımı söyledim.

Hepsini.

Eninde sonunda hedefimize ulaşacaktık. Sadece o zamana kadar dayanmam gerekiyordu. Dayanmak. Bunu yapabiliyordum. Bunu *nasıl* yapacağımı biliyordum.

...

Gözlerin üzerimizde olduğunu hissettim. Her zaman. Bizi takip ediyor, yolculuk boyunca ilerleyişimizi işaretliyor, geceleri yattığımızda ve sabahları uyandığımızda bedenlerimizi soğuk griye açarken bile bizi gözlemliyorlardı.

Her ses şüpheli geliyordu. Bir kuş sesi. Kırılan bir dal. Fısıldayan bir rüzgar. Geveze bir yaratık. Gergin olan tek kişi benmişim gibi görünüyordu, at sürerken dizginleri tekrar tekrar tutuyordum, ellerim eldivenlerimin içinde terliyordu.

Uyku zor kazanılıyordu. Bunun suçunu artan rahatsızlığıma, acıyan bedenime atabilirdim. Sert zemini. Açık havada uyumanın yabancılığını. Etrafımdaki yabancılar, kocam da dahil. *Özellikle de* kocam.

Ya da başkalarının geçilmez ormanda pusuya yatmış, saldırmak için doğru anı beklediğine dair içimi kemiren inancım da olabilir. Bu kesinlikle kaçma düşüncelerimi sona erdirdi. En azından şimdilik. Bir savunulamaz durumdan diğerine, daha kötü bir şeye ... kesin tehlike gibi hissettiren bir şeye kaçmayacaktım.

Biz at sürerken sınır savaşıları tetikteydi ama yılmadılar. Kendilerini tanıyorlardı, savaş atlarının üzerinde otururken güçlerine güveniyorlardı, hayvanlarıyla birlikte akıcı bir şekilde hareket ediyorlardı. Müthişlerdi. Bunu ben bile görebiliyordum. Bakışlarım sık ağaçların arasına kaydı. Bizi izleyen herkes de bunu görebilirdi. Ve onlar oradaydı. Bunu iliklerime kadar biliyordum.

Ve yanılmamışım.

Bir virajı döndüğümüzde yorucu temponun vücuduma ne yaptığını tamamen unutmuştum ve onlar oradaydı, yolu kapatmışlardı, bineklerinin üzerinde durmuşlardı, tamamen rahattılar, kolları ve elleri gevşemişti, dizginleri parmaklarının arasında gevşekti. Belli ki bizi bekliyorlardı.

Bu rengarenk grubun en önünde, tam ortada, her ne kadar pejmürde giyinmiş, boynundaki atkı yırtık pırtık ve yıpranmış olsa da bana biraz Stig'i hatırlatan, düzgün sakallı yakışıklı bir genç adam vardı.

Genişçe gülümsedi. Rahat tavırları buharlı havada yüzen gerginliğe ters düşüyordu. Bir elini kaldırıp hafifçe salladı. Anında adamları harekete geçti, yolun karşısına geçerek etrafımızda yayıldılar.

"Bizi kuşatıyorlar," diye uyardı Mari hırlayarak.

Fell parmaklarını dairesel bir hareketle kaldırarak savaşçılarına harekete geçmeleri için işaret verdi. Savaşçılarımız birbirlerine daha sıkı kenetlendiler, elleri yanlarındaki ve eyerlerine bağlı silahlara gitti; tüm bu hareketler hepimizin üzerinde tehlikeli bir şekilde dengelendiği uçurumu yalanlayan bir rahatlık ve tembellikle yapıldı.

Daha önce Şehir'den bu kadar uzağa hiç gitmemiş olabilirdim ama durumun tehlikeli olduğunu bilecek kadar bilgim vardı. Fell'in savaşçıları savunma taktiği olarak çoklu sıralar halinde dizildikçe tehlike havayı yoğunlaştırdı. Ben

Fell'in arkasında manevra yaptılar. Beni iki yanımdan sıkıştırdılar, açıkça beni daha az ... *daha az* yapmaya çalışıyorlardı.

Sanki beni saklamaya çalışarak sadece üzerime ışık tutuyorlardı. Lider eyerinde biraz daha yükseğe oturdu, başını eğdi, bakışlarını üzerime yerleştirmek için bedenlerin üzerinden ve etrafından baktı. Diğerlerinden farklı göründüğümü biliyordum. Borderlands'den bir savaşçının duruşu ve görünüşünden yoksundum. Bir Penterran soylusu gibi giyinmişim, binici eteklerim ve kobalt mavisi pelerinin soluk kürkle astarlanmış ve süslenmişti.

Haydutlardan biri, "Geçmek istiyorsanız yol vergisini ödemeniz gerekiyor," diye anons etti.

Fell kılıcını çekti, çelik havada şarkı söylüyordu. "Vergi ödemeyeceğim." Sözleri neredeyse sıkılmış bir tavırla gürledi. Belki de şaşırmamıştı. Bizi izlediklerini, takip ettiklerini de hissetmiş miydi?

"Biz savunmasız yolcular değiliz," diye araya girdi Arkin. "Dalaşmak için yanlış insanları seçtiniz. Şimdi kenara çekilin, köpekler."

Lider bakışlarını Arkin'a çevirdi, burun delikleri alevlendi ve ona hakaret etmenin en akıllıca yol olup olmadığını merak ettim.

Fell nefesinin altında Arkin'ın adını mırıldanırken bakışlarını liderin üzerinde sabit tuttu. "Penterran yolları tüm yolcular için ücretsizdir," diye ekledi yayık tereyağı gibi pürüzsüz, telaşsız bir sesle.

"*Penterran* yolları mı?" Lider dişlek bir gülümsemeyle sıırttı, ancak sözlerinde hiçbir hafiflik yoktu ve gözleri bizi tararken gece kadar soğuktu. "Yanlış bilgilendirilmişsiniz. Bu yol benim. Kullanmak isteyen herkes geçiş ücreti ödemek zorundadır." Uzun parmaklarıyla sakallı çenesini kaşıdı. Konuşması ve tavırları oldukça zarifti. Hiçliğin kıyısındaki bir hayduttan bekleyeceğim şeyler değildi bunlar.

Haydutlardan biri, çürümüş dişlerini ortaya çıkaran alaycı bir gülümsemeyle, "Kuzeye başka bir yoldan gitmeliydik," dedi.

"Başka hangi yol? Bataklıklardan mı? Yoksa Skog'dan mı?" Arkin'ın yüz ifadesi her ikisini de ne kadar katlanılmaz bulduğunu ortaya koyuyordu.

Bataklıklar diye bir şey duymuştum, kimsenin yaşamayı bırakın, seyahat edemediği tehlikeli bataklıklar. Bataklık zemin dengesizdi. Yanlış bir adım, insanları ve hayvanları bir daha asla çıkamayacakları çukurlara sürüklerdi. Skog'u hiç duymamıştım ve bu kelimeyi daha sonra sormak üzere bir kenara kaydettim.

Lider başını salladı ve düşünceliymiş gibi bir ifade takındı. "Bunlar seçenekler."

"Devam et. Skog'da şansını dene," diye teşvik etti Çürük Diş, bunun en kötü seçim olacağını anlamamı sağlayacak kadar zevkle.

"Ya da," dedi lider büyük bir alicenapllıkla, önündeki yolu işaret ederek, "geçiş ücretini ödeyip yoluna devam edebilirsin."

Arkin, "Haftalar önce siz çakallar bizi taciz etmeden tam da bu rotadan güneye gittik," diye yakındı.

Lider omuz silkti. "Şey. Başka bir yerde meşgul olmalıydık. Şimdi değiliz. Şimdi buradayız ve bize ödeme yapmanız gerekiyor." "Ne kadar istiyorsunuz?" Arkin tersledi.

Fell elini kaldırdı. "Miktar önemli değil. Ödemeyeceğim. Hırsızlara teslim olmam."

Fell'e biraz kızgınlıkla baktım. Bu savaşıma değer miydi? Bozuk parası vardı. Ödeyebilirdi, biz de beladan kurtulurduk.

Liderin gözleri yine beni buldu. "Kabul ettiğimiz tek ödeme para değil. Başka şeylerle de takas yapabiliriz."

Bakışlarının yönünü kaçırmadım. Fell de öyle. İfadesi okunamıyordu, bir bana bir de eşkıyaya baktı.

Nefesimi tuttum, parmaklarım dizginlerimi sıkıca kavradı.

Lider hâlâ sırtıtarak bana başını salladı ve ekledi: "Kızı hakkımız olarak oraya götürebiliriz."

Kimse kımıldamadı.

Fell'in kabul edip etmeyeceğini merak ederek bekledim. Ne de olsa beni istemiyordu. Benden kurtulmak istiyorlarsa, bu doğrudan sorumlu olmadan bunu yapmak için bir fırsat olabilirdi. Aileme ve naip lorda bir açıklama yapması gerekecekti. *Üzgünüm, onu haydutlar aldı.*

Çürük Diş kaşlarını çatarak bana baktı. Başını sallayarak, "Kötü şans," diye mırıldandı.

Lideri ona sinirli bir bakış gönderdi. "Sen neden ?" "Saç." Başını iki yana salladı. "O ... kötü."

Gözlerimi devirmeye direndim. Bu iddiayı ilk kez duymuyordum.

Lider yine o dayanılmaz sırtışını takındı. "Onları kötü severim." Sonra sanki benim hayatım önemli bir şeyden bahsetmiyormuş gibi omuz silkti. "Ne diyebilirim ki? Kızıkları severim. Bugünlerde çok az görüyorum."

"İyi bir sebepten ötürü," diye mırıldandı Çürük Diş, cadılara karşı yürütülen savaşa atıfta bulunarak. Artık pek de savaş yoktu. Hepsi kaçmıştı

son birkaç on yılda yerle bir oldu. Yok edildiler. Ya da kendilerini o kadar iyi sakladılar ki tespit edilmekten kurtuldular.

Arkin yana doğru eğildi, eyerinin derisi gıcırdarken Fell'e bir şeyler fısıldadı. Kelimeleri duyamadım ama tahmin edebiliyordum.

Bırak onu alsın.

Fell uzun bir süre sonra Arkin'i görmezden gelerek, "O alınmak için değil," dedi.

Haydutların lideri tısladı. "Hadi ama. O sizden biri değil. Bunu herkes görebilir. Eyerinden düşmeye hazır görünüyor. Sizi yavaşlatıyor olmalı."

Kıllandım. *O kadar* güçsüz ve zavallı mı görünüyordum? Sanki birdenbire diğerleri kadar güçlü ve sağlam görünebilecekmişim gibi omuzlarımı geriye çektim. Bu cehennem yolculuğuna başladığımız günden beri tek bir şikâyetle bulunmamıştım. Onları yavaşlatmadığım konusunda ısrar ederek kendimi geri çektim. Onlar sadece hızlı hareket ediyorlardı. En azından benim yüzümden hızlarını yavaşlattıklarını düşünmüyordum. Şimdi Fell'e şüpheyile bakıyordum. Ben yanlarında olmasaydım daha mı hızlı hareket edeceklerdi? Bu hoşuma gitmedi. Ona yük olmak ve bana kızması için bir neden daha vermek istemiyordum.

"Oh, şimdi onu elimden alarak bana bir iyilik yapıyorsun, mi? Çok düşüncelisin." Fell kara kara güldü. "Hangisi, dostum?" *Arkadaşı* vurgulama şekli kesinlikle dostça değildi. "O bir yük mü? Yoksa takas edilecek kadar değerli mi?"

Haydutun gülümsemesi kayboldu. Belli ki kendisine gülünmesinden hoşlanmamıştı. Sanki önemli bir şey söylemeye hazırmış gibi bineğinin üzerinde öne doğru eğildi. "Ya kızı bana verirsin ya da yolu senin parçalarıyla kirlетirim." Parmaklarının hafif bir hareketiyle tüm partimizi işaret etti. "Hepinizi."

İçimde bir sıcaklık yükselirken aniden derim gerildi ve sıkıştı. Bir önsezi duygusu üzerime hücum etti. Dudaklarımdan hava fişkırdı ... aniden bakır tadı alan ağzımdan.

Şaşırtıcı bir nedenden dolayı mecburen bakışlarımı tehditkâr adamdan kaldırdım ve yol boyunca sağımızda ve solumuzda uzanan sık yeşillik duvarlarına baktım. Yüksek ağaçların yoğun baskısı içinde görmek imkânsızdı ama yine de baktım. Bana, bize baktığını hissettiğim her neyse onu görmeye çalıştım. Onları göremiyordum ama hissediyordum. Sıcak nefeslerini, damarlarındaki kan akışını, üzerimize salınmaya hazır heyecan uğultularını hissettim.

Daha fazlası vardı. Daha fazla haydut pusuya yatmış, emir verildiği takdirde bizi bir tırpan gibi biçmeye hazır bekliyordu. Önümüzde sadece idare edilebilir bir düzine kadar adam yoktu.

Panikle soluğum kesildi. Bakışlarım Fell'e kaydı. Onun da dikkati ağaçlardaydı. O biliyordu. Belki de virajı döndüğümüz andan beri biliyordu. Ve bana baktığında, bildiğimi gördü. Bu bilgiyi yüzümden bir haritayı tarar gibi kolayca okudu ve ben de onun şaşkınlığını hissettim. Kançılarya'da, tablonun arkasındaki saklandığım yerden çıktığımda da bana aynı merakla bakmıştı. Evlilik yatağımızda da bana aynı şekilde bakmıştı; gözleri merak ve şaşkınlıkla doluydu.

Peçenin ardından yüzümü görememişti ama yine de bana bakmış, vücudu benimkini alırken gölgeli yüzünde şaşkınlık titreşmişti. Birleştiğimizde, onun benden aldığı kadar ben de ondan aldığımda yaşadığı şoku, şaşkınlığı hissetmiştim. Yüzüm alev alev yanıyordu.

"Kızı bize ver."

Bu sözler beni gerçekliğe geri döndürdü. Diğer herkesi unutmuş, o yatağın ve bulduğum zevkin anısında kaybolmuştum. Ses üzerine Fell ve ben bakışlarımızı tekrar eşkıyaya çevirdik.

"O benim karım," dedi Fell. Aynen . Gerçeğin ifadesi.

Yine de bu itiraf beni etkiledi. Nabzım boğazımda yükseldi. Beni böyle kabul ettiğini ilk kez duyuyordum. Bu, evliliğimizi daha da gerçek hissettirdi; hem korkutucu hem de heyecan vericiydi. Sesi, o sözler... Karnım şişti.

Öfkeli bir nefes üfledim. O geceyi, yatağımızı ve bu konuda düşünmekten kaçınmak için neden bu kadar dikkatli davrandığımı düşünmekten kaynaklanan şey buydu. Çok kafa karıştırıcı, çok uyarıcıydı. Bunu daha sonra düşünecek ve duygularımı o zaman gözden geçirmeye çalışacaktım. Elimde daha önemli meseleler vardı.

"Ah." Lider kıkırdadı ve yoldaşlarına baktı. "Ben öyle hissetmemiştim. Bunu hiç tahmin edemezdim. Herhangi biriniz tahmin etti mi?"

Yüzüm şimdi farklı nedenlerden dolayı yanıyordu. Tabii ki o bu duyguya sahip değildi. Fell bana yakın bile sürmüyordu. Karısına aşık bir koca gibi görünmüyordu.

Haydutlar arasında kıkırdamalar ve anlaşma mırıltıları vardı. Fell sert bir sesle, "O benim," diye onayladı. "Ve onu elimde tutacağım."

Son cümle bir meydan okumayla çınladı ve bu meydan okuma, adam elini kaldırdığında vurgulandı

kılıcını doğrudan eşkıyaya doğrulttu. Fell kılıcın uzunluğuna baktı ve adama daha iyi odaklanmak istercesine gözlerini hafifçe kısarak baktı. "Şimdi. Bırakın geçelim."

Liderin yüzündeki tüm ciddiyet kayboldu. Hareket etmeyecekti. Pes etmeyecekti, fark ettim ve yutkundum. Fell de öyle.

Ağızımdaki bakırımsı tat daha da yoğunlaştı. Korkunçtu. Daha önce sadece bir kez tatmıştım. O zaman daha beş yaşındaydım. Ön dişlerimden birini erken kırmıştım. Koşarken bir oyunağa takılmış ve çocuk odasındaki tahta bir bloğa yüzüstü düşmüştüm. Sıcak ve yoğun kan ağızımı doldurmuştu. Sonsuza kadar kanadığımı ve tadının bakır para gibi olduğunu hatırladım.

Hemşire ağızımdan fişkıran kanı görünce haykırmış ve yetişkin dişimin muhtemelen hiç çıkmayacağını söylemişti. Gerçek bir utanç, diye ısrar etmişti. *O talihsiz saçlarınla zaten korkunç derecede iticisin, şimdi bir de boş dişli olacaksın.* Bu hakareti bu kadar keskin hatırlamama şaşırmadım. Yine de yanılmıştı. Yetişkin dişim sonunda ortaya çıktı ve uzun zamandır beklenen bir misafirin gelişi gibi diş etlerini kırdı.

Bu da onun gibiydi. Ağızımda yine bakır paralar vardı. Ama kanamam yoktu.

İşte o zaman . Her nasılsa.

Kan yakında toprağı ıslatacaktı. Yaklaşan yağmur gibi kokusunu aldım.

"Ya da," dedi Fell sessiz bir duraksamayla.

"Yoksa?"

"Kimsenin zarar görmeyeceğı başka bir teklifim var.

Yani, senden başka herkes."

Adam . "Ukala piç, değil mi?"

"Seninle dövüşeceğim. Sadece biz. Sen ve ben. Kazanırsam, rahatsız edilmeden yolumuza devam ederiz. Karımla *birlikte*."

Lider hafifçe güldü ve ben de kendimi onun teklifi reddetmesine hazırladım. Neden böyle şartları kabul etsin ki? O ve çetesi bizden sayıca üstündü. İstedliğini elde etmek için kendini yaralama riskine girmesine gerek yoktu. *Beni elde etmek için.*

"Sen ve ben bunu halledebiliriz," dedi Fell, onu yemleyerek. "Gel. Bize hünerini göster. Herkese Borderlands Canavarı'nı yendiğini söyleyebilirsin." Fell'in gözlerindeki parıltıdan, onun yenilebileceğini düşünmediğı anlaşıyordu.

Lider ona bakarken gözleri büyüdü. "Bu doğru mu? Sen Canavar mısın?"

Fell başını hafifçe eğerek, "Doğru," diye onayladı. "Kazansam bile... bu senin için çok güzel bir hikâye olacak. Kabul et bunu."

Lider, Fell'in kandırmacası karşısında neredeyse gülümseyecekmiş gibi görünüyordu. Sonra başını iki yana salladı ve ağırbaşlı bir şekilde cevap verdi: "Ben bu işe hikâye anlatmak için girmedim. Beslemem gereken insanlar var."

Fell bana başıyla onay verdi. "Peki halkını nasıl besleyecek?"

Bunun üzerine liderin gülümsemesi geri döndü. "Doyurulması gereken birden fazla iştah var."

Nefesimi içime çektim.

Fell'in buz gözleri dondu. Eli kılıcının kabzasında sıkılaştı, parmak eklemleri beyazlaştı.

Ağzımdaki tat dayanılmaz hale geldi ve bana bilmem gereken her şeyi anlattı. *Hayır*. Bunun devam etmesine izin veremezdim. Hayatlar kaybedilebilirdi. Bu haydutların esiri olmak için hayatta kalabilirdim. Fell bunu göremeyecek kadar inatçıysa, öyle olsun. Ama *ben değildim*. Değildim ve bunun olmasına izin vermeyecektim. Birbirlerini öldürmeden önce bu aptalları durdurmalıydım.

Yeter artık.

Bir amaç uğruna, seyahat yarası olan kalçalarımı sıktım ve topuklarımla bineğimi ileri doğru ittim. Kısrağım dürtmeme beklediğimden daha hızlı tepki verdi ve dizginini şingirdatarak ileri atıldı.

Mari hareketimi fark etti ve dizginlerimi yakaladı ama çok geç kalmıştı. Fell ve diğer savaşçıların yanından geçerken boğuk bir ses çıkardı. Donmuş gibiydiler, bana şaşkın bakışlar fırlatıyorlardı. Belli ki kimse benden bir şey yapmamı beklememişti. Büyük bir yumru gibi sessizce oturmamı, hayatın hiç sızlanmadan başıma gelmesine izin vermemi bekliyorlardı.

Belki de kendimi bile şaşırttım. Kötü muamele görmeye alışmıştım. Asla direnmemek. Asla karşı koymaz.

Ben onlardan biri değildim. Ben bir savaşçı değildim. En azından onlar gibi değildim. Onlara göre gerçek bir prenses bile değildim. Ben hiçbir şeydim.

Atımın üzerinde iki grubun arasında otururken tüm gözlerin üzerimde olduğunu hissettim. "Tamsyn." Fell sonunda sesini buldu. "Arkama geç." "Hayır."

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Bunu hiç beklemiyordu. Destiyeri onun ani gerginliğini hissetmiş olmalıydı çünkü yerinde zıpladı ve tedirgin bir kişnemeyle başını savurdu.

Lider güldü, isyan gösterimin tadını çıkarıyordu. "Ohhh, ondan hoşlandım."

Onu görmezden gelerek kollarımı taktığım kolyenin tokasına doğru kaldırdım. Son doğum günümünden kalma bir hediye idi. Yani, doğum günümü kutladığımız gün. Kimse gerçek doğum günümü bilmiyordu. Kesin olarak değil. Şato bailey'de bulunduğumda bir ya da iki günlük bile değildim.

Birkaç parça mücevherim vardı. Hepsi ailemden hediye idi. Çok abartılı değillerdi. Hepsi duygusaldı, şimdi onlardan ayrıldığım için her zamankinden daha fazla.

Ama vazgeçerdim. Hayat kurtarmak için küçük bir fedakarlıktı.

Toka çözüldü ve onu kendimden uzağa kaldırdım, dört tılsımın gevşememesi için tokayı tekrar tutturdum.

"İşte." Kolumu uzattım, zincir parmaklarımdan sarkıyordu. "Al bunu. Vergisini ben ödeyeceğim."

Hayatım boyunca vergi ödedim. Bir kez daha ne olabilirdi ki?

"Tamsyn." Fell adımı homurdandı.

Ona sert bir bakış attım ve "Kavga olmayacak" dedim. Eşküyaya dönüp baktım. "Al bakalım. Seni temin ederim ki oldukça değerli. Al bunu."

Dikkatini elimdeki kolyeye vermeden önce düşünceli bir şekilde beni inceledi. Bineğini öne doğru eğerek aramızda kalan boşluğu geçti. Kolyeye uzandı ve bunu yaparken parmaklarının eldivenli elimi okşamasına izin verdi.

Fell yanıma yaklaştı, destiyeri kısırağıma çarptı. Savaş atı atımı ısırmadan önce dişlerini gösterdi. Fell de kendi dişlerini göstermeye ve bir şey ısırma hazır görünüyordu. Muhtemelen benden.

Eşküyaya kolyemin ağırlığını avucunda test etti, altın zinciri değerlendirdi, her biri Penterra'nın dört prensesini temsil eden, her biri farklı bir değerli taşla süslenmiş dört kalbi inceledi. Evet. Hatta bir tanesi benim içindi.

O gün kolyenin içinde bulunduğu güzel kurdeleli kutuyu açtığımda kalbim kabarmıştı. Kendimi çok dokunaklı, çok dahil edilmiş, çok *görölmüş* hissetmişim. Bu hediye bir onaylama, kraliyet ailesinin bana olan bağlılığının ve beni ailelerine kabul ettiklerinin bir kanıtıydı.

Kaybettiğim için, onu bu hırsızın elinde gördüğüm için, bir daha asla göremeyeceğimi ya da giyemeyeceğimi bildiğim için küçük bir acı hissettim. Geride bıraktığım diğer her şey gibi bunu da geride bırakacaktım. Kaybedilen, vazgeçilen, toz gibi rüzgâra savrulan bir şey daha.

Birden ağırlaşan gözlerimi kırptım. *Sadece bir kolye.* Maddi bir şey. Hiçbir şey ifade etmiyordu.

Hayatlar daha önemliydi. Bir fedakârlık daha neydi ki? Bu, Fell'e zaten teslim ettiğim bedenim, hayatım, özgürlüğüm kadar önemli hissettirmiyordu.

Buna değerdı. Bunu biliyordum. Bu yüzden Fell'in bana bakarkenki bakışlarındaki ateşı anlamıyordum. Beni küle çevirmeye yetecek bir ateş. Atımın üzerinde huzursuzca kıpırdandım.

Ağzım kurudu ama bakırımsı tat gitmişti. İşte bu. Eşkıyanın takastan memnun kaldığını açıklamasını zar zor fark ettim. "Sizden ayrılıyorruz. İyi yolculuklar."

Dönüp yola koyulurlarken ne ona ne de takipçilerine bir bakış bile atmadım. Fell'den başka tarafa bakamazdım. O bana öfke ve ihanetle bakarken değil... yüzümü ortaya çıkarmak için peçemi çektiğinde olduğu gibi.

İyi bir şey yapmıştım ama yüz ifadesinden kimse bunu anlayamazdı.

Benden sadece birkaç santim uzaktaydı. Savaşçıların geri kalanı birkaç metre ötede duruyordu. "Aklından ne geçiyordu?" diye sordu.

"Sadece geçiş ücretini ödeyip yolumuza devam etmeliyiz diye düşünüyordum." Bu kadar basit.

Mantıklı.

Nefes aldı ve sanki az önce çok saçma bir şey söylemişim gibi elini yüzünde gezdirdi. Elini yüzünden kaldırarak buz gibi bakışlarını üzerime dikti. "Bir düşmanın taleplerine teslim olmayız."

"Asla mı?"

Bir kez başını salladı. "Bu *benim* yaptığım bir şey değil."

Parmak uçlarını şakağıma bastırdım ve baş ağrımın zonkladığını hissettim. "Yani bir çatışmaya girip hayatları tehlikeye atmayı mı tercih ediyorsunuz? Muhtemelen kendi savaşçılarınızı kaybetmeyi mi?"

Başını çevirip aynı savaşçıların hevesli bakışlarını değerlendirdi. "Bunu burada yapmayacağız."

Atından inip yanıma geldi ve bana elini uzattı. Eli kabul ettim ve eldivenlerimin içinden bile avucunun ortasındaki oymalı X işaretinin farkına vardım. Avucumun ortasındaki oyulmuş X'in. Aradan geçen bunca güne rağmen, iyileşmiş olsa da, kanımızın aktığı yerde hâlâ zonklayan izi hissediyordum, canlıydı ve onunla temas ettiğimde kıvılcım çıkarıyordu. Farkındalık kolumdan yukarıya doğru yayıldı ve

Bedenimi. Ellerimizin birleştigi yere baktı ve onun da bunu hissettiğini düşünmek zorundaydım.

Attan indim, bacaklarım pes etmemeyi başarıyordu - zar zor. Beni peşinden sürükledi, eli hâlâ sımsıkı elimdeydi, hâlâ içimde bir dağ gibi yanıyordu. Uzun adımları onu yoldan çıkarıp ağaçların arasına götürdü. Reçel kadar dengesiz hissettiren bacaklarımla ona ayak uydurmaya çalışarak peşinden düştüm.

"Sana bir şeyi açıklamama izin ver," diye omzunun üzerinden savurdu. "Ben Sınır Bölgelerinin Efendisiyim." Bizi sık ağaçların arasında dolaştırdı, yemyeşil çimler adımlarımızın altında ezildi. Başka hiç kimse görünmüyordu. Haydutların geri kalanıyla birlikte yollarına devam ettiklerini sanıyordum. "Sınır Bölgeleri'nde barışı koruyorum. Sarayın rahat ve kutsal duvarları arasında büyümüş biri için bunun pek bir şey ifade etmediğini biliyorum ama Sınır Toprakları benim evim. Benim sorumluluğum." Sonra durdu, elimi bıraktı ve yüzünü bana döndü. "Evime bakmak, onu güvende tutmak için saygıya ve gerektiğinde ... korkuya ihtiyacım var." Yüzü yaklaştı, ağzı sanki onu anlamam için fazladan bir güç gerekliymiş gibi son kelimeyi vurguladı. "Görmüyor musun? Artık korkulmadığım an, kontrolü kaybederim ... ve Sınır Toprakları kaybolur."

Gözleri parlıyor, çenesi gergin ve sıkılıydı, büyüleyiciydi, çekiciydi, hatta böyle öfke saçıyordu. Uygun bir tepki değildi. Bunu biliyordum. Onun gibi adamlar itici olmalı. Zorlamamalıydı.

"Sorumluluk hakkında bir şeyler biliyorum," diye karşı çıkmaya çalıştım. "Bu yüzden ben-"

"Bazı aşağılık haydutların benden almasına izin verirsem ne olur? O zaman itibarıma ne olur? Kendi kadınımla sırf bu ülkedeki her vatandaşın kullanma hakkına sahip olduğu yolu kullanabilmek için boynundaki kolyeyi çıkarıp haydutlara verirse ne olur?"

Gözlerimi kırptım ve aramızdaki havada asılı duran "kendi kadınımla" sesini düşünmemeye çalıştım.

Tıpkı onun haklı olduğu noktayı duymamaya çalıştığım gibi.

Kendi sorusuna kendisi cevap verdi: "Zayıf görünürdüm. Topraklarını koruyamayan ya da savunamayan bir adam gibi. İstilaya davetiye çıkarmış olurum. Penterra'daki her haydut ve Veturland'daki her düşman sahip olduklarımı almaya çalışırdı."

Bunu hiç düşünmemiştim.

"Oh." Tek bir kelimeydi. Havada uçuşan bir karahindiba tüyü kadar küçük ve önemsiz ses.

"Oh," diye yineledi, başını sertçe sallayarak.

O zaman kavganın bir kısmı bana geri döndü. Bir parça para için birbirlerine girmelerine izin vermeli miydim? Çok anlamsız görünüyordu. "Bu tek olayın itibarınızı zedelediğinden şüpheliyim."

Başını salladı ve tiksintiyle homurdandı. "Buradaki dünyayı bilmiyorsun. Her gün bir savaş. Beni dinlemen ve dediklerimi yapman şart. Çünkü bu ortaya çıkacak son durum olmayacak. Geçişin tehlikeli olduğu konusunda sizi uyarmıştım."

"Anlıyorum." Her şey tehlikeliydi. Sürekli bunu söylüyordu. Bunu anlıyordum ama yine de sesimdeki ısıruk hissini engelleyemiyordum.

Bir elini saçlarının uzun bukleleri arasında gezdirdi. "Eve ulaştığımızda bile. Borg'da da tehlikeler olacaktır."

Eve. Bu doğru gelmedi. Bilmediğim ve çeşitli tehlikelerle dolu bir yer nasıl evim olabilirdi ki?

"Anlıyorum," diye tekrarladım, saçlarımı omzumun üzerinden savurarak sözlerime tamamen zıt ve meydan okuyan bir hareket yaptım.

"Anlıyorsun, ama kabul ediyor musun?" Bana baktı, bekledi.

Sanki dilimde kötü bir tat varmış gibi kelimeleri çıkarmakta zorlandım. "Burası senin dünyanın olduğu için, sana saygı duyacağım."

"Bu benim dünyam, ama artık senin de dünyanın ve içinde nasıl yaşayacağını öğrenirsen iyi edersin."

"Öğreneceğim," diye söz verdim.

Topuklarının üzerinde geriye yaslandı, sakinleşmiş görünüyordu. Grubumuzun beklediği yol yönüne doğru bir bakış attı. "O halde devam edelim."

Dirseğimi tutarak beni kısırağımın yanına götürdü. Binmeme yardım ederken yüz ifademi nötr tuttum, en hassas bölgelerim bir kez daha eyerle temas ederken rahatsızlığımı gizledim. Yumuşak bir yastık için neler yapmazdım.

Diğer savaşçılar sabırsızlıkla izliyordu, hepsinin yüzünde belli belirsiz suçlayıcı bakışlar vardı. Mari bile. Bana hayal kırıklığıyla bakarken en sevdiğim kişi artık o kadar da sevdiğim biri gibi görünmüyordu. Sanki kolyemi o hayduta vermek benim açımdan bir tür başarısızlıkmış gibi.

Hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim. Boğazım çıplaktı; kolyemin sıcak ve uğultulu tenimdeki rahatlatıcı ağırlığı gitmişti. Mari'nin ifadesi, Fell'in konuşması, içine sığamadığım bu kaba dünya, hepsi üstüme üstüme geliyordu.

Ben gerçekten onlardan biri değildim. Sanki hepsi doğuştan gelen temel bir şeyi biliyorlardı ama bu özellik beni atlamıştı. Fell'e bu dünyada nasıl yaşanacağını reneceğimi söylemiştim ama ya renemezsem?

Ya hiç ait olamadıysam?

Tamsyn

GÖRÜNDÜĞÜ KADAR İMKANSIZ, YÜZLEŞMEDEN SONRA HIZIMIZ ARTTI

Haydutlarla birlikte. Fell, bizi amansız bir rüzgâr gibi sürükleyerek yorucu bir hız belirledi. Yani *beni*. Diğerleri sınırlarının ötesine itilmiş gibi görünmüyordu. Sadece ben kendimi fırtınada hırpalanmış, kırılmaya hazır bir fidan gibi hissediyordum. Sadece ben. Farklı. Yalnız. Yalnız. Henüz bu hayatın yollarına alışmamış.

Eşkıyalara karşı cesaretimden dolayı bir ceza gibi hissettirdi. Sınır savaşıları bana baktılar ve aptallık gördüler. Zayıflık. Sanki tüm duygulardan yoksun, asi bir çocukmuşum gibi. Çenem kilitlendi. Yanılıyorlardı. Onlara gösterecektim. Bir şekilde. İşe yaramaz olmadığımı kanıtlayacaktım.

Bu toprakların dişleri vardı. Size batmaya ve kanınızı kurutmaya hazır keskin küçük noktalar. Dizginlerime yapıştım, kısırağım beni sadakatle taşıırken öne doğru eğildim. Tepelerden yüksek arazilere doğru ilerledikçe hava daha ince geliyordu ve ciğerlerimi doldurmak için daha derin, daha sert nefes aldım.

Bu yeni tempo son gücümü de kırıyordu. Kız kardeşlerimin buna dayanabileceğini hayal bile edemezdim. Her zaman dayanıklı olan, hayatın zorluklarına dayanmak için yaratılmış olan bendim. Besbelli. Ama sonra buna kalmayacaklarını merak ettim. Fell onlar için başka düzenlemeler yapar mıydı? Alise'e bakar ? Feena'yı korur muydu? Sybilia'yı şımartır mıydı?

Aradığı eş olan prensesi bir arabaya bindirip daha yavaş bir tempoda mı seyahat edecekti? Fell'in arkasından baktım, ondan nefret ediyordum.

Hepsinden ve bu geçişi bu kadar kolay atlatabilmelerinden nefret ettim.

Fell hâlâ öfkeliydi. Dalga dalga yayılıyordu. Şimdiden evde olmak istiyordu. Beni taş duvarlarının içine atmak ve unutmak istiyordu. Onun karısı olduğumu unutmak. Bundan emindim.

Kendime daha kötüye gidemeyeceğini söyledim. Atları dörtnala koşmaya zorlamak dışında -zavallı hayvanları bu şekilde fazla zorlamazdı- daha kötüye gidemezdi.

Sonra gökyüzü açıldı.

İki gün boyunca yağmur yağdı.

Aralıklarla yağan yağmur deriye iğne gibi batıyordu. Yine de devam ettik. Sanki bu savaşçıları hiçbir şey etkilemiyordu. Onlar insanlık dışıydı. Sağanak yağışlar arasında giysilerimin tam olarak kuruması için hiç zamanım olmadı, bu yüzden rahatsızlığım hiç azalmadı. Giysilerim ıslak ve ağır, nemli bir el gibi üzerime yapışmıştı. Hiçbir yerim kuru değildi.

"Yakında duracak mıyız?" Sesimizi gerçekten duyabildiğimiz yağmursuz zamanlardan birinde Mari'ye sordum. Bu bir soruydu. Şikâyet değil. Şikâyet etmeyecektim.

Mari başını salladı, yüz ifadesi endişeliydi. "Su çok yükselmeden nehre ulaşmamız gerek. Nehir çoktan geçilemeyecek kadar yükselmiş olabilir."

"O zaman ne yapacağız? Eğer karşıya geçemezsek?"

"Batıya gidiyoruz." Pek mutlu görünmüyordu. "Yolculuğumuza günler ekleyecek. Ayrıca bizi Skog'a da yaklaştıracak." Bunun üzerine daha da mutsuz görünüyordu ve bu potansiyel tehdidin daha büyük bir endişe kaynağı olduğunu söyleyebilirdim.

"Skog'un nesi var?" Haydutların bu konudaki alaylarını hatırlayarak sordum.

"Ah." Yüzünü buruşturdu. "Mecbur kalmadıkça Skog'da seyahat etmek istemezsin."

"Nedenmiş o?"

Ağzını açtı ve "Diyelim ki, skog'a giren her gezgin çıkmıyor" demeden önce kapattı.

Kulağa uğursuz geliyordu.

Mari devam etti, "Hiç huldra diye bir şey duydun mu?"

"Bir orman perisi gibi mi? Bir baştan çıkarıcı mı? Ozanların böyle bir yaratıktan bahsettiğini duymuştum ama bunun sadece bir efsane olduğunu sanıyordum."

Dudakları büküldü. "Gelecekte ejderhalar ve cadılar hakkında muhtemelen böyle diyecekler. Dünyanın hayal bile edemeyeceğimiz bir yer olduğu uzak bir çağda."

Yağmur yeniden başladı ve pıtırtiların altında konuşmak anlamsızlaştı. Kısrağımın boynuna doğru eğildim ve öne doğru eğildim. Bu yardımcı oluyor gibiydi, alt kısımlarımdaki öğütücü baskının en kötüsünü hafifletiyordu. Ayrıca yan tarafa devrilme riskimi de azaltıyordu.

Birkaç saat sonra Vinda Nehri'ne ulaştık. Penterra'daki en geniş nehirdi, kıtayı kuzeyden güneye kat ediyor ve Karanlık Kanal'a dökülüyordu.

Canlıydı. Kıvrılan bir yılan. Şişmiş, vahşi ve ölümle çalkalanıyordu.

Kıyı boyunca durduk, dalgalanan suları seyrettik ve sarayın ziyaretçi ozanlarından birinden duyduğum bir şeyi hatırladım; ölümlerin kılıçları Vinda Nehri'nin sularının altında çalkalanıyor, ölümsüz kılıçlarının saplanması için yem olarak düşenler için hazır bekliyordu.

Birden ağzımda yine kan tadı aldım. Bakır paralar dilimin üzerinde duruyordu. Fokurdayan beyaz köpüğe dikkatle bakarken ağzımdaki tattan kurtulmaya çalıştım ve hikâyelerde bir gerçeklik payı olması gerektiğini anladım. Akıntıya kapılanlar bir daha asla yüzeye çıkamazdı. Nehir ölüm taşıyordu.

Fell sonunda tepki verdi. İlk harekete geçen o oldu, atını manevra ettirdi ve sanki o da ölümün o suda gizlendiğini biliyormuş gibi, ağzını sertleştirerek ilan etti: "Batıya gidiyoruz."

Bir hoşnutsuzluk dalgası, bir soğuk hava dalgası vardı.

Fell'destiyeri tırısı kalktı, kıyıda yukarı çıkan çamurlu yokuşu tırmanırken parlak kürkünün altında yan kasları dalgalanıyordu. Hepimiz onu takip ettik. Eyerin kulpuna asıldım, sert itiş kakış vücuduma saldırdı ve boğazıma ıslak bir hıçkırık getirdi. Dudağımı ısırdım, sesimi yuttum, acımı belli etmemeye kararlıydım.

Fell hiçbir zaman halimi hatırıma sorma zahmetine girmedi. Belki de sorsaydı, ona söyledim. Söyledim: *İyi değilim. Sağlığım iyi değil.*

Ama bu yeni hayatı öğreneceğime söz vermişim ve öğrenmek de ... katlanmak demekti.

Yol arkadaşlarıma şöyle bir göz gezdirdiğimde, yüzlerinde ılımlı ve etkilenmemiş ifadeler gördüm. Başka hiç kimse bu yorucu tempodan en ufak bir rahatsızlık duymuş ya da acı çekmiş gibi görünmüyordu, ben de öyleymiş gibi davranıyordum.

Bir şikayette bulunmadan önce ölürdüm.

ÖLÜYORUM.

Kısrağım yoldaki bir tümseğe çarpıp beni eyerde zıplattığında bağdırmamak için dişlerimi sıktım. Gözlerim yanıyordu. Lord Chamberlain'in ellerinden yediğim tüm dayaklardan daha kötüydü. O tacizler her zaman kısa süreliydi ve atlatması kolaydı ama bu aralıksızdı. Durmaksızın. Yakıcı, amansız bir azap. Acı üzerine acı katlanıyordu, öyle ki hiçbir zaman rahatlama olmuyor, derimin iyileşmesi için zaman kalmıyordu. Neyse ki yağmur durmuştu ve sonunda kuruyabilmişim. Bu artık beni rahatsız etmeyen bir ıstıraptı.

Her gece yatağıma uzandığım anda uykuya dalıyordum. Artık yemek yeme zahmetine bile katlanamıyordum. Mari'yi yatıştırmak için sadece birkaç lokma yiyordum ve sonra kemiksiz bir bez bebek gibi yatağıma düşüyordum. Dinlenme isteğı yemekten daha ağır basıyordu.

Ne yazık ki, gözlerim kapanır kapanmaz uyandığımı hissediyordum. Sert hareketlerim sırasında tüm bu etkilenen bölgeler protesto çığılıkları atıyordu, ancak her sabah kendimi itaatkar bir şekilde kısrağımın üstüne geri sürüklüyordum.

Nehri geride bıraktıktan üç gün sonra, atları sulamak ve küçük bir yemek yemek için bir dere kenarında durduk. Attan indiğimizde yere kaydım ve bacaklarım bana ihanet ederek kırılğan yapraklar gibi buruştu.

Kıpırdayamaz halde, onursuz bir yığın halinde yere yığıldım. Parlak mavi gökyüzünde süzülen kabarık beyaz bulutlara gözlerimi kırıştırarak baktım ve öldüğüm yerin burası olduğunu acımasızca kabul ettim. Yeterince iyi bir yer. Ayakta duramıyordum ve artık umurumda değildi. Artık rol yapamazdım.

Gökyüzünü görüşüm aniden büyük bir gölge tarafından engellendi. Fell bana baktı ve boğuk bir sesle "Yaralandın mı?" diye sordu.

. "Her yerim incindi."

Bu noktada şikayet etmek adil görünüyordu. Ölmüşüm ya da ölmek üzereydim. Kesinlikle ayağı kalkamıyordum ve o kısrağı tekrar binmemin hiçbir yolu yoktu. Fell ve diğerleri de durumun gerçeğini biliyor olabilirlerdi.

Fell uzanıp kollarımı kavradı ve sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi beni tek hamlede ayağı kaldırdı. Ani hareket karşısında bir çığılık attım ama sonra bir iniltiyle geri yuttum. Başım omuzlarımda sallanırken, acı o kadar yoğun bir şekilde içime işledi ki lekeler gördüm.

Ellerini kollarımın üzerine koyarak beni hafifçe salladı ve bakışlarım onunkilere kayd. "Neyin var senin?"

"Benim ... uh ... alt yarım buna pek alışkın değil." Bunu ifade etmenin daha nazik bir yolunu bilmiyordum.

"Ata bindiğini söylediğini sanıyordum," dedi suçlayıcı bir şekilde.

"*Nasıl* binileceğini biliyorum. Orada burada bir gezinti. En fazla bir saat." Bundan daha uzun yolculuklar için at arabası gerekirdi.

Gözlerini uzun süre acı içinde kırıştıtarak kapattı. "Siktir." Gözlerini açtığında soğuk gri gözleri üzerimde gezindi. "Hiç yürüyebiliyor musun?"

"Elbette." Sanki bunu kanıtlayabilecekmişim gibi sendeleyerek ileri doğru bir adım attım. Dizlerimin bağı çözüldü. Beni yakaladığında yere düşmek üzereydim. Kollarından biri dizlerimin altına girdi, diğeri de sırtıma dolandı. "Ah!" Ellerim omuzlarına doğru uçtu, oyulmuş X işaretli avucum ona temas ettiğinde hem kıvılcımlanıyor hem de karıncalanıyordu. Garip bir çelişkiydi bu; içimin geri kalanı büyük bir yara gibi zonklarken oradaki canlandırıcı sıcaklık. "Sen ne-"

Savaşçılarına ısırgan bir sesle "Kamp kurun!" diye emretti.

Ben.

O sırada oldukça kalabalık bir izleyici topladığımızı fark ettim. Onlar tereddüt ettiler, baktılar.

Arkın kavgacı bir çalımla öne çıktı. "Yarım günlük iyi bir sürüşümüz kaldı-"

"Beni duydunuz. Kamp kurun." Fell en yakındaki iki savaşçıya başıyla işaret etti. "Vidar, Magnus, çadır kurun."

İki savaşçı onun emrini yerine getirmek için koşuşturdu.

Arkın kaşlarını çatarak bana baktı. "*Onun* için," diye alay etti ve ben irkildim. "Onun için duruyoruz. Zayıf ve bizi yavaşlatıyor. Eşkıyaların onu almasına izin verseydik de olurdu, onca zahmete karşılık-"

Fell tek bir parmağını kaldırdı. "Dudaklarından onun hakkında tek bir kelime daha duymayacağım." Sesi göğsünden gürleyerek yükseldi ve bana doğru titreşti.

Arkın sanki bir darbe almış gibi sarsıldı. Ağzını öfkeli bir çizgiye sıkıştırdı. Belli ki kocamın beni savunmaya gelmesini beklemiyordu. Doğrusu ben de beklemiyordum.

Fell savaşçılarına bir bakış daha atarak devam etti: "Ya da başka herhangi birinden. Anlaşıldı mı? Onunla ben ilgilenirim."

Birkaç kafa sallama cevap verdi. Öğleden sonraki havada birkaç "evet" sesi yankılandı. *Benimkiyle uğraşmak*. Pek romantik bir rüya sayılmaz.

Arkın sessiz bir uyum içinde dudaklarını büzdü, ama onay gözlerini aydınlatmadı.

Fell, "Döndüğümüzde bizi bir çadırın beklemesini istiyorum," diye ekledi ve sonra kollarında benimle birlikte uzun adımlarla ilerlemeye başladı.

"Nereye gidiyoruz?" Ben sordum.

"Dereye doğru." Durakladı ve sanki aklına bir şey gelmiş gibi geri döndü. "Mari," diye bağırdı omzunun üzerinden kılıç kızına. Mari hemen ortaya çıktı. "Lütfen döndüğümüzde bizim için yiyecek hazır olmasını sağlar mısın?" Bana düşünceli bir bakış gönderdi. "Sıcak ve besleyici bir şeyler."

Karanlık bakışları bana kayd, sonra hızla ona döndü ... ama düşüncelerini okumadan önce değil. Bana acıyordu. Bu aşağılayıcıydı. Benim zayıf ve kırılmış olduğumu düşünüyordu. Onun beni kınamasını tercih ederdim. "Elbette Fell."

Sesinde algıladığım yakınlık ipucunu merak ettim. Birbirlerine karşı bir şeyler mi hissediyorlardı? Çok güzeldi. Onun için bir kılıç bakiresinden fazlası mıydı? O da onun efendisinden fazlası mıydı? Bu düşünce pek hoşuma gitmedi. Bu konuda garip bir yetersizlik duygusu hissetmekten, onun hayatında bir davetsiz misafir, ikiyüzlü yollarla kazanılmış bir eş olduğum duygusundan başka bir şey yapamazdım. Onun üzerinde hiçbir hakkım yoktu ve sadakatini hak eden gerçek bir ortak olarak muamele görmeyi bekleyemezdim.

Beni ağaçların arasından geçirdi. Fısıldayan yaprakların oluşturduğu gölgeye baktım. Güneş ışığı ince şeritler halinde aralıklardan süzülüyordu. Ben narin bir kadın değildim ama o en ufak bir yorgunluk göstermedi. Ağzımı açtım, yürüyebildiğime itiraz etmek istiyordum ama bu doğru olmazdı, bu yüzden sessiz kaldım, nabızı atan avucumu omzuna bastırdım, sanki giysileri aşp onun etine ulaşabilirmişim gibi.

Biz oraya ulaşmadan önce derenin sesini duydum; suyun çağlar boyu pürüzsüz taşlar üzerindeki şırıltısını. Ağaçlar seyrelti ve kayalık bir kıyıyı ortaya çıkaracak kadar temizlendi. Dereden çıkıntı yapan yosun kaplı bir kaya parçasını seçti ve beni yemyeşil, verimli yüzeyine indirdi.

"Bir ," diyerek eteğime uzandı. Elini tokatladım.

"Yapma. Sen. Cüret etme."

Onun bana bakışı benim son utancım olacaktı. Beni bitirecekti.

"Gel Şimdi." O devam etti ulaşıyor için benim hem.

"Don't utanacaksınız. Daha önce eteklerinizin altını görmüştüm."

Yüzüm kulaklarımın ucuna kadar ısındı. "Bu aynı şey değil."

"Hayır, değil," diye kısa ve öz bir şekilde kabul etti. "Yalnızız. Ve ben sana yardım etmeye çalışıyorum. Bu kendi başına yapabileceğin bir şey değil." Yüz ifadesi karardı. "Bana daha önce söyleseydin, seni rahatlatabilirdim."

Elini tekrar tokatladım. "Gerçekten mi? En cana yakın kişi sen değildin," diye tersledim. "Ve sen beni zayıflığa müsamaha gösterilmeyeceği, bu yaşam tarzını öğrenmem gerektiği konusunda uyardın. Neden sana bir şey söyleyecekmişim ki?"

Birbirimize baktık, ikimiz de zor nefes alıyorduk, bakışlarımız kilitlenmişti ve şimdi elimden daha fazlası uğulduyordu. Göğsüm adeta mırıldanıyor, vızıldıyor, çekiştiriyor ve oraya baskı uygulamayı arzulamama neden olacak şekilde geriliyordu.

Sonunda başını salladı ve konuştu. "Size yardım etmeme izin verin. Lütfen, Tamsyn."

Sesinin yumuşaması karşısında yavaşça göz kırptım. Bu bir emir değil, kibarca dile getirilmiş bir ricaydı. Çarpıcı yüzüne bakarken kararlılığımın kırıldığını hissettim. O benim kocamdı. Bu tartışılmaz bir gerçektir. Acı içindeydim. Bir başka inkâr edilemez gerçek. Bana yardım edebilecekse, ona izin vermeliydim.

Binici eteğimin kenarındaki tutuşumu gevşettim ve kumaşı bacaklarımdan yukarı sürükledim, nefesim yavaşça içimden kaynayarak burun deliklerimi genişletti. Sertçe arkama yaslandım, uzuvlarımı santim santim gün yüzüne çıkardım ... keskin gözlerine.

Artık yaklaşan kışın soğukluğunu gerçekten hissedecek kadar kuzeydeydik ama yine de kızardığımı hissettim, göğsümdeki sıcaklık vücuduma yayılıyor, damarlarımdaki kanı ısıtıyordu. Yüzüm yanıyordu ve ben hâlâ kumaşı kalçalarımın üzerinden çekiştirmeye devam ediyordum.

Gözlerini indirdi ve önündeki son engel olan elbisemin alt kısmına uzandı. Parmak uçları dizlerimin iç kısımlarına değdi ve irkildim. Elleri oraya yerleşti, avuç içleri yuvarlak kıvrımları kapladı ve birlikte kanadığımız yerde avucunun zonklamasıyla inledim. Bu benim hayal gücüm *değildi*. O X, tenimde sıcak bir şekilde titreşiyordu.

O da hissetti.

Kaşlarını çatarak elini bir an için geri çekti. O büyük elini esnetti ve sanki bu onu bu histen kurtarabilirmiş gibi parmaklarını havada gezdirerek biraz oynattı. Başını sallayarak elini dizlerime götürdü ve uyluklarımı onun için araladı. Rahatsızlıktan, umutsuzca mutsuz olan kaslarımın çekilmesinden, kalçalarımdaki havadan bir inilti daha çıktı.

perişan kalçalarım ve savunmasız seksim. Bir iniltiyi geri yuttum, ama sonra bitti.

Şimdi beni görebiliyordu, kendimi bile görmediğim kadar açık bir şekilde. Kimsenin görmediği gibi. Bu tarafsızdı. Elbette bunda bir aşk niyeti yoktu. Bunda onun şehvetini uyandıran hiçbir şey olmadığından emindim. Sadece acımasını. Hatta belki de iğrenmesine neden olmuştu. Parmaklarım yosun kaplı kayaya gömülmüş, böylesine onursuz bir pozisyonda saygınlığım için savaşıyordum.

Karanlık başını dizlerimin arasına eğdi ve bir küfür mırıldanmadan önce bir nefes tısladı. Küfür, savunmasız tenimde dumanı tüten bir puf gibiydi. "Ah, kendine ne yaptın sen?" *Ne mi yaptım?* "Neden hiçbir şey söylemedin?"

"Çok cana yakın biri olmadığınızı zaten açıklamıştım."

Homurdandı ve bakışlarını benimkilere doğru kaldırdı. "Buraya gel," diye homurdandı.

Ne yapmak üzere olduğunu anlamadan beni tekrar kollarına aldı. Eteklerimi belime kadar sıyrarak beni suya taşıdı. "Soğuk olacak," diye uyardı bana hazırlanmam için zaman tanımadan. I

Beni buz gibi akıntıya daldırırken çığlık attı. "Şişliği ve kızarıklığı azaltmaya yardımcı olacaktır," diye tavsiyede bulundu, bana tutunarak binicilik eteklerimin ıslanmasına izin vermemeye dikkat etti.

Kollarına yapıştım, soğuğu protesto etmek için ona karşı nefes nefese kaldım. Yavaş yavaş haklı olduğunu anladım. Soğuk su iltihaplı cildimi yatıştırmıştı. Yaşadığım şok sonunda geçti ve buz gibi suyun istismara uğramış bedenimin üzerinde gezinmesiyle rahatlayarak iç çektim.

"Bugün dinleneceğiz ve yarın devam edeceğiz," dedi, hâlâ beni tutuyor, gerçekten sarılıyordu ve göğsümün merkezde nasıl çekildiğini ve daraldığını düşünmemeye çalıştım. Kalbim daha hızlı atıyordu, sanki serbest kalmak için can atıyordu. "Gelecekte, yaralandığında ya da hasta olduğunda sesini yükselt."

"Pekâlâ," diye kabul ettim, artık varlığımı kabul ve beni sürekli Mari'ye bırakmayacağı konusunda ihtiyatlı bir umutla. Belki de zor başlangıcımızın ötesine geçebilir ve birlikte bir şeyler yapabiliriz. Alternatifi neydi? Yabancı olarak kalmak mı? Düşman mı?

Çakıl taşlarının çıtırtısı artık yalnız olmadığımızı bize haber verdi.

Fell bana karşı sertleşti ama hızla dönerken beni suya düşürmemeyi başardı. Kıyıyı aradım ve araya gireni buldum.

Derenin karşısında bir kadın duruyordu. Ne bulmayı beklediğimi bilmiyordum. -Mari ya da savaşçılarından biri ya da daha fazla haydut. Ama bu kukuletalı figür onlardan biri değildi.

Pelerini güzel yüzünün oval kısmı dışında her yerini örtüyordu. Kuvvetli bir rüzgâr kıpırdadı ve giysilerini vücuduna doğru savurdu. Esinti dalları kırdı ve yaprakları hışırdattı. Kıvrımlarının arasından ince bir sis çıktı, toprağın üzerinde kıvrıldı ve kabaran bir rüzgârla bize doğru geldi. Oluşturduğumuz bu tuhaf manzaraya bakarken yüzünde hafif bir merak ifadesi vardı.

"Merhaba," dedi sakın bir sesle. Yüzünün pürüzsüz kahverengi teninin gösterdiğinden çok daha yaşlı ve bilge olan gözleri aramızda gidip geliyordu.

Fell'in sesi bana doğru gürledi, ancak seste ne bir sıcaklık ne de bir karşılama vardı. "Merhaba."

"Hasta mı?" diye sordu başını sallayarak ve ben ürperdim, kara gözlerinden mi yoksa aniden bastıran sisten mi emin olamadım.

"Eyer ağrısı," diye kayıtsızca cevap verdi, ancak içindeki gerginliği fark ettim. Bakışları sisli kıyıyı ve ağaç hattını taradı, açıkça ona eşlik edebilecek başka birini arıyordu.

Yanında, pelerininin altında duran çantayı karıştırmak için başını hafifçe eğdi. Bu hareket kapüşonunu başına geri geçirdi ve kızıl saçları tüm görkemiyle ortaya çıktı. Gerçi benimki gibi kırmızının ve altının çeşitli tonlarına bürünmüş ateşli bir kızıl değildi. Saçları koyu bir kıızıldı, hepsi tek renkti, neredeyse doğal olmayan bir renkti. Düz kızıl perdeyi bir çift basit tarakla şakaklarından geriye doğru çekiyordu. "Bu konuda yardımcı olacak bir şeyim var."

Çantasından mantar kapaklı küçük bir kavanoz çıkardı. Davet edilmeyi beklemeden dereyi geçti, eteğini kayıtsızca suyun içinde sürükledi. Bize ulaştığında Fell gerildi ve beni daha önce işgal ettiğim yosunlu kayaya yönlendirdi. "Gel bakalım," diye azarladı. "Isırmayacağım. Şuraya otur ve sana bakmama izin ver."

Fell'e baktım ama kıpırdamadı. Dikkati kıza sabitlenmişti ve eğer isterse gitmiş olacağımıza, yükselen sisin içinde kaybolacağımıza dair bir kanıya kapıldım. *Eğer* onu bir tehdit olarak gördüyse.

İçini çekti ve bir elini kalçasına dayadı, onun suskunluğunun açıkça farkındaydı. "Şimdi gel. Ona zarar vermeyeceğim." Bana baktı ve küçük kavanozunu salladı. "Sanırım bunu takdir edersiniz."

Omzunu cesaretlendirici bir şekilde sıkmadan önce bir an onu düşündüm. "Buna minnettar olurum," diye cevap verdim, sonra Fell'e güvence verdim, "Sorun değil. Beni yere bırak."

Birkaç dakika sonra başıyla onayladı ve beni kaya parçasına geri götürdü. Üzerine yerleştigimde, eteklerimi kaldırmamı işaret etti ve ben de aynı gün iki yabancının beni bu kadar yakından değerlendirmesine izin verdiğime hayret ederek mecbur kaldım. Ya da hiçbir zaman.

Fell yakınımnda durdu, belli ki hala onun niyetinden çekiniyordu. Beni inceledikten sonra dilini şaklattı ve Fell'e azarlayıcı bir bakış gönderdi. "Kadınına daha iyi bakmalısın."

Bu sözler karşısında yüzüm alev alev yandı. Beni doğurmaya zorlandığını bilemezdi ve ben de bu olağandışı durumumuzu ona açıklamaya cesaret edemezdim. Her seferinde bir utanç yeterliydi.

Kavanozun kapağını açtı. Ardıç, biberiye ve diğer güzel kokulu bitkilerin hoş kokusu burnuma ulaştı. "Bu merhem kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlayacak ve iyileşmenizi hızlandıracak," diye nazıkçe açıkladı. Nefesimi içime çektim ve karışımı özellikle hassas bir bölgeye sürdüğünde geri çekilmemeye çalıştım.

"Özür dilerim," diye mırıldandı. "Birkaç noktanız oldukça çiğ kalmış." Fell'e suçlayıcı bir bakış daha gönderdi ve gerçekten de biraz utanmış görünüyor.

Bitirdiğinde eteklerimi tekrar aşağı çekti. Deneysel olarak yer değiştirdim ve nefes verdim. "Bu inanılmaz. Şimdiden çok daha iyi hissettiriyor."

"Elbette öyle." O zaman güzel yüzü bir gülümsemeye dönüştü. "İşte." Kavanozu bana uzattı.

"Oh hayır. Yapamadım-"

"Evet, alabilirsin," diye araya girdi Fell, üzerinde bir yerden çıkardığı bozuk parayı uzatarak. "Al bunu," dedi kadına.

Gülümsemesi kayboldu. "Paranıza ihtiyacım yok, sınır lordu." Tanımlamayı sanki dilinde kötü bir şey varmış gibi savurdu.

Onun bir sınır lordu olduğunu biliyor muydu? Belli bir görünüşü, belli bir otorite ve komuta havası olduğunu ve bir Kuzeyli gibi giyindiğini kabul ettim. Şehrin bir askeriyle asla karıştırılamazdı.

Yüz ifadesi sertleşti.

Bana tekrar baktı ve göz kırptı, elimi bir evcil hayvanı okşar gibi okşadı. "Birbirimize destek olmalıyız." *Biz mi?* Bununla ne demek istediğini sormaktan vazgeçtim. Muhtemelen *biz* derken kadınları kastediordu. Başka nasıl birbirimize benzeyebilirdik ki? "Benim adım Thora."

"Ben Tamsyn."

"Leydi Dryhten," diye ekledi Fell. "Benim karım."

"Bahse girerim bu unvanda ve pozisyonda yenidir." Kötü bir koku almış gibi burnunu çekerek ayağa kalktı, pürüzsüz ve çizgisiz yüz hatları onu değerlendirirken yargının doruğundaydı. "Hanımefendinizin binici formunda olmasını istiyorsanız ona daha özenli davranmanızı önerebilir miyim lordum?" Ona kibirle baktı ve ata binmekten bahsetmediğinden şüphelendim. En azından sadece bundan değil.

Her şey oldukça kafa karıştırıcı ve aşağılayıcıydı.

Onun karısı olmadığımı ilan etmek istedim -gerçekte değil. En azından onun seçimi değildi. Benim seçimim olup olmadığı da tartışmaya açıktı.

Neredeyse iki hafta olmuştu ve bana elini bile sürmemişti. Bana bakmamıştı. Benimle sadece onu zorladığımda ve öfkesini çıkarmak istediğinde konuşuyordu. Aramızdaki yakınlıkla ilgilenmediği açıktı.

Fell'in ifadesi bozulmadı. Acımasızca başını salladı. "Daha dikkatli olacağım."

Thora elini uzattı ve ayağa kalkmama yardım etti. Aniden yakınımda durarak eğildi ve kulağıma bir şeyler fısıldadı. Kelimeleri duydum ama anlayamadım. Ne demek istiyordu?

Yine de açıklama için zaman yoktu. Sözler kulağıma ulaştığında aniden uzaklaştı.

Akıntıya doğru ilerleyen Thora omzunun üzerinden, "Güvenli geçişler, Lord ve Leydi Dryhten," diye seslendi.

Onun bulanık sisin içinden ağaçların arasında kayboluşunu izledik. Bir süre sonra elimdeki küçük kavanoza baktım. Avucumdaki katı ağırlığı olmasa, onun gerçek olup olmadığını ve tüm bu karşılaşmanın hayal ettiğim bir kapris olmadığını merak edecektim.

"Şey. Şanslıydım," diye mırıldandım.

"Öyle miydi?" diye sordu belli belirsiz, kadının kaybolduğu yere bakarken güçlü profili dalgındı.

Merakla onu incelemek için döndüm. "Onunla tanışmak nasıl şans eseri olabilir ki?"

"Kesinlikle. Nasıl olabilir?"

Kampa ve bizi bekleyen büyük çadıra geri döndük. Birisi güveç hazırlamıştı ve sessizce yedik. Dumanı tüten kâsemi utanç verici bir hızla mideye indirdim. Yemeğimi bitirdiğimde Fell kâsemi aldı ve yatağı işaret etti; daha önceki sevecenliğine hiç uymayan sert bir şekilde uyumamı emretti.

Kürk yatak, altımda hissettiğim en lüks şeydi ve bu da bir şey ifade ediyordu. Saraydaki konaklamalarım her zaman oldukça hoş olmuştu. İç çekerek yatağa uzandım ve böyle bir konforun sağlanmış olmasına hayret ettim - en başından beri benim için mevcuttu. Bunun beni rahatsız etmesine izin vermemeye çalıştım ve kendime günün geri kalanını ve bütün geceyi dinlenmek ve iyileşmek için geçireceğimi hatırlattım. Cennet gibi olacaktı. Sabah eyere çıktığımda ölmek istiyormuş gibi hissetmeyebilirdim.

Ağırlaşan göz kapaklarım kapandı. Uykuya dalarken Thora'nın alçak sesi sanki hâlâ karşımdaymış gibi zihnimde dolaşüyor, sözleri kulağımda yumuşak bir törpü gibi çınılıyordu: *Dikkatli ol. Senin gibilere tahammül edemez. Seni ölü görmeyi tercih eder.*

Tamsyn

BİRKAÇ SAAT SONRA MARI'YI BULMAK İÇİN AYAKLANIYORUM, beni yemek yemeye teşvik ediyor ve içki. Fell ortalıkta görünmüyordu ve kendimi biraz sönük hissettim. Belki de benden kaçmaya devam ediyordu. Yakındaki ormanda tuvaletimi yapmak için çadırdan çıktığımda alacakaranlığın solmakta olan ışığı beni karşıladı. Dinlenmek bana iyi gelmişti. Şimdiden daha rahat hareket ediyordum, uzuvlarım daha gevşekti. Önceki sis artık çoktan kaybolmuştu, bu yüzden ağaçların arasında kendimi kaybetme korkusu yoktu. Herkes gece için yerleşiyordu ve kimse benim çadıra geri döndüğümü fark etmemiş gibiydi.

Yatağa tırmandım, kürklerin içinde yavaşça gerindim ve kendimi ne kadar iyi hissettiğime hayret ettim. Sadece hafif bir sızı kalmıştı. Bu merhem gerçekten mucizeviydi. Ya da belki de uzun uyku bana iyileşmeye başlamam için zaman kazandırmıştı.

"Nasılsın?"

Derinden gelen sesle irkildim.

Fell içeri eğildi ve bir lambayı yere koydu. Titreyen alev yüzüne kıvranan gölgeler düşürdü. Üzerimde durarak sırtındaki kını çıkardı ve başının üzerine kaldırdı. Deri ilmek mürekkep karası saç tellerine takıldı. Başını hafifçe sallayarak saçlarını serbest bıraktı. Sırada kolundaki bileklik vardı. Soyunma hareketlerini merakla izledim ve her gece yaptığı şeyin bu olduğunu düşündüm. Onu bu rutini gerçekleştirirken izlemek bana samimi geliyor, artık onun dünyasının bir parçası olduğumu ve onun da benimkinin bir parçası olduğunu pekiştiriyordu.

Kürk yatağımın kenarına çöktü ve botlarını çıkardı. Elleri deri zırhına gitti. Onu tuniğinin altından çıkardı. Her bir parça ağır bir gümbürtüyle yere düştü.

Dikkati bana kaydı ve sorusuna henüz cevap vermediğimi fark ettim.

"Çok daha iyi," diye yanıtladım başımı hafifçe sallayarak.

Onaylarcasına homurdandı, ben de bunu onay olarak algıladım.

Beline kadar soyundu. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi oldu ve geceyi benimle çadırda geçirip geçirmeyeceğini merak ettim. Etrafa göz attığımda onu başka bir yatağın beklemediğini gördüm.

"İnanılır gibi değil, gerçekten," diye ekledim, aramızdaki çatırdayan havayı dolduracak kelimeler arıyordum. "Ama merhem işe yarıyor gibi görünüyor."

"O kadar da inanılmaz değil," diye cevap verdi bana bakmadan. "Ne demek istiyorsun?"

"Kanlı bir cadı şifa sanatları hakkında bir iki şey bilir."

"Kanlı bir cadı mı?" Dikkatle sırtına baktım. "O kadını mı kastediyorsun? Thora mı? O bir mı?" Gerçek bir cadı mı yoksa kızıl saçları yüzünden haksız yere şüphelenilen biri mi?

Omzunun üzerinden bana alaycı bir bakış gönderdi. "Büyük ihtimalle."

Başımı salladım. "Yıllardır kimse kanlı bir cadı görmedi. Onlarca yıldır. O zamandan beri değil-"

"Tecritte yaşamaya başladıklarından beri mi? En azından avlanmayanlar ve ateşe atılmayanlar." Etrafımızı işaret etti. "Hiçliğin ortasındayız. En yakın köyden kilometrelerce uzakta. Ve benim sevdiğim için çok kaçınılan skog'a çok yakın. Fark edilmeden yaşamak isteyen biri için mükemmel bir yer."

Sustum, ağzım bir çırpıda kapandı, bunu düşündüm, Harman'dan sonra erkekler onları avlamaya başladığında, onlar için teklif edilen ödülleri toplamaya hevesli olduklarında hayatları için diyarın uzak köşelerine kaçan cadıları düşündüm. Evet. Fell'in söyledikleri Fell'in söyledikleri mantıklıydı. O bir kan cadısı olabilirdi, ölmekte olan bir türden biri, ateşe atılmaktansa inzivaya çekilerek yaşıyordu.

En eski anılarımdan biri, saraydan dışarı baktığımda uzaktaki tepeleri süsleyen şenlik ateşlerini, Şehrin dışında yanan beş ateş dizisini görmektir. Hemşire'ye bunların ne olduğunu sormuştum. Yanıtı anında ve hiç çekinmeden gelmişti, gözleri vahşi bir zevkle parlıyordu. *Sonunda ülkeye barış geliyor.*

Ben de ona inanmıştım. Ancak daha sonra onun barış anlayışının başkaları için ölüm anlamına geldiğini öğrendim.

Ejderhaların aksine, cadıları tanımak daha zordu. Ne olsa insana benziyorlardı. Ölüme mahkûm edilenlerin kaçının cadı bile olmadığını merak ediyordum.

Hatalar oldu. Paranoya gerçek bir Şeydi. Lord Chamberlain bunun kanıtıydı. Ona kalsa, kızıl saçlarım ve keskin iyileşme yeteneğim yüzünden ateşler için ıra olacaktım ... ve her zaman ebeveynlerimin gizemi vardı. Bunun bana karşı bir işaret olduğuunda ısrar etti.

Thora'nın fısıltıyla söylediği sözler zihnimde yankılandı. *Senin gibilere müsamaha göstermeyecektir.*

Ne demek istemişti? İçimdeki bir Şeyi mi fark etmişti? Onun içinde var olan Şeyin aynısını mı?

Buzlu parmak uçları gibi omurgamdan aşağı bir ürperti indi.

O anda aklıma istenmeyen bir anı geldi. Ağzımdaki kan tadı. Dilimde ve diŐlerimde yuvarlanan bakır paralar. Kanın dökülmek üzere olduğuuna dair inancım. Belki de haydutlarla yüz yüze gelmenin tehlikeli koŐulları düşünüldüğünde makul bir nseziydi. rpertici bir nefes aldım ve başımı salladım. Kendim hakkında böyle bir Şey biliyor olabilirdim. Değil mi? Bu mümkün değildi. Büyü benim içimden geçmiyordu.

"Her halükarda," diye devam etti. "Merhemin işe yaradığına sevindim. Sabah yola devam etmeliyiz."

"Hazır olacağım."

Sırtının genişliğine, yayılan mürekkepli etine baktım. Parmaklarım karıncalandı, teninin dokusunu hatırladım. Pürüzsüz, sert ve sıcak. X harfi avucumun ortasında vızıldıyor, enerji ve ısıyla titreşiyordu. Yakındaki lambanın ışığı vücudunu dans eden kırmızı ve turuncuya boyuyor, dvmelerine hayat veriyor, Şimdi fark edebildiğim garip sembollerini bükerek çığlık atan bir ejderha Şekli oluşturuyordu.

Dönüp bana baktı ve neredeyse isteksizce, benim iyiliğimle ilgilenmesi gerektiğine açıkça ierleyerek, "Ődn m?" diye sordu.

eneme kadar uzanan bir krk tuttuğumu fark ettim. "Hayır. Ben iyiyim."

Uzun bir süre bana baktı ve o soğuk bakışlarında bana karşı duyduğu hoŐnutsuzluđu okuyarak kıpırdandım.

Benimkinde ne okudu?

Sessizlik aramızda uzayıp gidiyordu. Yalnızdık. Burası meraklı gözler ve kulaklarla dolu bir oda değildi. Etrafımızı saran bir savaşçı birliği yoktu. Akşam, atan bir kalp gibi çevremizde atıyordu ve biz gece boyunca doğaçlama sığınağımızda, çevremizi saran zorlu topraklardan bir sığınakta yalnızdık.

"Seninle ne yapacağım ben?" diye mırıldandı, bana gerçekten şaşkın ve önerilere açık olduğunu düşündüren bir şekilde.

Dudaklarımı ıslattım. "İstedğin kişi olmadığımı biliyorum." "Hayır," diye onayladı. "Değilsin."

Bu acı bile vermedi. Rezil başlangıcımızdan sonra değil. Gerçek buydu. Ben de biliyordum, o da biliyordu.

Bir karara varmış gibi başını sallayarak kürkün kenarına uzandı ve vücudumdan aşağı doğru çekiştirdi, sesi alçak ve derindi. "Ama devam etmeyi deneyebiliriz."

Bunun doğru olduğunu umarak rahat bir nefes aldım ve bunun bizim için ne anlama gelebileceğini düşünerek sersemledim.

Devam etmeye çalışabiliriz.

Zorlu başlangıcımıza rağmen belki düzgün bir evlilik yürütebilirdik. Olabilir.

"Şimdi," diye ekledi huysuzca, vücudumun uzunluğundan yatağın ucuna doğru kayarak. "Bakalım cadı merhemi gerçekten iddia ettiğin gibi bir mucize mi?"

"Oh," dedim nefes nefese. "Gerek yok-" "olma. Bunu daha önce de yaşadık."

İçimden irrasyonel bir kahkaha yükseldi ama onu bastırdım. *Bunu zaten yaşamıştık.*

Ama biz? *Bunu* daha önce yaşamış mıydık? Daha önce farklıydı. O derenin kenarında aklım başımda değildi, acı çekiyordum ve yardıma muhtaçtım. Acımı dindireceklerine söz verseler eteklerimi kaldırıp beni muayene etmelerine izin verirdim. Thora'yı düşündüm ve irkildim. Örnek olarak.

Kürklerin üzerine tekrar yerleştiğimde hissettiğim son şey acı oldu. Elleri eteğime gidip onu yukarı kaldırdığında yutkundum. İnançsızlığıma rağmen kendime bunun daha önceki gibi olduğunu söyledim. Tarafsız bir inceleme. İkinci seferde çok daha az utanç verici olmalıydı.

Kendime bunu söyledim ama yine de dizlerimi ayırdığında yüzümün alev aldığını hissettim. Açıkta kalan bedenime hava çarptı. Nefes dudaklarımın arasından tıslayarak geçti ve bunun eskisi gibi *olmadığını* çok geç fark ettim. Çok fazla şey hissediyordum ve bunların hiçbirisi acı değildi.

Parmakları dizlerimin üzerinde gezindi, kalçalarımın üst kısımlarını sıyırdı ve dudağımı ısırdım, büyük ellerinin baskısını, avuçlarının sıcaklığını, kanımın onunkiyle birleştiği yanan X'i hissettiğimde bile sessiz kalmak için savaştım. O damga bacağında yakıcı bir yol açtı.

Kollarım başımın üzerinde gerildi, ellerim yumruk şeklinde sıkılarak altımdaki sonsuz genişlikteki omuzlara dokunmamı engelledi. Bu, bunu kişisel olmayan bir incelemeden daha fazlası haline getirecekti ve meseleleri olabildiğince tarafsız tutmam gerekiyordu.

Ata binmeye uygun olup olmadığımı kontrol ediyor.

"Tenin ..." Parmakları bir uyluğumun iç kısmına dokundu ve tüm vücudum titreyerek tepeden tırnağa ürperdim.

Ona doğru baktım. "Daha iyi miyim?"

"Mükemmel," diye yanıtladı bana bakarak ve gözlerindeki sıcak, öfkeli parıltıyla göğsüm daraldı ... sesinin boğuk cızırtısıyla. Neden bu kadar kızgın görünüyordu? Bu kadar suçlayıcı?

Bekledim, artık doyduğuna göre eteğimi indirmesini bekliyordum. Ama öyle bir şey olmadı.

Daha bitirmemişti.

Parmakları beni sıyırdı, yukarı ve yukarı ...

"Kızarıklık gitmiş ... ve kabarcıklar da," diye hayret etti, sabit bir şekilde bacaklarımın arasına bakarak.

Anlaşılmaz bir şeyler mırıldandım ve parmaklarının yavaşça seksimde gezindiğini hissettiğimde bir nefese dönüştü.

Bakışları yüzüme yöneldi. "mu?" "Hayır.

Sadece beni korkuttun."

Nefes alış veriş kulaklarıma ulaştı, kaba, düzensiz bir ritim. "Zavallı küçük kalçan. Daha önce çok hırpalanmıştı. Kızarmış ve çiğnenmişti. Şimdi ise pespembe."

Başım geriye düştü ve kolumu gözlerimin üzerine attım, bu kelimeleri sanki içgüdüsel bir şeymiş gibi hissediyordum. Onun dokunuşu kadar güçlü. Kalçalarımı utanç verici bir şekilde döndürerek yer değiştirdim ve parmaklarının aniden ağrıyan göbeğime bir kez daha vurmasını bekledim.

Kalçamdaki elinin düzlüğü beni daha da açtı ve kendimi onun arayış içindeki dokunuşuna sundum, yarığımın izini sürerken ve bir parmağını içime sokarken nefes nefese kaldım.

"mu?" diye sordu ve sesi kulağıma tuhaf geldi.

Daha aşağı. Daha derine. Sanki acı çekiyormuş gibiydi. "Hayır," diye nefes nefese kaldım.

Başımı salladım ve parmağı yavaş ve sabit bir şekilde derin itişlerle seksime pompalarken inledim. Çok sert değildi. Belli ki çok sert olmaktan korkuyordu ama bu tempo acı veriyor, işkencemi yoğunlaştırıyordu,

arzumu körüklüyordu. Daha çok istedim. Ellerim üstümde açıldı, kürkü avuçladım, eli bacaklarımın arasında çalışırken asılı kaldım.

İkinci bir parmak ekledi ve onu içe doğru kıvrarak varlığından bile haberdar olmadığım gizli bir sinir bölgesine sürttü. Titremeye başladım. Gözlerimin kenarlarından yaşlar sızıyordu.

"Bu ... rahat mı?" diye sordu, yüzünü çevirip kalçamın iç öptü.

Rahat mı? Şaka mı yapıyordu?

"Ah," diye bağırdım kırık bir sesle, göğsüm inip kalkıyordu. "Bu çok iyi." Vücudum onun eline karşı hareket etti, ihtiyaçtan vahşi, istekli ve aç, daha fazla baskı, daha fazla sürtünme için çaresiz. "Çok ... iyi."

Başparmağı seksimin üst kısmındaki bir noktaya, varlığından hiç haberdar olmadığım küçük bir düğmeye kondu. Onu buldu ve aşağı doğru bastırdı, şişmiş eti ovdu ve yuvarladı.

"Hoşuna gitti mi?" diye hırladı.

Tepki olarak omurgamı yataktan kaldırdım, patladım, binlerce parçaya ayrıldım. İçimden akan nem, içimde sıkışmış parmaklarımı kapladı.

"Tamsyn," diye nefes aldı tenime karşı, ağzını açtı, dişleri nazikçe kazıyor, dili tüylerle kaplı tenimi okşuyordu. "Benim küçük yalancı karım."

Bana yalancı demesini umursamadan, başım dönerek ve nefes nefese kalarak geriye düştüm. Bu doğrudu. Belki de başka seçeneğim yoktu. Belki de değildim. Artık bunu bilmiyordum. Her iki durumda da, yapmıştım. Onunla evlenmişim. Onunla yatmıştım. Onu kandırmıştım. Ve şimdi buradaydım, sonuçlarına katlanmak zorundaydım. ..her neye karar verdiyse.

Eteklerimi ayak bileklerime kadar indirdi ve yatağa doğru sürünerek homurdanarak yanıma düştü.

İç çektim. İçimde dalgalanan zevk dalgaları bedenimi puding kıvamına getirdi. Çıplak kolu benimkiyle aynı hızdaydı ve ısı yayıyordu.

Geçen sefer böyle bir şey yaşamamıştık, yatakta bu kadar oyalanmamıştık, bu yakınlık yoktu. Peçem çekilip alındığında, geride sadece ihanet ve öfke kalmıştı. Hatırladıkça ürperiyordum.

"Üşüdün mü?" diye sordu, yan tarafına dönüp bir kolunu belime doladı, beni kendine çekti ve kaşıkla sarmaladı.

Tam tersine. Kollarına sımsıkı sarıldığımda kendimi sıcak ve rahatlamış hissettim.

Ve onun siyah opal kolyesini aramızda hissettim, büyük bir uğultu akımı bizi cansız bir şeyin yapmaması gereken bir şekilde birbirine bağladı, deriyi, kası ve kemiği delip geçti.

Elim hafifçe onun kordonlu ön koluna yerleşti. Yüzü boynumun kıvrımına sokuldu.

Yutkundum, nefes alış verişimi düzene sokmaya ve şiddetle çarpan kalbimi yavaşlatmaya çalıştım, soğukkanlılığımı geri kazanmaya ve beni önemsemeye başladığı umuduna kapılmamaya çalıştım. Onu bana karşı kaya gibi sert hissediyordum ve en azından beni arzuladığını biliyordum.

"Sen . . . ?" Ne düşündüğümü nasıl soracağımı bilmiyordum. Beni isteyip istemediğini nasıl soracağımı. Kendi kurtuluşunu bulmakla ilgilenip ilgilenmediğini.

"Uyumaya git," diye talimat verdi, sesi sertti.

"Peki ya sen?" olabilir miyim? Belki de istemiyordu

Ben.

"Ben de uyuyacağım."

"Kastettiğim bu değildi ve bunu sen de biliyorsun." Kendime bunun benim karısı olarak görev duygusu beni bu konuya itti. Ama öyle değildi. Kendime söylediğim bir yalandı. Bacaklarımın arasındaki zonklama gerçektir. Belki de şimdiye kadar hissettiğim en dürüst şeydi. Her ne kadar dokunuşuyla beni tatmin etmiş olsa da, daha fazlasını istiyordum.

Onu tekrar içimde istedim.

"Yeterince şey yaşadın. Bana Canavar dediklerini biliyorum ama bu halinle üzerine düşecek kadar hayvan değilim. Şimdi dinlen."

Yani benim için endişelendiği için mi kendini tutuyordu? Benimle yatmaya cesaret edemediği için kendini geri çekmiş olması daha olası görünüyordu. İlk seferinde zorlanmıştı, gerekliydi. Şimdi kimse onu zorlamıyordu.

"Zaten uyudum," diye itiraz ettim, artık eyerimin ağrımadığını da eklemek istiyordum. Daha önceki dinlenmem ve Thora'nın mucize ilacı işe yaramıştı.

"Konuşmayı kes ve tekrar uyu," diye sertçe karşılık verdi, sesi bana bu adamın savaşçı bir lord olduğunu hatırlatıyordu. Beni kollarında tutuyor olabilirdi ama nezaketle alakası yoktu. Ben onun yalancı karısıydım. Bunu asla unutmuyacaktı. Başlangıcımızın çirkinliğini asla unutmuyacaktı. Hava soğuktu ve yer sertti, bu yüzden bir yatağı paylaşıyorduk. Bu pratiklikle ilgiliydi. Başka bir şey değildi. Bu romantik bir balayı değildi. O yufka yürekli bir aşık değildi. O emir veren ve itaat edilen biriydi.

Kollarına şekilde sarılmışken, avucundaki oyma X'in içinden kalp atışlarını hissederken, opal aramızda kıvılcımlanıp uğıldarken, onu isterken ve yakınlığına, sıcaklığına katlanırken, göğsüm o yakınımdayken olduğu gibi çekilip sıkışırken uykunun asla gelmeyeceğini düşünerek iç geçirdim.

Gözlerimi kapatmadan önceki son düşüncem buydu.

Düştü

ONUN ETRAFINDA KIVRILDIM.

Hareket etmedim. Uykusunda eli güvenle kolumda duruyordu, ondan gelen tek hareket tenimde nabız gibi atan X'ti. Omzunun üzerinden ince parmaklarına baktım, gevşek ve rahattı, tırnakları makas yerine dişlerini kullanmış gibi hızlı, pürüzlü ve düzensiz kesilmişti. Bu kırbaçlanan kızın gösterişi ve havası yoktu. Güçlü ve sessizdi, hızlı ve dikkatli gözleri vardı, tıpkı çalılıktaki bir geyik gibi. Ateş gibi kehribar gözleri, tıpkı saçları gibi.

Ve o benimdi. Hoşuma
gitse de gitmese de.

Bu kadın, sahiplenmek için yola çıktığım prenses değildi ... henüz çözemediğim başka bir şeydi.

Hayatı boyunca dayak yemişti. İsteyerek. Sanki bunda yanlış bir şey yokmuş gibi. Bu beni dehşete düşürdü. Birinin ona elini sürmesi fikrine isyan ettim. Geri dönüp, ona kırbaç sallayan o piçlerin her birini, buna izin verdikleri, destekledikleri, kızlarının günahları yüzünden bir çocuğu dayak yemeye mahkûm ettikleri kral ve kraliçeyi kırbaçlamak istedim.

Kendimi vahşi hissettim. Boğazımın arkasında bir hırıltı kabardı. Savaşmak, halkımı ve topraklarımı korumak, hayatta kalmak ve kazanmak için yapılması gerekeni yapmak üzere yetiştirilmiştim. Onu koruma dürtüsü içimde yanıyordu.

Onun eline baktım. Kanımızın aktığı eldi bu, tenindeki oyma X işareti hâlâ hissediliyordu, kolumda bir kalp atışı gibiydi. Etim uğuldadı ve titreşti, ışığı arayan bir bitki gibi işareti karşılamak için yükseldi.

Ben bir savaşçıydım. Yaraları bilirdim. Ancak bunu bilmiyordum. Anlamıyordum.

Yavaş, yumuşak nefesler göğsünü kaldırdı. Bu şekilde uyuduğunda, gözlerinden bana bakan o temkinli bakışlardan eser yoktu. Vücudu kemiksizdi, kürklerin içine gömülmüş, bana yaslanmıştı. Ateş gibi saçları örgüsünden çözölmüştü ve ben nefes aldıkça dudaklarımda dalgalanıyordu. Parmaklarımı o buklelere daldırmak, bir avuç alıp elime dolamak için içimde bir istek vardı. sırt üstü yatırıp üzerine çıkmak, içine girmek...

Kesik kesik bir nefes aldım. Bunun için daha sonra, iyice iyileştiğinde ve yolculuktan döndüğünde yeterince zamanım olacaktı. Daha sonra, kalemin duvarları arasına rahatça yerleştğinde.

Yüzümü buruşturdum. Ben ondan kaçarken, onu Mari'nin bakımına bırakırken, neredeyse kendini kırıyordu. Eğer o cadı ve onun sihirli merhemi olmasaydı, ata binmek için mahvolurdu.

Onu karşıya geçmenin zayıflara göre olmadığı ve ayak uydurması gerektiği konusunda uyarmıştım ama bu onun güzel teninin çiğ çiğ yandığını gördüğümde kendimi tam bir piç gibi hissettiğim gerçeğini değiştirmiyordu. Hiçbir şey söylememişti. Günlerce tek bir şikâyetle bulunmamıştı. Kırbaçlanan bir kızın ne yaptığını fark ettim. Kendini feda etti. İsteklerini ve ihtiyaçlarını. Vücudunu. Kolyesini bir haydut çetesine. Bir laneti bastırdım. Bir kolye. Çok önemsiz bir şeydi ama asla olmamalıydı.

İçimden bir ses bunun kendini riske attığı son sefer olmayacağını söylüyordu. Gözlerinin ve sessiz dudaklarının ardındaki gerçeği deşifre etmek yakın ilgi gerektirecekti. Peçeden kurtulmuş olabilirdi ama gerçek benliğini hâlâ benden saklıyordu.

Şu lanet peçe. Öfkeli bir nefes üfledim. Aramızda hâlâ var olabilirdi.

Hâlâ kırmızı görüyordum, geri alınamayacak bir şey için kaynıyordum. O sonsuza dek benim olacaktı ama bu fikirden tiksindim. Yatağa girdiğimiz gece hissettiğim öfkeye sarıldım, ihanet duygumu aşılmaz bir zırh gibi etrafıma sardım

-Ama ona bakmak, onunla birlikte *olmak* bu duyguyu içimden söküp attı, havadaki toz zerrecikleri gibi dağıttı.

Boku yemiştim.

Bakışlarım vücudunu boydan boya dolaştı. Onu zaten çok önemli bir şekilde kabul etmiştim. *Bunu* hiç de angarya olarak görmüyordum. Cazibesi vardı. Ve neden onlardan zevk almayayım? Bu karmaşadan bir şeyler çıkarmalıydım.

Ve dağınıktı. Savaş her zaman öyledir. Beni aptal yerine koyan o piçlerin başına savaştan başka bir şey gelmeyecekti.

Onu kabul etmem, bana yapılanları kabul ettiğim anlamına gelmiyordu. Zamanı geldiğinde bir hesaplaşma olacaktı.

Onu rahatsız etmemeye dikkat ederek yataktan kaydım. Sessizce giyindim, bir gözüüm onun yüzündeydi, uykusunda çok yumuşak ve huzurluydu. Göğsümde bir şey kıpırdadı. Kınımı başımın üzerine kaldırarak sessizlikte onun yanında durdum.

Başımı sallayarak çadırdan çıktım. Gökyüzü koyu mordu. Şafak henüz sökmemişti. Atlara doğru ilerlerken başka kimse uyanmamıştı.

duymadan önce hissettim, ağır yürüyüşüne aşınaydım. "İyi uyudun mu?"

Arkın'la yüzleşmek için dönmeye zahmet etmedim. "Yeterince iyi." Önce kendi atımı sonra da Tamsyn'in kısırağını alıp onları dereye doğru götürmeye başladığımda, şafak öncesi sessizliğinde dizginler şingirdadı.

"Ona karşı yumuşamışsın."

Onun yanında hissettiğim son şey yumuşaklıktı ama bunu Arkin'e itiraf edemezdım.

Vereceğim yanıtı düşünerek hemen tepki vermedim.

Uyuyan kampa ve yükselen şafağın arkadan aydınlattığı çadırın karanlık şekline baktım. "O benim karım."

"O bizden biri değil."

"Karıma her zaman dışarıdan birini alacaktım."

"Evet, ama o kraliyetin kızı değil. O sizin altınızda ve konumunuzu zayıflatıyor."

"Bir amaca hizmet ediyor."

"Peki bunun amacı ne? Sikini ıslatmak mı? Baban mezarında ters dönmüş olmalı. O kız sana ne yaptı, delikanlı? Bağladı mı seni?" Arkın alay etti. "İki hafta önce taç üzerinde tartışılmaz bir hak iddia etmek istiyordun. Şimdi bunu mu kabul edeceksin? Sana hakaret ettiler. Hepimizi aşağıladılar. Onların savaşlarında savaşıyoruz, onlar için kanımızı akıtıyoruz ve onlar bize gülüyor. Köpekleri olduğumuzu düşünüyorlar."

Başımı salladım ve ona sırtımı dönerek atları tekrar yönlendirmeye başladım. "Hiç korkma. Son gülen ben olacağım."

Arkın onaylayarak bağırdı, "Bir planın var!" Ağır adımları yaprakların üzerinde gıcırđıyor, bana yetişmek için acele ediyordu.

Elbette bir planım vardı. Bu plan, ordumu toplamak ve ilkbaharda karlar eridikten sonra şehri kuşatarak Kral'a

Hamlin ve Lord Regent'e kimsenin benimle uğraşmamasını söyledim.

"Bu hakareti unutmayacağım," dedim sakince. "Bunu ödeyecekler." Son derece tatmin edici olmasının yanı sıra, beceriksizleri iktidardan uzaklaştırmak Penterra'daki her erkek, kadın ve çocuk için bir iyilik olacaktı.

"Bu doğru!" Arkın neşeyle bağırdı. "Ve onu burada bırakmalıyız! Bu onlara *kraliyet prensesleri* hakkında ne düşündüğümüzü gösterecektir. Eğer hayvanlar onun işini bitirmezse, haydutlar bitirir ya da belki bir huldra bulur ve çorbasını yapar. Ne olsa Skog'a yeterince yakınız." Bu son cümleyi suçlayıcı bir şekilde, bir kınama bıçağı gibi savurdu. Durup kamp kurmamızdan hoşlanmamıştı. Devam etmemiz gerektiğini düşünüyordu.

Dizginleri bıraktım, etrafımda döndüm ve onu yere ittim. "Küstahlığından bıktım usandım. Bana hizmet ediyorsun Arkin ve seni gitmen konusunda uyarmıştım. Onunla ben ilgilenirim."

Bana ters ters baktı. "*Onu* koruyor musun? Baban ne düşünürdü?" "O öldü. Bir öyleydi. Ben Sınır Bölgeleri Lordu'yum. şimdi ... ve o-" Durdum. Omuz silktim. Arkin'e bir açıklama borcum yoktu. Kimseye bir açıklama borcum yoktu. Krala bile. Bana kalırsa, yalan söyleyip beni yanlış kadınla evlendirerek tuzağa düşürdüğünde sadakatimi kaybetmişti.

Tamsyn bir piyundu. Arkin'in ona çektireceği kaderi hak etmiyordu. Neyi hak ettiğini ya da birbirimize karşı ne olacağımızı bilmiyordum. -Ama ona zarar vermezdim.

"Bu kadar mı yani? Babana hizmet ettim. *Sana* hizmet ediyorum. Ve sen bana ... gibi davranıyorsun." Sözleri silikleşti ve başını tiksintiyle sallayarak onu en çok rahatsız eden şeye kilitlendi. "Onu sen seçtin."

Dizginleri tekrar elime aldım ve başımı salladım. "Ne demek istediğimi anladınız."

Dönerek onu toprakta bıraktım.

Tamsyn

Uyandığımda **HAVADA FARKLI BİR ŞEY VARDI**. Bir kalite daha önce orada olmamıştı. Gıcır gıcır bir yenilik. Ama bu yanlış. Bu dünya, yaşam ve sihirle dolu bu vahşi ülke ben doğmadan çok önce, ailem -her kimlerse- nefes almadan çok önce de buradaydı. Yeni hiçbir şey yoktu. Kadimdi, ilkeldi, hâlâ ejderha kanatlarının ve eter içine atılan büyülerin yankısıyla uğulduyordu.

Ben yeniydim. Bilmediği bir dünyaya karşı bir bebek gibi gözlerini kırıştırarak serin, sisle örtülü sabaha giren bir yabancıydım.

Kürklerin içinde yalnızdım, bedenim sıcaktı, kaslarım gevşemişti. Kemiksiz, batan bir ağırlık.

Çok uyumuştum. Rüyasız bir uyku. Fell gitmişti ama gecenin çoğunda benimle kalmıştı. Bunu anıyı sahiplenmeden de biliyordum. Kokusu içimde, yatağıma sarılmış, yapışmış bir şekilde kalmıştı. Onu hâlâ hissediyordum, o iri bedeni etrafımda kıvrılmıştı, sıcaklığı devam ediyordu, siyah opalinin yankısı tenimde besleyici bir damga gibi duruyordu.

Çadırın brandasına, elenen gölgelere baktım. Dışarıdaki dünyanın belli belirsiz kıpırtıları, uyanık olan tek kişinin ben olmadığımı ve yaşayanlar diyarına -beni zayıf ve şımartılmaya muhtaç gören, bana sanki aralarında bir hayaletmişim, çoktan gitmiş biri gibi bakan savaşçılar grubuna- yeniden katılmam gerektiği konusunda beni uyardı. Dayanmamı beklemiyorlardı.

Başımı sallayarak hızlı adımlarla ilerledim, merhemi cildime tekrar sürdüm, ancak artık buna pek ihtiyaç duymuyordum. Thora bana böyle yapmamı söylemişti ve ben de kendimi ona uymak zorunda hissettim. Giyindim, saçlarımı bir kez daha ördüm ve günle yüzleşmek için canlanmış bir şekilde çadırdan çıktım.

Savaşçılar sabahın erken saatlerinde toplanmaya başlamışlardı. Ben dışarı çıkar çıkmaz içeri girdiler ve çadırı sökmek için çalışmaya başladılar.

Mari ortaya çıktı ve her zamanki etkili tavrıyla beni kalan birkaç ateşten birine doğru el salladı. "Gel. Ye."

Ağaçları işaret ettim. "Önce bir dakikaya ihtiyacım var."

Başını salladı. "Fazla uzaklaşmayın." Kendi etrafında dönerek ateşe ve orada demlenen çaya geri döndü.

Bir başka hızlı tarama Fell'i ortaya çıkaramadı. Atlarla birlikte olmalı, günlük yolculuk için onları suluyor olmalı.

Kendini beğenmiş ve bilmiş gözlerin üzerimde olduğunu hissettim ve ormanın örtüsüne girerken onlardan kaçtığıma sevindim. İçimi bir utanç kapladı. Herkes burada, sert zeminde yatağının üzerinde uyurken, biz çadırımızın konforunun ve mahremiyetinin tadını çıkarmıştık.

Yükselen ağaçların arasına daldım. Başım geriye düştü, yukarı bakıp nerede bittiklerini aradım. Dallar gökyüzünde bir araya geliyor, yükselen güneşi engelleyen yüksek bir gölgelik oluşturuyordu. Ormanın zeminine sadece yumuşak gri lekeler ulaşıyordu.

Saraydan sadece maiyetimle birlikte ayrılmıştım ve o da en medeni yerlere seyahat etmek, en düzgün, en iyi gezilmiş yolları kullanmak içindi. Burası tuhaf ve gizemli bir yerdi. Eskimeyen. Büyü kemiklerinde uğulduyor ve zonkluyordu. Ejderhalar çoktan gitmişti ama bu topraklar onları unutmamıştı.

Diz boyu eğrelti otları ve çimenler arasında yürürken, parmak uçlarımı benden beş kat daha geniş bir ağacın cızırtılı kabuğunun üzerinde gezdirirken yalnızlığımı keskin bir şekilde hissettim. Mari'nin fazla uzaklaşmamam yönündeki uyarısını düşündüm ama bacaklarımın beni yemyeşil sabaha, nemli havaya taşımasına engel olamadım.

Ben cansız taş duvarlar arasına kapatılmışken tüm bunlar benden saklanmıştı. Kalabalık bir şehre bakarak yaşarken, bu vahşi, bu özgür, büyüünün onu yok etmeye çalışanlardan saklandığı topraklardan kilometrelerce uzaktaydım.

Yaşadığımı hissettim.

Yüzümü son zamanlardaki sadık yoldaşım olan sise doğru kaldırdım, onun temiz tatlılığını içime çektim, yeni günü onun kıvrımlarında tattım. Kuşlar cıvıladı ve ben yüksek dallara baktım, o yeşilin arasında beyaz bir kuşu fark ettim. Çevresine karşı bu kadar çarpıcı bir şekilde durarak nasıl hayatta kaldığını merak ettim.

Başını eğdi, meraklı soluk mavi gözlerini bana çevirdi ve uzun bir süre gözlerini kırpmadan beni inceledi. Bende ne bulduğunu merak ettim.

Sonunda döndü ve kuyruk tüylerinin bolluğunu gösterdi. Orada, bol tüylerin arasında, iğne gibi bir iğne bir uyarı titreşimi yaptı. Bu kadar güzelliğin içindeki tehlikeye göz kırptım.

Vahşi yaratık daldan uçmaya başladı. Gerilmiş kanatlarının rüzgârda süzülüşünü hayranlıkla izledim... gözden kaybolurken böylesi bir özgürlüğü kıskandım. Bu görüntü, geride bıraktığım Penterra'nın güvenli ve düzenli köşesinin ötesindeki bu dünya hakkında ne kadar az şey bildiğimi pekiştirdi.

Uzaktaki ormandan ürkütücü bir trıl sesi geldi. Farklı, bilinmeyen bir şeydi. Belli belirsiz bir insan. O yöne doğru döndüm. Bu ormanda ne tür canavarların gizlendiğini kim bilebilirdi? Aklıma Huldra'lar geldi ve sarsılarak durdum, sesi tekrar dinledim.

Kampa dönmem gerektiğini biliyordum ama çılgılık yine gelmeyince, gri sabah yumuşak bir pembeye kayarken yüksek ağaçların arasından yoluma devam ettim. Ormanın derinliklerine doğru ilerledikçe sessiz ışıık şeritleri süzülüyor, tenimi benekliyordu.

Uzun yosun örtüleri yüksek dallardan sarkıyordu. Harikulade bir şeydi. Başka bir dünyaya ait. Yeşil perdelerin arasına girip çıktım, kendi kendime gülümsedim, o kuş kadar özgür olduğumu hayal ettim.

Parmaklarım bir yosun çileğinin etrafına dolandı, ipek gibi yumuşak uzunluğu kenara çekerek ilerleyebildim; ancak orada beni bekleyen adamla karşılaştım.

"Oh! Beni korkuttun." Sendeleyerek geri çekildim ve bir elimi aniden çarpan kalbimin üzerine koydum. Yavaşlamasını ve sabit kalmasını diledim.

O bir haydut değildi. Düşman değildi. Arkin kocamın en güvendiği adamlarından biriydi. Yine de onun, gözleri bana böylesine soğuk bakan bu savaşçının önünde kendimi rahat hissedemiyordum. Nefretle.

"Ah," diye yineledi, alay dolu bir kelimeydi.

"Ben de tam kampa dönüyordum." Belli belirsiz işaret ettim. "Yanlışı yöne gidiyorsun."

Endişeyle başımı salladım ve doğru yöne döndüm, aniden Fell, Mari ve diğer savaşçıların koruması için can atıyordum, ama sonra o yine oradaydı, beni engellemek için hareket ediyor, geçmeme izin vermiyordu.

Başını sertçe eğdi. "Seni uyarmıştım. Geçiş zayıflar için değildir." Sonra bakışlarını çevremizde gezdirdi, yoğun yeşilin bizi sıkıca sıkıştırdığını gördü. "Bu kadar uzağı gitmemeliydiniz."

Çenemi kaldırarak onun acımasız küçük gözlerine karşılık verdim. "Ben zayıf değilim."

"Çok cesursun, ha?" diye düşündü, sakalının üstündeki soluk deriyi uzun, kıvrımlı vuruşlarla kaşıyarak. "Ama ben senin gerçekte ne olduğunu biliyorum."

"Neymiş o?"

"Sende hiç cesurluk yok." Bakışları küçümseyerek üzerimde gezindi. "Bir kez kırbaçlanan bir kız ... her zaman. Borderlands Leydisi olmaya uygun değilsin."

Bakışlarını tutarken midem ekşidi. Şakağımda belirgin bir sinir seğirdi ve onu ovarak bastırmaya direndim. Bir darbenin ne zaman geleceğini biliyordum. Lord Chamberlain beni iyi eğitmişti. Bu benim yeteneğimdi. Benim lanetimdi. Bir adamın yüz ifadesindeki şiddet açlığını okuyabilirdim.

İri gözlerimi kırpmadan, beklenti içinde yüzüme diktim. "Bana zarar verirsen Lord Dryhten'in bunu onaylayacağını mı düşünüyorsun?" Bu bir kumardı. Kocamı henüz o kadar iyi tanıımıyordum. Soğuk ve sert biriydi ama kendimi onun yanında güvende hissediyordum. Bunu isteyeceğini sanmıyordum. Bunu *yapacağını* düşünmemiştim.

"Onun bileceğini kim söyledi?" O zaman gülümsedi, boz sakalını kesen ve içimi korkuyla dolduran ürpertici, mizahsız bir sırıtış. "Bu ormanda pek çok tehlikeli şey var."

Kabadayılığa sarıldım. Elimdeki tek şey buydu. "Fell bana kolay kandırılabilir birisi gibi gelmedi."

"Oh, bundan emin değilim. Onu oldukça aptal yerine koymuşa benziyorsun."

Başımı salladım ve ısrar ettim: "Bilecek. Ve bunu sana ödetecek." Bunun doğru olduğuna inanmak istiyordum ama daha da önemlisi, *bu* adamın bunun doğru olduğuna inanmasına ihtiyacım vardı.

"En iyisi bu. Onun için. için. Şimdi." Ellerini sarsıcı bir şekilde birbirine vurdu ve gülümsemesi soldu. "Sana bir avans vereceğim."

Yutkundum, panik kabardı, boğazımda beni boğmak için yükseldi. "Devam et," dedi. "Koş."

Gözlerindeki o bakış. Biliyordum. Kötü niyetini biliyordum.

Arkin bana zarar vermekten fazlasını yapmak için beni ormana kadar takip etmişti. Bir daha geri dönmeyeceğimden emin olmak için buradaydı.

"Ben sportmen bir adamım," diye devam etti. "Üç kadar sayacağım. Bir-"

Hızlı bir nefesle döndüm ve kaçtım, ağaçların arasına daldım.

Parmaklarım yosun tabakalarını yırtarak pençelerken her uzvuma kan hücum etti.

Peşime düştü, nefesi havaya karışıyordu. Yorgunluktan değil. Avın heyecanı onu götürüyordu. Benden iki kat büyüktü.

Yaşlıydı ama güçlüydü, savaşçı bedeni bu tür sporlara alışkındı.

O avcıydı ve ben de onun avıydım.

Bacaklarımın pompalaması beni ormanın derinliklerine taşırken korkuyla dolup taşım. Çok gürültülüydüm, nefes nefese kalmıştım, vahşi bir hayvan gibi çalılıkları yırtıyordum. Çaresizdim. Onu kaybetmek için hiç umut yoktu. Bunu biliyordum. Bu oyunun nasıl biteceğini biliyordum.

Göğsüm sıkıştı, orada bir basınç oluştu, kıvrıldı, acıdı. Acıdan nefesim kesildi ama acı için zaman yoktu. Başım bir o yana bir bu yana savruluyor, nereye gideceğime karar vermeye çalışıyordum. Ne yapacağıma.

Damarlarımda ateş parladı. Derim çatırdadı, ısındı. Yüzüme bir ateş hücum etti, kulaklarımın tepesine ulaştı. Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı. Hangi yöne döneceğimi, kampa hangi yoldan gideceğimi bilmiyordum. Kaybolmuştum.

Düştü.

Onun düşüncesi içimi yaktı. Ortaya çıkmasını, bana yardım etmesini diledim. Belki de Arkin haklıydı. Belki de Fell yalanlar ve hilelerle kendisine zorla kabul ettirilen karısından kurtulduğuna sevinecekti. Bu düşünce aklıma gelir gelmez, yeni bir hıçkırıkla reddettim. *Hayır.* Fell benden kurtulmak isteseydi, bu şekilde olmazdı. İdamımla olmazdı. Adamını üzerime salmazdı.

Yine de fark etmezdi. O gelmiyordu. Kimse gelmeyecekti.

Bana yardım edebilecek tek kişi bendim.

Arkin beni yakaladı. Sırt üstü ters çevrildiğimde çığlık attım. Beni boğucu ağırlığının altında kıstırdı, gözlerinde zafer ışıltısıyla bana bakıyordu. Göğsüm çekildi ve sıkıştı. Acıya rağmen savaştım, tokat attım, pençeledim ve üstümdeki nefret dolu yüze yumruk attım. Hiç yapmadığım gibi savaştım. Kırbaçlanan kızın asla yapamayacağı gibi. Ama yine de yeterli olmadı. Kurtulamadım. Ondan kaçamadım.

Çabalarımın üstesinden geldi, kollarımı yanlarıma doğru zorladı, onları aşağı doğru sıkıştırdı ve dizleriyle hapsetti. Elleri boynuma gitti, sert parmakları boynumda dolaşüyor, sıkıyordu. Ezici kavrayışının altında boğazım hava almak için ağrıyordu. Dudaklarımdan korkunç sesler çıkıyordu. Görüşümü, onun korkunç yüzünü bozan lekeler doldurdu.

Hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Ölmeye hazır değildim. Henüz değil. Bu şekilde değil.

Sıcaklık içimde dolaşmaya devam etti. Başım zonkluyor ve kulaklarımda bir uğultu çınılıyordu. Göğsümde derin titreşimler başladı. Gözyaşlarım gözlerime doldu, sıcak yüzümden aşağı serbestçe yuvarlandı, aniden cızırdayan yüzümde tısladı

yanaklar. Benden buhar yükseliyordu... ve ben bunu anlamıyordum. Bir şekilde üzerimden duman çıkıyordu.

Bir zamanlar bulanık olan görüşüm netleşti. Odaklandım.

Daha önce hiç görmediğim gibi görebiliyordum. Renkler daha parlaktı. Daha keskin. Her nüans gelişmiş, rafine edilmişti. Gözeneklerini, şişkin burnundaki ince tüyleri, kaba sakalındaki kahvaltı kırıntılarını sayabiliyordum.

Özüm mırıldandı, kaynadı, kontrol altına alınması imkânsız bir orman yangını dalgasıyla içimde alevlendi.

Arkın küfrederek ellerini geri çekti ve kabarmış, su toplamış avuçlarına baktı. "Bana ne yaptın, seni küçük orospu?" Üzerimden düştü ve sendeleyerek ayağa kalktı, haşlanmış ellerinden öfkeyle bana baktı.

Kemiklerim çekilirken, kaslarım gerilirken, sırtım karıncalanırken, kaynayan bir buhar boğazımı şaşkınlıkla başımı salladım.

Yanmaya, sigara içmeye devam ettim.

Arkin kılıcını kınından çıkardı. "Ne sikimsin sen?"

Onu uzaklaştırmak istercesine elimi kaldırdım ve tenimi görünce nefesim kesildi. Elim dalgalandı ve kırmızı-altın rengi göz kırptı.

Gözleri büyüdü ve bir savaş çılgılığıyla kılıcını daha yukarı kaldırdı.

"Hayır!" Bağırdım ama artık benim sesim değildi. Kelime kalındı, Ağzımdaki duman ve külle karıştı. Başımı salladım ve bıçağı parıldayarak bana saldırmasını dehşet içinde izledim.

Bedenim patladı. Kör edici bir ışık parlamasıyla kıyafetlerimden kurtuldum.

Kılıcını indirip ölümcül bir darbe indirmek için bana doğru alçalırken yüzünde bir şok ifadesi belirdi.

Daralan ciğerlerimin derinliklerinden nefes aldım ve bir alev nehri üfledim.

Arkin haklıydı. Bu ormanda birçok tehlikeli şey vardı. Sadece onlardan biri olabileceğimi hiç fark etmemiştim.

Düştü

TAMSYN BİR SÜREDİR YOKTU. ÇOK UZUN. Gözümün önünde olmaması hoşuma gitmiyordu. Kendime bunun kontrolde olmakla, güvenlikle, herkesin her zaman nerede olduğunu bilmekle ilgili olduğunu söyledim: savaşçıları ve şimdi Tamsyn. O bir savaşçı değildi. Açıkçası, kendi güvenliği için gözetim altında tutulmalıydı.

Elbette, bundan daha fazlasıydı. Kendime itiraf etmek istediğimden daha fazlası. Bu his farklı ve yabancıydı, yeni bir kılıcın elime oturması gibi, elimdeki kavrama garipti.

Atları sulamaktan döndüğümde Mari, Tamsyn'in gittiği yönü işaret etti ve ben de onun kıvrımlı izlerini takip ederek yola koyuldum. İzler sık ormanın derinliklerine doğru ilerledikçe başımı salladım. Bu kadar uzağa gitmemeliydi. Ona karşı duyduğum hayal kırıklığı, ona daha dikkatli bakmadığım için kendi sorumluluk duygumla hafifledi.

Başka bir dizi iz onunkilere katılırken, alçaktan çömelip yeni kırılmış zemine dokunarak değerlendirdim. Bunlar bir adama aitti. Kan beynime sıçradı. Ayağa kalkarken kılıcımı kınından çıkardım ve çılgınca etrafıma bakındım. Kalbim küt küt atarken hızımı artırdım, çizmeli ayaklarımın üzerinde hafifçe koştum, gizlice, daireler çizerek ve orman zemininde aniden vahşileşen ve bollaşan izleri takip ederek. Koşuyorlar mıydı?

Ona seslenme isteğime direndim. Onunla birlikte dışarıda başka kimlerin olduğunu bilmiyordum ama peşlerinde olduğumu onlara bildirmeme gerek yoktu.

Bu hedef onun ilk çığlığında kaçtı.

Ciyaklayan kuşlar dallarından fırladı.

Bir yöne doğru ilerlemeye başladım, kulaklarım uzaktaki çığlıkları algılamaya çalışıyordu. Mücadele sesleri. Gümbürtüler. Homurtular. Etin ete çarpması.

Acı tükürük dilimi kapladı ve ağzımı doldurdu. Durakladım, kılıcım hazır, onun adını haykırarak etrafımda döndüm.

Cevap vermedi. Onun yerine bir adamın feryadı duyuldu ve ardından sağ tarafımdaki ağaçlardan bir ışık patlaması geldi. Bir patlama. O tarafa doğru hamle yaptım, kılıcım yosunları ve yaprakları keserken duman kokusu aldım, ta ki yerde hareketsiz duran kömürleşmiş ve için için yanan bir ceset görene kadar.

Yanmış etin ezici kokusundan öğürdüm. Savaşın her türlüsüne alışkındım. Kokuyu biliyordum ama bu onu daha az rahatsız edici yapmıyordu. Cesedi incelemek için ileri atıldım. Göğsüm rahat bir nefesle indi. *O değildi*. Tamsyn değil. Kelimeler içimde rahatlatıcı bir mantra gibi yankılandı.

Dumanlar içindeki cesede dikkatle baktım. Hasarın büyük kısmı yüz ve vücudun üst kısmındaydı. Saçlar ve deri gitmiş, geriye sadece beyaz ve kararmış doku parçaları kalmıştı ama bu bir erkekti. Bakışlarım cesedin geri kalanını izledi.

Bacakları ve botları hâlâ tanınabilir durumdaydı. *Tanınabilir*. O çizmeleri tanıyordum. Bakışlarım yanındaki kılıcına gitti. Kılıcı da tanıyordum.

Arkin.

Göğsüm çöktü. Burada ne işi vardı? *Ölmüş müydü*? Onu takip mi etmişti? Ona ne olmuştu? Ve Tamsyn neredeydi? Haydutlar bizi takip etmiş ve yine de onu almaya mı karar vermişlerdi? Yoksa bu başka bir şeyin işi miydi?

Ani bir daire çizdim, kaslarım gergindi ve onu, bunu yapan saldırganı ararken sıçramaya hazırdım.

Tamsyn'in yere saçılmış giysi parçalarını gördüğümde kalbim göğsümde sıkışıp kaldı. Binici eteğinin tanıdık kumaşı. Pelerininin mavi parçalanmış parçaları.

"Tamsyn!" Kükredim, buruk bir panik boğazımı kemiriyordu.

Bir dal gıcırdadı ve inledi. Yapraklar hışırdadı, birkaçı düştü, üzerime yağdı.

Bakışlarım yukarı fırladı, ağacı ararken bir çift gözle çarpıştı. Yakıcı bakışları altında donup kaldım. Yayımlı çekip sadağımdan bir ok çıkarırken, karanlık dikey gözbebekleri titreyip yılan gibi kayarak hareketlerimi dikkatle takip etti.

Canavar hareket etti ve dal ağırlığının altında parçalandı. Alev rengindeki ağaçtan çıktı ve yere düştü, yirmi metrelik kısmı havada kendini yakaladı, titreyen büyük kanatları kıvrak formunun etrafında bir çırpıda açıldı ve omuzlarındaki tüyleri kaldıran bir akım yarattı.

Ejderha.

Kelime zihnimi doldurdu. Korkunç güzelliğine bakarken sert gerçekliğe dönüştü.

Dikkatim pençeye benzeyen parmaklarına, Tamsyn'in pelerininin oraya dolanmış parçalarına odaklandı ve midem isyan etti. Boğazıma bir safra kaçtı ve midemin bulanmasını engellemek için elimden gelen tek şey buydu.

Açlık sandığım bir yoğunlukla beni izlerken yüzü ateş ışığı gibi parlıyordu. Kendimi bir alev seline hazırladım. Ateş fırtınası gelmedi.

Öfkeyle titreyerek okumu yerleştirdim ve nişan aldım, bu canavarı, bu acımasız katili serbest bırakmaya hazırdım. Arkin'i yakıp kül etmiş, Tamsyn'i de alıp götürmüş, geriye sadece giysilerinin kalıntılarını bırakmıştı.

O altın gözler bir kez yanıp söndü ve sonra gökyüzüne doğru süzülerek gözden kayboldu.

Okum yaratığın peşinden fırladı ama ıskaladı - pek bir işe yaramayacağından değil. Okum sadece bir oktu. Pul uçlu oklara ihtiyaç duymayalı uzun zaman olmuştu.

Gitmişti.

Göğsüm kabararak, bacaklarımı açarak onu izledim, gökyüzünde parlak bir noktaydı, gözden kaybolana kadar.

Öfke, şok ve bir dizi duygu sürünen derimin üzerinde kaydadı.

Ejderha geri dönmüştü. Daha doğrusu hiç gitmemişti. Önce ailem. Sonra Arkin. Ve şimdi de

Tamsyn. *Karım.*

Sanki bir uzvum bedenimden kopmuş gibi hissettim. Onu kaybetmekten duyduğum üzüntü dizlerimin bağı çözülmişti. Şiddeti hayret vericiydi. Kızı daha yeni bulmuştum, onun sahip olmak istediğim biri olabileceğini daha yeni düşünmeye başlamıştım ... kendim için elde etmek üzere yola çıktığım prenses olmayabilirdi, ama o daha fazlasıydı, hayal ettiğim her şeyden daha iyiydi ... karanlıkta uzanabileceğim bir eldi.

Ejderhanın bir zamanlar gökyüzünü doldurduğu yere bakarak intikam yemini ettim.

Onu bulurdum. Dünyanın sonuna kadar avlayacaktım. Hiçbir yerde huzur içinde olmayacaktı. Hiçbir yerde benden güvende olmayacaktı.
Ben olsam onu öldürürdüm.

Bölüm IV

Ejderha

Yrsa

The Crag

Yirmi bir yıl önce . . .

SADECE ÖLÜYORLAR. BUGÜN DEĞİL. YARIN DEĞİL. AMA eninde sonunda.

Sonunda.

Bu da sonun, üzerlerinde dolaşan sis kadar uzak ve anlaşılmaz görünmesine neden oluyordu. Ve yine de ölüm bazıları için er ya da geç olacaktı. *Çoğu için.*

Birçoğu çoktan gitmişti. Çok fazla.

Eğer kendine karşı dürüst olsaydı, gururu için sayılı günler kalmıştı. Yine de kendine karşı dürüst olmak Yrsa'nın pek de iyi olduğu bir şey değildi. Artık değil. Çok uzun zamandır değil. Harman yıllar önce başladığından beri.

Umut etmeyi ve bir gelecek hayal etmeyi tercih etti. Daldaki son yaprakmış gibi varoluşa tutunmaktan daha fazlasını yaptığı bir gelecek. Geliştiği bir gelecek. Hâlâ inlerinin duvarlarında tasvir edilen ve tarihlerinde anlatılan zamanlara geri dönebileceklerini umuyordu. Ejderha türünün geliştiği, gökyüzünde rüzgârdaki sancaklar gibi dalgalandıkları, hazinelerinin değerli taşlarla dolup taşıdığı zamanlara.

Harman başladığında genç bir ejderhaydı. Bir yavrudan biraz daha fazlası. Hayatı bir savaş sisi haline geldiğinde sadece bir ejderha yavrusuydu. Kan ve ateş. Ölüm ve duman. Ejderhalar gökten yağmur gibi yağıyordu. Tüm sürüler bir günde yok oldu.

Beş yüz yaşından fazlaydı. Yüzyıllarını savaşa adanmış, kendini Harman'dan sağ çıkmaya adanmıştı. Her zaman

Hareket et. Saklanıyor. Otların arasında bir yılan gibi saldırıyor. Yeteneklerini kullanmak ve sürüsünün üyelerini onları avlayanlardan korumak için elinden geleni yapıyordu. Yorucu bir işti. Bitmek bilmeyen bir mücadele. Ama yapılması gereken tek şey buydu. Yap ya da öl. Öl ya da yap.

Başka hiçbir şey için zaman yoktu.

Ve yine de tüm bunların ortasında bir eş edinmişti. Sıradan bir eş değil. Asger, sürülerinin veliahtı, alfanın oğlu. Babası Hormung'da öldüğünde, Asger bu role yükselmişti.

O zamana kadar çoktan çiftleşmişlerdi. Onu aramamıştı. Onu istememişti. Ama aşk onu bulmuştu. Ve aşk bir ejderha bulduğunda, inkar edilemezdi. O farkına bile varmadan, birbirlerine bağlanmışlardı. Onları ayırmak mümkün değildi. Yaşadığı sürece, onun için başkası olmayacaktı. Tıpkı bir tohum gibi, onlar bir set, bir ikili, bir çiftti.

Gerçi bugünlerde çok fazla eş seçeneği yoktu.

Hormung'dan bu yana nüfusları dramatik bir şekilde azalmış, altmışa, belki de yetmiş düşmüştü. Var olan her sürüyü bilemezdi. Umarım dışarıda daha fazla ejderhası olan başka sürüler de vardır. Ama onlar olabilirdi. Geriye kalan tek sürü. Geriye kalan tek ejderhalar. Düşünmesi bile korkunçtu. Özellikle de bir zamanlar canlı renkleri ve kanat çırpışlarıyla gökyüzünü doldurduklarını düşünürsek. Artık yoklardı.

Şimdi gökyüzü sessizdi.

Ev dedikleri labirentimsi tüneller ve mağaralar da hareketsizdi. Mezarlıklar gibi kutsal ve sessizdi, adımları ve sesleri, yerlerini hala onları avlayanlara vermekten korktukları için fısıltıdan öteye geçmiyordu.

Hayatta kalmak ne kadar iyi saklandıklarına bağlıydı. Sadece geceleri ve sadece gerekli olduğunda ortaya çıkıyorlardı. Dünya onların öldüğünü düşündüğü sürece güvendeydiler. Öldüklerini. Yok olduklarını. Bir zamanlar bu dünyaya hükmetmişlerdi ama şimdi bu hale düşmüşlerdi, batan bir gemideki fareler gibi oradan oraya koşuşturuyorlardı. Borderlands Kasabı sonuncusunu da ortadan kaldırmaya kararlıydı. Çoğu insan onların çoktan öldüğüne inanıyordu ama Kasap yıllar sonra bile tedbiri elden bırakmıyordu. Gözleri gökyüzündeydi, ejderha kemiğinden devasa pul uçlu okları havaya fırlatabilen dev mancınıklar hedeflenmiş ve hazırды. İronik. Ejderha derisini delip geçebilecek tek şey ejderhaydı.

Bu yüzden bugün daha da önemliydi. Kuluçkadan çıkan yavrular nadirdi. Bir hediye. Azalan bir tür için, ölmekte olan bir gurur için bir lütuf. Bir hediye.

Türlerinin pek çoğu katledilmiş, göklerden indirilmiş, kurtlar tarafından parçalanmış, cadılar tarafından lanetlenmişti.

Sayıları azalırken, her yeni doğum bir kutlama sebebiydi. Yrsa, Asger'le bağ kurduğundan beri yıllarca bir yavrunun özlemini çekmişti. Savaşın parçaladığı dünyalarında bile bunu istemişti.

Bir ejderha hayatı boyunca sadece bir, belki de iki yavru bekleyebilirdi ama Harman'ın kaosunda çok az yavru doğmuştu. Kaybedilen ejderhaların yerini dolduracak kadar bile değil. Tam da insanoğlunun istediği gibi yok olma yolunda ilerliyorlardı.

Yrsa, Asger'le yan yana savaşıyor, Kayalık'ın mağaralarının derinliklerinde ejderhaları keşfeden pek çok avcının aklını karıştırmak için gölgelendirici olarak yeteneğini kullanarak görev yaptı. Onun çabaları, sürüsündeki diğer ejderhaların becerileriyle birleştiğinde, onları birden fazla kez kurtarmıştı.

Hayatta kalmakla o kadar meşguldü ki, Eyfura ona bakıp bunu ilan edene kadar neredeyse yumurtladığını fark etmemişti. Bir verga ve sürüdeki en yaşlı ejderhalardan biri olarak bunu bilirdi. Bir verga ejderhası şifa, şifalı bitkiler ve yumurtlama hakkında her şeyi bilirdi.

Bu bir mucizeydi. Yrsa sürüye yeni bir hayat getiriyordu.

Asger aylarca onun üzerine titredi, ona yemek yedirdi, kürklerle örttü, yosunlarla kaplı inlerinden çıkmasını engelledi, içerisinin daha güvenli olduğu ve onun görevlerini başkalarının yerine getirebileceği konusunda ısrar etti, tünellerde devriye gezdi ve karanlık çöktüğünde yer üstünde yiyecek aradı. Dürüst olmak gerekirse, aşırı korumacı olan tek kişi Asger değildi. Ziyaretçi sıkıntısı . Herkes onu kontrol ediyor, onunla oturuyor, ona yemek getiriyordu. Yine de Yrsa aldırımıyordu. Onlar için çok az mutluluk vardı. Kara bulutlar günlerini ve gecelerini yeterince karartmıştı. Buna ihtiyaçları vardı ve o da sevincini memnuniyetle paylaşıyordu.

Doğum sancısı başladığında bile neşesi yerindeydi. Şişmiş karnını yırtan acıyla birlikte sadece beklenti içindeydi. Asger'in iri cüssesi çalışma odalarını arşınlarken, o da nefes nefese kalmıştı. Basınç sıkışmış, içinden yayılıyordu.

Birkaç saat sonra Eyfura'ya "Bu normal mi?" diye sordu. "Bu.. bu kadar uzun sürmesi..." diye homurdandı bir başka sıkışma dalgası onu sararken.

O zayıf değildi. Harman, zayıf olan herkesi öldürmüştü. Savaş ona tüm adları ve biçimleriyle acının ne olduğunu öğretmişti. Bu iyi bir acı türüydü, aldırmadığınız bir acıydı, çünkü ödül getiriyordu. O

Kendi kendine bunu söyledi ve bunun sonunda kendi yavrusuna sahip olacağını hatırlattı.

Dayanılmaz gerginlik bir serbest kaldı. Rahatlama aceleyle geldi. Geriye düştü, kasları hemen gevşedi.

Bir soluk sesi duyuldu -Eyfura'nınki- ve bunu birkaç vuruşluk sessizlik izledi.

Asger'in iri kaslı bedeni Eyfura'nın yanına çömelmiş, ateş sarısı gözleri endişeyle parlıyordu.

"Eee?" Yrsa vücudunun aşağısına bakmaya çalıştı. Onu rahatsız eden şey yanıt gelmemesiydi. Ne bir sevinç nidası, ne bir tebrik, ne de bir güvence vardı. Aslında Eyfura endişeli görünüyordu ki böyle bir anda görmek isteyeceği bir şey değildi bu.

Ve sonra . . .

Tiz bir feryat. Kesinlikle ejderhaya benzemiyordu. Crag's'in derin mağaralarında hiç böyle bir ses yankılanmamıştı. Yavruların sesi bundan farklıydı.

Bu sanki . . .

Hayır. Bunu düşünemezdi bile.

İninin dışındaki herkes de duymuş olmalı. Hatta bunun da ötesinde. Menzildeki herhangi bir insan için bir işaret görevi görecekti - bu onu alarma geçirmesi gereken bir gerçektir, ama endişelenemedi bile. Sadece şaşkınlıkla bakabildi.

Bu.

"İmkânsız," diye nefes aldı Eyfura, kollarındaki bohçayı kaldırıp bekleyen yatağın üzerine koydu. Öne doğru eğilen Yrsa, bu an için özenle ve sevgiyle hazırladığı sepete baktı.

"Bu yanıklar da neyin nesi?" Asger hırlayarak dişlerini göstererek sordu.

"Bir bebek," diye ekledi Eyfura, parlak yeşil gözleri yüzünde geniş ve kırpışmayan bir ifadeyle. "Bir insan bebeği."

Hırıltısı bir dönüştü. "Bu bir canavar."

Bu açıklama ona bir darbe gibi çarptı. *Bir canavar.* Başını iki yana salladı. "Hayır."

Asger onu duymadı. Ya da en azından onu kabul etmedi. Şık teni vitraydaki ateş ışığı gibi titriyordu, güneşin vurduğu kehribar rengi.

"O şeyi yok et." Büyük pençeli elini bebeğe doğru kaldırdı, pençeleri parlıyordu ve küçük bedeni parçalara ayırmaya hazırды.

"Hayır!" Yrsa düşünmeden hızla hareket etti. Tamamen tepki veriyordu. Kendini, küçük tombul bacaklarını oynatan çıplak çocuğu tutan kürklü sepetin önüne attı.

Asger'in dar gözbebekleri kırmızı-altın gözlerinin içinde titreşip zonkluyordu. Bunun ne anlama geldiğini biliyordu. O sadece savaştan önce böyle bakardı.

"Yrsa," diye sertçe azarladı. "Şu anda bir şeyler hissettiğini biliyorum ama Bu doğru değil. O bir insan çocuğu."

Bir insan. Düşman. Ejderha türünün mahvolmasından sorumlu.

"Benden geldi. *Bizden*."

Başını salladı, ateşli teni duvar fenerinin ışığını yakalayarak onu vahşi ve tehlikeli gösterdi. "Bu doğal değil. Bir lanet olmalı..."

Eyfura başını salladı. "Evet. Şüphesiz bir cadının işi."

"Onu tutamayız. Var olmasına izin veremeyiz." Asger inlerinin girişine doğru temkinli bir bakış fırlattı ve sesi kısıldı. "Diğerlerinin de görmesine izin vermemeliyiz. Bu morale yardımcı olmaz." Sanki bunun utancı onu dehşete düşürmüş gibi ürperdi.

Bakışlarını pembe yanaklı yeni doğanın üzerinde gezdirerek şüphelendiği şeyi doğruladı. En başından beri bir kız çocuğu taşıdığını düşünüyordu. Bunu hissetmişti, tıpkı yarın güneşin emin olduğu gibi. Bunu biliyordu. Peki *bunu* neden bilmiyordu?

Neden yumurtadan yavru çıkmayacağını bilmiyordu? Neden bir insan doğuracağını bilmiyordu?

"*Ona "şey"* demeyi bırak. O bizim kızımız. Bizim kızımız." Yrsa bu şiddetli kararlılığın nereden geldiğini bilmiyordu ama içinde durmak bilmeyen bir kalp atışı gibi çarpıyordu. Ölüm dışında, bu çocuğu kurtarmaktan vazgeçmeyecekti.

Asger hırladı. "Öyle söyleme." Elini yan tarafına doğru savurdu, pençeleri genişçe açıldı ve güneşin çeliğe çarpması gibi havada parladı. "Şimdi kenara çekil, Yrsa."

Göğsünde bir hırıltı uyandı ve kıpırdandı. İçgüdüseli. Bu savunma ihtiyacı, ona ait olanı koruma ihtiyacı. İster ejderha ister insan olsun, bu bebek . Hava kadar önemli, bir beden için kemikler kadar gerekliydi. Çocuğu ölüme teslim edemezdi. Bu bebeği öldürmek onun sonu olurdu.

"Çabucak hallederim," diye ekledi, sanki bu onu rahatlatmış gibi. Yrsa Asger'i seviyordu. Birbirlerine aittiler. bir an bile çekişme olmamıştı. Bir hayat kurmak için birlikte çalışmışlardı.

hayatta kalmak, azalan gururlarını korumak için. Bir yavru onların hayaliydi. Gelecek için umutları.

Artık onun hayali olmasa da bu hâlâ onun hayaliydi.

Yutkunan Yrsa, titreyen ve yüzeyin derinliklerinde fokurdayan çaresizliği belli etmemek için sesini dikkatle ayarladı. "Bunu yapacağım." Bir elini adamın kaslı koluna koydu, şık ve pullu derisi dokunuşuyla gerildi. Ateş saçan bakışları ona kilitlendi ama kolunu indirmesine izin verdi.

Adam şüpheyle onu inceledi. "Emin misiniz?"

"O benden geldi." Yrsa, burnunun köprüsü boyunca uzanan çıkıntıların büzüldüğünü görünce durakladı. "Onun sonunu getirecek kişi ben olacağım," diye ısrar etti. "Ben olmalıyım."

Başını salladı. "."

Dönerek sepeti kollarının arasına aldı. "Nereye götürüyorsun-"

"Ben yapacağım," diye onun sözünü kesti. "Benim yöntemimle."

Yüzünün ateşle parlayan teni parıldadı, elmacık kemiklerinin güçlü hatları daha belirgin göründü, taşı kesecek kadar keskin ve onları örten dağlar kadar boyun eğmezdi.

Ya onun için endişeleniyordu ... ya da ona güvenmiyordu. "Yrsa-"

"İnimizde kan dökmeyeceğim." Onu ikna etmek zorundaydı. Gitmesine izin vermeliydi.

Tekrar başını salladı. "Pekâlâ. O zaman ben eşlik edeyim-"

"Hayır. Bunu tek başıma yapacağım. Bu işi kendim halledeceğim."

Eyfura dilini tuttu ama Yrsa'ya bakışı onun kendisine inanıp inanmadığını merak etmesine neden oldu. Belki de kadın sezgisiydi bu. Eyfura bir anneydi. Bir yavruyu yumurtadan çıkarmanın, dünyaya bir hayat getirmenin ve o hayatı sevmenin, onu bir bahçeyi besler gibi özenle beslemenin, beslemenin ve endişeli gözlerle izlemenin, her zaman ufku araştırmanın, fırtınalara karşı dikkatli olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Çünkü bu hayatta bol miktarda fırtına vardı, kopmaya ve sevdiğiniz her şeyi almaya hazırды. Eyfura bunu ilk elden biliyordu. Oğlunu Hormung'da kaybetmişti.

Yrsa bebeğini kucakladığı gibi sığınaktan çıktı. Asger onu durdurmadı. Ona güveniyordu. Nesiller boyunca birbirlerine karşı dürüst olmaktan başka bir şey yapmamışlardı.

Şimdiye kadar.

Mağaralardan geçerken kardeşlerinin bakışlarından kaçındı, sepetini onların görüş alanından uzaklaştırdı, su damlayan tünellere girdi, yüzeye doğru kıvrıla kıvrıla ilerledi ve yeryüzünden fışkıran bir gayzer gibi dağdan patladı.

Crags'i gecenin içinde uyuklayan bir dev gibi arkasında bırakarak havalandı. Kucağında kızıyla karanlık gökyüzüne çıktı ve güneye döndü.

Gece boyunca uçtu. Sabah olduğunda, örtünmek için bulutların üzerine çıktı, yoğun buhar teninin gümüşü grisiyle eşleşiyordu. Sepeti göğsüne bastırdı, yoğun havada ilerlerken bebeği sıcak ve kuru tutmak için vücut ısınısını kullandı.

Gece tekrar döndüğünde, çok yaklaşmıştı. Bir at ve binicinin haftalar alacağı şeyi, o iki günde başarabilir, havada bir dart gibi doğrudan bir çizgide hızlı ve sert bir şekilde uçabilirdi.

Nereye gideceğini biliyordu. Bir insan için en güvenli yere, kimsenin çocuğunu bir canavar olarak görmeyeceği bir yere. Kızının kabul göreceği ve sevileceği bir yer. Düşmanın inine.

Saat geç olmuştu. Saray uykudaydı. Kanatları zahmetsizce, düşüncesizce çalışarak onu havada tutuyordu. Şehrin üzerinde süzülürken, sepeti göğsünden sıyrıp kızına son kez baktı ve yüzünü ezberledi: yanağının tatlı kıvrımını, iri gözlerini, zar zor görünen kızıl saçlarını. *Kendine iyi bak, küçüğüm.*

Yrsa saray arazisine indi ve değerli yükünü kaldırım taşlarının üzerine bıraktı. Etrafa hızlıca bir göz attığında etrafta kimsenin olmadığını gördü. Bebek sanki dünyaya kendini duyurmak istercesine yumruklarını öfkeyle havada salladı. Yrsa gitmesi gerektiğini biliyordu ama çocuğun, *kendi* çocuğunun başında durup, patlayacakmış gibi atan bir kalple ona bakmaktan kendini alıkoyamadı.

Bebek pembe diş etleriyle dolu küçük ağzını açtı ve bir uluma saldı. Sessiz ve bir hayalet kadar hızlı olan Yrsa kendini gökyüzüne fırlattı, karanlıkta kendini kaybediyor.

Tamsyn

I MAS CHAOS. BİR CANAVAR. ÇOCUKLUK HAYALLERİNİ TUTAN TÜRDEN.

Küçük çocukları korkutup itaat ettirmek için anlatılan türden. Kömür ve kül ağzımı doldurdu. Nemli gökyüzünde hızla ilerlerken, kıvranırken, hızla esen rüzgârda dönerken, kendimi bu bedenden kurtarmaya çalışırken, onu bir balıkçı ağı gibi üzerimden atarken sadece bunun tadını alabiliyordum.

İşe yaramadı. Hiçbir şey işe yaramadı. Sıkıştı.

Bedenim bana ait değildi. Kanatların havadaki büyük vuruşları kalbimin çarpıntısıyla eşleşiyordu. *Kanatlar*. Kanatlara sahiptim. Ya da onlar bana sahipti. Bu uzantılar düşünmeden ya da kasıtlı olarak değil, içgüdüyle çalışıyordu. Neden? Neden bu içgüdüye sahibim ve bundan hiç haberim yok... hiç şüphelenmiyorum... ?

Uluyan havanın altında sağır edici bir kükreme vardı. Ses benden geliyordu. Gürültü, kaynayan boğazıma tırmandı. Dişli ağzımdan fırladı. Durmak bilmeyen çılgılığım.

Canavar bendim.

Ve bu bir rüya değildi.

Ne kadar uçtuğumu bilmiyordum. *Uçtum*. Uçuyordum. *Ben bir ejderhayım*. Zamanın en eski kayıtlarından beri uygarlığın bela olan o efsanevi musibet. Ta ki insanlık, kanatlı iblislerin kurbanı olmak istemeyen büyük bir dalgayla, hepsini yutmaya kararlı bir tsunamiyle ayağa kalkana kadar.

Şimdi sen de onlardan birisin. Kanatlı bir iblis.

Yaklaşık beş yüz yıl boyunca Harman kasıp kavurmuş, bir orman yangını gibi toprakları yakıp yıkmış, önüne çıkan her şeyi yok etmişti. Ordular savaştı, askerler düştü, köyler yerle bir edildi... böylece ejderhalar artık var olmayacaktı.

Yüz yıl boyunca gökyüzü onlardan arınmıştı. Kasap Balor'un Fell'i ele geçiren aykırı yaratığı bulduğu tek zaman dışında hiç görülmemişlerdi. Kayalıklar yağmalanmıştı. Yağmacılar tünelleri ve mağaraları kazıyor, ejderhaların hazinelerini arıyorlardı. Bunca zaman boyunca hiçbir ejderha görülmemişti. Bir an bile. Ne bir kükreme. Ne bir fısıltı.

İnsanoğlu başarmıştı. Buna inanıldı. Gerçek olarak kabul edildi. Ejderhalar gitmişti. Tarihte bir bölüme indirgenmişlerdi. Eninde sonunda bir sayfa, sonra da bir dipnot olacaklardı. Bir gün o bile olmayacaktı. Varlığı sona eren tüm büyümlü şeylerin kaderi buydu. Gerçeklerden söylentilere ve efsanelere dönüştüler.

Peki neden buradaydım? Bunun gibi mi? Nasıl?

Nasıl nasıl nasıl nasıl nasıl nasıl nasıl?

Cevap şekillendi, katı bir şeye, kayaya dönüştü. Kelimelere dönüştü ve tek bir reddedilemez gerçeğe dönüştü. *Tarih yanlıştı.*

Bildiğimiz her şeyi. Bize öğretilen her şey. Hepsi. Yanlıştı.

Yanılmışım, bu bedene hapsolmuştum, kıramayacağım, kaçamayacağım bir kafese.

Titriyordum, inkâr içimde fokurduyor, parmaklıkları zorluyordu. Çocuklara uslu durmaları ve hava kararmadan önce evde olmaları için anlatılan o efsane ve kâbus-hayalet hikâyeleri olamazdım.

Ejderha. Dehşetim arttı, kelime bir zehir gibi yayılıyor, her şeyi ele geçiriyordu.

Ejderha. Ben. *Katil.* Hepsi bir ve aynı.

Ben bir katildim. Bir can almıştım. Gerçi Arkin de *benim canımı* almanın eşiğindeydi ama sonunda öldüren ben oldum. Hem de korkunç ve acımasız bir kolaylıkla. Onu bir mumu söndürür gibi vurmuştum.

Bu acı verici düşüncelerle ne kadar süre havada döndüğümü bilmiyordum.

Ellerim el değildi. Onlar birer silahtı: Kehribar rengi parmaklarımın uçlarında keskin pençeler vardı ve bu pençeler rüzgâra tutunmaya çalışıyordu. Pençeler. Yine de tek silahım değildi. Dumanla dolu ağzımı çalıştırdım, dilimi kaldırdım, çatıyı, yanaklarımın kenarlarını test ettim, dilimi kesecek kadar keskin kesici dişlerin uçlarının üzerinden geçtim. Elimin altında daha fazla ölümcül hediye vardı.

Sanki cevap oradaymış, kurtuluş bulutlardaymış gibi yukarı ve dışarı bakarken ciğerlerim közle titreşti ve çatırdadı. Yırtarak geçtim

sürüklenen buhar, uzaklardaki dağ zirvelerinin bakışlarını yakalıyor, sadece siyah ve beyaz mermerden pürüzlü piramitler gibi yükselen zirveler. *Kayalıklar*. Ozanların anlattığından çok daha korkunç ve dehşet verici. Çok büyük

-Sadece bu tepeler bile kilometrelerce öteden görülebiliyordu. Kalbim tepki verdi, zıpladı, en sevdiği kişiye ulaşmaya hevesli, aşırı heyecanlı bir köpek yavrusu gibi göğüs kafesime çarptı.

Ve bu da başlı başına bir dehşetti. Kayalıklar benim için hiçbir şey ifade etmemeliydi. Onları gördüğümde hiçbir şey hissetmemeliydim.

Bakışlarımı kaçırdım ve bir daha onlara bakmamaya kararlı bir şekilde bulutların altına daldım.

Çok aşağıdaki zemini değerlendirdim. Ağaçlar nokta gibi. Ayna gibi göller. Şişmiş Vinda Nehri kıvrılan bir şerit. Topraktaki mavi damarlar gibi akarsular. Çok fazla canlı yeşil. Panik içimde kabardı. Bunu nasıl yapıyordum ki? Nasıl yere çakılmıyordum? Düşüp yere çarpmıyor ve milyonlarca parçaya ayrılmıyordum?

Düştü. O da oradaydı. Adamına ne yaptığımı görmüştü. Geriye dönüp baktığımda Arkin'in cesedinin başında durduğunu gördüm, buz gibi gözleri parlıyordu ve bana bakıyordu. Beni görmüştü. Yani, ejderhayı gördü. *Benim* ejderha olduğumu bilemezdi. Böyle bir sonuca varmazdı. Belki de öldüğümü, ejderha tarafından öldürüldüğümü düşünmüştür? Durum ne olursa olsun, benden kurtulmuştu.

Kasılmakta ve genişlemekte olan ciğerlerimden bir hıçkırık yükseldi. Yandılar. Göğsümde yanıyorlardı. Sıcaklık bana acı vermedi. Ateş bana zarar vermedi.

Benim hediyem. Benim lanetimin.

Havada zarafet, yön ya da amaç olmadan yuvarlandım. Korku içinde kaçmıştım. Gitme dürtüsü, koşma dürtüsü, *hayır*. Uçmak için. Bu ani bir tepkiydi, refleksifti ama gidecek hiçbir yer yoktu. Kaçacak bir yer yoktu, bu gezegenin tamamında benim gibiler için güvenli bir sığınak yoktu. Yine de sonsuza kadar havada kalamazdım. Etrafıma çılgınca bakındım, aşağıya inecek bir yer aradım.

Bir şekilde aşağı indim. İstedim ve bedenim itaat etti, kaslarım tepki verdi ve çalıştı, yani bu da bir şeydi. Hareketlerime komuta edebiliyordum. Belki de tekrar bir insana dönüşmek için kendime komut verebileceğime dair bir umut vardı.

Alçaldım, bacaklarım havaya kalktı ve yakınımı kıvrıldı. Kanatlarım havayı döverek rüzgâra dönüştürdü ve büyük rüzgârlar oluşturdu. Vücudum yapraklara takıldı, kalın dalları gibi kırdı. Geldim

Beceriksizce aşığı indim, bükülmüş dizlerim yere çarpmadan bir saniye önce ayaklarımın tabanı yere temas etti. Ağırılığımın altında çimen ve yapraklar çıtırdadı. Buruştum ve kendi üzerime katlandım, kuyruğum beni korumak istercesine vücudumun etrafında kıvrıldı.

Tanıdık bir sızı gözlerime battı. Tüm bu olanlarla ilgili tanıdık olan tek şey buydu. Göğsümün içinden bir hıçkırık yükseldi ama ağızımdan sadece daha fazla boğuk ses çıktı. Anlaşılır bir şey yoktu. Hiçbir kelime. İnsani hiçbir şey. Bükülmüş dizlerimin üzerinde öne doğru eğildim ve kollarımı uzattım, vahşi, umutsuz sesler çıkararak yeri tırmaladım, pençelerimin altından toprak ve kum kayıyordu. O kollara baktım. Derime... pullu derime. Tenim göz kırıyor. Ne olduğumun kanıtı.

Titreyen parmaklarımı yanaklarımda gezdirdim, tırnaklarım -talonlarım-sanki etimi kemiklerimden ayıracak ve kendimi bir kozanın içine hapsolmuş bir insan gibi altında bir yere gömülmüş bulacakmışım gibi derimi çiziyordu.

Uyguladığım basınç bunu yapmalıydı. Kan çekmeliydi ama bu deri zırh gibi sertti. Hasar vermek için daha derine inmem gerekecekti. Beni bulmak için daha derine.

Dön. Geri dön.

Dileğime odaklandım, gerçekleşmesini, değişmemi istedim. Hiçbir şey olmadı. Dönüşüm olmadı. Ağızımda cehennem ateşinin tadı ve burnumda dumanla hâlâ bu yaratıktım.

Bakışlarımı kaldırarak etrafıma baktım ve dünyaya hayret ettim. Her şey daha parlaktı. Yeşiller daha yeşil. Kahverengiler daha önce mümkün olduğunu hiç düşünmediğim bir şekilde gür ve ışıltılıydı. Daha önce hiç görmediğim, varlığından bile haberdar olmadığım renkler gözümü alıyordu.

Kulaklarım, pürüzsüz kayaların üzerinde gürül gürül akan suyun sesiyle canlandı. Toprağı avuçladım ve süründüm, kendimi toprak üzerinde su kütlesine doğru sürükledim, duyduğum kadar kokladım da. Kokuyu takip ettiğimde misk, balçık ve kükürt burun deliklerimi doldurdu.

Otlar, ağırlığım keskinliklerine çarpsa bile hiç acıtmayan sert kayalara ve çakıl taşlarına doğru . Uzun kehribar rengi parmaklarım kıvrıla kıvrıla çalışarak beni yakaladı ve suyun kenarına doğru çekti. İlk soğuk kucakta tenim kasıldı, açgözlülükle ıslaklığı tattım.

Ellerim sığ derinliklere, çamura ve şeyle battı. Cam gibi pürüzsüz suyun üzerine eğildim ve yansıyama ilk kez sağlam bir bakış atarak aşığıya baktım. Geniş çıkıntılı burun. Büyük ve ölümcül dişler.

Ağzımda hançerler. Gözlerim de değişmişti. Artık daha kedigiller gibiydim. Göz bebeklerim karanlıktı, yüzümün kenarlarında uzun yarıklar vardı.

Benim yüzüm değil. Bir ejderhanın yüzü.

Öfkeli bir hırıltıyla suyu kaydardım, damlacıklar püskürterek yansımamı sonlandırdım. Olduğum şeye, olamadığım *bu* imkânsız şeye son vermenin bu kadar basit olmasını diledim. Dalgalar durulup yüzey cama dönerken geri çekildim, sudan uzaklaştım. Yanıma çökerek, düzensiz, hayvani nefeslerle dolu sıkı bir topun içine kıvrıldım. Göğsümde yanan bir ateş vardı. Kollarımı dizlerime doladım, kendimi küçültmeye, tekrar kendime dönmeye razı oldum.

Döndüm ve yüzümü yere sürdüm, dudaklarımdaki kumun tadını aldım. Gözlerimi kapatarak kelimeler oluşturmaya, düşüncelerimi söylemeye çalıştım. Bunun yerine sadece acımı, korkumu ve özlemimi sessiz bir şekilde eterde dile getirebildim. Ağzımdan anlaşılmas sesler çıkıyordu.

Bu gerçek değil. Bu gerçek değil. Bu kötü bir rüya. Uyan . Uyan. Uyan. Uyan.

Bir an için zihnim grileşti, düşünceler çözüldü, yuvarlandı ve uzaklaştı. Her şeyi unuttum. Nerede olduğumu unuttum. Ne olduğumu unuttum ki bu beni rahatlatmıştı. Bedenimden büyük bir nefes boşaldı. Eğer yapabilseydim, bir daha asla hatırlamazdım. Grinin içinde kalırdım.

Şehirdeki, saraydaki evime dönmüştüm, yatağımın rahatlığında, dolgun yastıklara rahatça yerleşmişim, derin bir yatak tarafından yutulmuşum, yorgan çeneme kadar kıvrılmıştı. havada yumuşak sesler dolaşıyordu. Pencerenin dışındaki kuşların cıvıltısı. Sesler. Ayak sesleri. Koridorda ilerleyen bir hizmetçinin uzaktan gelen şarkısı. Tüm bunlar bana iyi yürünmüş bir yol kadar tanıdık geliyordu.

Güvenli. Rahat. Yine kraliyet şamar oğlanı, rolümde güvende, yerimde memnun ... daha fazlası için, başka bir şey için herhangi bir gizli özlem, artık kalbimde zayıf bir fısıltı değil, artık derimin altında bir kaşıntı değil.

Gri huzurdu. Çimenlerin üzerindeki benekli ışık. Bir kuşun tüylü tüyleri üzerinde bir sabah esintisi. Bir bahçede yağmurun temiz yıkanaşı. Eğer yeterince yavaş ve derin nefes alırsam, neredeyse orada olduğuma inanabilirdim. Neredeyse gerçek olduğuna inanabilirdim.

Sadece bir an sürdü. Sonra hatırladım.

Şimdiki zamana, ormanın keskin dişlerine geri dönmüştüm.

Ve her şeyi hatırladım.

Bir günün sonunda kapanan çiçek yaprakları gibi saklanmayı ve kendimi katlamayı, geceye hazırlanmayı **İSTEDİM**. Bu yaratık olarak kalmaktansa, gecenin içinde sıkışıp kalmak, dünyadan gizlenmek istedim. Böylesine zarar ve yıkım verebilen bu canavarca formda yaşamaktansa. Sadece korkulan. Hiç sevilmedim. Tek başıma.

Bunu nasıl yapabileceğimi düşündüm.

Bu sefil varoluşa nasıl son verebilirdim?

Ozanlara göre ejderhalar uzun süre yaşarlarmış. Tam olarak ölümsüz değillerdi ama ona yakınlardı. Yüzyıllarca yaşarlarmış. Bunu aklımın alması imkansızdı. *Yüzyıllar*. Bir ölümlü için ölümsüzlüğe yeterince yakındı ve ben hâlâ onlardan biri gibi düşünüyordum. Bir insan gibi. Çelimsiz. Bir kış dalı gibi kırılğan. Doğum günlerinin çift haneli rakamlara ulaşmasını bekleyen - umut eden- biri. *Asla* üç haneli *değil*.

Çok az şey onları öldürebilir. Onları mı? Bizi. *Beni*.

Bu asla normal ya da doğru hissettirmezdi. Aklımdan ve dilimden asla kolaylıkla çıkmayacak.

Tipik silahlar bir ejderhayı yok etmez. Belli ki ateş değil. En azından bana zarar vermezdi. Bu özel element artık benim özümdeydi. Dünyanın derisinin altındaki yağ gibi damarlarımda fokurduyordu.

İstirabımın tüm kenarları ve açılırları keskin, sivri ve kazıcıydı. Başımı eğdim, nefes nefese kaldım, olduğum kız için, kaybolan kız için gözyaşı dökmeden ağladım. Suyu çekmeye çalışan kuru bir sünger gibiydim. Bir damla bile düşmedi. Ejderhalar ağlamaz. Bilmeyi hiç beklemediğim bir gerçek. Şimdi öğrendim. Artık biliyordum.

"Oh. Merhaba."

Sesin gereken bu yerde, sesle başımı kaldırdım. Bakışlarım birkaç adım ötede duran kadına çevrildi. *Thora*.

Hafifçe göz kırptı, en ufak bir şaşkınlık, korku ya da bir ejderhayla yüz yüze gelindiğinde gösterilebilecek tepkilerden herhangi birini göstermiyordu.

Başını eğdi. "Kötü bir gün geçiriyor gibi görünüyorsun."

Sanki beni görmek elinin tersinin şekli kadar normal ve tanıdık bir şeymiş gibi kayıtsızca konuştu.

Ağzımı açtım, ama onun adı ortaya çıkmadı. Konuşma, insan konuşması, hala benden kaçıyordu. Bunu başaramadım. Kelimeler, yerinden oynatılamayan büyük kayalar gibi boğazıma yerleşti, ağzımda kaçamayan yuvarlanan misketler gibi.

Başımı eğdim, yüzümü garip ellerime gömdüm - sanki başka bir şeye aitmiş gibi hissettiren ellerime. Bir şeye.

Thora neden korkmuyor ve kaçmıyordu?

Fell onun bir cadı olduğunu söylemişti. Belki de bu yüzden ejderhalardan korkmuyordu. Beni ilk gördüğünde ne olduğumu biliyor muydu? Şaşırtıcı sözlerinin anlamı bu muydu?

Cadılar ve ejderhalar. İkisi de büyülü yaratıklar. Aynı düzlemde var oldular. *Bizler*. Biz de aynı düzlemdeydik. Büyülü bir düzlemde.

Thora korkmadan yaklaştı. Sonra, inanılmaz bir şekilde, yüzü bana yakın olacak şekilde çömeldi. "İçerideki sensin, değil mi?" Sözleri tenime fısıldadı, bir merhem gibi rahatlatıcıydı. Bana baktı, beni görüyordu. Nasıl olduğunu anlamamıştım ama o anlamıştı.

Başımı salladım.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Bana baktı. "Nasıl geri döneceğini biliyor musun?"

Geri dönmek mi? *Olabilir miydim?* Böyle bir olasılık var mıydı?

Ona bunu sormak istedim ama tabii ki . Bunu yapmak için, soruyu konuşmak için geri dönmem gerekecekti ve bu olmayacaktı. Kaçınılmaz kelimelerle birlikte göğsümde çarpık, neşesiz bir kahkaha kabarcığı belirdi.

"Peki." Tekrar ayağa kalktı ve ellerini eteklerine sildi. "Gel o zaman. Sonsuza kadar burada çamur içinde kalamazsın. Hadi sana bir çeki düzen verelim."

Halledildi.

Bunun mümkün olup olmadığını bilmiyordum. Aşılabilir bir görev gibi görünüyordu. Ama bu kadar az seçenek varken, onu her yerde takip ederim.

Düştü

GİTTİ.

Gitti.

Gitti.

Gitti.

Gitti.

Gitmiş, gitmiş, gitmiş, gitmiş, gitmiş, gitmiş. Onu hayal kırıklığına uğrattım. Küstahça, Tamsyn'in tıpkı zaman gibi her zaman orada varsaydım: günler, saatler, sonsuza uzanan anlar. Yaşlı bir meşe kadar sağlam ve kalıcı bir şey, bundan yıllar sonra, bile ayakta kalacaktı. *O* hep orada olacaktı, *yanlış* eş, sahip olduğum eş.

asla iddia etmek için yola çıkmadı.

Aramızda büyüdüğünü hissettiğim tohumu beslemeli, köklerini güçlendirmeliydim. Bunun yerine onu yalnız, savunmasız, var olmaması gereken bir canavar için kolay bir av olarak bırakmışım. Ve Arkin için ... başka bir canavar.

Onunla birlikte olduğu gerçeğine kör değildim. Tamsyn'den kurtulma arzusunu dile getirdikten sonra, gerektiği halde onunla ormanda yalnız kalmıştı. Ona güvenmemeliydim. Belli ki emrimi dinlememiş ve meseleyi kendi eline almıştı. Domuz kafalı piç. Her şey düşünüldüğünde, onun kaybından dolayı büyük bir keder hissetmedim. Dünyanın işleri yoluna koyma, ağırlıkları dengeleme gibi bir yöntemi vardı. Akşam skorları. Arkin Tamsyn'e zarar vermeye çalışmıştı ve hak ettiğini bulmuştu.

Ona güvenlik borçluydum. Korumamı. Bu onun için yapabileceğim en temel şeydi. Belki de kim olduğumu göz önünde bulundurarak yeterince sağlayabileceğime inandıkları tek şey buydu. Kimse yumuşak ya da şefkatli bir şeye inanmazdı.

içimde nabız gibi atıyordu. Ben Borderlands'in Canavarıydım. Uzman bir katil. Acımasız bir savaşçı. Korkulan. Saygı duyulan. Kırılmaz. Etrafındaki herkesi koruyacağına güvenilebilecek bir lord... özellikle de karısını.

O benimdi ve ben ona yeterince sıkı sarılmamıştım. Yeterince sıkı değil. Yeterince sıkı değil.

Onun kaybı içimde derin bir yara açtı, dişlerim kenetlendi ve kemiğe çarparak battı. Bunun suçluluğu ve sefaleti içimde titreşiyor, acıtıyor, yakıyor, nefretimi körüklüyordu. İntikam için çaresiz susuzluğumu.

Ejderha.

Dışarıdaydı. Hala benden alıyor. Hayatımı oluşturan şeyleri benden çalıyordu. Ailemi. Tamsyn'i. Onun varlığı, uzun zamandır gömülü olduğunu düşündüğüm eski nefretin kapılarını açtı. Olması gerektiği gibi ejderhalarla birlikte gömüldü. Yeryüzünü kirleten tozlar.

"Fell." Mari adımı öyle bir vurgulamıştı ki, bunu uzun süredir söylediğinden şüphelenmiştim.

Gözlerimi kırıpıştırarak yüzüne odaklandım.

"Durup atları dinlendirmemiz gerek." Arkasından bizim grubun yetişmek için canla başla çalıştığı yere baktı.

Dünden beri at sürüyorduk. Hiç durmadan. Dinlenmeden. Uyumadan. Soğuk derimizi bıçak gibi kesiyordu. Nefeslerimiz dudaklarımızın önünde bulanıklaşıyordu. Yine de atlar terden sıırılsıklamdı, biz skogda ilerlerken pırıl pırıl paltolarının altındaki kaslar titriyordu.

Sadece dört kişiydik. En iyi üç savaşçım: Mari, Magnus ve Vidar. Diğerlerini en yakın şahinciye bulmak ve hem kuzeye hem de güneye bir mesaj göndermekle görevlendirmiştim. Kuzeye, Borg'a. Oradaki halkımın uyarılması gerekiyordu. Hazırlanmaları ve kendilerini hazırlamaları gerekiyordu. Ve güneye, Şehre, Hamlin'e. O da bilmeyi hak ediyordu. Daha doğrusu insanlar bilmeliydi. Koruması gereken vatandaşları vardı.

Bir alarm verilmesi gerekiyordu. Bir uyarı. Her erkeğin, kadının ve çocuğun kalbine dehşet salacak kadar ağır tek bir kelime. *Ejderha.*

Sadece bir kelime gerekliydi ama ben daha fazlasını eklemiştim. Ek bilgi gönderdim. Güneydeki savaşçılara Tamsyn'in kayıp olduğunu bildiren bir mesaj göndermelerini söyledim. Kayıp. *Alındı.*

Onu şamar oğlanı olarak kullanan sefil bir grup olsalar da onlar onun . Kendini onlara adamıştı ve onlar da

ondan. Bu numara değildi. Ona her baktıklarında, ona veda ettiklerinde gözleri yumuşamıştı.

Bir de muhafızların yüzbaşısı vardı. O piç onu kendisi için istiyordu. Bunu gözlerinin onu takip , göz bebeklerinin büyümesinden, ağzının sulu bir meyveden ısırık almaya hazırlanıyormuş gibi açılmasından anlayabiliyordum.

Şu anda bile ellerim eldivenlerimin içinde kansız yumruklar haline geldi... daha yeni evlendiğimizde, o benim olduğunda ona kendisininmiş gibi bakacağını hatırladım.

Hay sikeyim. Hayatımda kesinlikle bir kez bile hissetmediğim bir duygu olan kıskançlığı hissetmenin zamanı değildi. Bu bana yakışmazdı. Şu anda dışarıda yapayalnızdı, kimseye ait değildi ve en umutsuz şekilde yardıma ihtiyacı vardı. Benden değilse bile, başka birinden. Herhangi birinden. Sevmediklerimden bile. Eğer boktan ailesi onu geri getirmeye ve güvende tutmaya yardım edebilirse, bunu yapmaları için onları çağırmaktan gurur duymazdım.

Yırtık pırtık giysilerin parıltısı zihnimi doldurdu. Mavi kumaş parçaları yere ve kemik kalınlığındaki pençelere saçılmıştı. Sert parmak eklemlerimi gözlerime sürttüm, sanki bu, dünden beri durmaksızın kafamın içinde dönüp duran, yoğun ve yapışkan anıyı silebilirmiş gibi.

En kötüsüne inanmak istemedim. Onun öldüğünü kabullenemedim. Ben oraya varmadan önce yutuldu. Henüz değil. Hayır. Ne de olsa bir ejderha beni benden çalmıştı ve ben hayatta kalmıştım. Tamsyn bir çocuktan çok daha sağlamdı. Ve daha zekiymiş. Her ne kadar onu azarlamış olsam da, haydutlarla karşılaşmamızı etkili bir şekilde çözmüş, onlara ödeme yapmak için kolyesini kendi boynundan çıkarmıştı.

Belki de benim çocukluğumda olduğu gibi o da bir ejderha ininde yaşıyordu. Tek yapmam gereken onu bulmaktı.

Umutsuzca düşünmek. Kavrayış. Umutlu. Yalvaran. Ama imkansız değildi.

Onun öldüğünü düşünmeye kendimi ikna edemedim. Her şey buna işaret etse de, yapamadım. Hayal edemiyordum.

O anlar bulanıktı. Tehlikeye o kadar odaklanmıştım ki. Onun parçalanmış kıyafetlerine. Arkin'in tüten cesedine. Kömürleşmiş et kokusuna. Var olmaması gereken yirmi metrelik ejderha havada asılı duruyor, kanatları büyük rüzgârlar estiriyordu.

Yine de bu Tamsyn'in orada, savaşın içinde olmadığı anlamına gelmiyordu. Bir ejderha kolunun altına sıkışmış, onu göremediğim bir yere tutunmuştu.

Umutsuzca düşünmek. Kavrayış. Umutlu. Ama imkansız değildi.

Eğer o hayattaysa ve bana bir şey olursa, onu bulamazsam, avladığım ejderha beni alt ederse, birinin onu arayacağını bilmem gerekiyordu. Başka biri onu kurtaracaktı.

Senin için geleceğim.

O anda yeni evlendiğim (ve yattığım) karıma bu sözleri söylediği için onu ne kadar kırmak istesem de, muhafızların kaptanı - ona Stig diyordu - bunu söylemişti. Bu sözlerde ciddiye.

Tamsyn'in iyiliği için, halkının ona ne olduğunu bildiğinden emin olmalıydım. *Halkının*. Bu acı bir yutkunmayla boğazımdan aşağı indi. *Onun halkı* olmam gerekiyordu. Benim. Her ne kadar bu fikre direnmiş olsam da.

Onlara, *başkalarına* ihtiyacım olabileceğinden nefret ediyordum. Onu kurtarmak için yeterli olamayabilirdim. Yine de kafamı bu düşüncelerden arındırdım çünkü önemli olan tek şey Tamsyn'di.

Tamsyn ölmemiş.

Tamsyn bütün ve zarar görmemiş.

Mari her zamanki pürüzsüz kaşlarını kırıştıran bir hayal kırıklığıyla bana baktı ve cevap vermemi beklediğini fark ettim. "Bu tempoda devam edemeyiz."

Yenilginin acısını içime attım. Devam etmek zorundaydık. Bir ejderha bizim sürebileceğimizden daha hızlı uçuyordu. Duramazdık.

Avımız havada olduğu için takip edilecek bir iz yoktu. Benim alışık olduğum gibi değil. Sadece yarattığın uçtuğu yönü işaretlemiştim. Şu anda herhangi bir yerde olabilirdi, herhangi bir yöne dönmüş olabilirdi. Bunu bilmek imkansızdı. Yine de bir his vardı içimde. Güvendiğim bir bilme. Bunu açıklayamazdım, o yüzden denemedim.

Ama savaşçıları bana pek güvenmiyorlardı. Son birkaç saattir arkamdan mırıldandıklarını duyuyordum. Bu hayatımda bir ilkti. Bana bağlılıklarını ve itaatlerini sunmuşlar ve her zaman sorgusuz sualsiz beni takip etmişlerdi ama şimdi şüpheleri vardı.

"Düştü.. Dinlenmezsek atlar düşecek."

"Düşerlerse kalkıp devam ederiz" diye homurdandım.

Mari'nin gözleri büyüdü. Bu daha önce asla söylemeyeceğim bir şeydi. Ama şimdi söyledim. Ve inatla devam ettim. Tamsyn bulunmalıydı. Ejderha da diğer vahşi, insan yiyen yaratıklar gibi öldürülmeliydi.

Önümüzde, ilerlediğimiz dar patika daha da dar iki patikaya ayrılıyordu, her biri daha küçük hayvanların tekrarlayan ayak izleriyle çiğnenmiş av patikalarından başka bir şey değildi.

Çünkü insanlar bundan öteye gitmedi.

Mari yanıma yanaştı, ağzını çevreleyen ince çizgiler daha derin oluklara yerleşti. "Şimdi ne olacak?"

Sanki bir duvara çarpmışım ve daha ileri gidemeyecekmişim gibi topuklarımla ittim ve çatalda sertçe durmadan önce ilerledim. Destiyerim kişnedi ve zıpladı, buna dayanamadı. O da bunu hissetmişti. Denemek bile istemiyordu. Sanki görünmez bir el onu engellemek için uzanmıştı.

Aynen öyle. Bineklerimiz iki yola da sığmaz. Onları geride bırakmak zorundayız.

Mari sanki içinde tutamayacağı kadar büyükmüş gibi bir nefes çıkardı. "Gördün mü? Daha ileri gidemeyiz."

Elimle işaret ederek onu susturdum... ses olmayan sesi, özden çok duman ve gölge olan *duyguyu* bulmak için etrafımı kurcalıyor ve içimde hissediyordum. Sadece bir içgüdü. İnatçı bir bilme.

Ve işte oradaydı. Bir tüy gibi zihnime sürtünerek bana geldi. Yapacağını bildiğim gibi. O ejderha uçmaya başladığından beri olduğu gibi. Peşine düştüğümünden, ejderhayı avladığımdan, Tamsyn'i aradığımdan beri.

Nazik elleriyle beni çağırıyordu, ince, kırılgan bir iplik beni ileri doğru çekiyordu. Parmaklarım içe doğru kıvrıldı, kanayan bir yara gibi pompalanan oyulmuş X'i izledi, bir yöne, yanlış yöne gidersem azalan ve başka bir yöne, doğru yöne gidersem yoğunlaşan yol gösterici bir nabız. Ona giden yol. Anlayamıyordum ama orada hâlâ hayatta olduğunu, hangi yöne gideceğimi bu şekilde biliyordum.

"Yön burası." Batıyı, sık ağaçlarla dolu ormanı işaret ettim. Yaşayan, nefes alan, zonklayan bir yeşil duvardı. Ağaç tepelerinin üzerinde daha dik etekler yükseliyordu. Bu tepelerin ötesinde, Sınır Toprakları'nın ötesinde puslu dağlar, uzaktaki Kayalıklar vardı. Sis, tül gibi duman halkaları gibi zirveleri çevreliyordu.

Ejderha onu o tarafa götürmüştü. Mari'ye inancımı açıklamaya bile çalışmazdım. Açıklayamazdım. Kendim de anlamıyordum.

Savaşçı başını salladı, koyu renk örgüleri omuzlarını kaplayan kalın derili zırhına çarpıyordu. "Bunu bilemeyiz. Bir ejderha

Karga gibi uçar ve rüzgar kadar hızlı. Sizden ayrıldıktan sonra ne yöne döndüğünü bilemeyiz. Şimdiye kadar denizin ötesine geçmiş olabilir."

Ben öyle düşünmüyordum. Tabii yaratık Tamsyn'i bir yerlerde terk etmediyse, ki bundan şüpheliydim. Yaşadıklarım içimde yankılanıyordu, o kadar çok duyduğum bir hikâye ki kendi hatıralarım gibi geliyordu, hafızanın ötesine geçen bir iz, derime kazınmış başka bir dövme, ben ölüp toprakta çürüyene kadar orada kalacaktı. Kanatlı iblisin bir ine kapatmış olduğunu hayal ettim.

Ama durum ne olursa olsun, *onu* kendi kalp atışım gibi hissediyordum.

Bu bilgi çok derindi. Kemiklerime işleyen bir farkındalık. Hangi yöne gideceğimi hissettim, sanki birbirimize bağlıymışız gibi ilerlemeye zorlandım. Bunu açıklayamasam da, ona güveniyordum.

"Bu gidiyoruz," diye emrettim.

Durup yere doğru sallandım. Yorgun destiyeri boş bir okşamayla dizginlerini yakındaki bir çalıya bağladım ve ormanın büyük ağzına doğru adım attım.

Stig

TAMSYN'İ ÖZLEDİM. TMO ONSUZ KALİYOR VE HER GÜN İÇİMDEKİ ACI
göğüs sadece yoğunlaştı.

Onu nasıl kurtarmış olabileceğimi düşünmeden edemiyordum. Odasında onu benimle kaçmaya ikna edebilecek ne söyleyebilirdim? Babama fikrini değiştirmesi için ne söyleyebilirdim? Dryhten'in onunla evlenmesini, onunla yatmasını engellemek için ne yapabilirdim?

Ne? Ne? Ne? Ne? Ne? Ne?

Sorular beni geceleri uyutmuyordu. Suçluluk duygusu, kürek kemiklerimin arasında bitmek bilmeyen bir baskı oluşturuyordu.

Başarısız olmuştum. Tamsyn. Kendim.

Gittiği gün aklımdan tekrar tekrar geçti. Her şey, her korkunç an, unutmak istediğim ama unutamadığım, çünkü kalbime kazınmış, derin bir yara izi olan anıların yavaşça kaymasıydı. Onunla birlikte gitmişti. Dışarıda o barbarlarla tek başınaydı ve aklımın alamayacağı aşağılamalara maruz kalmıştı.

Odanın dışında ayak sesleri duyuldu. Uzaktan ve yakından gelen yüksek sesli, uyumsuz bağırışlar beni bir şeyler olduğu konusunda uyardı.

Biri kapıma vurdu. Saray çalkalanıyordu.

Çabucak giyindim ve rapierimi kaptım, koridorda uzun adımlarla yürürken kemerime taktım, gürültüyü takip ederken botlarım döşemede çınılıyordu.

Kralın odasına girdiğimde metanetliydim. Kendimi ölü gibi hissediyordum ve öyle göründüğümü, haftalardır böyle hissettiğimi biliyordum. Artık hiçbir şey bana neşe vermiyordu. Hiçbir şey beni bir amaçla doldurmuyordu. Yapılacak başka bir şey olmadığı için görevlerime ve eğitimime devam ettim. Devam ettim çünkü

Ondan tekrar haber alacağıma, beni çağıracağına dair uzak bir umut, ince bir şans alevi vardı.

Oda . Her yerde insanlar vardı. Tam bir kaos vardı. Sesler yüksek ve üst üste biniyordu. Kraliçe solgun görünüyordu ve hanımlarından biri bir sandalyeye oturtup hızla yelpazeledi. Babam, kral ve konseyin diğer üyeleriyle konuşurken alışılmadık derecede telaşlı görünüyordu.

Odanın önüne doğru ilerlerken ensem karıncalandı. Babamın yanında durdum ve bakışları üzerime dikildi, kahverengi gözleri tıpkı benimkiler gibiydi ama şimdi ateş gibi parlıyorlardı.

"Stig!" Parmaklarını birkaç kez şıklattı ve bir saray muhafızı elinde bir parşömen parçasıyla belirdi. "Bir şahinci az önce bunu teslim etti."

Mesajı aldım. Bakışlarım kelimeleri taradı. İnanılmaz kelimeleri. Gerçek olması mümkün olmayan kelimeler.

Bedenim fiziksel olarak isyan etti. Midem bulandı ve daha önce yediklerimin bana geri dönmesinden korktum.

"Bu doğru değil," dedim sert bir sesle, içimde kopan duygu fırtınasına karşı kendimi çelikleştirerek. "Yalan söylüyor. Piç kurusu yalan söylüyor." Kâğıdı avucumun içinde buruşturup yere attım, kimin okumak isteyebileceğini umursamadan.

Babam sertçe başını salladı, bakışları bana sabitlenmişti. Onun ötesinde, kral kraliçesinin yanına çöktü, onu kollarının arasına aldı ve keder gözyaşları içinde onu teselli etti.

Tek bir kelime kalabalığın üzerinde yükseldi, odada tekrar tekrar dalgalandı, herkesin dilinde.

Ejderha.

İnanmamıştım. Bu bir yalandı. Bir numaraydı.

Babam yaklaştı. "Bundan ne anlıyorsun?"

"Onu öldürdü. Ejderha falan yok. O yaptı ve yaptıklarını örtbas etmek için bu saçma hikayeyi uydurdu."

Babam acımasızca başını salladı. "Sanırım haklısın." Alaycı bir ifadeyle ekledi: "Ejderha. Bizi aptal sanıyor olmalı. Pekâlâ. Buna izin veremeyiz."

"Hayır," diye kabul ettim. Tamsyn kaybolmuştu. Gitmişti. Ve ben de kaybolmuşum. Buna izin veremezdim. Onun intikamı alınacaktı.

Tamsyn

YÜZEYE DOĞRU YAVAŞ YAVAŞ YÜRÜYÖRÖM, derin, sütlü bir sudan çıkıyorum. Sis, tıpkı bugünlerde kendimi sürekli içinde bulduğum sis gibi.

Yer değıştirdim ve bir saman parçası yan tarafıma battı. Yüzümü buruşturarak, iğnenin battığı yerden kaçmaya çalışarak ve nerede olduğumu merak ederek kendimi yeniden ayarladım.

Saman her ne kadar beni dürtse de tatlı bir kokusu vardı. Hafif bitkisel. Hafif keskin. Küf ya da daha kötüsü gübre kokmuyordu. En azından o vardı. Yataklara gelince, daha kötüsü de olabilirdi. Çok daha kötüsü.

Sonra aslında ne kadar kötü olduğunu hatırladım.

Dünyam odaklandığında, elimi kaldırdım, önümde tuttum, içime çektiğim bir nefesle kendimi destekledim, bugün beni hangi dehşetin beklediğini görmem gerekiyordu, bilmem gerekiyordu, korkuyordum, umuyordum ...

Tanıdık parmaklar oradaydı, tırnaklar her zamanki gibi kısa ve , ama onlara yeni bir şeymiş, bir mucizeymiş gibi baktım, ince parmaklar yüzümün önünde esniyordu, hareketlerim deneyseildi, bacaklarını yeni kazanan bir tay gibi titrek ve sarsaktı.

Ben yine benim.

Kolum. Elim. Parmaklarım. Pençe gibi uzantılar yok. Pençe yok. Pullu et yok.

Burada ejderha yok.

Ellerim vücudumda geziniyor, değerlendiriyor, güven veriyordu. Tekrar kendim olmuştum. En gerçek anlamıyla. Sabahın çiğ havasından koruduğundan çok daha fazlasını açığa çıkaran yün bir battaniye ile samanların arasında çırılçıplaktım.

Soğuğa çarptığında hemen buharlaşan rahat bir nefes üfledim.

"Evet. Sen sensin."

Görünüşe göre kelimeleri yüksek sesle söylemiş, düşünceyi dünyaya yaymış, somutlaşmasına ve gerçek bir şey, dokunabileceğim ve elimde tutabileceğim bir şey gibi şekillenmesine izin vermişim.

Bakışlarım Thora'ya kaydı. "Sen." Anlaşılan onu hayal etmemiştim. Dünya yaşananlar tekrar gözümün önüne geldi. Arkin. Ben ... derimden . Ağzımda tükürük gibi bir ateş. Fell. Öfke çılgınlıkları kulaklarımı dolduruyor, beni duman gibi gökyüzüne sürüklüyordu. Yere inmeden, Thora beni almadan önceki vahşi, yönsüz uçuşum - kırılmış ve tamire ihtiyacı olan bir şey. Beni rahat bir tavırla evine geri götürmüştü.

Gerçi gün içinde sürekli ejderhalarla karşılaşılıyordu.

Evinin kapısından sığmadığımda, beni ahırına götürdü ve orada diğer hayvanlarla birlikte yattım. İki sağmal inek, bir at ve bir katır. Hepsi bana anlaşılabilir bir güvensizlikle baktı. Sabahın yumuşak ışığında, bakışları hala bu güvensizliği yansıtıyordu, ancak katır bir kova yemi kemirirken biraz daha az vahşi görünüyordu.

Thora saman yığınının içinden bana bakarken başını düşünceli bir şekilde eğdi. "Ama belki de *diğer sen* olduğunu söylemeliyim. Çünkü ejderha da sensin," derken o kadar kesin, o kadar gerçekçiydi ki içimdeki paniği ateşledi. Bu panik, yerden binlerce metre yükseklikte çılgınca savrulurken hissettiklerimden çok da farklı değildi.

Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır.

"Ben bir ejderha değilim." Korku dilimi keskinleştirdi. "Ben bilirim!" Bana acıyan bir bakış attı.

"Ben bir ejderha değilim." Korkum daha yumuşak kenarlı bir şeye dönüştü. Çaresiz bir yalvarışa. Ben bir insandım. Başka bir şey olamazdım. Aksini gösteren tüm kanıtlara rağmen. Sanki tek başına bu inanç onu doğru yapabilirmiş gibi tekrarladım: "Ben bir ejderha değilim."

Şimdi bana neredeyse eğlenerek bakıyordu. "Bence öyle olduğunu biliyorsun." Başımı salladım. "Olamam. Onlar artık yok."

Başını salladı ama bu hareket o kadar hoşgörülüydü ki aşağılayıcıydı. Sanki öfke nöbeti geçirmesine ramak kalmış küçük bir çocuğu yatıştırmaya çalışıyordu. "Görünüşe göre *hepsi* gitmemiş. Ne derler bilirsiniz..."

Onlar mı? Kim onlar?

Durmasını dileyerek başımı salladım. Mantıklı olmasını, haklı çıkmasını istemiyordum. Beni ikna etmesini istemiyordum. İnanılmaz olana inanmamı sağlayacak bir şey söylemesini. İnanmamak için bir sebep istiyordum.

"Büyü," diye devam etti, "yok edilemez. Saklanabilir ama her zaman oradadır. Asla yok olmaz. Bu dünyanın kemiklerinde, ruhunda yaşar. Senin olduğun şey, bu ..." Beni işaret etti. "Her zaman senin içindeydi, derinlere kök salmıştı."

Her zaman içinizde. Ortaya çıkmayı bekleyen bir diş gibi, , özgür kalacağı günü bekliyor.

Birden zonklayan başımı salladım. Ejderha hep içimde miydi? Saklanıyor muydu? Hayatım boyunca benden bile saklanan bir sır mı? Bunların hiçbirisi doğru değildi. Parmaklarımı şakaklarıma bastırdım, inkârım keskin, kafa karışıklığım bizi çevreleyen ormandaki dikenli çalılar kadar vahşi ve derindi.

Her zaman şamar oğlanı olmanın beni diğerlerinden ayıran şey olduğunu düşünmüştümdür. Ama belki de bundan daha fazlasıydı.

Belki de buydu.

"Büyü yok edilemez," diye tekrarladı.

Bu da bildiğim her şeye ters düşüyordu. Harman'ın tüm amacı ejderhaları yok etmekti. İnsanoğlu bunun mümkün olduğunu düşünmüştü. Krallar ve kraliçeler bunu görmek için ordularını göndermişlerdi.

Yapılmıştı.

Bize büyü'nün -ya da büyü'lü yaratıkların- tüm kötülüklerden sorumlu olduğu söylenmişti. Tüm kötülüklerden. Yaşanan her veba ya da adaletsizlik ejderhaların ayaklarına serilebilirdi.

Eğer onlardan biriysem, bu beni kötü mü yapıyordu? Varoluştan silinmem mi gerekiyordu? Ben kötü biri değildim-

Başladım ve durdum, dilimin ucunda gezinen cümleye sinirlendim.

Ben kötü bir insan değildim.

Ama ben bir insan mıydım?

"Gel." Thora tutmam için elini uzattı. "Hadi seni evin içinde ısıtalım. Giyebileceğin kıyafetlerim var ve sana yiyecek bir şeyler getireceğim. Düzgün bir yemek yedikten sonra kendini daha iyi hissedeceksin."

Keşke haklı olsaydı. Keşke bu her şeyi düzeltseydi.

"BURADA KALAMAZSIN."

Thora bunu yulaf ve üzerine tatlı tarçın serpilmiş sütün üzerine koydu, sanki ben bir çocukmuşum da o bana lezzetli bir şeyler yedirmek istiyormuş gibi, araya biraz da kötü kokulu ilaç sıkıştırdı.

Bu, kelimelerin daha kolay söylenmesini sağlamadı.

Onun masasında otururken, ödünç aldığım önü bağcıklı sıcak yün elbisemi giyerken, yakındaki ateş ocakta patlayıp çtırdarken, kelimeler aramızdaki havada bir kaya gibi düştü, sert bir *gümbürtüyle* ağırlaştı.

Ya vurgulamak için ya da sessizliğimi sürdürmem ona tekrar etmesi için yalvardığı için tekrar söyledi. "Burada kalamazsın."

Bakışlarına karşılık vermedim. Kaşığım hızlandı, yulafı şiddetle karıştırarak huzursuz enerjimin bir kısmını harcadım.

Burada kalamazsın.

Dudaklarımı ıslattım. Nedenini sormak istedim. Eğer şimdi beni kovacaksa neden beni buraya getirmişti? Yine de bu soruyu sormadım, kendimi ne kadar savunmasız hissettiğimi açığa vurmaktan çekiniyordum.

Masasında otururken, bir kolumu kâsemin etrafına sarıp her şey gibi onu da elimden alacaklarmış gibi kenara çekerken kendimi çok küçük hissediyordum. Gözyaşlarının eşiğindeydim. Ama bu sefer gözyaşlarım gerçek olacaktı. Bu kez gözlerimden yağmur gibi yağacaklardı.

"Türünüz hakkında her şeyi bilmiyorum. Hepinizin gittiğini sanıyordum. Cevaplar için bana baktığınızı biliyorum ama bilmediğim çok şey var." Sonra derin bir nefes aldı, panjurlara çarpan soğuk bir rüzgâr gibiydi, içeri girmek ... ya da dışarı çıkmak için pençeliyordu. "Sen . . . burada . . . Bunun Vala ile bir ilgisi olabileceğini düşünmeden edemiyorum."

"Vala?" Bu ismi daha önce nerede duymuştum?

Gözleri parlıyordu. "Evet. Vala, büyükannemin kız kardeşi. Her zaman kendi iyiliği için çok fazla büyüye sahipti. Çok fazla güçle doğmuştu ve yeterince kurnaz ya da dikkatli değildi. Kibirli ve aptal bir kızdı. Kendini Kral Alrek'e aşık sanıyordu. Daha da kötüsü, onun da kendisini sevdiğini sanıyordu."

"Kral Alrek?" O zaman kafamı kaldırdım. Alrek, Hamlin'in büyükbabasıydı. Biliyor olmalıydım. Kraliyet soyu hakkında derinlemesine eğitim almıştım. "Bu uzun zaman önceydi."

Thora kıkırdadı ve hikâyeyi anlatırken başını salladı. "Evet. Gençti, yakışıklıydı ve bir kraldı. Aptal büyük teyzem onu kraliçesi yapacağını düşünmüş. Tabii bu evlenmeden önceydi. Vala'dan kendisi için bir büyü yapmasını istemiş, ejderhaların tabutuna son çiviye çakmış."

Kendimi misafir ozanlardan birinin dizinin dibinde oturan küçük bir kız çocuğu gibi hissederek dikkatle dinledim. Büyük Salon'da büyüleyici bir melodi gibi süzülen hikâyelerden birinde bu Vala'dan bahsedildiğini duyduğuma emindim.

Thora hüzünlü bir iç çekti ve başını salladı. "Büyükannem ona bunu yapmamasını söyledi. Böyle bir büyü yapmamasını. Dünyaya böyle bir şey bırakmak ... sana geri döner." Thora'nın sesi soldu ve titredi, güzel yüzü aniden asıldı, gözlerinin yorgun bilgelğinde, çizgilerinde ve çukurlarında yaşının bir ipucu belirdi ve bana, her ne kadar genç bir kız gibi görünse de, bu kadının benden daha yaşlı olduğunu hatırlattı, en azından benim yaşımın iki katı ... en azından kral ve kraliçe kadar yaşlı. Belki daha da yaşlı. Bu dünyada tam olarak kaç yıldır yürüdüğünü kim bilebilirdi? Cadılar da ejderhalar gibi doğal olmayan uzun bir yaşamla mı kutsanmışlardı? "Bela arıyordu."

"Ne oldu?" Şimdi bazı detayları hatırlıyordum. Hormung'un ardından Vala bir büyü yapmakla görevlendirilmişti. Eğer kalan ejderhalar üreyip çoğalamazsa... şey. Ejderha sorunu kendiliğinden çözülecekti. Zaman bunu görecekti.

Peki ben burada nasıl olabilirim? Nasıl açıklanabilirim? Nasıl var *olabilirim*?

"Tam olarak istediği şeyi, yani tüm ejderhaları öldürmeyi yapamadı ama bir sonraki en iyi şeyi yaptı. Aklına gelen tek şeyi. Tüm kuluçka dönemlerini sona erdiren bir büyü yaptı. Ejderhalar artık yumurtlayamıyordu. Kalan ejderhalar öldüğünde ya da öldürüldüğünde ... Kral Alrek dileğine kavuştu." Omuz silktilti. "Peki Vala çabasının karşılığında ne aldı? Sadakati için? Kral onu bir hain ilan etti ve ateşe attı. Yüz yıl önce. Ateşe atılan ilk cadı olma ayrıcalığına sahipti. O zamandan beri hepimiz kaçıyor ve saklanıyoruz." Thora çay bardağını selamlamak için kaldırdı, dudakları acıyla büküldü. "İşte gördünüz. Ailemin size bıraktığı gururlu miras."

Sadece dehşet içinde bakabildim. Kral Alrek bunu yapmış mıydı? Bu Vala'yı baştan çıkarıp romantize mi etmişti? Kendisi için büyü yapması için onu kandırmış, ayartmış ve sonra da yanmasına izin mi vermişti? Hayır. *İzin* vermedi. O emretti. Tüm imparatorluk gücüyle emretti. Hikayenin bu kısmını bilmiyordum. Tarih derslerimin dışında bırakılmıştı.

Başka neyi bilmiyordum? Başka neler atlanmıştı?

Sanki cevap orada saklıymış gibi, bildiğim şeyleri düşünerek yulaf ezmelerime baktım. Kral ve kraliçeye, anne ve babama olan şefkatli duygularımı bir kenara bıraktım ve içimdeki uzun cıvatalı kapıyı açarak her zaman engellediğim düşüncelerin içeri girmesine izin verdim.

Sevgi dolu ebeveynler bir bebeği alır, onu sevgiyle över, nazikçe büyütür, ona kızım der ve sonra onu başkalarının günahları yüzünden kırbaçlanmak üzere teslim eder mi?

Ve daha sonra, onu gerçek kızlarına layık görmedikleri bir adamla yemin etmeye zorlayacaklar mıydı?

Bu belki de tarihlerine, Kral Alrek'in kalpsiz mirasına uygun değil miydi?

Midem bulandı. Midem bulandı. Babamın omzumdaki sıcak elini hatırladım. İyi bir şey yaptığımda nazik övgü sözleri. Kız kardeşlerimle aptalca bir skeç sergilediğimde attığı kahkahalar. Şimdi hepsi yalan gibi geliyordu.

Onun hakkında yanılmış olabilir miyim? Her şey hakkında yanılmış olabilir miyim? Hayatım hakkında? Annem hakkında? Kız kardeşlerim hakkında? Bu ayıltıcı bir düşünceydi. Kendime hiç izin vermediğim bir düşünce.

Thora bir elini yüzünde gezdirdi. "Hangisinin daha hain olduğunu bilmiyorum. İnsanlar mı yoksa aşk mı? Sonunda ikisi de seni hayal kırıklığına uğratacak." Thora rahat kulübesinin etrafına baktı. "Ben yalnızlığı seçiyorum." Gözleri bulutlandı ve ben de yüzünü inceledim. Profilden bakıldığında, hüznün bir gravürü gibiydi. Yalnızlık. Yalnızlık. Onun için bir arkadaş olabilirdim. Bu amansız ormandaki yalnız günlerinin uzunluğunu kıracak bir yoldaş.

Yine de bunu istemedi. Beni burada istemiyordu. Ben bir problemdim. Ona sadece bela getirecektim ve sadece olduğu kişi olarak bile yeterince belaya maruz kalmıştı. Lanetli bir ormandan yontarak burada kendine kurduğu hayat, bir sığınak yeriydi.

Cadı türünün lanetinin bu olduğunu fark ettim. Yaşayabiliyorlardı. Doğalarını bastırabilir ve buna zorlandıklarında uyum sağlayabilirlerdi. Ya da oldukları şeyi benimseyip inzivaya çekilerek güvenlik bulabilirlerdi. Ama asla teselli bulamazlardı. Asla özgürlük. Tam olarak değil. Bu bir cezaydı. Günlerini bir tecrit kafesinde geçirmek için bir ceza. Bir grupta çok fazla olmaları dikkat çeker, cadı avcılarını ve onları diri diri yakmak isteyenleri cezbederdi. Yani sahip olduğu şey buydu. Kendisi. Sadece kendisi. Küçük bir hayat.

Onda kendi geleceğimi gördüm. Tecrit kafesinde bir hayat ya da ölüm.

Bir gün önce Fell ile yaşayabileceğimi düşündüğümde çok farklı bir varoluş. Acımasız kaderim önümde uzanıyordu, bir çitin direkleri gibi, birbiri ardına, aynılık içinde, bıkkınlık içinde geçen günler.

Kupasından buharlar yükseliyordu ve bir anlığına sabah ışııyla gölgelenen ağaçların arasına geri dönmüş, karanlık bir su kütlesinden kıvrılan sis gibi Arkin'in kömürleşmiş kalıntılarından yükselen dumanı izliyordum.

Ama burada ne ölüm kokusu ne de yanmış et vardı. . . kötü adam öldürülmemişti. Sadece nane ve ardıç çayının tatlı bitkisel aroması vardı.

Thora bir yudum daha içmek için kupasını kaldırdı ve bu hareket hayallerimi yıktı.

"Bu ormanın gölgeleri var," diye mırıldandı. "Işığın ulaşamadığı yerler. Buna dikkat etmelisin. Dikkatli ol."

Daha belirsiz olabilir miydi? "Ne demek istiyorsun?" "Büyük karmaşık bir şeydir. Bazen karanlıktır."

Tüm büyüler bana karanlık geliyordu. Şimdiye kadar, ondan iyi bir şey çıktığını görmemişim.

"Buradaki tek şey sen ve ben değiliz" diye devam etti. Sanki daha fazlasını paylaşması gerektiğinden emin değilmiş gibi dudağını ısırdı. "Onunla nasıl başa çıkacağını bilmiyorum."

Onunla.

"O mu?" Ben sordum.

Thora başını salladı. "Huldra. Buralar da onun ormanı. O beni hiç rahatsız etmedi, ben de onu hiç rahatsız etmedim. Köşelerimize çekiliriz. Birbirimize alan bırakırız. Ama sen . . . Bilmiyorum." Başını iki yana salladı. "Bir ejderhayla karşılaştığında nasıl tepki vereceğini bilmiyorum."

İrkildim. Şimdi bana öyle mi diyecektik? Hiç tereddüt yok muydu? Başka bir konuşma yok muydu?

"Hâlâ bir ejderha olduğunu düşünmüyor musun?" diye sordu, daralan gözlerle tepkimi okuyordu.

"Dediğiniz gibi, bu karmaşık bir şey."

Nasıl ejderhaya dönüştüğümü bilmiyordum. Tekrar olup olmayacağını da bilmiyordum. Nasıl *tekrar* insana dönüştüğümü bile bilmiyordum. Sadece bir ahırda uyumaya gitmiş ve eski halimle uyanmışım. Bunların hiçbirisi üzerinde kontrolüm olmadığını biliyordum. Bu kullanabileceğim bir silah değildi. *Karmaşıklık* tüm bunlar için fazla nazik bir örtmece gibi görünüyordu.

Hafifçe kıkırdadı. "Öyle. Ve bunu fark etmek seni tanıdığım pek çok cadıdan daha zeki yapıyor."

Eskiden bilirdim. Gittikleri için miydi? Yoksa kendini *yok* ettiği için mi?

Bir aynaya baktığımı, sefil bir yalnızlık içinde yaşayan bu zavallı kadında kendimi gördüğümü hissediyordum.

hayatından çoktan çıkmış insanları anlattı.

"Ben cadı değilim ama," diye karşı çıktım.

"Hayır," diye düşündü. "Sen başka bir şeysin." Sonra burnunu çekti ve başını salladı. "Ve onlar da cadı değil. Artık değiller. Öldüler, yani bu onları ... hiçbir şey yapmaz." Sanki arkadaşlarının ve ailesinin ölmüş olmasına uzun zamandır alışkınmış gibi bu sözleri büyük bir ciddiyetle söyledi.

Ben *başka bir şeydim*. Evet, öyleydin. Bu doğrudu.

Şu anda bile, suyun altındaki bir yılan gibi, süzülürken, ortaya çıkmak için doğru anı ararken, hâlâ o sıcaklık tenimin altında yüzüyordu. Ondan kurtulmuş değildim. Gitmemişti. Ejderha hala buradaydı. Derinlere inmişti. Bir ağacın kökleri gibi. Kemiklerimden ve kanımdan etime doğru akan bir hastalık. Artık serbest kaldığına göre, onu tanıyabilirdim. Müziğin ritmi gibi içimde zonkladığını hissedebiliyordum.

"Orada dikkatli olmalısınız. Doğuya doğru gidin. Skog'dan çıkmanın en hızlı yolu bu."

Doğuya gitmek istemedim. Kuzeye gitmek istiyordum. Doğrudan kuzeye, Kayalıklar'a. Beni çağıran o gizemli ve korkunç yere. Beni korkuttu. Beni heyecanlandırdı. Bulutları yaran o zirveleri hâlâ hatırlayabiliyordum. Cevaplar kuzeydeydi. Bir zamanlar ejderhaların yaşadığı yerde. Kesinlikle Şehir'de bulunamazlardı. Orası gerçek dışında pek çok şeyin satıldığı bir yerdi. Ve burada, beni etrafında istemeyen Thora'nın yanında hiçbir cevap yoktu. Ve kesinlikle Fell ya da onun adamlarının yanında da değillerdi. Eğer onların önünde dönersem, beni gördükleri yerde öldürürlerdi. Durup soru sormazlardı. Zaten ejderha formundayken onlara cevap veremezdim. Bir halktan merhamet bekleyemezdim.

Ejderha avcılığıyla dolu bir tarih.

Thora sanki tavsiyesine karşı planlarım olduğunu biliyormuş gibi omuz silkti. "Ama yapman gerekeni yapacaksın."

Başımı salladım. Evet. Yapardım.

Kaderim kuzeyde bekliyordu.

Avucum vızıldadı. Başka bir hayatın, Fell'in o titreşimi... geride kalmıştı ama geride değildi, bu bağlantıyı, onun bu yankısını hissedebildiğim sürece asla geride kalmayacaktı.

Elimi yumruk yapıp ezmeye, tıpkı onun benden kovulduğu gibi bu hissi de kovmaya çalıştım. Koca ya da değil, evli ya da değil, asla yerden devam edemezdik. Asla koca gibi yaşamayın. Ben

onu unutmak zorundaydım. Ateşi tattığım anda o kapı çarparak kapanmıştı. Rüzgarı yüzümde hissettiğim an.

Thora'ya baktım. O yapmıştı. Herkesi unutmuştu. Tüm dünya onun için var olmaktan çıkmıştı. Güçlüydü. Burada kendine bir hayat kurmuştu. Tek başına.

Eğer yapmam gereken buysa, ben de yapabilirim.

"Gel," dedi masadan kalkarak. "Seni eli boş göndermeyeceğim. Yolculuğun için sana birkaç şey hazırlayalım. Alabileceğin bir pusulam var. İşine yarayacaktır. Orman karanlık olabilir. Bazen kuzeyi güneyden ayırmak zor olabilir. Ve sıkı giyinmen gerekecek. Oh." Ani bir düşünceye kapılmış gibi bana baktı. "Dışarıdayken bunlara da ihtiyacın olabilir." Yakındaki bir rafa doğru yürüdü ve bir şeyler çıkardı. Onları bana uzatırken, birkaç deri şerit olduklarını görebiliyordum.

Onları elimde evirip çevirdim, kullanımlarını hayal bile edemiyordum. "Neden ihtiyacım var-"

"İçimden bir ses onlara ihtiyacın olabileceğini söylüyor. Sağlamlar."

Sahip olduğu bir *his*. Bu benim için yeterince iyiydi. Kanlı bir cadı bir şey hissettiğini söylediğinde buna kulak vermek gerekirdi. Şimdiye kadar beni yanıltmamıştı.

"Onları yakınımnda tutacağım," diye söz verdim. Umarım ihtiyacım olduğunda onlarla ne yapacağımı bilirim.

"Bunu yap," diye tavsiye etti. "Ve Tamsyn. Fark ettiğinden daha güçlüsün. Bundan yararlanın. Gücünüzden korkmayın."

Gücünüzden korkmayın.

Ama ben korkuyordum. Ondan korkuyordum. Kendimden korkuyordum.

Düştü

ONU HİSSETTİM. BİZİ BİRBİRİMİZE BAĞLAYAN, HAVAYI SIKI SIKI ÇEKEN İPLİĞİ HİSSETTİM, Kopmak üzere olan bir tel gibi gergindi ama bir şekilde bizi bağı tutmayı başarıyordu.

Orman neredeyse geçit vermez hale gelmişti, bu yüzden kaderlerine doğru ilerleyen mahkûmlar gibi tek sıra halinde birbiri ardına yürüdük.

Öğleden sonraydı, gün henüz solmamıştı. Yine de güneş orman zeminine ulaşamıyordu. Loş ışık şeritleri aşağı süzülüyor, sadece zayıf bir aydınlanmaya izin veriyordu. Alacakaranlık gibi hissediliyordu, vakur ve gri, saatler uzakta olmasına rağmen.

"Düştü," diye fısıldadı Mari kısık sesle, yanında bir su tulumu taşımasına rağmen sanki susuzluktan kavrulmuş gibiydi. Uçsuz bucaksız çalılıklar arasında ilerlemek zor işti.

"Çok ileri gittik."

Çok uzak.

Tamsyn gözümün önüne geldi. Arkin'in sigara kalıntıları.

Ejderha. "Çok uzak" noktasını uzun zaman önce geçmiştik.

Onu görmezden gelerek sık çalılıkların arasından ilerlemeye devam ettim. Bunu açıklayamazdım. Mari anlamazdı. Ben anlamadım. O ve diğlerleri aklımı kaçırdığımı düşünecekti. Ve anlamalarını sağlamaya çalışmak sadece değerli zamanımı boşa harcamak olurdu. Avlanmak, aramak, Tamsyn'i bulmak için harcanması gereken zaman.

Arazi giderek daha da zorlaşıyordu. Ağaçlar, çalılar ve yeşilliklerden oluşan vahşi bir arapsaçına dönüşmüştü ve yosunların sarktığı büyük perdelere nüfuz etmek neredeyse imkânsızdı.

Orman çatırdıyor, titreşiyor ve nefes alıyor, dikkatli gözlerle bizi izliyordu. Ciğerlerimi dolduran hava keskin kokuyordu; eski ağaçlar ve çürüme, misk ve kükürt.

"Yani bu kötü bir fikir, değil mi?" Magnus soluk soluğa nefesler arasında mırıldandı, sorudan çok bir ifadeydi bu.

. Skog'un derinliklerindeydik, hiç girmedığımız bir bataklığın derinliklerinde, her zaman kaçındığımız bir yerde, ama işte buradaydım, avucum canlıydı ve bir arı gibi vızıldıyordu, bana rehberlik ediyor, beni çekiyordu.

Penterra'da çok seyahat etmiştim ama hiç doğrudan Skog'a girmemiştim. Daha önce kenarlarda cesurca dolaşmış, çevreye ayak basmışım ama asla içeriye girmemiştim. Canavarın karnına hiç girmemiştim.

Sınır Bölgelerini korumak tamamen riskle ilgiliydi. Bundan kaçış yoktu. Her gün bir çeşit meydan okuma vardı. Kuzeyden gelen istilacılar. Kuzeyden, güneyden eşkiyalar. Batıdan, doğudan eşkiyalar. Harman'ın sonu çatışmaların sonu olmamıştı.

Ama bu? Skog'a girmek hiç almadığım bir riskti. Bu karanlık, boğucu ormanda ihtiyacım olan hiçbir şey yoktu. Korumam gereken bir şey yoktu. Sahiplenmem gereken hiçbir şey.

Şimdiye kadar.

Tamamen el değmemiş birkaç yerden biriydi. Yüzlerce yıl önce olduğu gibi. Bin yıl önceki gibi.

Sürekli bir gece ormanı, ölümcül ve büyü, tüküren ve tıslayan, işkence eden ve baştan çıkaran seslerle dolu. Yaşayan, nefes alan bir yaratık. Uzanıp çok yaklaşan herkesi yakalayan dişleri ve pençeleri olan bir canavar. İçeri girecek kadar aptal ve şanssız olanları bir daha gören olmuyordu. En azından söylentiler böyleydi. Ve söylentilerde her zaman bir parça doğruluk payı yok muydu?

Ama o benimdi. Benim karımdı. Benim sorumluluğumdaydı.

Kalp atışlarını hâlâ elimin içinde hissediyordum. *İçimde*. Aşağıya baktım, sanki eldivenimin derisinden oradaki titreşimli izi görebiliyordum. Sanki o şapelde durduğumuz sırada o yaradan *içime* girmişti. Onun bir parçası artık benim içimde yaşıyordu.

Ve o yaşadığı sürece, umut vardı.

Umut olduğu sürece onu terk etmeyeceğim.

Sadık yoldaşlarıma bir göz attım. Ölmek zorunda değillerdi. Hâlâ geri dönüp bu belalı ormanı terk edebilirlerdi.

Durdum ve yüzümü onlara döndüm. "Gidebilirsiniz." .

Mari kaşlarını çattı.

Arkasından Magnus ağır bir nefes verdi. "Oh, şükürler olsun." Dönmeye başladı. "Hadi buradan çıkalım."

"Yanlış anladınız. Ben kalıyorum. Hepiniz bensiz devam edin." Adil olan buydu. Yapılacak en doğru şeydi. Benim karım. Benim kavgam.

Mari gözlerini kocaman açarak başını salladı. "Seni terk etmek mi?"

Magnus tekrar öne doğru döndü, çenesi kararlılıkla kilitlendi. "Üzgünüm. Bunu yapamayız."

Vidar Magnus'un arkasından seslendi, sesi duyulmaktan korkuyormuş gibi yüksek bir fısıltıydı. "Burada neyle savaştığınızı bile bilmiyoruz ama sizi bununla baş başa bırakmayacağız lordum. Tek başınıza değil." Vidar kılıcının ucuna dokundu. "Sizi terk edemem. Bu orman iyi bir yer değil."

Magnus Vidar'a sinirli bir bakış gönderdi. "Gerçekten mi?"

Vidar onun alaycılığını özlemişti. Ölümcül bir savaşçıydı ve benden daha uzun boylu olan tek savaşçıydı ama keskin bir zekâyâ sahip değildi. "Skog'dayız, burada yaşayan tüm huldralara yem atıyoruz." Dramatik bir şekilde titredi. "Horozları toplayıp kulak süsüne dönüştürmeyi sevdiklerini duydum."

"Kes şunu," diye tersledi Mari. "Bunu bilmiyorsun. Bunlar sadece hikâyeye."

"Skog'a bu kadar yaklaşan hiç kimse hikâyesini anlatacak kadar yaşamaz," dedi Vidar.

Her geçen an daha da büyüyen ormana bakarak ısrar etti.

"O zaman buradaki biri huldra hakkında nasıl bir şey biliyor?" Mari tiksintiyle homurdandı ve gözlerini devirdi. "Birinin bir tane görmesi gerekirdi."

Onlarla tartışmanın ötesinde kaşlarını çattım. "Hepiniz gidin. Şimdi."

"Biz sizinle kalıyoruz." Mari diğer iki savaşçıya, kendisine karşı çıkmaları için cesaretlendirici bakışlar attı.

Omuzlarını dikleştirdiler ve kararlılıkla başlarını salladılar. Korkak değillerdi. Doğru, burası onları etkilemiş ve hiçbir tecrübeli asker ordusunun yapamadığı şekilde derilerinin altına işlemişti ama onlar yine de Borderlands'den gelen eğitilmiş savaşçılardı. Bana kalırsa bu onları diğer herkesten iyi yapıyordu.

Magnus başını eğdi. "Bunu duydun mu?"

"Ben hiçbir şey duymuyorum," diye tersledi

Mari.

"Kesinlikle," diye karşılık verdi Magnus büyük bir memnuniyetle. Mari hareketsiz kaldı ve dinledi.

Ben de öyle. Magnus haksız değildi. Çok sessizdi. En son ne zaman bir saksagan sesi ya da çalılıklar arasında kovalayan bir hayvanın cıvıltısını duyduğumu hatırlamıyordum. Rüzgâr bile sessizdi, ağaçların arasında tek bir hışırtı bile yoktu. Bir yaprak bile kıpırdamıyordu. Sakinlik tamdı, mutlaktı, her şeyin kendini tuttuğu, pusuya yattığı, otların arasında yırtıcı hayvanların olduğu ölü bir boşluktu.

İlerlemeye devam ettim, kılıcımı kullanarak sürekli yaklaşan çalıları kesiyor, sessizliği dolduruyordum. Zorlu bir işti. Bir yol açıp çalılıkları keser kesmez, yerlerinde daha fazlası büyüyordu.

Üç savaşçı beni takip etti. Güvenerek. Her mücadelede, her uçuşumda. Bu neden farklı olsun ki?

Açıklanamaz bir içgörü, bir bilme tarafından yönlendirildiğimi bilselerdi ne kadar güveneceklerini merak ediyordum. Etime kazınan X işaretinin beni zorladığını ve yönlendirdiğini.

Şehir'den, kapılarına gelen aynı adam olarak ayrılmadım. Tamsyn'le evlendiğimden beri aynı şeyleri hissetmemiştim. O sunakta durup onun kanayan avuçlarını avuçlarıma sıkıştırdığımdan beri. O başka bir parçaydı, bana uyan ve kilitlenen başka bir pürüzlü şekil. Tamsyn.

Hayatta olduğunu bu şekilde biliyordum. Ve onu nasıl bulacağımı.

Sınır Bölgeleri'ndeki sis ve buğuya . Bu bölgenin bir parçasıydı. Doğaldı. Gerekliydi. Havanın kendisi kadar ayrılmaz bir bütündü. Derim, kanım, kemiğim ve ... sis vardı.

Ama bu sis? Doğru değildi.

Farklıydı.

Orman kızıl bir sisle yıkanıyordu. Sanki bir el toprağın üzerinde sallanmış ve onu kanla yıkamıştı.

"Bu da ne böyle?" Vidar arkadan nefes nefese geldi. "Orman yanıyor mu?"

Hava kırmızı bir buharla boyanmıştı. Kokusuz ve ipeksi bir yumuşaklıkla tenimi okşayan kırmızı buhar yüzümüzü cehennemi bir ışıltıya bürüyordu.

"Ateş değil." Kılıcımın kalın bir dalı yolumdan çekti.

Yeşil dünya sisin içinde neredeyse siyah görünüyordu, sanki kan her şeyin üzerinden kayıyor, her yarık ve çatlağın içine giriyordu.

Ağaçlar seyrelemeye başladı, artık birbirine değmiyor, yakınlaşmıyordu. Nöbet tutan nöbetçiler gibi aralıklı duruyorlar, dışarıda tuttukları kadar içeride de tutuyorlardı.

Kılıcımı indirdim, daha az kesme ve vurma gerekiyordu. Sonunda yan yana durabilsek de, küçük bir çayıra adım atarak yolu ben açtım.

Onu ilk gören bendim.

İlkiyle erimiş bir sesle konuştu, tenimin üzerinde kayan, boğazımı saran, aşağı kayan bir okşayış ... beni sikimden tutup ileri götürdü.

"Merhaba. Buraya hiç gelmeyeceğini sanmıştım."

Bir rüyadan fırlamış gibiydi. Şarapla ıslatılmış bir alacakaranlık. Bulanık, kırmızıya bulanmış bir yanılsama.

Başım dönüyordu, pamuklara sarılmıştım. Hoş bir şekilde. Sanki çok fazla bira içmişim gibi düşüncelerim bulanıktı, ki bu farklı bir şeydi.

Alkollü içkiler beni hiç etkilemedi. Bütün gün, bütün gece içebilirdim ve en ufak bir sarhoşluk hissetmezdim. Bu alışılmadık bir şeydi. Hatta daha önce bunu test etmişim; acının derinleştiği, kayıpların keskinleştiği, çok fazla kişinin ölümüne maruz kaldığımız ve unutulma açlığının içimde derin bir çılgılık attığı o gecelerden birinde sarhoş olmaya çalışmıştım.

Başkalarının aptalca sarhoş olduklarını, ayakları üzerinde duramadıklarını, gürültücü ve sersem olduklarını ve acılarını uyuşturmayı başardıkları için kendileri olmadıklarını izlemiştim. Ben değildim. Ben asla.

Şimdiye kadar.

Mari, Magnus ve Vidar aptal çocuklar gibi arkamda tökezleyerek yürüyorlardı, kahkahaları ve sesleri kulaklarımda tenekemsi ve uzaktı.

Kırmızının içinden bir figür çıktı. Bir kadın. Duman gibi cisimleşti ... yoktan var oldu, yavaşça, baştan çıkarıcı bir şekilde, durgun bir şekilde hareket etti, ağaçların arasından geçen bir kurdele gibi dokundu - hareket etmediği zamanlar hariç. Hızla hareket ettiği zamanlar hariç, fırlatılan bir ok gibi, bir noktadan diğerine aceleci bir bulanıklık içinde uçarak, kıpkırmızı havayı kesen hızlı bir boya darbesi gibi.

Baştan çıkarıcı kıvrımlara sahipti: göğüsleri dolgun ve sulu, asmadaki kavunlar gibi şişkin ve şeffaf kumaşın altından görünüyordu; meme uçlarının esmer noktaları gofret inceliğindeki kumaşa hipnotik bir şekilde sürtünüyordu.

Sikime kan hücum etti.

"Seni bekliyordum, aşkım ..."

Onun görüntüsü ne kadar kışkırtıcı olsa da... beni çözen, tatlı şarap gibi akan, havaya kalın ve şurup gibi damlayan sesi idi. Ses boğazımdan aşağı aktı, karnımın içine ılık ve yapışkan bir şekilde yerleşti ve sonra daha da aşağıya doğru kıvrıldı.

Yüzü de atmosfer gibi pusluydu. Devam eden bir suluboya, tamamlanmamış bir resim, orada güzellik ve coşku vaadi . . her şeyi örten kırmızı perdenin altında kayıyor, yanıp sönüyor, bulanıklaşıyordu.

O büyüleyici sesiyle konuşmaya devam etti, baştan çıkarıcı sözleri beni sarıp sarmaladı. *Aşkım. Sevgilim. Gel bana. Sarıl bana.*

İtaat ederek yaklaştım ve yüzü netleşti... Nefesim kesildi.

Tamsyn.

Tamsyn'i daha önce hiç görmediğim bir şekilde. Ateş saçları dağılmış, başının etrafında alevden bir oluşturmuş, omuzlarından aşağı dökülüyordu. Gözleri daha büyük, daha parlak. Dudakları daha tatlı. Vücudu olgunlaşmış, teni yakut ışıltısında parlıyor, ellerim, dudaklarım, dilim için yalvarıyordu.

İnce elleriyle beni çağırdı ve ben de büyük bir istekle, onu kollarımın arasına alarak geldim. Bir iniltiyle yüzümü saçlarına gömdüm.

"Aşkım," diye mırıldandı, lezzetli parmakları saçlarımdaydı, narin tırnakları boğazımı, göğsümü, sırtımı, her yerimi aynı anda kazıyordu.

Onu bana karşı hissettim, her yerimde, imkansız bir şekilde. Ama imkânsızlıkları düşünmek için durmadım. Onun burada, bu şekilde aniden ortaya çıkışını sorgulamadım; kıpkırmızı hava bir okyanus dalgası gibi üzerimizden akıyor, beni içine alıyor, sonsuz derinliklerine sürüklüyordu.

Sadece bu vardı. Şimdi. Gördüğüm şey. Hissettiklerim. İhtiyacım olan şey. Burada imkansız hiçbir şey yok. Sadece Tamsyn.

Geri çektim ve sonra onun tadına bakıyordum, şekerli dudakları dudaklarımda, ballı dili ağzımdaydı.

doğru inledi, kelimeleri bana karşı, . Yakın. Uzak.

Her yerde.

Sesi yankılandı ve yankılandı. *Benim aşkım.*

Benim sana ihtiyacım var. Senin bana ihtiyacın var. Senin. İhtiyacın var. Bana.

Sözleri kulaklarımda başladı ve sonra kanıma karıştı, kemiklerime işledi, iliklerimde, ruhumda birikti.

Onunla sarhoş olmuşum. Onunla sarhoştum.

Bana ihtiyacın var, bana ihtiyacın var, bana ihtiyacın var, bana ihtiyacın var, bana ihtiyacın var, bana ihtiyacın var, bana ihtiyacın var, bana ihtiyacın var, bana ihtiyacın var, bana ihtiyacın var.

Yanılmıyordu. Ona ihtiyacım vardı.

Nefes nefese kalmıştım. Ona uzanıyordum, onu daha da yakınımaya çekmek ve içime almak için çaresizdim.

Uzaklaştı ama teması kesmedi. Parmakları yanağımı okşadı, diğerlerine yer açarken bile sadece bana gülümsedi, Mari'yi, Magnus'u ve Vidar'ı selamladı, onlar aç kurtlar gibi üzerine gelirken, gözleri parladı, şarj oldu, onun tarafından sarhoş edildi.

Çaresiz ve aç bir şekilde ona doğru eğildiler, onu elleri ve ağızlarıyla aldılar ve o da onları yuttu.

Elini yüzümde tuttu, parmakları bir cankurtaran halatı, bir bağ gibiydi ve ben onun dokunuşuna boyun eğmekten, onu içime çekmekten, Mari'yi, sonra Magnus'u öperken onunla ilgili yapabildiğim her şeyi özümsemekten başka bir şey yapamayacak kadar şaşkın bir halde izledim... Vidar'ı dizlerinin üzerine çöküp kalçalarını tutması ve koca yüzünü karnına yaslaması için cesaretlendirdi.

Hoş sisin altında, uğuldayan şehvetimin altında karanlık ve düşmanca bir şey kıpırdandı, kanımdaki köpüğü kesti. Göğsümden bir hırıltı yükseldi.

Tamsyn'in parlak gözlü bakışları bana kilitlendi ve belli belirsiz gözlerinin tam olarak doğru olmadığını düşündüm. Kehribar rengi tam olarak doğru tonda değildi. Her zamanki ateşli parıltısının altında siyah ve parıldayan bir şey vardı. Katran çukuru gibi siyah ve derin, sizi içine çeken ve asla dışarı çıkmanıza izin vermeyen bir şey.

Sonra yüzü titredi, hava almak için çırpınan bir mum alevi gibi girip çıktı. Bu kısa mücadelede ... tanıdık çehresi tekrar hakimiyet kurmadan önce yüz hatlarının altında başka bir şeye, başka *birine* dair bir ipucu parladı.

Bir parmak eklemimi gözüme sürterek görüşümü netleştirmeye çalıştım. Tekrar baktığımda karşımda Tamsyn vardı.

Acı verecek kadar güzel Tamsyn.

O göz kırpma anında ne gördüğümü bilmiyordum ama şimdi yine oydu, şefkatle yüzümü okşuyor, savaşımlarımı öpüyor, bana uzanıp beni kendine çekerken bile her yerime dokunmalarına izin veriyordu, eli yüzümden ayrılıp göğsümden aşağı kayıyordu, tatlı sözleri hem yatıştırıcı hem de heyecan vericiydi. *Ben seninim. Sen de benimsin.*

Magnus'un eli göğsüne gitti ve içimde bir şeyler canlandı. Hırlayarak ve hırıldayarak onu ittim. Hepsini uzaklaştırdım. Onun önünde durdum, göğsüm kabararak, kılıcımı kaldırırken onlara baktım, kalbimde cinayet vardı.

Elleri omuzlarıma gelirken cık cık diye bir ses çıkardı. "Hadi ama aşkım, hiç de değil. Benden herkese yetecek kadar var." Sesinin baştan çıkarıcı mırıltısı beni sıcak bir battaniye gibi sarıp sarmaladı, yumuşattı, öfkemi dindirdi ve beni iradesine bağladı.

Donmuş bir halde, önümde dizlerinin üzerine çöküp elleri kemerime uzanırken onu sadece izleyebildim. Sözleri ateşler içindeki bedenime buz gibi üfledi. *Ben seninim. Sen de benimsin.*

Tamsyn

MAYIS AYINDA KUZEYE GİTTİM. THORA'NIN TAVSİYESİYILDIRMADI. Ayrıca. Başka nereye gidebilirdim? Başka nereye ait olabilirdim?

Sisle çevrili o zirveleri sanki bir rüyadaymışım gibi hatırladım. Gökyüzündeki panikle yırtılışım sanki başka bir hayatta yaşanmış gibi geliyordu. Ve öyle olduğunu sanıyordum. Başka birinin başına gelmişti. Başka *birine*. Şu anda görüldüğüm kıza değil. Yine de o dağlara baktığımda üzerime çöken mükemmel sakinliği hatırladım. Huzur, güven ve sığınma duygusu. Artık hiçbir şey ya da hiç kimse hakkında böyle hissetmediğimi düşünürsek ...

Crags'e gidiyordum.

Thora'nın bana verdiği pusulayı elime almış, titreyen küçük oka doğru kararlılıkla yürüyordum. Skog'da hiç güneş yoktu. Sadece karmakarışık dallar ve yapraklardan oluşan bir örtü ışığı engelliyordu. Bu pusula olmadan hangi yönün kuzey olduğunu belirlemenin hiçbir yolu yoktu. Thora'ya minnettar olmak için bir neden daha. O olmasaydı kaybolurdum.

Yine de avucumun içini dolduran tek şey pusula değildi. Eldivenimin altında, elim farkındalıkla kıvılcımlandı ve vızıldadı.

Ahırda uyandığımdan beri -hatta ondan önce bile... Fell'e kanım aktığından beri- bu şekilde zonkluyordu ama şimdi bedenim duyguların, hislerin ve duyumların büyük bir karışımıydı, ben ilerlerken sıcaklıkla kıvılcımlanıyor, büyük bir zonklama gücü oluşturuyordu. Her taraftan bombardıman altındayken elime odaklanmam imkânsızdı. Dikkatimi dağıtan bu kadar çok şey varken, içimde çalkalanan bu kadar çok şey varken.

Hava değişiyordu. İnceden kalına. Sudan şuruba. Sık bir ormana özgü bulanık bir opaktan ... kırmızıya.

Her şeyin üzerine kırmızı bir film örtülmüştü.

Giderek daha da şaşırtıcı hale gelen dünyada bir başka gizem.

Anlaşılmaz olaylar silsilesinde bir başka açıklanamaz olay.

Skog'un normal bir orman olmadığını biliyordum. Cadıların ve huldraların yaşadığı, insanoğlunun uzak durduğu, insanoğlundan *kaçtığı* bir yerd.

Ben olmadığım bir dünya. En azından kendimi ben değildim. Kızım değildi. Kız kardeş değil. Prenses gibi davranmak yok. Kırbaçlanan kız değil. Kız falan değilim. Borderlands Canavarı'nın karısı bile değil. Artık bunların hiçbiri yok.

Artık yalnızlıktan başka bir şey yok. Yalnızdım. Yalnızdım. Bir gezgin. Köksüz. Daha önce hiç bu kadar boğucu bir şekilde yalnız kalmamıştım.

Saray hayatı yoğun, gürültülü ve dağınık bir olaydı. Tek yalnızlığımı uykuda, odamda buluyordum ve o zaman bile kız kardeşlerim sık sık yatağımı işgal ediyorlardı.

Şimdi yalnızlık ağır bir battaniye gibi etrafımı sarıyor, beni ağırlaştırıyor, skogun durgunluğunda ilerlerken beni yakın tutuyordu, adımım nemli toprakta bir iz bırakıyordu, bu var olduğumu hatırlatan tek şeydi. Çok durgun. Çok sessiz. Ölümler için bir mezar. Ama yine de . Bir su yılanının hareketsiz durup su seviyesinin üzerinden dışarı bakması gibi canlı ve tetikteydi. Bekliyordu. Gözünü kırpmadan. Zamanını bekliyor.

Yalnızlığından memnun olan Thora gibi değildim ve fısıldayan çimler, dinleyen ağaçlar ve ayaklarımın altındaki gıcırdayan toprak kadar bu dünyanın bir parçasıydım.

Yine de kendime bunu yapabileceğimi söyledim.

Kendime, doğduğum andan beri dayanmak için yetiştirildiğimi hatırlattım. Dayaklara katlandım. Kırbaçlara ve dayandım. Yalnızlığa da dayanabilirdim.

Yoğun yeşilliklerden oluşan bir duvara çarpana kadar tempom güçlü ve istikrarlıydı. Kalın ağaçların, çalılarının ve alçalan dalların arasına girip çıkarken, yosun perdelerinin altından ve etrafından dolanırken bu bir beceri ve çeviklik oyunuydu.

Ve aniden her şey kayboldu. Fırından çıkmış sıcak ekmeğin üzerindeki tereyağı gibi eridi. Ağaçlar azaldı, çalılar azaldı, pençelesen dallar uzaklaşan bir gün batımı gibi küçüldü. Hava hariç hepsi.

Hava büyüdü. Suyla şişmiş bir sünger gibi şişti ve genişledi.

Ağır ve kırmızı damlıyordu. Kalındı, derimin üzerinde yağ gibi duruyordu.

Bu.

Thora'nın şey buydu. Skog tehlikesi.

Dişler. Pençeler. Tıslayan nefes.

Huldra'nın ipeksi ağına girmiştim. Ve buradaki tek kişi ben değildim.

Görüşüm hâlâ çılgınca keskindi, renkler titian pusunun içinde bile son derece parlaktı, duyularım derimden fırlayıp Arkin'i yaktığım zamanki kadar canlı ve parlaktı.

Yine de gördüklerimi anlamlandırmam biraz zaman aldı.

Çünkü çok duyarsızdı.

Fell buradaydı.

İlk içgüdüm dönüp kaçmaktı... kaçmak, kocamdan kaçmak, çünkü ... nedenler. Birlikte olamazdık. Tanrı benimle beraberdi... Şu anda olduğum şey...

Başımı salladım. Hayır. Onu öldürürdü, *beni* öldürürdü. Gerçeği öğrenirse beni yok eder.

Ama şimdi gördüğüm şey tüm bunları aklımdan çıkardı. Fell, Mari ve diğer iki savaşçı: Magnus ve Vidar. Birbirlerine karışmışlardı. İlk bakışta kimin uzuvlarının kime ait olduğunu belirlemek zordu. Kavganın içinde bir ceset daha vardı. Bir yabancı. Bir kadın.

Kaşlarımı çattım, onu değerlendiriyordum... Yüzünün değişiyor gibi görünmesi dışında çok da zor olmaması gereken bir görevdi bu. Güneş ışığına yakalanmış bir su birikintisi gibi, yüzeyi mumsu ve coşkulu, değişken ve değişken rüzgar gibi.

Daha iyi görebilmek için temkinli bir şekilde yaklaştım. Botlarımın altında kurumuş yapraklar çıtırdadı. Kadın o kadar hayvansı, o kadar yırtıcı bir hareketle başını bana doğru çevirdi ki, hemen anladım: O insan değildi.

Nefesim kesildi.

Yüzlerin bir kombinasyonuydu. Üç ya da dört kişinin karışımı... tek bir yüzün olması gereken yerde bulanık suretler yanıp sönüyor, üst üste biniyordu.

Orada üç kadın vardı. Benim tanımadığım. Hepsi de genç ve güzeldi ama birbirlerinden gecenin gündüzden farklı olduğu kadar farklıydılar. Birinin kısa saçları ay ışığı gibi soluktu, diğerinin koyu kıvrık saçları vardı, bir diğerinin simsiyah örgüleri... ve sonra başka bir yüz... dördüncü bir yüz. Ben.

Ben ama ben değilim. Çünkü tam burada duruyordum.

Ama yine de benim yüzümdü. *Benim yüzüm. Yüzümdü.* Ama değil. Kendime bakıyordum ama kendime değil. Kendimi gördüğüm gibi kendim değildim. Var olan ben değilim. Bu

bir numaraydı.

Bir huldra numarası.

Genişçe gülümsedi, tüm o dudaklar, tüm o ağızlar bana çok sayıda dişi ışınlamak için geriye doğru soyuldu. Tek bir bedene, tek bir varlığa bakmak ve bu kadar çok yüzün bir araya geldiğini görmek baş döndürücü bir etkiydi ... ama tüm bu yüzlerin altında bir tane vardı.

Tek bir yüz. Gerçek bir

yüz. Huldra'nın yüzü.

Onu gördüm. Onu olduğu gibi gördüm.

Bir cadı.

Kül rengine kağıt inceliğinde bir cilt. Kafa derisinden dökülen seyrek, tel tel saçlar her yerde kel alanlar bırakıyordu. Çürümüş, güdük dişlerle dolu kara bir ağız deliği. Gözleri neredeyse hiç görmeden hareket eden süt gibi kürelerdi... ama bana şaşmaz bir netlikle bakıyorlardı. "Ah, merhaba aşkım," dedi canımı acıtacak kadar güzel bir sesle. Bu ahenkli seste, yüz perdesinin altındaki cadalozu ima eden hiçbir şey yoktu. Sözleri genç ve melodikti.

Büyüleyiciydi.

Büyüleyici. Onların çekimini hissettim, ama bir şekilde direnerek kendimi sertçe salladım.

Bana , Fell ve savaşçıları da annelerinin ilgisine muhtaç küçük çocuklar gibi onu takip ediyorlardı. Belli ki onun gücü altına girmişlerdi. Yine de ondan istedikleri ilgi kesinlikle annelik türünden değildi. Elleri ulaşabildikleri her yerde onu yokluyordu.

O yaklaştıkça, bulanıklaşan sahte yüzlerden birinin bana ait olduğunu tekrar görebiliyordum. *Bana aitti.*

Kendini görmek ama sana yansıyan kendini görmemek ürkütücü bir şeydi. Daha önce hiç böyle görünmediğimden emindim... seks için can atan, geniş gözlü bir fahişe gibi. Dördünün de benimkini taklit eden bir vücudu okşadığını görmek rahatsız ediciydi. Mari ve Magnus benim (benim değil) meme uçlarımı avuçlayıp kopardılar. Vidar'ın devasa eli arka tarafımda (benim değil) dolaşıyordu. Ve düştü. Eli huldra'nın elbisesinin tüllü kumaşının arasından aşağı kayarak benim (benim değil) bacaklarımın arasında kayboldu.

Ben değil. Ben değilim. Ben değilim. Bedenim değil.

Benim benzerliğimi çalmaya nasıl cüret eder? Öfke göğsümde kıpırdandı, buhar burnuma doldu. O, ona ait değildi. Fell'i yakalayıp yaratıktan uzaklaştırmak ve ona gazabımın acısını hissettirmek istedim.

Tepkimin gücü beni sarstı. Hiç karşılık vermedim. Asla misilleme yapmadım. Evet. Daha önce hiç.

Arkın'ın onu son gördüğüm halinin görüntüsü zihnimi doldurdu. Bir zamanlar olduğum kişi olmadığımı hatırlatan yakıcı bir hatırlatma. Artık bir şeyler hissediyordum. Artık savaşıyordum.

Bu yaratık yüzümü çalmıştı ve onu Fell'i manipüle etmek ve büyülemek için kullanıyordu. Ama savaşçıları öyle değildi. Diğer kadınların yüzleri Mari, Magnus ve Vidar'ın istediği, sevdiği insanlar olmalıydı.

Ama benim yüzüm Fell içindi. Gururumun okşanması mı yoksa gücenmem mi gerektiğini bilmiyordum. Şu anda sadece onu kurtarmam gerektiğini biliyordum. *Hepsini* bu şeytandan kurtarmalıyım.

Önümde durduğunda, yüzüme bir gülümseme yapıştırdım ve onun hakkında bildiklerimi açığa vurmamak için mücadele ettim. Onu *tanıdığımı*. Gerçek onu. Onu tüm grotesk ihtişamıyla görebildiğimi.

"Benim güzelim." Bana doğru davetkâr bir el uzattı ve kolumu okşarken ürpermek için elimden geleni yaptım; iskelet şeklini, buruşuk parşömen gibi gri derisini, sararmış ve çatlamış tırnaklarını ceviz kabuğu gibi kalın ve sert görebildiğimi belli etmemek için elimden geleni yaptım.

Direncimi kırmaya çalışan bir dizi sevgi, övgü ve söz söylemeye devam etti.

Sonra, inanılmaz ve dikkat çekici bir şekilde, yüzü dalgalandı, titredi ve yeniden değişti. Grotesk yüz hatlarının üzerine yeni bir yüz yerleşti ... diğerlerinden farklı yeni bir peçe. Sevgili bir yüz. Bir daha asla göremeyeceğimi sandığım bir yüz. Bu kadar özlediğimi fark etmediğim bir yüz.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ve hıçkırıklarımı bastırdım. Arkadaşımı görünce içimde haince bir duygu kabardı: Stig, onun yankısı, huldra'nın eski derisi ve süt gibi gözleri üzerine gerilmiş ince, yarı saydam bir film, bana gülümserken diğer tüm yüzleri bir kenara itiyordu.

Stig, sadece Stig değil.

Huldra'da bir şekilde güçlenmişti. Daha parlak, daha parlak. . . o sıcak kahverengi gözleri daha derin bir tondaydı. Daha siyah. İyi cilalanmış bir taş gibi parlak.

"Benim tatlı kızım. Benim kalbim. Evcil hayvanım. Seni nasıl da bekliyordum, seni özlüyordum, sana ihtiyacım vardı . . . ve senin de bana ihtiyacın olduğunu biliyorum."

Huldra bu konuda, o nefis sesiyle doğru kelimeleri söylemekte ustaydı. Aldatma zanaatında bir uzmandı ve biliyordum ki

Dikkatli ol. Hiçbir şey belli etme. Ben de diğerleri gibi onun entrikalarıyla büyülenmiş gibi davranacağım.

"Stig," diye nefes aldım, tam anlamıyla büyülenmiş gibi bir sesle. Ancak sesimin tınısı bir şey yaptı. Fell irkildi. Göz kırptı.

Kaşlarını çattı. Başını bir yana eğdi ve bakışlarını bana dikti, beni gördü, sonra huldra'yı gördü. İçinden çıkıyordu. Kendine dönüyordu. Yörüngesine girdiğimden beri ilk kez beni net bir şekilde görüyordu.

Hızlı hareket etmem gerekiyordu. Neyse ki Huldra'nın bakışları hâlâ benim üzerimdeydi. Onun bir süzgeçten geçen su gibi kayıp gittiğini, kendisinden kaçtığını fark etmedi.

Konuşmadan ya da yaratığın dikkatini ondan kurtulmakta olduğu gerçeğine çekecek bir şey yapamadan elini tuttum.

"Evet," diye nefes aldım, hâlâ kendimden geçmiş gibi davranarak onu kendime çektim, ciğerlerime giren hava gibi içime çektim. İçime ve onlardan uzağa. Fell'den uzağa.

Huldra buna mecbur kaldı ve ceset gibi ellerini üzerime koydu.

Ellerimden biri yanıma gitti, kesemin içine daldı, etrafı karıştırdı, kendimi gelecek olana teslim ederken bile, onun çarpık bedeninin bana doğru eğilmesine kendimi hazırlarken bile, et ve etten çok kemik. Büzüşmüş dudakları ve çürümüş dişleriyle kokuşmuş ağzının soğuk baskısını kabul ettiğimde bile.

Beni öptü.

Şimdi onun yüzü benimkinin üzerindeydi. Onu görmezden gelemiyordum. Diğerlerinin yüzleri bulanık gölgelerdi.

Kendimi onu öpmeye zorladım ve parmaklarım çantamda aradığım şeye dolanırken bir rahatlama çığlığı attım. Umarım bu ses tutkuyla karıştırılır ve çok geç olana kadar niyetimi fark etmezdi.

Kumaşı elimde tutarak hızlı hareket ettim. Tek umudum onu şaşırtmaktı. Beklenmeyi yapmak.

Tüm ağırlığımı ona vererek ikimizi de yere yapıştırdım. Şaşkınlıkla çığlık attı ama tam on saniye boyunca hareket etmedi. Avantajımı kullanmak için yeterli bir süreydi.

Üstüne oturarak deri kayışı hızla geçirdim, ağzını tıkadım ve diğerlerini esir alan o tatlı sesi susturdum.

Bunu yaptıktan sonra diğer deri şeritlere uzandım ve işe koyuldum, kemikli bileklerini ve ayak bileklerini bağladım, aklını başına toplayıp çılgınca çırpınırken bile onu zapt etmeyi başardım.

"Tamsyn!" Arayan Fell'di, gözlerindeki son sisi de kırptırıyor.

Diğerlerinin Huldra'nın etkisinden kurtulması daha yavaş oldu. Şaşkın bir sersemlik içinde durmuş, gözleri hâlâ buğulu bir şekilde ona bakıyorlardı.

Huldra'yı gördüm, daha önce çok korkunçtu ama şimdi sadece acınası bir yaratıktı.

Ağzından insanlık dışı hırıltılar sızıyordu. Vahşi bir şey, bir orman canavarı gibi gerildi, çalıştı ve savaştı ve sanırım bu doğrudur. Mücadelesinde yorulmak bilmiyordu. Bir kuşun kanatları kadar çaresizdi, çılgınca çırpınıyordu, kafesinden kurtulmak için çıldırıyordu ve onu bu şekilde bırakmak zorunda kalacağımı biliyordum. Eğer kaçarsa, beni öldürmek için elinden gelen her şeyi yapardı.

Birden çılgınca hareketlerini, şiddetli çırpınışlarını durdurdu, ince uzuvları sakinleşti ve onu izlediğimi fark edince mezar gibi hareketsizleşti. Süt gibi bakışları bana kilitlendi. Beni ilk kez görüyordu. O yaşlı gözler anlayışla daraldı. *Biliyordu*. Bir canavarın diğerini tanıdığı gibi beni tanımıştı.

Yutkundum ve aniden kaçma isteği duydum, bana bu kadar açık bir şekilde ayna tutan bu şeyden uzaklaşmak istedim.

Fell uzun adımlarla bana doğru ilerledi, iri elleri kollarımı kavradı ve beni parmak uçlarımda yukarı kaldırdı. Dokunuşunun izini giysilerimin arasından anında hissettim, X işaretinin çizgileri pazumda net bir şekilde belirdi. Bu zevk ve acıydı. Sıcak ve soğuk. Ağır ve tüy kadar yumuşak.

Adımı tekrar söyledi, nefes nefese bir hayır duası. "Tamsyn . . . Hayatta olduğunu biliyordum." Buz gibi gri gözleri yüzümde gezindi ve arkalarında ateşten bir iz bıraktı.

Ağzımı açtım, dudaklarım çalışıyordu, kuzeye gidiyor olmam gerekirken onu bulduğum için duyduğum dehşeti ifade etmeyecek kelimeleri arıyordum. Yalnızdım. Yine de bu tam olarak doğru değildi. Tam olarak değil. Tam olarak değil. Dehşete kapıldım ama içimde heyecan da uğulduyordu.

Ormandaki zehirli meyveler gibiydi, çok parlak, renkli ve ilk tadıldığında tatlı ama sizin için kötüydü. Zehirli.

Bedenim bir arpın koparılmış teli gibi titreşiyordu. Yanlış bir şekilde. Ellerin beni tuttuğu yerde kan derimin altında hızla akıyor, göğsümde en rahatsız edici şekilde alevler yükseliyordu ve bu yeterince hatırlatıcıydı. Her şeyin özü. Onunla olamamamın nedeni, uzaklara, çok uzaklara gitmem gerekmesinin nedeni.

"Seni güzel, zeki şey. Onun ne olduğunu nasıl bildin? Ne yapacağını nasıl bildin?" Kafeslenmiş huldra'ya hızlı bir bakış gönderdi

yerde.

Başımı salladım ve çaresizce omuz silktim. Nasıl açıklayabilirdim ki? Onun büyüğü benim üzerimde işe yaramamıştı. İşe yaramadı çünkü ...

Evet. Çünkü ben de aynıydım. Bir bakıma. Sihir en iyi sihir olamazdı.

Beni kollarının arasına aldı, sıcaklığına rağmen sıkıca sarıldı ... o kadar yakındı ki kalbinin kaburgalarımın çarpışını hissedebiliyordum. Son zamanlarda pek çok şey yanlış giderken bu heyecan verici, iyi ve doğrudu. Ama bu. O. Biz. . .

Onun kollarında olmak eve dönmek gibiydi. Sahte olsa bile, bir tuzak, günün bir başka numarası, er ya da geç yırtılıp atılacak bir başka perde. Er ya da geç. Ya da daha sonra. Er ya da geç. Ya da daha sonra. Eninde sonunda benden alınacaktı.

Şimdilik ona teslim oldum, sonunda kendimi bıraktım, ona doğru sarktım, rahatlardım, zayıfladım, tekrar onunla olmanın tadını çıkardım. Ateşe yakın.

Sonra endişelenirdim.

Daha sonra, kalıcı ve amansız bir şekilde yanmadan kendimi nasıl uzaklaştıracağımı bulacaktım.

Sesi saçlarımda gümbürdüyor, ta içime kadar ulaşıyordu. "Sana ne oldu? Ejderhadan kaçtın mı?"

Ejderhadan kaçtın mı?

Bir bakıma. Sanırım işin gerçeği buydu. En azından şimdilik.

"Evet," dedim sonunda, çünkü gerçekten de söylenecek başka ne vardı ki?

Bölüm V

Borg

Tamsyn

ŞEHİR GÜNDÜZSE, BORG GECE.

Canlı ve hareketliydi, tıklım tıklım doluydu ama evdeki aydınlığın hiçbiri yoktu. Güneş ışığı soğuk sisin kalın örtüsüne nüfuz etmiyordu. Gün ortasında vardığımızda bile, kalenin kıvrılmış, uyuyan büyük bir kedinin oturduğu Kayalıklar'ın eteğindeki bir havzaya kayan inişli çıkışlı çukurlar ve vadiler arasında yer alan kaotik evler ve binalar ağında sürekli bir kasvet vardı. Borg. Fırtına öncesi sessizlik. Çözülmeden önceki buz.

Gökyüzü burada insan gözüyle görülemez, bilinemezdi. Bulutlar ve sis arasında hiçbir ayırım yoktu. Her ikisi de birbirine yaklaşan iki su kütlesi gibi bir araya geliyor, her birinin sınırları kayboluyor, siliniyor ve bulanıklaşıyordu.

Başımı eğdim ve orada olduğunu bildiğim şeyi bir anlığına görebilmek için yukarı baktım. Yağan beyaz taneler süzülüp, kirpiklerime dolanarak, kalkık yüzüme bir ip gibi düşüyordu ama bulutların ötesinde hiçbir şey göremiyordum. Orada olduğunu bildiğim karla kaplı zirveleri değil. Kayalıklar, bekliyor ve gözlüyordu.

Atlarımız evde olduklarını biliyorlardı. Bir enerji dalgasıyla adımlarını hızlandırdılar ve genişleyen kaleye doğru hızla ilerlediler. Tam olarak bir kale sayılmazdı. Kesinlikle saray da değildi. Alışık olduğum gibi değildi. Kayadan çok ahşaptı. Karanlık suları olan bir hendek ve bir dizi ağır çelik kapı vardı - bu yer için savunma önlemleri, Sınır Bölgesi'nin bu nöbetçisi.

Bizi fark eden insanlar dönüşümüzü kutlamak için dışarı döküldü. Sesler havada gök gürültüsü gibi yuvarlanıyordu ve kulağıma konuşma parçaları ulaşıyordu ... kelimeler. Bir kelime.

Ejderha.

Haber onlara ulaşmıştı. Fell'in savaşçıları bu bilgiyi yaymışlardı. Bu bilgi beni biraz rahatsız etti ama elbette insanları tehlikeye karşı uyarmak isteyeceklerdir.

Kaybolduğumuzu düşünmüşlerdi. Ejderhanın kurbanları. Şimdi, fetheden kahramanlar gibi sokaklarda gezerken, hayatta kaldığımızı inanıyorlardı. Biz ete kemiğē bürünmüş bir mucizeydik.

Sivri bakışların yanı sıra sivri parmaklar da bana yönelmişti ve bunun sebebinin Sınır Bölgeleri'nin yeni Leydisi olmam mı yoksa ejderhadan kurtulan biri olmam mı olduğunu bilmiyordum. Sanırım her ikisi de dikkat çekmek için bir sebepti.

İç kısma geçebilmek için barikatta son kapının indirilmesini bekledik.

Fell bana doğru baktı. "Artık evindesin, Tamsyn."

Gülümsemeye çalıştım ve sonra tekrar öne doğru dönerek devasa kaleye baktım. Kalenin ötesinde, sıradağların kayalık cephesi havaya doğru yükseliyordu. Sanki bir elimi uzatıp dokunabileceğim gibi aldatıcı bir şekilde yakın hissediyordum.

"Bu gece sıcacık bir yatakta, temiz çarşaf ve sayamayacağın kadar çok yastıkla uyuyacaksın," diye söz verdi.

Skog'da yeniden bir araya geldiğimizden beri böyleydi. Şefkatli ve nazik, sanki kendini affettirmeye çalışıyormuş gibi. *Hepsi* bana karşı özellikle samimi ve özenliydi: Fell, Mari, Magnus ve Vidar. Onları Huldra'dan kurtardığım için nazik davrandıklarından emindim.

"Kulağā harika geliyor." Ve bunda ciddi dim. Bundan zevk alırdım.

Kapalı bir yerde uyumayalı uzun zaman olmuştu. Bir çatının altında, bir yatakta, bir ocakta çıtırdayan ateşin yanında uyumayalı bir ömür geçmişti. Skog'dan ayrıldıktan sonra Borg'a ulaşmamız bir hafta daha sürmüştü.

Asma köprü bir zincir şingirtisi ve önsezili bir çınlamayla yerine oturdu. Küçük grubumuz karşıya geçmeye başladı ve ben bakışlarımı bir kez daha üzerimizde yükselen sivri dağlara kaldırmaktan kendimi alamadım. Yüksek tepeleri bulut ve sisle örtölmüş olsa bile devasa görünüyorlardı. Düzensiz siyah kaya parçaları gümüşü beyaz kar örtüsünü parçalıyordu.

Burada yere yayılmış muazzam kale, Kayalıklar'ın gölgesinde küçücük ve yukarıda ne olduğunu, belki de şu anda bile kimin bize baktığını, bizi izlediğini merak ediyordum.

Zirveler inatla, alaycı bir şekilde görüş alanının dışında, kilometrelerce uzakta, bulutların arasına sıkışmıştı ama ben onları panikle uçarken çoktan görmüştüm

gökyüzünde. Üzerime kazınmışlardı. Gözlerimi kapattığımda onları hala görebiliyordum, hafızama kazınmışlardı.

Takırdayan toynaklarla canavarın karnına, aslanın inine, düşmanımın ininin kalbine doğru yuvarlanırken, dağ bana korkutucu bir şey olarak bakmıyordu. Sert, soğuk ve cezalandırıcı bir sur değildi. Kalbi zayıf olanları iten, sadece en maceraperest ya da umutsuz olanları zenginlik ve zafer arayışında yamaçlarına ve açılara tırmanmaya çağıran ürkütücü bir sırt değil.

Bana o kadar da umutsuz ya da korkutucu bir manzara gibi gelmedi.

Davetkâr, sıcak bir sığınak ve garip bir şekilde tanıdık geliyordu. Evim gibi hissettim.

Yansımamı birkaç haftadır görmemiştim.

Hiçbir zaman görünüşüme çok fazla önem veren biri olmamıştım. Feena gibi sürekli aynada kendini değerlendirme ihtiyacı duyan, kibirli bir yaratık değildim. Ayrıca, dış görünüşümün ne kadar sevimsiz olduğu bana hep söylenirdi... özellikle de pişmanlık verici saçlarımın.

Ama şimdi, tuvalet masasında otururken, kendime dikkatle bakıyor, değerlendiriyor, araştırıyordum. Sanki gerçeği bulabilirmişim gibi, sayfaya yazılmış kelimeler gibi ... ya da bir dağın üzerindeki rüzgarın aşındırması gibi.

Yüzümü yavaşça bir yöne, sonra başka bir yöne çevirdim, mümkün olan her açıdan bakarak, artık yeni ve korkunç gerçekliğim olduğunu anladığım şeyin kanıtını aradım. Kendi kendimi muayene edebileceğim bu mahremiyet için minnettardım.

Kaleye girdikten sonra bana bu odaya kadar eşlik ettiler. Sarayda bıraktığımdan çok daha büyük ve görkemliydi. Kalenin kendisi saray kadar gösterişli olmayabilirdi ama bana çok daha üstün bir uyku odası sağladıkları açıktı.

Varışımızdan kısa bir süre sonra Fell izin . Belli ki bu kadar uzun bir aradan sonra ilgilenmesi gereken birkaç mesele vardı. Bu saatler önceydi. Onu yarına kadar, hatta o zamana kadar bile göremeyeceğimi tahmin ediyordum. Artık burada olduğumuza göre, Fell etrafta dikilip bana yalakalık yapmayacaktı. Yapacak daha iyi işleri vardı.

Odada tek başıma yemek yemiş, kızarmış sülün, sebzeler ve taze tereyağını cömertçe sürdüğüm sıcak, kabuklu ekmekten oluşan güzel bir yemeğin tadını çıkarmıştım. Sanki Şehir'den ayrıldığımdan beri geçen uzun haftalar boyunca yediğim tek yemekmiş gibi yemeğe gömülmüştüm. Ve öyle olmasa da, kesinlikle en iyi yemekti.

Odanın kendine ait rafları ve gardıropları olan bir giyinme odası, bir salonu ve yaldızlı aynalı bir makyaj masası vardı. Masa her türlü tarak, fırça ve küçük kokulu yağ ve losyon şişeleriyle doluydu.

Ancak odak noktam aynaydı ya da daha doğrusu aynadaki yansımamdı. Orada otururken, değişiklikleri aradım. Küçük ya da büyük farklılıklar, dönüştüğüm şeye işaret eden nüanslar.

Bana benziyordum. Aynı kızıl saçlar. Aynı ateşli kehribar gözler, biraz daha parlak olmasa da, biraz vahşi. Yabani. Ve belki *de biraz-çok daha cesur* görünüyordum. Yüz ifadem neredeyse meydan okurcasına bana bakıyordu, meydan okumaya hazır, savaşa hazır. İçimdeki ejderha mıydı bu? Yoksa bu sadece son birkaç haftadır pek çok farklı seviyede sınanmamın, çatışmaya alışmamın ... hatta buna heveslenmemin bir sonucu muydu?

Arkın'la yaşadıklarımın tek seferlik bir olay olduğuna, bir daha asla *dönmeyeceğime* inanmak istedim. Hayatımın geri kalanını burada huzur içinde, sadece bir insan, bir kadın olarak yaşayabileceğime. Başka bir asla incitmeyen bir insan. Ne iradesi ne de yeteneği olan biri. Bir yaz meltemi kadar sakin ve yumuşak.

Yüzümü buruşturdum. Her şey kulağa çok normal geliyordu. *Normal*. Ve olmadığım tek şeyin bu olduğunu biliyordum. Belki de hiç olmamıştım.

Küçük kokulu yağ şişelerinden birini kavradım, parmaklarımı camın etrafında esnettim.

Bu hiç adil değildi. Kısa bir an için buna sahip olabileceğimi düşünmüştüm. Normal bir hayat. Bana bir şeyler hissettiren bir koca. İyi şeyler. Heyecan verici şeyler.

Stig'in beni portre galerisinde gezdirdiği, önceki şamar oğlanlarını ve kızlarını tanıttığı ve hepsinin nasıl dolu dolu, anlamlı hayatlar yaşadığını anlattığı gün bana gösterdiği türden bir hayata sahip olabileceğimi düşünmüştüm.

Umut etmeye, bir ailem olabileceğine inanmaya cesaret ettim. Gerçek bir aile. Kendi ailem. Kimsenin gerçekten benim olmamakla suçlayamayacağı bir aile. Fell'le evlendiğimiz gecedan beri, Şehir'den ayrılıp kuzeye doğru yola çıktığımızdan beri bu şeyler etrafımda dönüp duruyor, tüy gibi gıdıklıyor ve beni baştan çıkarıyordu. O sözleri söylediğinden beri: *Devam etmeyi deneyebiliriz*.

Ama hayır. Bu asla benim kaderim olmayacaktı. O alaycı tüy uçup gitmişti. Onun yerine varlığımın sert tokadı yüzüme çarptı.

Küçük şişe elimde patlayınca nefesim kesildi.

Paramparça oldu.

Onu paramparça etmiştim.

Titreyen parmaklarımı açarak dehşet içinde aşağıya baktım. Diğer elimle bileğimi kavradım ve şiddetle titremesini engellemeye çalıştım. Bardağı bu kadar sert kavradığımın farkında değildim.

Yağda ezilmiş güllerin kokusu havada süzülürken avucumu inceledim. Kırık cam parçalarının arasında parmaklarım ve avucum parlak mor bir sıvıyla kaplanmıştı. Yağın boyalı olduğunu fark etmemiştim.

Kaşlarımı çatarak bardağı avucumdan silkeledim ve parçaların tuvalet masasının üzerine düşmesine izin verdim. Bir mendile uzanarak ıslak mor parıltıyı lekeledim ve elimi temizlemeye çalıştım. İşte o zaman kesikleri gördüm. Birkaç küçük kesik, rastgele çamur lekeleri gibi derimi çiziyordu.

Özellikle bir kesik diğerlerinden daha derindi ve mor renkteki yarıktan kan gibi yoğun bir şekilde sızıyordu.

Daha sert sildim. Kan *gibi* değil. *Kan gibi*.

Bu mor parıltı benim kanımdı. Benden geliyordu. Benim dışımdan. İnsan kanı değil.

İnsan değil. İnsan değil. İnsan değil.

Kelimeler korkunç bir mantra gibi tekrarlanıyor, zehirli bir sarmaşık büyüyor, dolanıyor, kıvrılıyor, içimde yıkıcı bir yol açıyor.

Daha önce de kanamıştım. Gerçi çok sık ve uzun süreli değildi, çünkü her zaman çabuk iyileşme gibi esrarengiz bir yeteneğe sahip olmuştum. *Belki artık o kadar da esrarengiz değildi.*

Ama kanamıştım. Ve kanadığımda, kırmızı kanamıştım. Artık kanamadığımı tahmin . Artık dönüştüğüme göre, kanım gerçeği söylüyordu.

Sanki başka birinin ne olmadığının kanıtını görebileceğinden korkuyormuş gibi hızla etrafıma bakındım. Neyse ki soyunma odasında hâlâ sadece ben vardım. Başka kimse girmemişti.

Yanardöner bir parıltıyla göz kırpan, avucumun içinde dökülmüş mürekkep gibi şişen moru incelerken, hafızamı yokladım ve ejderhaların farklı kanlara sahip olduğuna dair bir şey duyup duymadığımı hatırlamaya çalıştım. Ozanlar bundan hiç bahsetmemişti ama bu bir şey ifade etmiyordu. Harman'da savaşmış, ejderhalarla savaşmayı ilk elden anlatabilecek, onların kanından bahsedebilecek kimse hayatta değildi.

Birden babamın asılı olan Hürmüz tablosunu hatırladım: Hürmüz'ü tasvir eden o çok detaylı ve grafik tuval

O uzun zaman önceki günün şiddetini. Yıllar boyunca üzerinde çok çalışmışım. Zihnimde mükemmel bir şekilde ezberlenmişti. Ölümün ortasındaki birkaç ejderhayı hatırlıyordum, devasa bedenlerinden mor püskürtülerle gökyüzünde dönüyorlardı. O zamanlar bunun sanatsal bir seçim olduğunu düşünerek pek üzerinde durmamışım. Şimdi daha iyi biliyordum. Şimdi anlıyordum. Sanatçının mor rengi seçmesinin bir nedeni vardı.

Çünkü ejderha kanı mordur.

Mendili avucuma sıkıca bastırdım, kanamayı durdurmak için çaresizce baskı uyguladım ... kanı değiştirmek için çaresizce. Değiştirmek için umutsuzca.

Umutsuz. Umutsuz. Çaresiz.

Elim zonkluyordu ve bu ilk kez oradaki oyma X yüzünden değildi. Kırılan camdan kaynaklanan kesik ve çentiklerin toplamıydı. Sinirler iyileşmeye ve yırtık kenarları tekrar bir araya getirmeye çalışırken yırtık deri acıyor ve karıncalanıyordu.

Nefes nefese kaldım, hıçkırıklarımı bastırdım. Geri dönmeyeceğime, ejderhanın hâlâ içimde, gerçek ve canlı olduğuna dair bir kanıt ihtiyacım varsa, işte buydu.

Atıldıktan sonraki taş bendim. Geri alınamazdı. Geri alınamazdı.

Ben ejderhaydım ve ejderha da bendim.

Bu farkındalığa ulaşmak beni sakinleştirdi, paniğimin bir kısmını yatıştırdı. Sakinleştirici birkaç yudum hava aldım. Birkaç dakika sonra nefesim düzene girdi ve hasarı incelemek için mendili dikkatlice sıyırdım, sıradan bir kız olmadığımı dair daha fazla kanıt buldum.

Kesikler gitmişti. Yaralar iyileşmişti. Lekesiz deri bana bakıyordu. Minnettar bir iç çekişle elimdeki mor kan kalıntılarını hızla sildim. İşim bitince minderli banktan kalktım, kirli mendili sanki hiçliğe dönüştürebilecekmişim gibi sıkıca yumruğuma sıkıştırdım.

Soyunma odasını arkamda bıraktım ve yatak odama doğru kararlı adımlarla yürüdüm, ocağa doğru sert bir çizgi çizdim, ... kanıtlarımdan kurtulmaya niyetliydim.

Buna ne diyebilirim? Aberasyon? Kusur mu?

Lekeli mendili ateşe atarken titriyordum, kıvrılarak yanan alevin altında solmasını izlerken her tarafım titriyordu. Şurada. Artık kimse onu bulamazdı ve-

"İyi yerleşiyor musun?"

Döndüm, elim boğazıma gitti ve boğuk bir çığlık .

Fell orada durdu, bir omzu eşiğe yaslanmıştı, dudaklarında yine o neredeyse gülümseme vardı.

"Düştüm," diye nefes aldım, kalbimde rahatlama ve korku savaş halindeydi. "Bu gece seni görmeyi beklemiyordum."

"Ben de rahat bir dinlenme için sabırsızlanıyorum." Koyu renk başını eğerek yatağı işaret etti.

"Burada mı uyuyorsun?" .

Aynı yatak odasında mı? Aynı yatakta mı? Benimle mi? Bu nasıl
Kötü bir fikir mi?

Eşiği itip odaya girdi ve önce deri zırhını silkti.

"Evden ayrıldığımdan beri yatağımın hayalini kuruyorum."

Yüzüm kızardı. Rüyasında yatağını gördüğünde, ben de içinde miydim?
Birlikte miydik? Bir şeyler yapıyor muyduk? Mahrem şeyler?

Çünkü sadece bir rüya olabilirdi.

Odanın içinde dolanan bir duman gibi akıcı bir zarafetle hareket ediyordu. Soyunmayı bitirip beline kadar soyunarak tüm o yontulmuş ve mürekkeplenmiş teni ortaya çıkarırken bakmamak için kendimi zor tuttum. Ellerimde bir sıcaklık hissettim. Avuçlarım karıncalanıyor, savaşçı vücudunun pürüzsüz genişliğini keşfetmeyi arzuluyor, etinin yeniden tanışmak için kaşınıyordum.

Yutkundum ve sesimi buldum: "Bunun böyle olacağını fark etmemiştim. odamızda."

Kıpırdamadan durdu, gözleri benimkilere dikildi, kristal grisi o kadar nüfuz ediciydi ki içimi kesen bir kılıç gibi hissettim. "Bu bir sorun mu?"

Kocamla aynı yatak odasını paylaşmam bir sorun mu? Böyle bir şeyi nasıl kabul edebilirim?

"Hayır, hiç sorun değil," diye yalan söyledim.

Sadece büyük bir sorun. İçinde yaşadığım bu beden hakkında hiçbir şey bilmezken ve bir sonraki adımda ne gibi vahşi ve tehlikeli şeyler yapabileceğini bilmezken, böylesine yakın bir yeri -yatağı!- çok etkilendiğim bir adamla paylaşmam korkunç ve dehşet vericiydi.

Cevabımdan tatmin olmuş gibi başını salladı ve sessizce yatmaya hazırlandık.

Ağır yorganın altına girdim, denizdeki bir sal gibi yatağın benim tarafıma yapıştım, onun uyumadığı tarafı seçtiğimi umuyordum ama sormayacaktım. Sesimin çatlamayacağına ya da titremeyeceğine güvenmiyordum.

Yanımda kayarak ağırlığını yatağa verdiğinde gözlerim kapalıydı ve takdire şayan bir uyku numarası yaptığımı umuyordum.

Göz kapaklarımın karanlığının ardında hiçbir şey göremiyordum ama her şeyi duyuyordum: ateşin her patlamasını ve çıtırtısını, benden birkaç santim ötedeki iri bedeninin her hışırtısını ve kaymasını, nefesinin yavaş, eşit temposunu. Hatta kalbinin derisinin altındaki sabit atışını bile duyduğumu hayal ettim.

Bu bir eziyetti.

Bekledim, göğsüm sıkışmış ve çarpıyordu.

Yanıyordum. Büyük, yiyip bitiren bir ateş.

Vücudumun her kası, her çizgisi gerildi, beyaz sıcak bir tel kadar sıkı, dokunuşu için hazırlandı, elinin ağırlığının bir yere, üzerimde herhangi bir yere düşmesi için, eşit parçalarda korku ve özlem içimde yanıyor.

Bunu yapamazdım. Bunu yapamazdık.

Anlayışlı olacağımı biliyordum. Hiç şüphe yoktu. İçimde kaynayan ateş onun içindi. Kesinlikle onun içinde olacaktım.

Ama bedenimin nasıl tepki vereceğini, kendimi nasıl ortaya çıkaracağımı bilmiyordum. İçimde, yüzeyin hemen altında, derimin altında kaynayan bir kazan vardı ve fokurdarsa neler olabileceğinden korkuyordum.

Duygularıma fazla kapılırsam, ateşin bir çıkış yolu bulabileceğinden endişeleniyordum, tıpkı suyun her zaman barajdaki en küçük çatlakları bulması gibi. Arkin'de bunu yapan korku ve öfke olmuştu. Bu kadar yoğun bir korku ve öfke. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Şehvet ve tutku durumunda ne bekleyeceğimi bilmiyordum. Bunlar da benim için yeni duygulardı.

Yalnız olmak ve Fell'e bu kadar yakın olmak bana her türlü vahşi ve tehlikeli şeyi hissettirdi, sanki çok yüksekten düşüyormuşum ve inişin vücudumdaki her kemiği kırıp kırmayacağını bilmiyormuşum gibi.

Yatağın yandığı görüntüsü beni ele geçirdi. Kelimenin tam anlamıyla. Yanıyor. Ateşte. İçinde sıkışıp kaldım, alevler için çıra oldum. Benim yüzümden. Boğazımdaki safra yükseldi ve Arkin'e yaptığım şeyi Fell'e yapma düşüncesiyle öğürmek için karşı konulmaz bir dürtü hissettim. Hayır. *Asla*.

Karanlığın içinde dans eden noktalar görene kadar gözlerimi daha da sıktım. Bu şekilde uyuyabilmemin hiçbir yolu yoktu - bu kadar istek, özlem ve korkuyla doluyken.

Uyku beni almadan önce hatırladığım son düşünce buydu.

YÜRÜDÜĞÜMDE, hava çürük bir griydi.

Beni neyin uyandırdığını merak ederek birkaç kez göz kırptım. Bir his. Bir ses. Odada bir hareket. Saat hâlâ erkendi. Geç saatlere kadar uyumayı ve ufukta şafağın ilk ışıkları belirlediğinde kendimi bir atın üstünde sürüklemek zorunda kalmamayı dört gözle bekliyordum.

Yavaş yavaş artık yatağın kenarına tutunmadığımı fark ettim. Gece boyunca bir ara yer değiştirmiş, uykumda yatağın ortasına doğru yuvarlanmış, o ısı yayan bedene, o çağırın ocağa doğru eğilmiştim.

Fell'in kolu belime dolanmış, beni kendine doğru çekiyordu. Bacaklarımız birbirine dolanmıştı, ağır uzuvlar örgülü bir halat gibi rahatça iç içe geçmişti. Ağzım omzuna dayanmış, sıcak havayı tenine doğru üflüyordu; nefes alışımın değiştiğinin, daha hızlı, daha yüksek sesle geldiğinin, çıplak tenini nemle buğulandırdığının şiddetle farkında olmamın nedeni de bu olabilirdi.

Nefes alış veriş de yavaş ve düzgün bir tempo değildi. Doğrudan kulağıma gelen bir törpü gibiydi, tellerin ağını örüyordu.

"Tamsyn." Adımın sesi havada sert bir hırıltı gibiydi. Bunu bir dokunuş gibi, nasırlı parmakların vücudumda gezinmesi gibi hissettim, oysa elleri başka bir yerdeydi - biri sırtımda yanan, zonklayan bir iz, diğeri yatakta vücudunun altında sıkışmıştı. "İyi uyudun mu?"

"Kaya gibi," dedim, konuşurken dudaklarım ona değdi ve kendimi durduramadım, en doğal şeyi yapmaktan kendimi alamadım. Dudaklarımı ayırdım ve onu oradan öptüm, ağzım açıldı, omzunun eğiminin tadına baktım, dilimin tuzlu ve temiz tenini yalamak için dışarı kaymasına izin verdim.

Nefesi kesildi ve alçak sesle bir memnuniyet mırıltısı çıkardım. Dudaklarımı omzundan kaldırdığımda yüzünü eskisinden çok daha yakın buldum. Oda bulanıktı ama bana dikilmiş gözlerinin ürkütücü donukluğunu gizleyemiyordu. Ne de burun deliklerinin sanki benim kokumu içine çekiyormuş gibi parlayışını. Ne de dudaklarının bir şey söylemenin eşiğindeymiş gibi nefes alırken aralanmasını. Ya da bir şey *yapmak*. Gibi bir şey-

Beni sertçe öptü.

Bu an, onun yakınlığı, onun kokusu, onun tadı. Açık havanın, rüzgârın, karın ve eyer derisinin tüm kokularıyla birlikte sıcak ve temiz.

Cazibesi çok fazlaydı. Dilinin sıcak hamlesini karşılamak için ağzımı bir iniltiyle açtım.

Onu içeri aldım. Öptü, aldı ve verdi. Ve ben için oradaydım. Onu geri yutuyor.

Ellerim her yere gitti. Omuzlarına. Boynuna. Yüzüne. Parmaklarım saçlarına daldı. Bir anda kucaklaşmamız çılgınca, vahşi ve şiddetli bir hal aldı. Çok çabuk. Isı göğsümde toplandı ve spiral çizerek nefes boruma doğru ilerledi.

Elleri kendi keşiflerini yaptı, omuzlarımdan sırtımın eğimine doğru ilerledi -ki bu eğim kafamda alarm zillerini çaldıran bir basınçla karıncalandı ve çekildi- ve popomu kavradı. Parmakları yumuşak etime saplandı, kalçalarımız buluşana kadar beni daha yukarıya, ona doğru daha sıkı çekti. Ta ki sikinin sert darbesini ağrıyan, sıkışan göbeğimde hissedene kadar. Ne istediğini biliyordum, çünkü ben de istiyordum.

Aynı anda burnumdan buhar çıktığını hissederek ağzına doğru soludum.

O da hissetti, geriye doğru yalpaladı, belli ki teni sıcak bir sobaya çok yaklaşan herhangi biri kadar şok olmuş ve şaşkındı.

Eli yüzüne doğru uçtu.

Bir anda yataktan kalktım, elimi dehşet içinde ağzıma götürdüm, oradaki belirgin sıcaklığı hissettim, buharın solmakta olan sıcaklığı hala parmaklarımın üzerinde nemliydi.

Yüzünü ovuşturdu. "Neydi o?"

Bana bakıyor ve şimdiden düşünüyor, anlamaya çalışıyor, en mantıklı açıklamayı arıyordu. Şükürler olsun. Çünkü ben ... bir ejderha mıyım? Mantıklı değil.

"Beni ısırдың mı? . . beni ısırдың mı?" Zihninde, o acı anını başka bir şeyle ilişkilendiriyordu. Daha mantıklı bir şeye.

"I . . . I . . . Özür dilerim," dedim güçlkle. "Kendimi kaptırmışım."

Başımı çılgınca salladım, onu yaktığımı itiraf etmek istemiyordum. Neyse ki kısa sürmüştü ve çok şiddetli değildi. Bir iz, ne olduğu anlaşılabilecek bir yanık bırakacak kadar şiddetli değildi.

Bu bir kabustu. Kontrolümü kaybedeceğim korkusu gerçek olmuştu. Ona yakınen bir şekilde ejderhama dönüşecektim. Ona zarar verebilirdim. Belki de onu öldürebilirdim. Arkin'in cesedinin görüntüsü zihnimi doldurdu.

Yataktan geriye doğru sendeleyerek birkaç adım attım ve parmaklarımın arasında geveleyerek, "Ben Özür dilerim. Çok üzgünüm."

Fell korkmuş bir hayvanı kandırır gibi bana elini uzattı. "Tamsyn. Her şey yolunda. Benim için sakıncası yok. Yatağına dön."

Başımı sertçe salladım. "Hayır. Bunu yapamam. Bunu seninle yapamam."

Kolunu tekrar aşağı indirdi, çiğ durgunluk çöktü, kaşları çatıldı ve o güzel yüzünü gölgeledi. "Yapamaz mısın?"

işaret ettim. "Bu. Seninle bu şekilde birlikte olamam." İşte böyle. Söylemiştim. Nedenini açıklayamıyordum ama söylemiştim.

Neredeyse karanlıkta bile yüz hatlarının sertleştiğini, gri gözlerinin üzerine buzdan bir perde indiğini fark edebiliyordum. "Anlıyorum. Sen benim karımsın, ama benim için bir eş *olmak* istemiyorsun."

Sessiz bir hayal kırıklığı içinde ona baktım. Kendi sonuçlarını çıkarıyordu. *Yanlış* sonuçlar.

Elbette onu düzeltemezdim ama gerçek karmaşık olmaktan çok daha fazlasıydı. Tehlikeliydi. Bu adama, Sınır Bölgesinin Canavarına, bana neler olduğunu söyleyecek kadar aptal değildim. Yatağını bir canavarla paylaştığını. Kelimeleri kafamda bile zor şekillendiriyordum. Bunları ona yüksek sesle söylemek imkânsızdı.

"Evet," diye kabul ettim. "Ben de öyle hissediyorum."

Başını sıkıca salladı. "Anlaşıldı. Seni bir daha yaklaşımlarımla rahatsız etmeyeceğim."

Ağlamak, her şeyin adaletsizliğinden gözyaşı dökmek istedim. Kapının yüz ifadesinin üzerine kapandığını görebiliyordum, gözlerinin donukluğu daha da artıyordu. O benden gitmişti. Hissettiği her türlü yumuşaklığı, her türlü arzuyu öldürmüştüm... İçindeki sıcaklığı bir ateşin sönmesi gibi söndürmüştüm.

Sonraki hafta boyunca uyumaktan başka bir şey yapmadım. Yemek yemek ve temel ihtiyaçlarımı gidermek için uyandıktan sonra yatağıma -yatağımıza- dönüp yavaşça kestirmek en güvenli varoluş biçimiydi.

Kendime bunun vücudumun uzun yolculuktan sonra kendini toparlaması olduğunu söyledim. Kendime bunun umutsuzluk olmadığını söyledim. Yas tutmuyordum. Kaçınma değildi. Bir evliliğin daha başlama şansı bile olmadan kaybedilmesi değildi. Bu evliliğin ölümü, bizim ve olabileceklerimizin diğer cesetler gibi toprağın ve kayanın altına gömülmesi değildi. Bu yeni dünyadan, kendimi içinde bulduğum bu yeni hayattan kaçmak değildi. Kendimi bulduğum bu yeni *şeyden*.

Tüm bunları kendime
söyledim. Ve ben bir
yalancıydım.

Fell her gece bana katılırdı. Kendine ait bir oda tutmamıştı ve ben de bunun gösteriş için olduğunu düşünmüştüm. O Sınır Bölgesi'nin Lorduydu. Buranın efendisiydi ve koruması gereken bir itibarı vardı. Karısını ve evlilik yükümlülüklerini reddetmiş gibi görünemezdi. Böylece birlikte uyuduk, birbirimize bakmadan, dokunmadan, ışığı söndürdükten sonra konuşmadan.

Ve her gece aynı eziyete maruz kalıyordum.

Vücudumun içi yanıyor, göğsüm sıkışıyor, tenim çekiliyor, karıncalanıyor, titreşiyor ve sadece benim duyduğum bir şarkıyla mırıldanıyordu... asla sahip olamayacağım kocam tarafından ölçüsüz bir şekilde tahrik edilmişim.

Düştü

EŐİMİN REDDİNİN ACITACAĞINI HIÇ DÜŞÜNMEMİŞTİM. Güneye gittiğimde. Sahipleneceğim gelin için bir şey hissedeceğimi hiç düşünmemiştim. Ama bu sızı hayatımı dolduran sis kadar yaygındı. Yanımda sürekli bir sızı, çimdikliyor, batıyor ve beni asla bırakmıyordu. İstediğim bir kadınla evliydim. Umutsuzca. Beklenmedik bir şekilde. Ama işte oradaydı. Onu istiyordum.

Ve beni istemedi.

Gerçek anlamda karı koca olamayacağımızı açıkça belirtti. Yine de kendimi başka bir odaya taşımamıőtim. Hala o yatakta onunla kalıyordum, bir aptal, bir budala gibi.

Takip eden günlerde aramızdaki derin uçurum hiç azalmadı. Ne bir sonraki hafta ne de ondan sonraki hafta küçülmedi.

Aksine, aramızdaki uçurum her geçen gün daha da büyüdü.

Cezaya aç biriydim. Başka bir açıklaması yoktu. Yatağımızda uyudum, zonklayan bir penis ve bir türlü dinmeyen avuç içimle pek uyuyamadım. Ona dokunmadan bu kadar yakın yatmak, kendimi temastan mahrum etmek, aramızdaki mesafeyi kapatamamak bir eziyetti. Ayrı olduğumuz zamanlar daha iyiydi. *Daha* değildi ama en azından bu kadar acı çekmiyorduk. Bu ıstırap değil.

Aramızda kilometrelerce mesafe varken, avucumdaki uğultu ısrarcı olsa da acı vermiyordu. şimdi bu zonklama acıtıyor, koluma ve tüm vücuduma yayılıyordu, sanki içimi kemiren dev bir yara gibi.

Bu nasıl normal olabilir? Her kanlı çift bunu yaşar mıydı? Uyarılmalıydım. Bunu asla yapmazdım. Kanayan avuçlarımızı birbirine bastırmalarına asla izin vermezdim.

Amacım dikkat dağıtmaktı ve en azından gündüz saatlerinde dikkatimi dağıtacak çok şey vardı. Neredeyse iki ay uzak kaldıktan sonra kendimi yapılması gereken her şeye verdim. Ve pek çok şey vardı.

Özellikle de bir sonraki ilkbaharda bir orduyla Şehre yürümeyi planladığım için eğitime devam etmek istiyordum. Bu konudaki fikrimi değiştirmemiştım. Ejderha tehdidi sadece aciliyet hissini arttırdı. Hamlin'i iktidardan indirmek her zamankinden daha önemli görünüyordu ve hazırlıkların şimdi başlaması gerekiyordu.

Ayrıca, yokluğumda kaledeki onarımlar da ihmal edilmişti. Gelecek mahsulleri görüşmek için buluşmam gereken çiftçiler vardı. Duyulması gereken endişeleri olan vasallar. Arkin'in ailesine tazminat teklif edildi. Karısı onun ihanetini bilmiyordu. Kimse bilmiyordu. Sadece ben biliyordum. Benim. Ve Tamsyn. Bu utancı paylaşmanın bir anlamı yoktu, özellikle de ailesinin hiçbir suçu yokken. Topraklarına gidip karısını ve kızlarını ziyaret etmeleri için küçük bir ekip gönderdim. Kederlerinin yanı sıra, Sınır Toprakları'ndaki konumlarından dolayı da endişeye kapılmış olacaktı. Güvence verilmesi gerekiyordu. Yeni bir vasal lord atanması gerekiyordu ama bu Arkin'in dul eşini ve çocuklarını desteksiz bırakacağım anlamına gelmiyordu.

Oh. Ve hâlâ üstesinden gelinmesi gereken bir ejderha tehdidi vardı. Bunu unutmamıştım.

Karım ve çektiğim acılar ne kadar dikkatimi dağıtırsa dağıtsın, gökyüzünün lanetinin geri döndüğünü unutmamıştım. Ya da daha doğru bir ifadeyle, hiç gitmemiştı.

Haber çoktan çevre kırsalda ve ötesinde yayıldığına göre, geriye kalan tek şey savunmamızı güçlendirmek ve ejderhanın geri dönmesi durumunda hazır olduğumuzdan emin olmaktı. Ejderha kemiğinden yapılmış dev pul uçlu oklar gibi mancınıkların da tozu alındı. Doğrulukları test edilip işlevsel oldukları kanıtlandıktan sonra dış ve iç duvarlar boyunca eski yerlerine yerleştirildiler. Tüm oklarımız, kılıçlarımız ve ejderha kemiğinden ve ejderha pullarından kalkanlarımız kalenin derinliklerinden çıkarıldı ve restore edilerek her savaşçı için hazır hale getirildi. Eğitim ciddiyetle başladı. Daha önce hiç karşılaşmadıkları bir düşmana karşı hazırlamam gereken yeni nesil savaşçıları vardı.

Ortaya çıkardığım tek şey ejderha savunması için kullanılan silahlar değildi. Babam, Kayalıklar'da ortaya çıkarılan hazinenin aslan payını saklamıştı.

Kuşkusuz büyük bir kısmını krallığa teslim etmişti ama Kasap Balor'un güvenen bir adam olduğu bilinmiyordu. Onu kişisel hazinesini saklamaya iten şey açgözlülük değildi. Bilgelikti. Beni pek çok kez iktidar konumundaki hiç kimseye güvenmemem konusunda uyarmıştı, çünkü motivasyonları her zaman şüpheli olabilirdi ve gün gelebilirdi ki hazine hayatta kalmayı garantilemek, rüşvet vermek ve diğer krallıklarla ittifaklar kurmak için gerekli olan yararlı ve değerli bir araç olabilirdi. Yaşamla ölüm arasındaki fark anlamına gelebilir. Sadece benim için değil, halkımız için de.

Babamı hazineyi birden fazla yere saklamaya iten de bu bilgelikti. Hazineyi bölmüş ve kalenin farklı yerlerine saklamıştı. Büyük bir sandık kütüphanenin döşeme tahtalarının altına gizlenmişti. Kendimi bu odada buldum, tahtaları dikkatlice kaldırdım ve sandığı açtım, mükemmel parçayı ortaya çıkarana kadar mücevher ve altın çeşitlerine göz attım. Onu cebime koyup sandığı kapattım. Döşeme tahtalarını tekrar yerine sabitleyerek karımı aramaya koyuldum.

Onu odamızda buldum.

Tamsyn geldiğimizden beri odasından fazla uzaklaşmamıştı. Sanki kapısının dışındaki dünyadan korkuyormuş gibiydi. Yine de korku onunla asla bağdaştırabileceğim bir kelime değildi. Bu kız değil... dayağı hak etmiş, haydutlarla ve bir huldra ile güneşte tembellik eden bir kedi sakinliğiyle bu kadın değil. O huldra'ya saldırmış ve onu bir domuz gibi şişlere doldurmuştu. Babamın da dediği gibi, cesaretliydi.

Eğer kuzey yolculuğunda korkmuşsa bile, bunun kendisini etkilemesine kesinlikle izin vermemişti. Bu yüzüne hiç yansımadı. Korkak gibi davranmamıştı. Bir savaşçı gibi davranmıştı.

Yine de burada rahat olmadığı fikrinden nefret ediyordum.

Fısıltılar vardı. Mırıltıları kale boyunca, hatta ötesinde, dükkanlarda, Borg köylerinde duydum. Onun odasından çıkamayacak kadar değerli olduğunu düşünüyorlardı. Ona şımarık diyorlardı. Kibirli. Kırbaçlanan Kaltak. Kendini herkesten üstün gördüğünü düşünüyorlardı.

Elbette yanılıyorlardı ama söylediğim hiçbir şey fikirlerini değiştiremezdi. Fikirlerini değiştirmek ona bağlıydı. Eğer bunu yapmayı seçerse. Eğer umursarsa.

Zaman onun kim olduğunu bu insanlara gösterecekti. Mari biliyordu. Magnus ve Vidar da öyle. Onu dinleyen herkese Huldra'yla olan kahramanlıklarından bahsettiler. Diğerleri de yakında öğrenecekti.

Altın sarısı teni ve kızıl saçları için harika şeyler yapan sıcak sarı bir elbiseyle pencerenin yanındaki şezlonga uzanmış kitap okuyordu. O alev rengi saçlar örülmüş ve başının etrafında bir kornet şeklinde sarılmıştı. Parmaklarım onu ayırmak, saç tellerini gevşetmek ve ateşli yelenin omuzlarından aşağıya ve sırtına doğru akışını izlemek için kaşınıyordu.

Dışarıdan sızan azıcık ışığın içinde parlayan bir güneş ışını gibiydi. Gün kar ve sisle kaplıydı. Bu kadar beyaz, gri ve kasvetin arasında bir parlaltı noktasıydı o. Sanki biz ölümlüler gibi bu dünyaya bağlı değilmiş gibi, neredeyse doğaüstü bir görünüme sahipti, ıslıl ıslıldı. Bu hayali düşüncelerden sıyrıldım.

Odaya girdiğimde başını kaldırdı ve gözlerine tam olarak ulaşmayan o pratik gülümsemesini bana doğru fırlattı. Beni gördüğü anda her zaman yerindeydi. Buna alışmaya başlamıştım. Sahteliğinden, belirsizliğinden nefret ediyordum ama bunu iyi biliyordum.

Kitabı kucağına indirdi. "Merhaba," diye selamladı beni.

"Merhaba. Günün tadını çıkarıyor musun?" Gerçi bu odanın dışına eğlenmek için çıkmamıştı.

Borg'a bakan pencereye doğru başımı salladım. Harika bir manzaraydı. Karla kaplı kayalardan oluşan uçsuz bucaksız bir yığın halinde yükselen dağlara kıvrılan, dönen ve kıvrılan dik tepelerden oluşan bir cömertlik.

"Gezintiye çıkmama izin verirseniz daha çok keyif alırım." Borg'un ötesindeki tepeleri işaret etti. "Dağları görmek isterim." Bakışları umutla bana sabitlendi.

"Dağlara mı gitmek istiyorsun?" Kaşlarımı çattım.

Başını salladı.

Pencereyi işaret ettim. "Bundan daha iyi bir manzara bulamazsın." İç çekti. "Beni sonsuza kadar burada kapalı tutamazsın, biliyorsun." Tam da bunu yapabileceğimi söyleyerek kendimi geri çektim.

Bu tanıdık bir konuşmaydı. Eve varır varmaz, kalenin kapılarının dışına, Borg yerleşiminin dışına ve kırlara, dağlara açılan o eteklere doğru at sürmek istemişti. Ancak bir ejderha ortalıkta dolaşırken onun Kayalıklar'a gitmesine izin vereceğimi sanıyorsa yanılıyordu. Zaten bir karşılaşmadan sağ çıkmıştı. Onu tekrar riske atacak değildim.

"Hâlâ kaçak bir ejderha olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Bir düğüm gibi gerildi, yüz hatları taştan bir maskeye dönüştü.

Elbette bunu biliyordu. Muhtemelen hâlâ o travmanın etkisinden kurtulmaya çalışıyordu. Bir ejderha gözleri önünde bir adamı diri diri yakmış, sonra da onu kaçırıp gökyüzüne götürmüştü. Kendine biraz zaman ayırmak istemesine ve bir grup yabancıнын arasına karışmak istememesine şaşmamalı.

Daha nazik konuştum. "İçeride kalmanızın akıllıca olacağını düşünüyorum."

Çenesi yukarı kalktı, gözleri kor gibi parlıyordu, savaşa hazırды ve elim karşılık olarak sıçradı. "Ne kadar süre için? Sonsuza kadar mı?"

Başımı salladım. "Söyleyemem. Ama hayır, sonsuza kadar değil." En azından ben öyle düşünmüyordum. Söylemek istedim: *En azından ejderha yakalanana kadar.* Ama ortada bu kadar çok bilinmeyen varken söz vermeyi sevmiyordum. Tek bildiğim, bu ejderhanın yıllarca başımıza bela olabileceğiydi.

Ya da dünyada onlardan daha fazlası, insanlığın üzerine cehennem ateşi yağdırmak ve bizi Harman'dan önceki günlere geri götürmek üzere olan bir ejderha sürüsü bile olabilir.

Aramızdaki sessizlik ağırlaştı ve ben ağırlığımı değiştirerek ona baktım.

"Peki," dedi bir süre sonra. "Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı?"

Etrafında olmama bile katlanamıyordu.

"Evet." Elimi cebime daldırdım. Parmaklarımı zincirin etrafına dolayarak kolyeyi havaya kaldırdım. "Bunu senin için aldım. Haydutlara verdiği kolyenin yerine geçecek bir şeye ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

Ağzının kenarlarında bir gülümseme belirdi. "Haydutlara hiçbir şey vermedim. Bu bir takastı. Bir takas."

Başımı eğdim. "OhBiz de böyle mi hatırlıyoruz?" "Gerçek bu," diye ekledi.

Tartışmak yerine kolyeyi ona uzattım. "miyim?" Doğrulup başıyla onayladı ve öne doğru eğildi.

Yaklaştım ve zinciri boynuna geçirip tokasını ensesinden bağladım. Taşların ağırlığı göğüslerinin üzerine yerleşti, bir üzüm sarmaşığını andıran mücevher dizisi mükemmel bir şekilde yuvarlaktı, ahududu kırmızısı mücevherler kendi enerjileriyle parıldıyor, parlamaları için ışığa ihtiyaç duymuyorlardı. Aslında, tenine karşı daha da parlak, daha da ışıltılı görünüyorlardı.

Parmak uçlarını kolyeye değdirdi ve sonra parmaklarını daha da aşağıya, göğüslerinin yükselen kabarıklıklarına doğru sürükledi.

Ağzım kurudu.

"Teşekkür ," diye mırıldandı. "Çok nazıksınız."

Nazik. Kimsenin bana kullanmadığı bir kelime.

Kendimi pek nazik hissetmiyordum. Şu anda ona bakarken aklımdan pek de nazik düşünceler geçmiyordu. Hayır, düşüncelerim kesinlikle *nezaketsiz* olarak sınıflandırılabilirdi. Bunun için fazla kirliydiler. Çok kötüydü. Benimle hiçbir şey yapmak istemeyen bir eş için istek ve ihtiyaçla sarılmıştım.

Ve kendimi durduramadım. Elimi uzatıp yüzünü avuçlamadan, başparmağımı yanağının yumuşak kıvrımına değdirmeden edemedim. "Ben nazik bir adam değilim."

Boğazı çalışıyordu. Kolyesi bir nefesin yükselmesiyle havalandı ve bakışlarımı tekrar göğsüne çekti. Yakası mütevazıydı ama göğüslerinin kabarıklığı hâlâ gördüğüm en baştan çıkarıcı şeydi. Ağzım o teni arzuluyordu. Dudaklarımı kızarmış ete bastırmak, onu tatmak, onu orada sevmek, ona tapmak için can atıyordum.

Elini benimkinin üzerine kapadı, sıkıca tuttu, parmakları uzun bir süre beni sıktı, sonra isteksiz gibi görünen bir hareketle elimi çekti ... ve bu bana umut verdi.

"Düştü ..." diye başladı.

O titreyen sesiyle dudaklarından dökülen adımın sesi, bana sabitlenmiş o ateş gibi altın gözleri, kızgın bir bıçağın tereyağını delip geçmesi gibi içime işledi.

Parametreleri o belirlemişti... Ne olacağımızı, ne olmayacağımızı tanımlamıştı. Daha fazlasını umut eden bendim. Aptalca, nafile bir şekilde fikrini değiştirmesini umuyordum. Kendimi çekemeyen, kendimi o çıtırdayan ateşten, o sıcak, yayılan ve çağıran ısıdan uzaklaştıramayan bendim.

Elini kaldırdı ve göğsümün üzerinde düzleştirdi, parmakları kalbimin üzerinde genişçe yayıldı, o X beni buldu. Kalbim sıçradı, onunla buluşmak, ona ulaşmak için kemik, kan ve etin arasından geçmeye çalıştı - bedenlerimiz bir yapbozun eşleşen parçaları gibi birleşmek ve birbirine kilitlenmek için çaresizdi.

Gözleri kocaman açılmıştı ve onun da bunu hissettiğini biliyordum.

"Tamsyn, ben bir erkeğim. Bir savaşçıyım. Kılıcımla sözlerimden ve davranışlarımdan daha iyiyim. Nazik değilim." Nefes verdim.

Ağzını açtı ve kapattı. Parmakları göğsümün üzerinde esnedi ama kalkmadı ve bu da bir şeydi. Hayır değildi. Yüzüme çarpan bir kapı değildi.

"Ben-" diye başladı, ifadesi yumuşadı. "Olduğun şeyi seviyorum, Fell."

Çekingen ve temkinli bir şekilde eğildim.

O da eğildi, benimle yarı yolda buluştu, yüzünü yukarı kaldırdı. Neredeyse oradaydım. Neredeyse ağzına.

Ve sonra gürültülü bir boru sesi tüm günü kapladı. Bağışmalar yükseldi, top ateşi gibi havaya savruldu.

Pencereden dışarı bakmak için ona doğru eğildim.

"Ne oldu?" diye sordu bir başka korna sesi üzerine ve herkesin siper almasını işaret etti.

Hemen avluda ve parmaklıkları duvarlar boyunca koşuşturan savaşçıları gördüm, tıpkı kaleye sığınmak isteyen sivillerin barikata doğru çılgınlık çılgınlığa koşuşturması gibi. Borazan tekrar çaldığında bakışlarım bulutlara yöneldi ve herhangi bir kanat ya da ateş izi aramaya koyuldum.

Bağırışlar devam ediyor, havayı duman gibi dolduruyordu. Sonunda kelimeleri seçebildim.

Geliyorlar!

Tamsyn

BURAYA GEL." FELL'İN MORALLERİ HAVADA ÇINLADI, TERS komutu kayboldu odadan koşarak çıkarken ayak sesleriyle birlikte uzaklaştı.

Bu hiç işe yaradı mı? Belki bazı insanlar kendilerine söylendiğinde geride kaldılar ama ben kalmadım. Bilmek zorundaydım. Kendim görmeliydim ve aklımdaki şey kulenin penceresinden dışarı bakmak değildi.

Ya başka bir ejderhaysa?

Kalbim hızla çarparak odadan çıkıp ana salona doğru koştum. Fell görünürde yoktu. Ortalık kaos içindeydi, gelen her neyse ondan korunmak isteyen cesetler ve hayvanlarla doluydu.

Kalenin duvarlarına sığınmak için çaresizce karşı yöne doğru akın eden insanların arasından geçtim. Çığlıkların ve hıçkırıkların arasında panikle söylenen tek bir kelime tekrar tekrar yükseliyordu. Sonsuz, tekrar eden bir dalga gibi. *Ejderha. Ejderha. Ejderha.*

Olabilir mi?

Avluya, soğuk güne girdim, bakışlarım hemen gökyüzüne fırladı. Bulutlar ve sis. Sis ve bulutlar. Her zamanki gibi. Görünürde kanatlı kardeşler yoktu.

Kaçan birkaç ceset beni itip kaktı ve neredeyse ayaklarımı yerden kesiyordu. Dengemi yeniden sağlayarak hızlı bir daire çizdim, bir geçiden kaçarken yukarı baktım ve siperler boyunca toplanan savaşçıları gördüm. Birkaçının uzaktaki bir şeyi işaret ettiğini fark ettim. Bilinmeyen ve görüş alanımın dışında kalan bir şey.

Kendi gözlerimle görmeye kararlı bir şekilde, kalabalığı yarararak en yakın kuleye doğru koştum. Neredeyse varmışım ki bir kurt tarafından karşılandım. Ya da bir köpek, sanırım, ama kesinlikle biraz kurt kanı vardı. Kurt

Canavar bana doğru hamle yaptı, hırladı ve çenelerini kırdı, ağzından köpükler saçtı, beni görünce vahşileşti. Yere düştüm, yolumdan çekilmek için koşuşturdum, aceleci ayaklar ellerime çarparken, kemiklerimi çtırdatırken, parmak eklemlerimi gıcırdatırken ağladım.

Kurt köpeğinin sahibi bir kolunu hayvanın tüylü boynuna doladı, umutsuzca çekiştirdi, adam şaşkın gözlerini bana çevirirken bile hayvanı geri çekti. Belli ki canavarın şiddete meyilli olduğu bilinmiyordu.

Ama o zaman canavar seni hiç tanımadı.

Başımı sallayarak tekrar ayağa kalktım. Yaralı ellerimi göğsüme yaklaştırarak kendime doğru olduğunu bildiğim şeyi söyledim: iyileşeceklerdi.

Dolambaçlı merdivenlerden kulenin tepesine çıktım. Duvarın üstü de avludaki kadar kalabalıktı. Savaşçılar her yerde yerlerini almış, okçular yaylarını hazırlıyordu. Kimse bana bir bakış bile atmadı. Ben bir hayalettim, bakmakta özgürdüm, kimse bana aldırış etmeden hareket etmekte özgürdüm.

Fell'i duvar boyunca, tam kapı girişinin üzerinde, tam ortada, keskin bakışlarla kaleden dışarı bakarken gördüm. Sanki bir geminin pruvasındaymış gibi bacaklarını iki yana açmış duruyordu.

Ellerini duvarın kenarına dayamış, Borg'un ötesine, uzaklara, karla kaplı ufka bakıyordu, sanki diğerlerinin göremediğini görebilecek güce tek başına sahipmiş gibi. Sanki tek başına neyin gelmekte olduğunu biliyormuş gibi.

Kaşlarını çatarak bakışlarının yönünü takip ettim. Ve hiçbir şey görmedim.

Sisle örtülü tepelerin ve çok da uzak olmayan dağların ötesinde hiçbir şey yoktu. Bekledim. Hepimiz donuk havaya bakarak bekledik.

Borg sessizleşti, ürkütücü bir sessizliğe gömüldü. Sanki dünya nefesini tutmuş gibiydi. Tek ses ısılk çalan rüzgâr ve çöken sisti.

Ve sonra onu duydum. Başka bir ses. Sabit bir vuruş. Kesik kesik bir vuruş. Eşit, değişmez ve mükemmel bir ritim. Kalp atışı gibi.

Onları görmeden çok önce duymuştuk. Zırhlarının gümüş rengi aynalar gibi parlayarak tepeye tırmanmalarından çok önce. Askerler. Büyük bir süvari birliği. Yüzlerce ve yüzlerce atlı.

Bir ordu Borg'un üzerine yürüyordu.

Daha sessiz olabileceğini düşünmemiştim ama o ordunun görüntüsü rüzgârı bile susturdu.

Sis sustu ve hareketsiz kaldı, sadece kalınlaştı, yayıldı, yoğunlaştı, sanki toprağı ele geçirmeye, her şeyi örtmeye, her şeyi yutmaya niyetli canlı, nefes alan bir şeymiş gibi.

Hava o kadar yoğunlaştı ki, o orduyu yuttu ve gözden sildi. Muhtemelen bizi de gözden sildi. Hâlâ dışarıdaydı. Onu hissettim, o asker gücünü, bir sonraki yemeğini arayan bir canavarı, ama artık onu göremiyorduk. Tıpkı onun bizi göremediğı gibi.

Dakikalar geçiyor, dakikalar geçiyor, dakikalar geçiyor ve daha da geçiyor.

Fell'in savaşıları siperlerde huzursuzca yer değiştirmeye başladı.

Hala yürüdüklerini duyabiliyorduk, toynak sesleri sabit bir ritimle düşüyordu, aşılmaz sisin içinde görünmüyorlardı.

Dinledik, gergindik, diken üstündeydik, ordu artık çok yakındaydı, otların arasında bir yılan gibi kıvrıla kıvrıla ilerliyordu, gözden uzaktı ama oradaydı, Borg'un içinden kayarak yaklaşıyordu, sonunda kapılarımızda durdu.

Sonunda tekrar görebilecekleri kadar yaklaşarak ortaya çıktılar, her askerin yüzü miğferlerinin siperliklerinin altında gizlenmişti, sadece gözleri görünüyordu.

Farkına vardım. Kim olduklarını biliyordum. Zırhlarının kesimini, kırmızı ve mavi flamalarını, kraliyet armasını kalkanlarındaki işaretleri tanımladım.

Onu aradım ve buldum, önde ve ortada at sürdüğünü fark ettim. Vizörü çoktan kaldırılmıştı ve uzaktaki o tanıdık kahverengi gözleri görünce kalbim yerinden fırladı. Onu görmüştüm ama o beni fark etmemişti. Bakışları başka bir yerde, Sınır Bölgeleri Canavarı'ndaydı.

Stig kılıcını havada salladı, sesi meydan okurcasına yükseliyordu: "Dryhten'in kellesi için geldim!"

Bakışlarım duvar boyunca Fell'e doğru kaydı.

Fell'in elleri duvarın kenarını daha sıkı kavradı. Sırıttı. Aslında gülümsedi, dudakları hırıltıyla dişlerinin arasından sıyrıldı. Bunu sevdiğini fark ettim. *Dövüşmeyi*. Savaşmayı. Bu onun elementiydi. Bildiğı şey. İyi yaptığı şey.

Eğildi, sesi havada gürledi: "O zaman doğru yere geldiniz."

Stig kılıcını doğrudan duvardaki Fell'e doğrulttu. "Mesajınızı aldık!"

Fell alaycı bir tavırla, "Gördüğüm kadarıyla sen de pek umursamamışsın," diye cevap verdi. "Benim de pek umurumda değildi ama buraya geleceğini düşünmemiştim.

kafamı talep ediyor."

"Sen bir yalancısın ve bunu ödeyeceksin, Dryhten. Bunu görmek için buradayım."

Şaşkınlık içinde önümde uzanan orduyu taradım. Stig bu kadar yolu bu askerlere mi önderlik etmişti? Son üç haftadır hiç durmadan yürümüş olmalılar.

"Sen ve getirdiğin ordu, ha?" Fell aşağıya seslendi.

Kahkahalar savaşçıları arasında dalgalandı.

Stig arkasını işaret etti. "Bu ordu, senin kelleni uçurup Borderlands'in kontrolünü ele geçirdiğimde iktidarın barışçıl bir şekilde el değiştirmesini sağlamak için burada."

Bu, duvardan gelen birkaç yuhalama ve alay ile karşılandı.

Fell iki kolunu havaya kaldırarak ellerini salladı ve savaşçılarına sessiz olmalarını işaret etti. Savaşçıların sessizleşmesi birkaç dakika sürdü.

"Savaşçılarımdan bunu desteklediğini sanmıyorum Kaptan." Fell pişmanlıkla alaycı bir omuz silkme hareketi yaptı.

Stig devam etti, "Sana inanacağımızı sandın. Gerçekten de ejderha," diye alay etti. "Onu sen öldürdün ve ben de bunun için ölmeni sağlamak için buradayım."

İrkildim. *Onu öldürdün mü?*

Beni mi öldürdün?

Benden mi bahsediyordu?

Belli ki Fell'in bir ejderha tarafından kaçırıldığıma ya da öldürüldüğüme dair mesajını almış ve kendi sonuçlarına varmıştı. Ailem de böyle mi düşünüyordu? Ailem mi? Kız kardeşlerim? Hepsi öldüğüme mi inanıyordu?

"Stig!" Bir kolumu sallayarak aşağıya doğru bağırdım. "Ne yapıyorsun?" Stig'in bakışları bana kaydı. Gözleri irileşti.

"Tamsyn!"

"Ne yapıyorsun sen?" Başımı onaylamaz bir şekilde sallayarak tekrarladım. Arkasındaki orduya el salladım. "Bir ordu mu getirdin?"

Gözlerini benden ayırmadı, sadece gördüklerini anlamakta zorlanıyormuş gibi tekrar adımı seslendi. "Tamsyn!"

İçimi çektim. "Evet. Benim. Bunu tespit ettik. Şimdi, burada ne yapıyorsun?"

Gözleri kısıldı. Omuzları dikleşti. "Senin için geldim. İntikamını almaya."

Başımı salladım. "Gördüğünüz gibi, ben ölmedim."

Stig'in bakışları daha sonra Fell'e kaydı. "Doğruyu mu söylüyordu?" Bu sözleri en inanılmaz, en imkânsız, en inanılmaz şeymiş gibi söyledi.

Bakışlarım Stig'i Fell'e kadar takip etti.

Kocam omuz silkti ve başını salladı. "Gördüğünüz gibi bu uzun yolculuğu boşuna yaptınız. Şimdi neden geri dönüp eve gitmiyorsun?"

Öfkeli bir nefes verdim. *Erkekler.*

"Düştü," diye azarladım, Stig'e ve onu bekleyen ordusuna bakmadan önce ona ters ters baktım. "Kapıyı açın!"

Yeryüzünde beni Stig'in kollarından uzak tutacak hiçbir güç .

Evet, kocamın kellesini mızrağa geçirme niyetiyle Borg kapılarına bir ordu getirmişti ama bunu benim için yapmıştı. Ve o benim en iyi arkadaşımdı. Ailemdi. Sanki birazcık eve, birazcık eski normale dönmek gibiydi. Ve bugünlerde hayat normalden başka bir şeyken, bunun tanıdık rahatlığını özlemekten kendimi alamıyordum.

Üçümüz Fell'in kişisel kütüphanesinde toplandık.

Stig beni kollarının arasına alırken kocamın bakışlarını üzerimde hissettim, sıcak nefesi saçlarımı dalgalandırıyor. Sonunda uzaklaştım ve Fell'e temkinli bir bakış gönderdim.

Yüzü ifadesizdi, taş gibi okunmaz gözlerle bana bakıyordu. Yine de özür dilemek için açıklanamaz bir dürtü hissettim. *Ne için?* Bir arkadaşına sarıldığım için mi? Kendimden emin, sakın görünmeye çalışarak çenemi bir çentik kaldırdım. Sıradan.

İki adam birbirlerine sertçe bakıyor, hiçbir şey söylemiyor, hiçbir hareket yapmıyorlardı. Yerlerinde donmuş iki figür gibiydiler.

Boğazımı temizledim. Belli ki kumdaki o görünmez çizgiyi aşması gereken kişi bendim ... ilk konuşan ve bu iki adamı bir araya getiren kişi ben olacaktım. "Pekâlâ. Belli ki burada bir yanlış anlaşılma var."

"Belli ki," diye onayladı Fell, kelime

kırılmıştı. "Mesajınızı aldık-" diye başladı

Stig.

"Ve tam teçhizatla kuzeye yürümeye karar verdi," diye araya girdi Fell.

Stig sanki bu önemsiz bir şeymiş ve hiç de alınılacak bir nokta değilmiş gibi omuz silkti. "Bu mesajı ciddiye almamı mı bekliyordunuz?"

Fell tehditkâr bir adım atarak Stig'e yaklaştı, sesi alçak ve karanlıktı, "Şimdi beni dinle. Bir ejderha var. En azından bir tane. Canlı ve iyi durumda ve dışarıda, hepimizi tehdit ediyor." Beni işaret etti ve ben irkildim. "Tamsyn'i aldı. Ona sor."

Stig teyit için bana baktı, sanki karşısında duran -ölmemiş- beni görmek yeterince kanıt değilmiş gibi.

"Evet." Başımlı salladım, boğazım o kadar kalındı ki sözcükler mırıltıdan öteye gidemiyordu. "Gerçekten bir ... ejderha var."

"Pekala." Stig iç çekerek topuklarının üzerine geri oturdu. "Bu işleri değiştirir."

Fell'in soluk gri gözlerinde donuk bir ışık parladı. "Öyle mi? Artık kellemi mızrağın ucunda istemiyorsun, değil mi?" Bakışları bana yöneldi. "Neredeyse hayal kırıklığına uğramış gibisin... sanki ölmüş olmasını diliyormuşsun gibi." Sonra kocam Stig'e sırtıttı.

Stig'in yüzü öfkeyle kızardı. Derin bir nefes aldı, nefes göğsünü kaldırdı. "Ona karşı hissettiklerimin *derinliğini* asla anlayamazsın, seni kalpsiz piç."

"Bir dahaki sefere onunla yatağa girdiğimde bunu hatırlayacağım." Stig boğuk bir sesle ona doğru hamle yaptı.

Fell onu karşılamak için ileri atıldı.

Birbirlerini öldürmeden önce iki adamın arasına girdim.

"Yeter! Küçük çocuklar gibi davranıyorsunuz!" Her ikisinin de göğsüne birer elimi koydum ve birbirlerine ters ters bakmaya başladım. "Biz aynı taraftayız."

Kelimeler beni terk eder etmez, kendimi sefalet içinde hissettim. Farkında olsalar da *olmasalar* da aynı taraftaydılar.

Ben başka bir şeyin tarafındaydım.

Stig

SHE MAS ALIVE. TAMSYN MAS HAYATTA.

Onu *kocası* Dryhten ile birlikte izlerken karmaşık ve çirkin duygular içimde kıvrılıp büküldü. Rahatlama. Açıkça rahatlama. Ama neşe de. Ezici bir sevinç. Çünkü yaşıyordu.

Ama aynı zamanda . . .

Dryhten'i gerçekten öldürmek istedim.

Yapamayacağımı anladığımda hayal kırıklığı acı bir dalga halinde içime aktı. Artık bunu yapmak için bir nedenim yoktu. En azından babamın onayını alacak bir nedenim yoktu.

Ve sonra . . .

Hâlâ yapabileceğimi fark ettim. Neden olmasın?

Ben bir savaşçıydım. O bir savaşçıydı. Savaşçıların yaptığı buydu. Birbirimizle dövüştük. Hesaplar böyle görülürdü. Ne de olsa onu öldürmek dünyaya bir iyilik yapmak olurdu ve bunu yapmak için babamın iznine ihtiyacım yoktu.

Yine de bunu nasıl yapacağımı düşünmeliyim - ona haklı olarak meydan okumak için doğru anı seçmeliyim. Bu çok zor olmazdı. Beni hep kışkırtırdı. Kışkırtıcı bir tipti.

Dryhten'i öldürecektim ve Tamsyn kurtulacaktı. Eğer o da beni benim onu istediğim kadar isterse, birlikte olabilirdik.

Özgür olacaktı. Artık onun karısı değil. Artık kırbaçlanan bir kız değil. Seçmekte özgür olacaktı.

Tamsyn

SONUNDA MAYISIMI ALDIM.

Stig'in gelişinden bir gün sonra beni gezintiye davet etti. Saf değildim. Benimle konuşabilmek için beni kalenin dışına, yalnız başıma, meraklı gözlerden ve kulaklardan uzak bir yere götürmek istediğini biliyordum. Böylece gerçekten güvende olduğumu, burada kimsenin bana -yani kocama- zarar vermediğini kendisi de doğrulayabilecekti.

Fell'in bana zarar vermeyecek türden bir adam olduğuna inanmıyordu. Borderlands Canavarı'nın bir vahşi olduğunu düşünüyordu. Bir barbar. Bir zamanlar varsaydığım her şeyi. Dürüst olmak gerekirse, herkes onun hakkında böyle düşünüyordu.

Stig'e göre Fell bana sadece kötü davranıyor olabilirdi. Stig, kocamla yatakta geçirdiğim her gece kararlılığımın zayıfladığını hissettiğimi, kendime asla güvenemeyeceğim bir erkeği özleyerek şaşırtıcı ve karmaşık duyguların derinliklerine gömüldüğümü asla tahmin edemezdi.

Durum ne olursa olsun, sebep ne olursa olsun, nihayet kalenin dışındaydım, nihayet Crag's'e bir başlangıç olarak hizmet eden yükselen eteklerden geçiyordum ve bunun için mutluydum.

Dün gece Fell ve Stig, strateji belirlemek ve önemli meseleleri tartışmak için en güvendikleri savaşçılarıyla birlikte bir yere kapanmışlardı. Kimsenin bana bu konuların ne olduğunu söylemesine gerek yoktu. Tartışılan en önemli konunun ben olduğumu biliyordum.

Pekala. *Ben* ben
değilim. Ejderha
olan ben.

Peşini bırakmayacaklardı. Av partileri göndereceklerdi. Her ormanın her köşesini arayacaklardı.

ejderha. Onların kararlılığını boynuma dolanan bir ilmik gibi hissettim, yavaş yavaş sıkılaşıyordu.

Her geceyi sıcak bir yatakta güvenle uyuyarak geçirebilirdim, Fell yanımda rahatlatıcı, cazip bir varlık olabilirdi ... ama kendimi patlamaya hazır bir volkan gibi hissediyordum.

Burada güvende değildim. Güvende değildim. Kendimi zehirlenmiş bir beden gibi hissediyordum. Zehirli zehir içimde dolanıyor, işini yapıyor, yavaş ve kaçınılmaz ölümüne doğru öğütüyor ve çalkalıyordu.

İroni gözümünden kaçmamıştı. Fell kalenin dışına çıkmamın güvenli olmadığını düşünüyordu, bir ejderha tehdidi konusunda çok endişeliydi. Elbette ortada bir tehdit olmadığını biliyordum. Sadece ben vardım.

Ve en riskli yer? Yatakta onun yanında, müstakbel katilimin yanında.

Stig ve ben ilerlerken yüzümü kıvrılan sise doğru kaldırdım ve nefes verdim.

Sonunda Fell, Stig'in beni kalenin dışına götürdüğünü öğrenecekti. Hoşnut olmazdı. Ama o zaman bununla başa çıkabilirim.

Şu anda sadece hoşnutluk vardı; arkadaşımın sisle örtülü kırlarda geziyorduk, Kayalıklar yanımızda rahatlatıcı bir gölgeydi, kafamın içinde sessiz bir şarkı dokuyor, beni nazik bir iplikle kendine çekiyor, çağırıyordu.

"Sanırım geri dönmeliyiz. Biraz fazla yaklaştık ..." Stig'in sesi, bize en yakın dağın sivri, karla kaplı yüzüne doğru bakarken kayboldu.

Bariz bir sebepten dolayı geri dönmemizi istedi. Ejderhanın son görüldüğü yerin buradan kilometrelerce uzakta olduğunu söyleyebilirdim. Ama ejderhaların uçuş hızı bunu tartışmalı bir konu haline getirdi. Ejderhalar Penterra'nın herhangi bir yerinde olabilirdi. Ya da başka bir yerde. Nerede olduğumuzun bir önemi yoktu. Yine de ejderhalar konusundaki çılgınlığı beslememeyi tercih ederdim. Aksine, bu alevleri söndürmek istiyordum.

"Biraz yürüyelim," diye önerdim.

Stig başını sallamadan önce sadece bir an tereddüt etti. Birlikte attan indik. Dizginlerimizi eldivenli ellerimizde gevşekçe toplayarak yavaşça yürüdük.

Nefes alarak ilerledim. "Artık ejderha için endişelenmeni istemiyorum."

İsteğimi ciddiyetle, sanki bir dua ediyormuşum dile getirdim ve öyle de hissettim. Umutsuz bir dua. Umutsuz bir umut.

Birinin duymasını umarak, bana yardım edebilecek güce sahip bir tanrı ya da tanrısal varlık.

Ormanın derinliklerine doğru ilerledik, botlarımız bozulmamış beyazlığın üzerinde çtırdıyordu. Ağaç dalları dün geceki kar yağışının ağırlığıyla rüzgârda gıcırıyor ve inliyordu.

Eldivenli elimi bineğimin burnunda boş boş gezdirdim ve Stig'e umutlu bir bakış gönderdim.

"Endişelenmiyor musun?" Bana kuşkuyla baktı. "Nasıl? Nasıl endişelenmem? Yaşayan bir ejderha mı?" Başını salladı. "Seni *aldı*. Hayatta kaldığın için şanslısın. Dryhten'in adamlarından birini öldürdü. *Hepimizin* endişelenmesi gerek. Bu sadece Sınır Toprakları için bir sorun değil. Hepimizi ilgilendiriyor. Ve başkaları da olabilir."

Ve başkaları da olabilir.

Kaçınmak için mücadele ettiğim düşünceyi dile getirdi. Şimdi bununla yüzleşmek zorundaydım.

Başkaları da olabilir mi? Benim gibi başkaları? Benim gibi kafası karışık, kaybolmuş ve yalnız? Ya da belki onların cevapları vardı ve bana neler olduğunu daha iyi anlıyorlardı. Belki de kafamın bu kadar karışmamasına, kaybolmamama ve yalnız hissetmememe yardımcı olabilirlerdi. Onları bulabilir miydim? Crag's'e tekrar baktım, kalbimde umut kıpırdanıyordu.

"Bu ejderhayı bulacağım," diye ekledi Stig öyle bir şiddetle, öyle bir inançla ki ... biliyordum.

Asla durmayacaktı.

Asla peşini bırakmayacaktı. Ejderha fikrinden, onu avlamaktan asla vazgeçmeyecekti - yok etmek istediği şeyin, avladığı şeyin *ben olduğumu* fark etmemiş olsa bile.

Belki de cevabım oradaydı.

Belki de bilmesi gerekiyordu.

Belki o zaman kafa kafaya verip bir çözüm bulabiliriz.

Belki de. Belki. Belki.

O benim en eski arkadaşımdı. Çoğu zaman sığınağım, gidebileceğim, beni rahatlatacak ve her şeyi açıkça görmeme yardımcı olacak kişiydi.

Büyük, güçlendirici bir nefes aldım. "Ya ejderhanın zarar vermek istemediğini bilseydin?"

Bakışları eğlenmeye başladı. "Bir ejderhanın niyetleri hakkında ne biliyorsun, Tamsyn?" Hafifçe kıkırdadı, sanki az önce bir ejderhanın

saçma bir şey. Sanki hâlâ peri masallarına inanan aptal bir kızmışım gibi. "Bir ejderha ne zaman zarar vermek istememiştir ki?"

Cevaplayamayacağım bir soru. sürece. Ona cevap vermediğim sürece.

Ona dürüstçe, içtenlikle cevap vermediğim sürece.

gelmişti. Onunla bir arkadaşın diğeriyle konuştuğu gibi konuşma zamanı. Bir *sadık* olarak

bir arkadaş.

Eğer Stig'e güvenemezsem, kime güvenebilirdim?

Onu hayatım boyunca tanımıştım. Benim için her şeyi, tüm sorumluluklarını, rütbesini, mevkisini geride bırakmayı teklif eden kişiydi. Benimle kaçmayı, başka bir yerde yeniden başlamayı.

Çok yorulmuştum. Bunu kendime saklamaktan, kirli bir sır gibi kilit altında tutmaktan çok yorulmuştum.

Bir eş istediğinde, beni gerçek anlamda istediğinde, bir erkeğin bir kadını istediği gibi istediğinde, kocamın etrafında hafifçe dolaşmaktan, onu kol mesafesinde tutmaktan bıktım. *Ben* onu istediğimde. Onun yatağında bir gece daha geçirmek benim için kırılma noktası, uçurumun kenarındaki son itici güç olacaktı.

Bu sır, göğsüme tuğla gibi bastıran bu şey ezici bir yükü ve onu kaldırmam, başka biriyle paylaşmam gerekiyordu. Bir arkadaşla.

Dudaklarımı ıslattım, etrafımızı saran kış rüzgârıyla hiçbir ilgisi olmayan ani bir ürperti tenimde çakıl taşları oluşturdu. Her şey yapmak üzere olduğum şeyle ilgiliydi. Ne söylemek üzereydim.

"Stig, sana söylemem gereken bir şey var." Sinirlerimi yatıştıracağını umarak birkaç yudum daha hava aldım.

Stig sabırla bekleyerek bana baktı ve sanki buna ihtiyacım olduğunu hissetmiş gibi başıyla beni cesaretlendirdi.

"Şehirden ayrıldığımda olduğum kişi değilim."

Yüzü biraz karardı, sanki bundan hoşlanmamıştı - Şehir'den ayrıldığının ya da o zamandan beri değiştiğimin hatırlatılmasından hoşlanmamıştı.

Başını acımasızca salladı. "Gitmene asla izin vermemeliydim. Onunla evlenmene asla izin vermem. Başarısız oldum-"

"Hayır. Ondan değil. Şehirden ayrılmamın değişmemle bir ilgisi olduğunu sanmıyorum ..."

En azından ben öyle düşünmüyordum. Ama ne biliyordum ki? Tek bildiğim, bilmediğim çok şey olduğuydu.

Devam ettim, "Orada bana bir şey oldu . . . geçiş sırasında."

Başını salladı. Eli benimkine uzandı ve sempatik bir şekilde sıktı. "Çok üzgünüm. Oraya hiç gitmemeliydin. Seni korumaları gerekirdi. Korumalıydı."

Başımı ona doğru salladım. "Bu Fell'le ilgili değil."

Sanki kocamdan bahsetmek ona çok ağır gelmiş gibi çenesi sertleşti.

"Tabii ki onunla ilgili. O piç nasıl yapacağını bilemez-" "Stig! Bu Fell'le ilgili değil. Bu benimle ilgili. Bu ne hakkında başıma geldi. Bana neler oluyor. Ben bir-" Kelime boğazımda düğümlendi.

Bana baktı, bekledi.

"Ben ..." Kelimeyi çıkarmak, tükürmek, dilimden atmak için mücadele ettim. Sadece bir kelimeydi. Tek bir kelime. Çok fazla anlam ifade etmemeliydi.

Nazıkçe başını sallayarak devam etmemi istedi.

Tekrar denedim ve bu sefer . . . Başardım.

"Ben bir ejderhayım. Hepinizin aradığı ejderha."

Birkaç dakika boyunca ne hareket etti, ne gözünü kırptı, ne de konuştu. Nefes aldığından bile emin değildim.

"Stig, beni duydun mu?"

Başını salladı ve garip bir şekilde güldü. "Stig, şaka yapmıyorum."

Gülüşi kuru ve mizahsız bir hal aldı. "Neden böyle bir şey söyledin?" "İnanılmaz olduğunu biliyorum-"

"Hayır." Boynunun arkasını ovuşturdu. "Bu ..." Sanki doğru kelimeyi bulamıyormuş gibi sesi soluğu kesildi. Hayal kırıklığıyla bir of çekti. "Bunu sana o mu yaptırdı? Neden böyle bir şey söyledin?"

"İnanılmaz görüldüğünü biliyorum ama gerçekten yardımına ihtiyacım var." Sesim çatallaştı, bastırdığım tüm duygularım yükseliyor, boğazımda fokurduyor, patlamaya hazırdı. Yutkundum, dağınık hıçkırıklara boğulmadan önce kendimi kontrol etmeye çalıştım.

"Hey, hey, oradaki," diye yatıştırdı Stig beni kollarına çekerek. Ben de teslim oldum. Gözyaşlarım sel olup aktı.

Yüzümü göğsüne gömdüm, kelimelerim anlamsız bir şekilde mırıldanıyordu. "Ben ... bir ... Korkuyorum. Ben bir ejderhayım. Bir ejderhaya dönüştüm. Lütfen, lütfen, Stig. Lütfen bana inan."

Saçlarımın arasından hışırtılı sesler çıkarıyor, kollarıyla beni sıkıca sarıyordu. Bu rahatlık iyi hissettirdi. Destekleyici. Ama beni dinlemiyordu. Bana inanmıyordu.

Ona bakmak, ona ulaşmak, samimi olduğumu gözlerimle ve yüz ifademle ona iletmek için geri çekildim.

"Tamsyn," dedi yumuşak bir sesle, ıslak yanaklarımdaki saç tellerini silerken. "Bunun başına gelmesine izin verdiğim için çok üzgünüm. Seni almasına izin verdiğim için çok üzgünüm. . ."

Başımı yorgunca salladım. Anlamamıştı. Beni dinlemiyordu. Bir kez daha denedim. "Lütfen. Beni dinle. Ben bir-"

Beni öptü.

Başının aşağı indiğini ve aramızdaki mesafeyi kapattığını fark edecek zamanım bile olmadı. Nefesimi yuttu, içine çekti.

Avuçlarım göğsündeydi, itiyordum. Kımıldamadı. Ellerimi fark etmiş, hissetmiş gibi bile görünmüyordu. Dudakları benimkilerin üzerinde gezinmeye devam etti, aç ve tatmin olmuş bir ses ondan yükselirken basınç arttı. Öpücük ısrarcı bir hal aldı.

Birden bir ses duyuldu. Acı bir lanet.

Ve sonra Stig gitti, bir bulanıklık içinde benden koptu, önümde sadece ölü bir boşluk bıraktı.

Tamsyn

BİR KAR BULUTU İÇİNDE STIG DOMN'A DÜŞERKEN BOŞLUKLARLA KARŞILAŞTIM.

Şiddetli bir uzuv karmaşası içinde yerde yuvarlandılar, yumruklar iniyor, yumruklar birleşiyor, ete ve kemiğe çarpıyordu. Homurtular. Küfürler. Yırtılan deri.

Ne zayıflama ne de vazgeçme belirtisi gösteriyorlardı. Onlar iki vahşi kurttu. Yorulmak bilmeyen. Kararlı. Sonuna kadar bu işin içindeydiler. İçlerinden biri ölene kadar durmayacaklardı.

Kar, beyaz bir sprey halinde etraflarında uçuşuyordu. Bozulmamış telaşın içinde kıpkırmızı benekler vardı. Kan. İçlerinden birinin kanı akıyordu. Belki de ikisi de. İkisinin de umurunda değildi. İkisi de durmadı.

"Kesin şunu!" Çığlık attım, onlara doğru ilerledim ve sonra bana doğru yuvarlandıklarında yolumdan sıçradım.

Gözlerimi kırpmadan izledim, gözlerim ağrıyordu. İçimdeki her hücre bu iki aptala karşı sıcak bir öfkeyle titreşiyordu.

Eğilip bir avuç kar aldım ve etkisiz bir şekilde onlara fırlattım. "Kesin şunu! Kesin şunu!"

Fell bir şekilde dönmeyi ve Stig'in üzerine çıkmayı başardı. Geri çekildi ve yumruğunu Stig'in suratına indirdi.

Kemiğin kemiğe çarpmasıyla irkildim. "Düştü! Hayır!"

Fell bana sertçe baktı, yüz ifadesi neredeyse yaralanmış, ihanete uğramış gibiydi. Ona Stig'e vurmayı bırakmasını söylediğim için mi, yoksa Stig'i beni öperken yakaladığı için mi, bilmiyordum. Belki de benim gönüllü bir katılımcı olduğumu düşünmüştü. Bunu ben de bilmiyordum ve şu anda bu benim için en önemsiz şeydi.

Stig, Fell'in bir anlık dikkat dağınıklığından yararlanarak altından kurtuldu, ayağa fırladı ve dizini doğrudan Fell'in suratına indirmeyi başardı.

Kan püskürdü, karı lekeledi. Fell yere düştü. Stig onu takip etti ve her şey yeniden başladı. Derinin deriye çarpması. Kemiğin kemiğe sürtünmesi.

Bakırın tadı ağızıma doldu, dişlerimin üzerinden aktı ve kanadığımı fark ettim. Kendi dudağımı ısırılmışım.

Titreyen elimi uzattım, ağızıma hafifçe dokundum ve sonra parmaklarımı geri çektim. İşte oradaydı. Tenimde. Kan çizgileri. Benim kanım.

Mor renkli kan.

Ejderha kanı.

Parmaklarımı esneterek ona baktım, o an çok uzun sürmese de sonsuza kadar uzanıyordu.

Sonra tekrar seslendim, bunu tam olarak düşünmeden, sadece bir içgüdüğü takip ederek, bu ikisinin birbirini öldürmeyi bırakmasını sağlamak için çaresiz bir dürtü.

"Stig!" Elimi kaldırdım ve kanlı parmaklarımı havada oynattım. "Stig!!"

Dikkatini çektiğim anda durgunlaştı, Fell'den birkaç yumruk daha yedi, bakışlarını bana çevirirken bile darbelerin şiddetinden homurdanıyordu. Sadece elime bakıyordu. Parmak uçlarıma. Mor kan lekesine.

Fell sonunda Stig'i yumruklamayı bırakıp bana baktı. Hareketsiz kaldı.

Uzun süre hiçbirimiz hareket etmedik. Hiçbirimiz konuşmadık. Şoklarını, şaşkınlıklarını hissettim. Vahşi gözleri bana sabitlenmişti. Parmaklarıma. Kanıma.

İçimde bir yanma başladı, yükseliyor, kıvranan bir alev yalımı halinde merkezime doğru bükülüyordu.

Stig sonunda ayağa kalktı ve sendeleyerek bana doğru geldi. "Tamsyn ... bu da ne?"

"Sanırım ne olduğunu biliyorsun," diye fısıldadım. "Sana çoktan söyledim. Bana inanmadın."

"Bilmiyorum. Söyle bana," dedi Fell'in kalın sesi, elinin tersiyle kanlı burnunu silerken bana doğru birkaç titrete adım atarken.

Bakışlarım onunkilerle çarpıştı. Fell'e söylemek istememiştim. Ama şimdi söyledim. Şimdi öğrenecekti. İkisi de öğrenecekti. İkisi de bunu henüz tam olarak kavrayamamıştı. Ama anlayacaklardı.

Düşerdi ve sonra bana öyle bir nefretle bakardı ki, gözlerinde cinayet vardı.

Ağzımdan taşmakla tehdit ederek yükselen hıçkırıklara karşı sefilce yutkundum.

"Tamsyn." Adımı sıkıca söyledi. "Söyle. Bana."

Derim çatladı. Çok sıcaktı. Kızgın bir tavadaki yağ gibi tısladı. Burnumdan buhar çıktı.

Stig'in bakışları buhar dallarını takip etti. Yüzünün rengi solmuştu. Bana bakarken bir hayalet kadar solgundu. "Tamsyn... senin neyin var?"

Kollarıma baktım. Etim bana göz kırpmıyor, ateş altınıyla parlıyordu. Yanlış anlaşılacak bir şey yoktu. Bu durum çok fazlaydı. Bunalmıştım. Ejderha içimde kıpırdandı. Benim ejderham. Dışarı çıkmaya başlamıştı. Onu durduramadım.

Omuzlarım çaresiz bir omuz silkmeye büküldü. "Ben işte." İçimden ağlıyor, yalvarıyor, bağırıyorken kollarımı iki yana açtım: *Lütfen benden nefret etme. Lütfen. Lütfen. Beni hala sev.*

Stig sert bir inkârla başını salladı. "Hayır." Ve sonra: "Hayır!"

Hayır diyordu ama anlıyordu. Biliyordu. Gerçeği kendi gözleriyle gördü.

O inandı.

Derin bir nefes çektim, dumanı ağzıma çektim. "Benim. Ben ejderhayım." Fell'e baktım, onun da burada olmasından pişmanlık duyuyordum ama madem buradaydı, açıklamaya çalışmalıydım. "O bendim. O gün ormanda olan bendim. Arkin'i öldüren bendim." Başımı üzüntüyle salladım. "Beni öldürmeye çalışıyordu... ben de kendimi kaybettim ve döndüm."

Kınından çıkarılmış bir kılıç havada tısladı. Ne göreceğimi, ne bulacağımı bilerek bakışlarımı Fell'in ellerine indirerek kendimi destekledim.

Şimdi beni öldürecekti.

Duman göğsümde yükselmeye devam etti. Ağzımdaki sıcaklığı tattım, burnumdaki dumanı kokladım. Onu uzaklaştırmaya çalışsam da, bastırmaya çabalasam da ve sönmesini emretsem de, bedenim savunmaya, saldırmaya, vurmaya hazırды.

Fell'in ellerinin boş olması dışında.

Bir bıçak sesi duydum ... ama ellerinde hiçbir şey tutmuyordu, sadece o geniş, buz grisi gözleriyle bana bakarken yumruk haline getirmişti.

O zaman her şey yavaşladı.

Gözlerim Stig'e kaydı.

Stig, güvendiğim sevgili arkadaşım. Onu sevdiğim ve o da beni sevdiği için anlatmayı seçtiğim Stig.

Ama kılıcı tutan Stig'di.

Silahını havaya kaldıran Stig, bıçağı doğrudan kalbime doğrulttu.

Kırılmakta olan kalbime.

. Onun hakkında yanılmışım. Ve şimdi bunun için ölebilirdim. O suçladı.

Ve ben yaptım. Yine yaptım. Daha önce yaptığım gibi.

Bedenim, etrafımızı saran kar kadar beyaz ve saf, kör edici bir ışıkla parladı. Kıyafetlerim parçalanarak düştü. Tenimde ağırlık yapan tek şey Fell'in bana verdiği kolyeydi, ağır mücevherler etime sıcak ve elektrikliydi. Kendimi daha güçlü, daha kuvvetli hissetmemi sağladılar.

Düşünmeden, istemeden, uzuvlarım yerlerine sürüklendi, uzadı ve gevşedi, uçuşa hazırlandı. Burnumun üzerindeki çıkıntılar kalın, düzensiz nefeslerimle kasılıyor ve titriyordu.

Sırtım gerildi, çekildi ve kanatlarım serbest kaldı, açıldı, arkamda genişçe kırıldı, beni yerden birkaç santim yukarı kaldırdı. Kollarımı uzattım, derim ateş ışığı gibi titriyordu.

Ama uçup gidemedim. Hareket edemedim. Bunu kontrol edebiliyor gibiydim. Kendimi Stig'le ve doğrudan bana doğrulttuğu kılıcıyla yüzleşmeye zorladım.

Belki de en iyisi budur.

Kollarımı ve kanatlarımı iki yana açarak havada asılı kaldım, büyük cüssem kimsenin ıskalayamayacağı bir hedefti.

Çenemi kaldırarak gözlerimi sıkıca kapattım ve beklemeye başladım. Sonunu bekliyor ve acıtmamasını umuyordum.

SON HIÇ GELMEDİ.

Hava tamamen durgundu. Rüzgâr yoktu. Eski bir binanın gıcirtısı gibi değişen ve yerleşen sis fısıltısı yoktu.

Gözlerimi yavaşça açtım. Dünya hâlâ oradaydı. *Ben* hala oradaydım.

Hâlâ hayattaydım.

Fell'in sesi sessizlikten, beyazlıktan, gürültüsüz korkudan yükseldi. Beni buldu, etrafımı sardı, dilimde paniğin acı tadıyla birleşti ve çarpıştı, kömür ve külle karıştı.

"Git! Tamsyn, git!"

Sert sesinin ani yüksekliği karşısında irkilerek sarsıldım.

Benimle mi konuşuyordu? Tabii ki konuşuyordu. Fell benim adımı söylüyordu ama bu hiç mantıklı değildi. Bunların hiçbirisi mantıklı değildi ... hiçbirisi zihnimde kendini düzeltmiyordu.

Etrafıma bakındım ve sonunda onu buldum, o değişken gözlerini buldum. Orada sadece daha fazla kafa karışıklığı buldum. Daha fazla anlayışsızlık. Panik içindeki ifadesi beni kaçmaya zorladı. *Hayır*. O çaresiz, sıcak gözlü bakışta, kızgın çelikte aciliyetten daha fazlası vardı. Yalvarış vardı. Dua vardı. Fiziksel bir itme, beni iten, gitmeye zorlayan somut bir güç vardı.

Hadi, hadi, hadi, hadi.

Başımı salladım. Neden bana yardım ediyordu? Neden kılıcını bana karşı kaldırmıyordu?

Beni öldüreceğini düşündüm. Gerçeği öğrendiği anda bana kalbinde sadece nefret ve pişmanlıkla bakacağını düşündüm. Düşündüm. Düşündüm. Düşündüm.

Kılıcı elindeydi ama bana karşı kullanmıyordu. Hayır. *Stig*'in bana vurmasını engellemek için kullanmıştı *Stig*'in bana saldırmalarını engellemişti.

Fell beni öldürmeye çalışmamıştı. Fell ölmemi istemedi.

, özümsemek için çok fazlaydı. Ateşten şişmiş boğazımdan aşağı yutulması imkânsız, mantıksız bir şeydi.

İnandığım, beklediğim her şeyin tam tersiydi. Dünya artık ayaklarımın altında katı değildi. Sis artık tenimi ıslatmıyordu. Kış artık dudaklarıma konan soğuk bir öpücük değildi.

Her şey böyleydi. Olması gerektiği gibi değil.

*Başka ne konuda yanılıyor
olabilirim ki? Stig hakkında
yanılmışsın.*

Stig'in ihaneti canımı yaktı, keskin kenarını içime bastırdı, etimi sürükledi, beni yırttı, çiğ, kanayan ve açıkta bıraktı.

"Ne yapıyorsun *Dryhten*?" *Stig* kılıcını Fell'in kılıcı tarafından engellendiği ve kilitlendiği yerden kurtarmaya çalışırken nefes nefese kaldı.

İkiz elik bıçaklar sonunda bir tıslamayla serbest kaldı ve Stig sendeleyerek geri çekildi. İki adam dövüş pozisyonlarını yeniden aldılar ve karşı karşıya geldiler.

Fell'in sesi karla kaplı zemin kadar kararlı ve sertti: "Onu öldürmene izin vermeyeceğim."

"O mu?" Stig kılıcını bana doğru salladı ve sonra kusursuz beyazın üzerine bir müstehcenlik olarak karın içine kan tükürdü. "*Bu bir ejderha.*"

Fell başını bir kez salladı. "Ben Tamsyn." Sonra tekrar bana döndü: "Defol git buradan!"

Başımı bir kez salladım. Onu bırakmayacaktım. Stig cinayete niyetliyen olmaz.

İki savaşçı daha sonra ciddi bir şekilde dövüşmeye başladı ve bu daha önceki gibi değildi. Bu, küçük bir kıskançlık yüzünden yumrukların havada uçuştığı ve dudakların kana bulandığı bir kavga değildi. Bu ölüm kalım mücadelesiydi. Müdahale edip etmemem gerektiğine karar vermeye çalışırken kalbim boğazımda, ağızımdan ve burnumdan dumanlar yükselirken izledim. Eğer yapabilseydim . . .

Yerden sadece birkaç santim yukarıda asılı kaldım, kanatlarım çalışıyor, havayı alkalıyor, ejderham herhangi bir yönlendirme veya talimat olmadan nasıl çalışacağını biliyordu.

İki adam birbirlerini öldürmeye ne kadar niyetliyse, gözleri de o kadar bana kayıyordu, sanki kontrol eder gibi, gerçek olduğumu kendilerine kanıtlar gibi. Tüm bunların korkunç bir rüya, uyanıkken görülen bir kabus olmadığı.

Stig beni öldürmekten vazgeçmemişti. Birden fazla kez daireler çizdi ve bana doğru vahşi bir bıçak darbesi indirdi. Ya ben kaçırıyordum ya da Fell oradaydı, kılıcıyla Stig'i tekrar tekrar engelliyordu. Dövüş ilk kan sıçrayana kadar bu şekilde devam etti.

Stig, Fell'in kılıcı etini derinlemesine keserken ıslak, gıcırtilı bir gıcırtilıyla inledi.

Nefesim kesildi, Stig'in elinin omzuna gidip yarayı tutuşunu izledim. Derin bir yaraydı. Sendeledi ve neredeyse ayağını kaybediyordu ama kendini tuttu, hırıltılı pantolonuyla sırtını bir ağaca dayadı. Kan, parmaklarının arasından şurup gibi yoğun, şarap gibi koyu ve bir nehrin akışı gibi hızlı akıyordu.

"Siktir," diye homurdandı Stig ve hasarı incelemek için parmaklarını sıyırdı. İşte o zaman omzundan daha fazla olduğunu gördüm. Yara omzundan göğsüne doğru geniş ve uzun bir şekilde uzanıyordu. İnsanlar daha azı yüzünden ölmüşü.

Ve her şeye rağmen -benden ne kadar çabuk vazgeçmiş ve beni öldürmeye çalışmış olsa da- kalbim, eklemleri gergin, beyaz ve kansız bir yumruk gibi büküldü ve sıkıldı. Onun ölmesini istemiyordum. Her şeyden sonra bile bunu istemedim.

Fell ona doğru bir hamle yaptı, şüphesiz bitirmek için.

Bunun olmasına izin veremezdim.

Stig'in beni öldürmeye çalıştığını biliyordum. Elinden gelse hala beni ölü görecekti. Ama ben aynısını ona yapamazdım.

Bir zamanlar sahip olduğumuz ve birbirimiz için yaptığımız her şeyi unutamazdım ve onun ölmesine, isimsiz bir hayvan gibi karda kanlar içinde kalmasına izin veremezdim. Belki de artık çok geçti. Ama buna izin veremezdim. Denemek zorundaydım.

Kendimi daha yükseğe kaldırdım, Fell'in üzerinden uçtum ve aralarındaki yere geri indim, Fell'in Stig'i bitirmesini engellerken büyük ağırlığının altında kar çatırdıyordu.

Fell'in bakışlarını tuttum, anlamasını sağlayacak kelimeleri bulmayı diledim. O buz gibi gözleriyle bana baktı ve anladığını fark ettim. Söylediğimi gerek yoktu. Sormama da gerek yoktu. Beni tanıyordu, bir başlangıçla fark ettim.

Başını iki yana salladı. "Lanet olası aptal. Sana iyiliğinin karşılığını vermeyecek," dedi Stig koşarak uzaklaşırken, ağaçlara çarparak, bir farenin mahzene girmesi gibi ormanın içinde kaçarak.

Doğru sözler, ama önemi yoktu. Stig'i öldürmesini izleyemezdim. Zaten muhtemelen ölmüştü. Böyle bir yara . . .

Başımı üzgün bir şekilde sallayarak indirdim. Stig yarını görmeye gelemeyecekti.

Fell yaklaştı, bir elini yavaşça, nazıkçe bana doğru kaldırdı.

Keşke iletişim kurabilseydim. Onun yerine başımı daha da eğerek, eğer isterse bana dokunmasına izin verdim. Son bir dokunuş. Onunla geçireceğim son an.

Birdenbire kaybettiğim onca zaman için pişmanlık duydum. Birlikte geçirebileceğimiz zaman, bizi ayıran bir uçurum yok. İnkâr yok. Hiç boşluk yok. Sadece biz vardık. Ben dünyanın öldürmesini istediği bir yaratığa dönüşmeden önce ikimiz birlikteydik.

Elini burnuma dayadı, avucu titreyen ejderha derime karşı sıcaktı, X ateş gibi parlıyordu. Burun deliklerimden ılık hava üfledim, nefesimi hissetmesine izin verdim.

"Çok güzel," diye mırıldandı. "Her zaman."

Kalbim kabardı. Ağlamak istedim. Eğer gözyaşı dökmek mümkün olsaydı, dökerdim. Çünkü o biliyordu. İkimiz de . Sesinde kesinlik vardı. Bu kelimelerde .

Elini bıraktı ve Stig'in kaybolduğu yöne doğru bir bakış gönderdi. "Anlatacağını biliyorsun. Ölebilir ama herkese söylemeden önce değil. Gitmek zorundasın. Buradan uzağa git ve asla geri dönme."

Asla. Gel. Geri dön. Her kelime bir darbe gibi düştü, bir çivi gibi, kemiğe titreşerek çakıldı. Fell'i bir daha asla görme. Anlamı aynıydı.

İstirap sonsuz bir akıntıyla üzerime çöktü. Başımı sallayarak onayladım. Gitmek zorundaydım. Orada tek başıma cesur olmalıydım. Fell'i ve tanıdığım herkesi, her şeyi geride bırakmak zorunda kalacaktım. Korku beni sardı, neredeyse sakat bırakacak, iki büklüm edecekti. Olduğum yere düşmek ve bir topun içine kıvrılmak istedim. Dünyanın tüm korkunçluğuyla, dehşetiyle, sonsuz genişliğiyle gitmesini, bir çanın solan çınlaması gibi etrafımda kaybolmasını istedim.

Sonunda Kayalıklar'da zamanım olacaktı. O zirvelerin gizemine balıklama dalacaktım. İstediyimi elde ediyordum ama artık içi boş geliyordu.

Haftalardır onların cazibesini hissettikten sonra, oraya gitmeyi göze aldım. Ama bu hayal ettiğim gibi değildi. İstediyim bu değildi.

Fell acı bir küfür savurdu, hâlâ bana bakıyordu.

Konuşamadım. Ağlayamadım. Ama kederimi okumuş olmalı.

Söylemek istediğim o kadar çok şey vardı ki. Sormak istediğim sorular zihnimde şekillendi ve kristalleşti.

Hangi açıklamaları yapabilirdi? Stig ve ordusunun öfkesini üzerine çevirmesini nasıl engelleyecekti? Burada benden daha mı güvendeydi?

Az önce Stig'i öldürmüştü. Teknik olarak değil. Ama sonuç bu olacaktı. Stig yaralarından ölecekti. Naip Lord bundan sonra Fell'in yaşamasına asla izin vermeyecekti. Onun için hayal edilebilecek en sefil ölümü planlayacaktı.

Bir elini siyah saçlarının arasında gezdirdi. "Lanet olsun. Gitmene izin veremem." Umut içimde kıpırdandı.

Fell soğuk gri gözlerini üzerime dikti ve umudum azalmaya başladı. Orada başka bir şeyle birlikte acımasız bir kararlılık parlıyordu. Öfke gibi bir şey. Zar zor kontrol edilebilen bir öfke. "Bana bir açıklama borçlusun ve ben bunu alana kadar bensiz hiçbir yere gitmiyorsun."

Sadece tek bir şey duydum. *Bensiz*. Bensiz gitme. "Anladın mı beni?" diye hırladı.

Bir iç çekiş koca bedenimi titretti. Anlamıştım.

Tek bir baş hareketiyle kendimi yere bıraktım ve ön kolumu uzatarak pençeli elimi çıkırdayan karın üzerine koydum, ne teklif ettiğimi anlamasını umuyordum.

Kolumdan yüzüme baktı.

Cesaretle bir kez başımı salladım. Bunu birlikte yapalım. *Her* neyse.

Benimle gel, Fell.

Sadece bir an tereddüt etti ve sonra sanki düşüncelerimi duymuş gibi kendini üstüme attı, kanatlarımın arasına yerleşti ve ellerini her birinin tabanına kenetledi. Güçlü kalçalarının sırtımı sıktığını, topuklarının yanlarıma battığını hissettim.

Umarım dayanırdı. Umarım güçlü savaşçı vücudu onu yarı yolda bırakmaz. Umarım çok vahşi ve pervasız olmayan bir şekilde uçabilirim.

Umut.

Umut.

Umut.

Şu anda sahip olduğum tek şey buydu.

I bekledi a an daha uzun, yapmak Tabii ki o vardı
zaman için Kendini güvenceye aldı. *Onun* emin olduğundan
emin oldu, *benim* emin olduğumdan emin oldu.

Bunun tamamen çılgınca bir fikir olmadığından emin olmak için, ama bu güvence asla gelmedi.

Ve de, umudun bana rehberlik etmesine izin vererek havalandım ve havaya fırladım.

Düştü

AKLIMDA SADECE KAOS VAR.

Uçarken ona sarıldım. Açıkçası uçmak hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama görünüşe göre o da acemiydi. Ve bu da bir şeydi. Yeni bir bilgi. Bu onun doğruyu söylediğı anlamına geliyordu ve bunu hayatı boyunca yapmamıştı. Yakın zamana kadar yapmıyordu. Ejderhanın, her ne sebeple olursa olsun, kendini yeni gösterdiğinden şüpheleniyordum.

Kayalıklara doğru uçu ve çok geçmeden bulutların üzerindeydik, ıslak buharı yararak bulutların ve sisin yeterince ince olduğı nadir bir yaz gününde, birkaç kez dışında hiç görmediğim o sivri zirvelerde süzölüyorduk.

Kırmızı altın rengi omzunun üzerinden aşağı bakmaya cesaret ettim. Karayı bile göremiyordum.

Dehşet vericiydi. Heyecan verici. Kendimi onun sırtında daha yükseğe kaldırmaya cesaret ettim ve bir çığlık attım, acele eden rüzgar sesi yuttu.

Bizi zirvelere yaklaştırdı, ta ki dağların arasında, eğimli yamaçların, sivri çıkıntıların ve engebeli, engebesiz omuzların yanında uçana kadar. Kıvrımlı tümsekler ve keskin tepeler.

Bizi yaklaştırdı. Karın altından siyah mermer kayalar görünüyordu ve birdenbire anladım. Ne yaptığını biliyordum. Girişleri arıyordu. Mağaraların, tünellerin, oyukların ağızlarını. Sığınabileceğimiz, düşünebileceğimiz ve bir sonraki hamlemizi belirleyebileceğimiz bir yer; sayısız soruma cevap bulabileceğim bir yer.

Ejderha olayında yeni olabilirdi ama havada süzölürken içgüdüleri onu yönlendirdi. Bunu çok kolaymış gibi gösterdi. Zahmetsiz. Rüzgârı ve sisi yararak geçtik, kulaklarımı donuk bir kükreme doldurdu.

Yavaş yavaş başka bir ses bize katıldı. Kükreme daha da arttı. Islık daha keskin.

Ta ki bunun hava olmadığını fark edene kadar. Rüzgar değildi. Fısıldayan sis değildi.

Etrafımızdan geldi. Etrafımızdan. Artık gökyüzünde yalnız değildik.

Bize doğru yaklaştılar. Başım sağa sola savruldu, bakışlarım devasa bedenlere doğru uçtu. Ejderhalar. Tamsyn'den daha büyüklerdi ve ben onu devasa sanıyordum.

Kanatlarının dibine tutunarak döndüm ve etrafımıza baktım, onları işaretledim, saydım. Onun iki katı büyüklüğünde üç devasa siyah ejderha. Dördüncüsü, su gibi mavi parıldıyordu. Ve bir diğeri, onun boyutlarına yakın, bahardaki toprak gibi kahverengi.

Tehditkâr hissediyorlardı. Gözleri kısılmıştı, dikey göz bebekleri ölümcül bir niyetle titreyiyor ve titriyordu.

Adını haykırdım ama kayboldu, rüzgar tarafından tüketildi. Ve gereksizdi. O da onları gördü. Tehdidi hissetti. Niyetlerini biliyordu. Ona benziyorlardı ama dost canlısı değillerdi.

Hareketleri vahşileşti, kaçamak oldu. Ve yine de yakından takip ediyorlardı, tam kuyruğumuzda, çoğu zaman Tamsyn'in hemen yanında. Bunun onlar için bir oyun olduğunu fark ettim. Onunla oynuyorlardı. Bizimle oynuyorlardı.

Onun aksine, ejderha olma konusunda yeni değillerdi. Hareket etme şekilleri, dönme ve dalma kolaylıkları, onlar uzman yırtıcılardı. Onu bir anda sollayabilirdi.

Siyah bir tanesi tam yanımıza geldi, gözlerinin parıldayan akik taşını görebileceğim kadar yakındı. Sivri burnuna karşı beyaz, pürüzlü, inişli çıkışlı bir yara izi fark ettim. İyileşmiş bir yaraydı ama ejderha kemiği tarafından açıldığı belliydi. Bir ejderhanın derisinde başka hiçbir şey yara izi bırakamaz.

O kadar yakındaydı ki kanatlarından yayılan büyük hava akımının beni neredeyse Tamsyn'in sırtından kaldırdığını hissedebiliyordum. Sonra ona çarptı. Sertçe. Kasıtlı olarak.

Darbeyi aldı, vücudu keskin bir şekilde eğildi.

Kalbim göğüs kafesime çarptı, panik boğazımda düğümlendi, elimdeki her şeyle tutunmaya çalıştım, eklemlerim ağrıyordu, kemiklerim bembeyazdı, kollarım zorlanıyor, yerçekimiyle savaşıyordu. Pazularım gerildi ve titredi, bacaklarım şişen sisin içinde sallanıp çırpındı, ta ki Tamsyn kendini toparlayana ve ben tekrar onun sırtında düz durana kadar.

Sis Şimdi daha yoğundu, kalın bir duman gibi her yanımızı sarmıŐtı. Tamsyn'in altımdaki kırmızı-altın bedenini g      le seçebiliyordum. Bu hem bir lütuf hem de bir lanetti. Diğer ejderhaları göremiyorduk ve onlar da bizi göremiyordu.

Tamsyn örtüden yararlanarak kucaklamanın derinliklerine daldı. Yine de onları duyabiliyorduk. Kanat   rpıŐları yakınıımızdaydı.    lerinden biri kükredi, diğerleri de hırıltılar ve yankılanan cıvıltılarla karşılık verince tüylerim diken diken oldu.

Tamsyn'in vücudu altımda sıkıydı ve titreşiyordu. Sanki bu bizi bir Şekilde daha önemsiz, sisin içinde daha sessiz, görünmez yapacakmıŐ gibi nefesimi tuttum.

Bizi biraz daha aşağıya, bir dağın yamacına yaklaştırdı ve karlı eğimi taradığını, kayaların arasında bir giriş, saklanacak bir yer aradığını görebiliyordum. Sığınak.

Birdenbire arkadan   arpıldık. Bu sefer yardım edecek bir Şey yoktu. Tutuşumu saęlamlaŐtırmak için zaman yoktu, Tamsyn'in kendini düzeltmesi için zaman yoktu.

Beni
kurtarmak
yok.
D  Ő yordum.

Rüzgâr hızla yükseldi, beni sarmaladı ama iniŐimi yavaŐlatmak için hiçbir Şey yapmadı. Hırıltılı rüzgâr bir hava çılgınlığı içinde etrafımda fırtınalar estiriyordu.

Tamsyn'in çığlığını duyabiliyordum. Takip  sisinin, kardeŐinin düŐmanının üzerine saldığı ateşin bulutların arasından parlayışını görebiliyordum.

Sonra geliyordu. Bana doğru düz bir   zgide dalıyordu. Ama ben çok uzaktaydım, onun u abileceğinden daha hızlı düşüyordum. Rüzgarın kendisinden daha hızlı.

Bulutları yarararak geçtim. Etrafımda döndüğümde görebiliyordum, yer beni karşılamak için hızla yükseliyordu.

D  Ő yordum.
Ölüyorum.
  l  me doğru hız yapıyorum.

Başımın içinde bir uğultu zonkluyor, hava gıcirtıŐıyla birlikte kulaklarımda çınlıyordu. Göğsümde derin titreşimler başladı. Orada bir basınç oluştu, sıkıştı, kıvrıldı, acıdı ve bunun yaklaşan ölümümle ilgili umutsuzluk olup olmadığını merak ettim.

Tamsyn aklıma geldi. Onu   zleyecektim. Ve sonra: Onu terk ediyordum, bu canavarlara bırakıyordum. Bundan nasıl kurtulacaktı?

Derim çatırdadı ve büzüldü, bir ürperti tüm liflerimi tüketti.

Vücudum büküldü ve burkuldu, sırtım gerildi, kaslarım   ekiŐtirildi. Acıyı anlamıyordum. Henüz karaya bile   ıkmamıŐtım.

Ölmemiştim ama sanki parçalara ayrılıyormuşum gibi hissediyordum.

Acıyla savaştım, kıvranarak, tokat atarak ve penelerimle acıya karşı koydum.

Buz, kontrol altına alınması imkânsız bir dalga halinde içimde alevlendi. Boğazım düğümlendi, içimin derinliklerinden bir feryat yükseldi - bilinmeyen, kullanılmayan bir paramdan. O zaman bu ölüm müydü?

Kemiklerim çatladı ve çekildi.

ığlık atmaya devam ettim ama artık benimmiş gibi bile hissetmediğim bir ağızdan çıkan ses kalın ve bozuktı.

O anda gözlerim tenime takıldı. Doğru değildi. Normal değildi. Bir kar fırtınası gibi gümüşün yanardöner göz kırpmalarıyla parladı ve dalgalandı.

Karla kaplı zemin o kadar yakın, o kadar canlı, o kadar göz kamaştırıcı beyazdı ki. Hayatımda hiç bu kadar parlak, bu kadar kusursuz bir şey görmemiştim.

Nefesimi tuttum ve çarpışmaya hazırlandım, hissedip hissetmeyeceğimi ya da ölümün beni çabucak alıp almayacağını merak ediyordum.

Vücudum kör edici bir ışıık patlamasıyla patladı. Kıyafetlerim .

Artık düşmüyordum.

Aşağıya baktım. Toprak hala altımdaydı. Hiç arpmamıştım. Karaya hiç ulaşmadım. Hâlâ havadaydım.

Ve ben uçuyordum.

Tamsyn

BİR HIÇKIRIK BOĞAZIMIN ARKASINI HAŞLADI.

Onu kaybedişimi çaresizce izledim. Fell sırtımdan kayıp giderken, onun rahatlatıcı ve katı ağırlığı benden uzaklaştı, kollarımın ve bacaklarımın çılgınca çırpınışıyla düştü, aşağıdaki havada kayboldu, tüm umutlarımla birlikte bulutun ve sisin altında kayboldu.

Peşinden gittim ama büyük oniks ejderha yoluma çıktı, homurdanarak beni oyaladı.

Değerli saniyeler kaybedildi.

Tepki verdim. Ciğerlerim yanıyor, ateş yükseliyor, yoğunlaşıyor ve içimden, ağızımdan bir sel gibi fişkırlarak temas ediyordu. Doğrudan bir vuruş, yolumu kesen ejderhayı aydınlattı. Çığlık attı, çılgınca dönerek uzaklaştı, devasa kanatları büyük yelkenler gibiydi, geri çekilirken havada şiddetle çırpınıyordu.

Ve sonra gitmiştim.

Dünya için dalış.

Umutsuz paniğimle rüzgârı ve sisi yararak, umutsuzluk soğuk bir şey gibi kayarak ve içimin sıcaklığına batarak. Fell'e ulaşmak için.

Ama o gitmişti. Çok aşağıda. Ulaşılamayacak kadar.

Sadece bir leke. Neredeyse yere kadar.

Her şeyi denedim, kanatlarımı daha sert çırpıttım, vücudumu bir ok gibi yaptım ... daha hızlı gitmek için her şeyi, her şeyi yaptım. Hareket etmek için. Ona ulaşmak için. Ulaşmak. Ulaşmak. Düşmek.

Bir önemi yoktu. Aradaki farkı kapatamadım.

Ağızımı öyle bir çığlıkla açtım ki, sanki içimden bir akım geçiyormuş, dişlerimi takırdatıyormuş, kemiklerimi titretiyormuş gibi hissettim.

kulaklarımda acele rüzgar.

Neredeyse oradaydı. Neredeyse gitmişti.

İzledim, donup kaldım, yaşanan dehşeti görmezden geledim, durdurmak için çaresizdim, onu kurtarmak için çaresizdim.

Ne düşünüyordum ki? Onu geride bırakmalıyım. O bir insandı. Bu onun dünyası değildi. O bana ait değildi. Artık ait değildi. Belki de hiç ait olmamıştı.

Borg'da kalmalıydı. Orası onun eviydi. Savaşçıları vardı. Onlar onun ailesiydi. Ona bir şey olmasına asla izin vermezlerdi. Lord naibinin ona gönderdiği her şeye dayanabilirdi.

Onu yanımda getirmiştım çünkü yanımda olmasını istiyordum. Çünkü bencildim, korkuyordum ve yalnız kalmak istemiyordum. Kendime yalan söyleyip onu yanımda getirmemi onun istediğini söyleyebilirdim ama onu geride de bırakabilirdim. Şu anda benim yüzümden buradaydı.

Ve onu ben öldürdüm.

Birdenbire onu artık göremez oldum. O leke parlak bir ışıkla yok oldu.

Şaşkınlıkla başımı salladım. Yere mi çarpmıştı?

Sonra onu gördüm. Bir ejderha. Işık patlamasından başka bir ejderha çıktı.

Fell'in parçalanmış bedenini aramak için umutsuzca aşağıdaki zemini tarayan güzel, gümüşü bir yaratığın görüntüsü karşısında duraksadım.

Yerde değildi. Parçaları yeryüzüne saçılmamıştı. Hiçbir yerde değildi.

Diğerleri tarafından neredeyse öldürüldükten sonra bu yeni ejderhaya şüpheyle yaklaşarak inişime devam ettim.

Doğrudan bana doğru uçtu. Benim için. Gözlerini görebileceğim kadar yakınım. O tanıdık buzlu gözler.

Düştü.

BİR MAĞARA BULDUM.

Birlikte aradık, diğer ejderhaları kaybettik ya da belki de benim ateşim onları uzaklaştırdı. İki dağın etekleri boyunca bir çukurun içine doğru uçtuk, karanlık, kar benekli kayaların arasında bir tünelin ağzı görünene kadar yanlara yakın durduk.

O karanlığın içine daldık.

Dar alanda uçamadığımız için ayaklarımızın üzerinde hareket ettik.

Karanlık bizi rahatsız etmiyordu. Gözlerimiz olağanüstü bir görüşe sahipti. Sanki güneşsiz bir tünelde değil de gün ortasındaymışız gibi ustalıklı manevra yapıyorduk.

Tehlike ortadan kalkmamıştı. Ejderhalar dışarıdaydı ve biz burada bir tünele, Crag's'i oluşturan labirent gibi mağaralar sistemine dalıyorduk. . . ejderhanın evine. Ve yeni öğrendiğimiz gibi, tüm ejderhalar dost canlısı değildi.

Görünüşe göre ejderha olmak diğer ejderhalara karşı güvende olduğumuz anlamına gelmiyordu.

Ama en azından . sahiptik. Tünelin ucu bir mağaraya, bir ine çıkıyordu.

Yosunlu zemine uzandım. Şaşırtıcı derecede sıcaktı ve altımdaki toprağı yumuşatıyordu. Dizlerimi göğsüme doğru çekip kendime sıkıca sarıldım. Fell oradaydı.

Yere çökerek bir kolunu bana doladı. Bir süre bu şekilde oturduk, nefeslerimiz zor ve güçlkle kesiliyordu. Aramızda nefes alış verişlerimizden başka bir ses yoktu.

Burnumu kaşımak için uzandım ve işte o zaman artık ejderha formunda olmadığımı fark ettim.

Yine bendim. Diğer ben. İnsan olan ben. Tekrar değişmişim. Dönüp Fell'e baktım ve onun da yine kendisi olduğunu gördüm. Evet. Tam olarak kendisi değildi. Saçları . . .

Uzun saç tellerini okşamak için elimi uzattım. Saçları artık bir kuzgunun kanadı kadar koyu değildi. Rengi akıp gitmişti. Saç telleri ejderhasıyla aynı renkteydi. Gür, yanardöner bir gümüş. *Ejderhası.*

O da benim gibiydi.

O tanıdık gözlerini dikti. Bu değişmemişti. Eskisi gibi buz gibi griydiler.

"Az önce ne oldu?" diye sordu.

Başımı salladım. Keşke cevaplarım olsaydı. İkimiz için de diledim. "Bilmiyorum."

Bana inanamayarak baktı.

"Bilmiyorum!" Öfkemin alevlendiğini hissettiğimde sesimi daha da sertleştirerek tekrarladım. "Bunu sana ben yapmadım, Fell."

Yine de bunun bile doğru olduğunu bilmiyordum. Ya bunu ona ben yaptıysam? Başıma nasıl geldiğini anlamıyordum, o halde suçlu olmadığımndan nasıl emin olabilirdim? Bir şekilde ona da mı bulaştırmıştım? Bu şekilde mi işliyordu?

Eli benimkini yakalamak için hızla yukarı kalktı ve tutuşunda nazik bir şey yoktu. Sadece güç vardı. İnatçı bir sertlik. İkiz X'lerimiz hayat ve enerji pompalıyordu. İhtiyaç. Elini kaydırdı, böylece parmaklarımız birbirine dolandı ve avuç içlerimiz aynı hizadaydı, öpüşüyorduk, aramızdaki sıcaklık kıvılcımları ateşleniyordu.

Gözlerim onunkileri buldu ve buz gibi bakışlarındaki öfkeyi okuduğumda derin bir tanıma hissi duydum. Birdenbire, birbirine uyan iki yapboz parçası olduğumuzu fark ettim. Ateş buzla birleşiyordu. Isı buharla. Dumanla sis.

Bu aramızda hep vardı. Kabul edilmeyi bekliyordu. Sahiplenmemizi bekliyordu. Onu almamızı bekliyordu. Ele geçirmemizi. Bir şeyler yapmamızı. *Bu* olmamızı. O kaçınılmaz şey.

Ona bakarken, yüzeyin altında, derimin altında bir vahşiliğin titreştiğini hissettim.

Kalbim göğsümün içine hapsolmuş vahşi bir kuş gibi atıyor, dışarı çıkmak için mücadele ediyordu. Kurtulmak için, ona ulaşmak için.

Çok yakındık, aramızda neredeyse hiç boşluk yoktu ve sonra hiç boşluk kalmadı. Hiç boşluk yoktu.

Kimin önce hareket ettiğini söyleyemem. Geriye dönüp baktığımda, bunu asla bilemeyeceğim. Tek bildiğim, bir araya geldiğimizde tek vücut olduğumuzdu. Bir olarak var olduk.

Kan içime hücum etti, kulaklarımı doldurdu, hızla atan kalbimin temposuna uygun bir tempoyla çarptı. Ağızlar kaynaştı, sıcak ve morarmış.

Hâlâ öfke vardı. Karışıklık. Birlikte çarpışırken birbirimize saldıktık. Dudaklar çılgınca. Her şey çaresizdi, vahşice şiddetliydi.

Eller her yerde dolaşüyor, dokunuyor, okşuyor, sıkıyor, çekiştiriyordu.

Üzerime düştü, iri vücudu lezzetli bir ağırlıktı. Zaten çıplaktık ve kalçalarımın arasına girdiğinde bunun rahatlığı için minnettardım.

Onun güzel görüntüsünü, çıplak teninin benimkine sürtünme hissini yuttum. Göğüslerimin, boğazımın, karnımın üzerinde morartıcı öpücükler gezdirdi, dokunulmadık hiçbir yerimi bırakmadı. İnledim, omurgamı kamburlaştırdım, daha fazlasını istedim.

Ağzı bir meme ucunun etrafına kapandı, derinlere çekti, ben hırlayıp çılgınca kıvranana kadar ucunu emdi.

Sert pazularını sıktım, tırnaklarımla kazıyordum, kan kokusu çalışma odasını dolduruyordu. Ağırlığını kaydırarak sikini doğrudan ortama getirdi ve nemli etime sürttü.

Nefes nefese kalmıştı ve vahşi hayvan seslerinin ondan mı yoksa benden mi geldiğini bilmiyordum.

Parmaklarım gümüşi saçlarını pençeledi, kalçalarımı döndürürken onu daha yakına çekti, çaresiz, aç, içimde ona ihtiyaç duyuyordum.

Buzlu gözleri bana acımasızca parlıyordu. Hafifçe geri çekildi ve sonra içeri daldı. İnledim, zevk o kadar derin, o kadar vahşi, o kadar mükemmeldi ki acıya dönüştü.

Kolunu belime doladı, göğüslerimi göğsüne bastırdı, beni siki için daha yükseğe kaldırdı, kendini tamamen, derinlemesine içime soktu, tekrar, tekrar ve tekrar. Biz çiftleşirken açlık içimi sardı, sürtünme sıcak ve çarpıcı, tüm mantıklı düşünceleri kafamdan uzaklaştırdı.

Ona sarıldım, dişlerimi omzuna geçirdim. Bu öncekinden farklıydı. Vahşiydi. Öfkeli. Sert.

Artık aramızda perde yok. Kanımdaki ateş mecazi *değil*. Ve duramadık. Yavaşlayamadık.

Tırnaklarım sırtını çizdi ve daha hızlı gitti, ikimiz de haykırana kadar kalçalarını bana doğru salladı, aramızdaki basınç uçmak gibi hissettiren parlak bir his patlamasıyla patlarken bağırışlarımız mağaranın duvarlarında yankılandı.

Doruk noktamızın *coşkusu* uzun sürmedi. Bir balon gibi patladı, hiçliğin içinde kayboldu. Sanki hiç var olmamış gibi.

Fell kaldırıp bana baktı ve buz gibi bakışlarında öfkesinin tüm şiddetini hissettim. Hâlâ kaynıyordu. Hâlâ şaşkındı.

Belki eskisinden daha fazla.

Altından sıyrıldım, ona dikkatle bakıyordum, kıyafetlerimi istiyordum, o anda kendimi çok savunmasız hissediyordum . . çok insani.

Konuşmak için ağzımı açtım ve sonra durdum. eğerek dinledim.

Bir şey geliyordu.

O da durdu, başı yana eğikti. Onları görmeden önce duyduk.

Aslında, onları kokladım. *Ejderhalar*.

Kendine özgü bir aroması vardı. Topraksı bir misk. Artık bunu hep bilirdim. Rüzgâr, sis, ateş, toprak ve orman gibi kokuyorlardı. Benim gibi kokuyorlardı. Fell gibi kokuyorlardı.

Bizi bulmuşlardı. Yüzümü buruşturdum. Tam olarak sessiz değildik.

İkimiz de ayaktaydık, kendimizi destekliyor, hazırlıyor ve beklenti içinde tünelin ağzına bakıyorduk.

Artık yaklaşıyorlardı.

Birbirimize uzun uzun baktık. Fell elime uzandı, tuttu, rahatlatıcı bir şekilde sıktı ve ben buna sevindim. En azından yalnız değildim. En azından birlikteydik.

Sesleri daha da yükseliyordu, ilerliyorlardı, ayakları tünelin zeminine basıyordu, ölüm geliyordu, yuvarlanarak yaklaşıyordu, küçük sığınağımızda bize yaklaşıyordu.

Sonra buradaydılar. Kolayca bir düzine kadar. Ejderhalar . . . ama tam olarak değil. Bazıları bizim gibiydi. Görünüşte insan. Ama açıkça insan değillerdi. Doğasında hâlâ ejderha olduğu açıktı. Derileri parıldıyor, çeşitli renklerde yanıp sönüyor, sanki tam olarak karar veremiyormuş gibi insan ya da ejderha olduğunu.

Fell'in eli benimkinin etrafında sıkılaştı. Bizimle yüz yüze gelen yaratıklar sertçe durdular. Baktılar. İkimize de baktılar. Ama en çok ilgilerini çekmiş gibiydi. Güzel Fell. Onu içlerine aldıkça bakışları genişledi. Fell'in elini rahatlatıcı bir şekilde sıktım, sanki buna ihtiyacı varmış gibi. Sanki buna ihtiyacı olan ben değilmişim gibi.

Gruptakiler birbirleriyle mırıldanarak bakıştılar. Aralarında bir kıpırdanma vardı, bedenler yer değiştiriyor, ayrılıyor, bir şeye, başka birine yol açıyordu.

Gölgelerin arasından tünelden süzülen bir duman gibi çıktı, şekil aldı, bir adam biçiminde cisimleşti. Uzun boylu. İri. Kaslıydı. Kar gibi gümüş rengi saçları omuzlarına kadar uzanıyordu.

Nefesim kesildi.

Fell'di.

Fell'in

yüzü.

Bakışlarımı yanımdaki adama çevirerek Fell'in hâlâ burada olduğunu teyit ettim. Benimle birlikte. Ama bu adam, bu ejderha, onun yüzüne sahipti ve buna mantıksız bir şekilde sinirlendiğimi hissettim. Sanki Fell'e ait olan bir şeyi çalmıştı.

Yabancı bize baktı. Çıplak bedenimi belirgin bir ilgiyle inceledikten sonra dikkatini Fell'e yöneltti; belli ki onu en çok etkileyen kişi oydu.

Telaşsız geçen anlar, gün gibi uzundu.

Sonunda dudakları ayrıldı -o tanıdık dudaklar, az önce vücudumun her yerinde hissettiklerime o kadar benziyorlardı ki vücudumun her yerinde. Kelimeler ortaya çıktı, derin ve

Etrafımızı saran sis kadar nüfuz edici. "Evine hoş
geldin kardeşim."

Yazarın Notu

KIZ VE ERKEK ÇOCUKLARIN MAĞDURİYETİ BİR TARTIŞMA KONUSU

tarihçiler arasında yaygındır. Teoriyi destekleyecek çok fazla belge yoktur, ancak kraliyet çocuklarının dokunulmaz olduğu ve tahta oturmak için "ilahi hakları" ile korundukları düşüncesi bir tartışma konusu değildir.

1852'de yazar Hartley Coleridge, "vekaleten kırbaçlanmanın kraliyet kanına özgü bir ayrıcalık olduğunu" belirtmiştir. . . Yoksul soyluların çocukları için bu, ayrıcalık merdiveninin ilk basamağı olarak çok arzu edilen bir şeydi." Bu, kırbaçlanan çocukların varlığını güçlü bir şekilde destekliyor ve hatta argümanı bir adım öteye taşıyarak kırbaçlanan oğlanların (ve kızların) aslında onurlu bir azınlık sınıfı olduğunu öne sürüyor ki ben de *Gökyüzünde Bir Ateş'i* yazarken bu teoriyi benimsedim.

Gökyüzünde Bir Ateş'in dünyası açıkça kurgusaldır ve ister gerçek ister efsane olarak kabul edilsin, kırbaçlanan kız fikrini almaktan ve ona kendi yorumumu katmaktan zevk aldım. Mazlum hikâyelerini her zaman sevmişimdir ve hayata şamar oğlanı olarak başlayan bir kadın kahraman, anlatmak istediğim hikâye için mükemmel bir başlangıç noktasıydı; hem doğuştan hem de çevre tarafından şekillendirilmiş, görüldüğünden -hatta kendisinin bile fark ettiğinden- daha fazlası olan bir kız hakkında.

Teşekkür

TEŞEKKÜRLERLE İLGİLİ OLAN ŞEY, SİZİN DE ENDİŞELENEBİLECEĞİNİZDİR. Kitabınızın hayata geçirilmesinde ayrılmaz bir rolü olan birinden bahsetmeyi unuttum ve *Gökyüzünde Bir Ateş'i* hayata geçirirken etrafımda gerçek bir köy vardı. Ama işte gidiyorum. Elimden geleni yapacağım.

Yıllar önce, genç yetişkin Firelight üçlememi bitirdiğimde, zihnimde hiçbir zaman tamamen *tamamlanmış* hissetmedim. Asla *bitmiş* gibi hissetmedim. O dünyada çok daha fazlası vardı: anlatılacak daha çok hikaye ve sessiz kalmayan karakterler. Ve yine de zamanlama, her ne sebeple olursa olsun, doğru değildi. *O* yüzden olmadı.

Anlatmak istediğim hikayelerden biri de *Firelight* için bir köken hikayesiydi. *Firelight*'taki ejderha değiştiricilerimin nasıl ortaya çıktıklarına, bin yıl önce ejderhalardan nasıl evrimleştiklerine dair tam anlamıyla bir fikrim vardı. Bu yüzden editörüm bana ejderhaların dünyasına bir yetişkin romantik fantezisi şeklinde geri dönmekle ilgilenip ilgilenmediğimi sorduğunda, aklım hemen yıllar önce sahip olduğum tüm o fikirlere geri döndü.

Zamanlama nihayet doğru olabilir miydi? İçimde hâlâ o fikirler var mıydı? Hâlâ bunu yapmak *istiyor muydum*? Oturup yazmaya ve ne olacağını görmeye karar verdim. Olan şey, ateşli bir rüyada yazılmış yüz elli sayfaydı. Cevabımı almıştım ve bir kitabın başlangıcını. Editörüm de öyle; teşekkürler May Chen! Bana eski hayallerimi yeniden gözden geçirme ve onları yenileştirme fırsatı verdiğin için teşekkür ederim. Bu kitap üzerinde seninle ve Avon'daki muhteşem ekibimle birlikte çalışmak büyük bir keyifti.

Ally Carter ve Rachel Hawkins: Eski ejderha arkadaşlarımı yeniden ziyaret edebileceğim fikrini geçici olarak dile getirdiğimde, yazar arkadaşlarım arasında beni bunu yapmaya teşvik eden ilk kişi olduğunuz için teşekkür ederim.

Diana Quincy ve Jennifer Ryan: Bu kitabı yazarken yanımda koştüğünüz, beni daha fazla sayfa için zorladığınız ve yol boyunca yorumlarınızla tavsiyeler ve keskin gözlü okumalar sunduğunuz için teşekkür ederim.

Sarah MacLean: Tüm telefonlar için ve her zaman bana gereken itici gücü verdiğiniz ve kendim için daha fazlasını talep etmem gerektiğini hatırlattığınız için teşekkür ederim. Louisa Darling: Harika bir söz ustası ve kopya kraliçesiniz ve zamanınız konusunda çok cömertsiniz. Senin beynine erişebildiğim için minnettarım.

Melissa Marr: Sen en iyi amigo kızsın ve içgörü kaynağısın. Arkadaşım olduğun için çok mutluyum.

Angelina Lopez: Bu kadar hevesli olduğunuz ve size şarap ve makarna eşliğinde kırbaçlanan kızımдан bahsettiğim ilk andan itibaren bana doğru yolda olduğumu hissettirdiğiniz için teşekkür ederim.

Menajerim, Maura Kye-Casella: Başından beri bir takım olduk. Her şeyde arkamı kolladığın için teşekkür ederim. Yapmak istediğim her şeyde beni dinleyen ve destekleyen bir menajere sahip olmanın ne kadar önemli olduğunu anlatamam.

Tabii ki ailemi de atlayamam.

Jared, bunu yeterince söylemiyorum. İnancın ve desteğin için teşekkür ederim. Tökezlediğimde yanımda oluyorsun, inancın beni taşıyor. Sen gerçek bir ortaksın ve sana sahip olduğum için şanslıyım.

Catherine ve Luke, yaptığım işlerin çoğunu ikiniz için yapıyorum. Büyümenizi ve hayallerinizin peşinden gitmenizi izlemeyi çok sevdim. Beni gururlandırıyor ve hayatıma neşe katıyorsunuz. Artık benim ilham kaynağım oldunuz.

Annem ve babam: İyi haberlerim olduğunda ilk aradığım kişi hâlâ sizsiniz. Desteğiniz ve cesaretlendirmeniz için ve bana hayallerin değerini öğrettiğiniz için teşekkür ederim.

Ve senin için, sevgili okuyucu: *Gökyüzünde Bir Ateş'i* aldığınız için teşekkür ederim. Umarım içinizde bir kıvılcım yakmıştır ve Tamsyn ile Fell'in devam eden hikayesinde bana katılırsınız... çok yakında!

Yazar Hakkında

SOPHIE JORDAN, ejderhalar, savaşçılar ve prenseslerle ilgili fanteziler kurduğu Texas Hill Country'de büyüdü. Eski bir lise İngilizce öğretmeni olan yazar, elliden fazla romanıyla *New York Times*, *USA Today* ve uluslararası alanda çok satan bir yazardır. Şu anda ailesiyle birlikte Houston'da yaşamaktadır. Yazmadığı zamanlarda zamanını kafeine aşırı yüklenerek (latte tercih ediyor), dinleyen herkesle (çocukları dahil) olay örgüsü hakkında konuşarak ve sonsuza dek mutlu sonla biten her şeyi yayınlayarak geçiriyor.

Harika yazarları, özel teklifleri ve daha fazlasını hc.com'da keşfedin.

Sophie Jordan tarafından da

Ateş Işığı Serisi

Gizli

Vanish

Ateş Işığı

Londra'nın Skandal Kadınları Serisi

Düşes Kontes

Dük Avı Serisi *Sert Düşer*

Çapkın Düşer Tecavüze

Uğrar Dük

Rogue Dosyaları Serisi

Duke Etkisi

Bakire ve Haydut Dükün

Çalınan Gelini Bu İskoç

Benim

Dük Gelin Her Şeyin

Skandalı

Dük Uyurken

Şeytan Kayası Serisi

Güzel Günahkar Güzel

Kanun Adamı

Fury on Fire

Cehennem
KurtuluyorZincirleri
nden

Ivy Chronicles Serisi

Ön_ .
Sevişme
Tease
Wild

Tarihsel Romanslar

Bir Düzenbazı Mahvetmenin Tüm Yolları
İyi Bir Debutante'nin Mahvetme
Rehberi Bir Gecede Gelin Nasıl
Gelinden Kaybedilir Skandal
BirDersler Kollarınızda Hinzır
Skandalla Evlendikleri
Sevgiliyle Kötü Geceler
Kötü Bir Dükün
Günahları Bana Teslim
Ol
Seninle Bir Gece
Evcilleştirilemeyecek
Kadar Kötü
Bir Düğün Gecesi

The logo for Bookperk, featuring the word "Bookperk" in a sans-serif font. The word "Book" is in yellow and "perk" is in white, set against a black rectangular background.

[Bookperk](#)'e [kaydolun](#) ve e-kitap pazarlıkları, ön gösterimler, özel teklifler ve daha fazlasını alın doğrudan gelen kutunuza gönderilir.

ŞİMDİ KAYDOLUN

Telif Hakkı

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

GÖKYÜZÜNDE BİR ATEŞ. Telif Hakkı© 2024 Sharie Kohler tarafından. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitap metnine ekrandan erişme ve okuma için münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins e-books'un açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz ya da elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz.

BİRİNCİ BASKI

*Kapak tasarımı ve illüstrasyon Damonza Kapak
görselleri © Shutterstock*

Önsöz ve bölüm açılış illüstrasyonları© ratpack223; Alexander Potapov; Olga; Phakamas; Victoria/Stock.Adobe.com

Dijital Baskı EYLÜL 2024 ISBN: 978-0-06-339154-3

Sürüm 06082024

Baskı ISBN: 978-0-06-339999-0

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street Sydney,
NSW 2000, Avustralya
www.harpercollins.com.au

Kanada

HarperCollins Publishers Ltd Bay
Adelaide Centre, East Tower 22
Adelaide Street West, 41. Kat
Toronto, Ontario, M5H 4E3
www.harpercollins.ca

Hindistan

HarperCollins India
A 75, Sektör 57
Noida
Uttar Pradesh 201 301
www.harpercollins.co.in

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers New Zealand Unit
D1, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632 Auckland,
Yeni Zelanda
www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.

1 London Bridge Street

Londra SE1 9GF,

Birleşik Krallık

www.harpercollins.co.uk

Birleşik Devletler

HarperCollins Publishers Inc.

195 Broadway

New York, NY 10007

www.harpercollins.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

